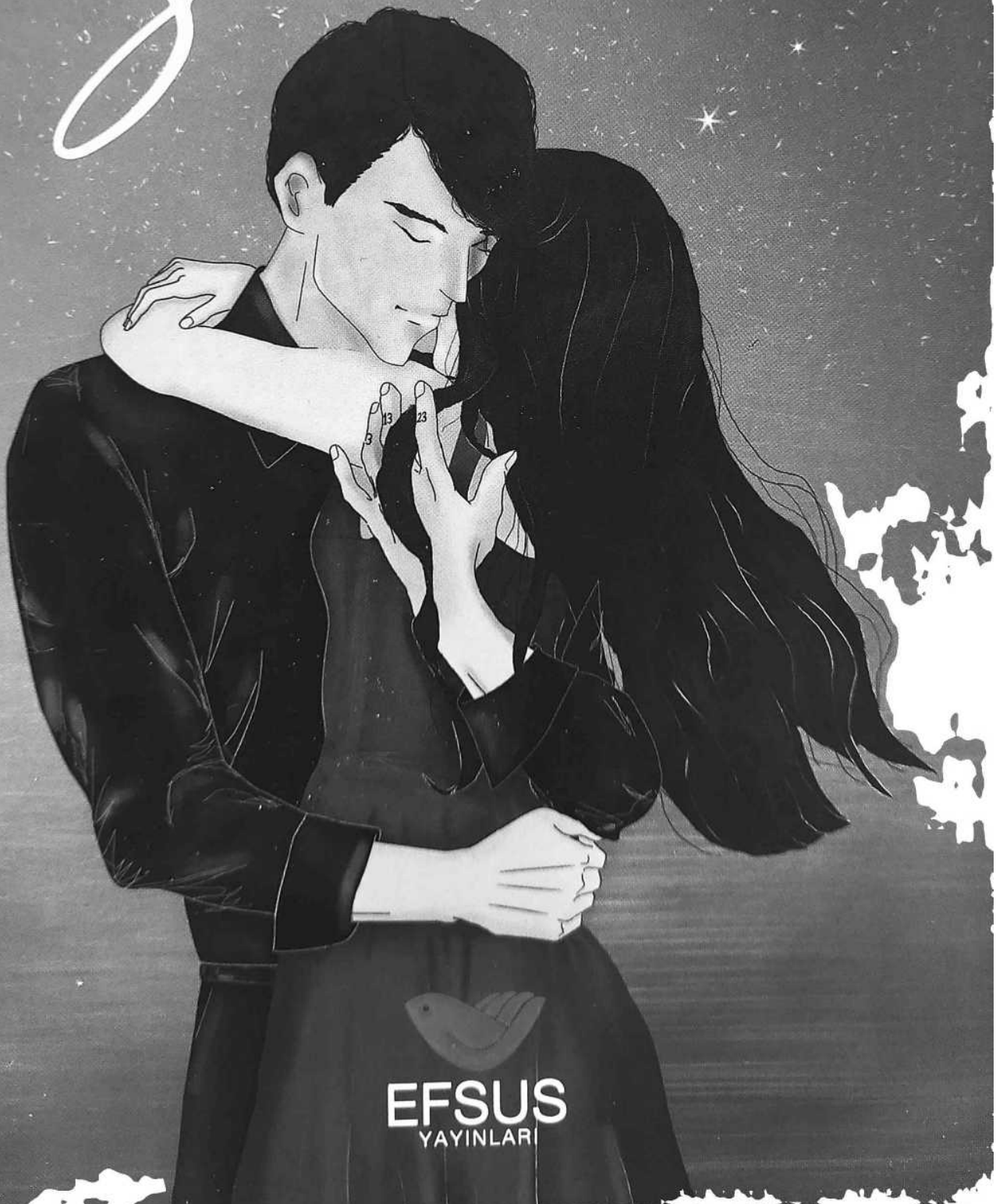
MELEK KAŞ

MUCİZEM Sensin

EFSUS
YAYINLARI

GİRİŞ

Rüzgârın uğultusu pencerenin aralarından girerken, hırkasına sarılan genç kız gözüne ilişen paketi bir süre inceledi. Her gün kim getiriyordu bu yiyecekleri bilmiyordu. Düşünmekten kafası karışmış, kimseye bir şey diyemediği için de gergin hissediyordu.

Pencerenin kahverengi sapını tutup aşağı indirdiğinde aralık kısımdan gelen uğuldayan ses ince tüylerini diken diken etti. Parmak uçları aralık olan kısımdan dışarı doğru uzanırken poşetin üzerinde duran taşı boşluğa bırakıp poşeti parmakları arasına aldı.

Sanki biri onu izliyor, bu hissiyat da daha fazla gerilmesini sağlıyordu. Poşeti içeri aldığında pencereyi kapatıp yere oturdu hemen. Her ne kadar odasının ışığı yanmıyor olsa da biliyordu ki bu poşeti koyan kişi uzaktan da olsa onu izliyordu. Ağzı bağlı olan poşeti çözerken, ekmek arası köfteyi görünce buruk bir tebessüm oluştu dudaklarında. Sadece canım köfte ekmek istiyor demişti Zeliha'ya. Bunu söylerken yanında kimse yoktu, nasıl oluyor da birileri onu duyuyor da isteğini yerine getiriyordu? Kafası karışmış halde elindeki ekmeğe bakan kız poşetin ağzını bağlayıp sırtını yatağa yasladı.

"Kimsin sen? Kimsin de canımın istediği her şeyi anında yapı-

yorsun. Neden kendini saklıyorsun, neden karşıma çıkıp bana bu yiyecekleri aldığını söylemiyorsun?"

Eli alnında, lacivert olan halısını izledi. Yine kafasındaki düşüncelerle uyuyacaktı. Bu yiyecekleri alan kişinin kötü biri olduğunu düşünmüyordu. Belki ona acıyan biriydi, başını aşağı yukarı salladı. Kesin ona acıyan biriydi. Başka bir anlamı yoktu bunların. Konuşurken zorlandığı için mahallesindeki bazı kişiler ona acıyarak bakıyordu. Sanki eli ayağı tutmuyormuş gibi ona yardımcı olan insanlar doluydu bu mahallede. Hepsinin davranışlarına sinir olsa da saygısını kaybetmiyordu.

Poşeti bilgisayar masasının üstüne bıraktığında, üzerindeki siyah hırkayı çıkarıp yatağın içine girdi. Gür, beline kadar uzanan saçlarını sağ omzundan aşağı sarkıtırken başını yumuşak yastığının üstüne bırakıp gözlerini kapadı. Uyku bu gece ona zor gelecekti, o gelinceye kadar gözlerini açmayacaktı. Boş tavanı izlemek onun için düşünmek demekti. Düşünmemek için gözlerini bu gece hiç açmayacaktı.

Yirmi iki yıllık hayatının en stresli gecesini yaşayan genç kız gözlerini açtığında içeriden gelen babasının sesiyle bacaklarını hızla yataktan indirdi. Beyaz dolabına yönelerek, içinden siyah kotuyla gri örme kazağını aldı. Oyalanmadan üstünü giyindikten sonra yatağını toplayıp odadan çıktı.

"Bir bok olacağı yok. Vır vır konuşup da başımı ağrıtma sabah sabah."

Babası her zaman olduğu gibi bozuk ağzıyla konuşuyordu. Sabah sabah onun sesini çekmek istemediği için askıdan montunu alıp salona ilerledi. Annesi ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmiş, babasının karşısında iki büklüm duruyordu. Onun bu duruşuna üzülse de sesini çıkarmadan içeri ilerledi.

"Ooo, prensesimiz de uyanmış," diyen adama bakışlarını çevirdiğinde başını hafif kaldırdı.

"Günaydın baba," dedi zorla. Konuşmak onun için çok zordu. Kelimeler dudaklarının arasından o kadar zor çıkıyordu ki, canı acıyordu adeta. Tek bir harfi dudaklarının arasından çıkarana kadar nefesi kesiliyordu sanki.

Göbeğini kaşıyan babası onu baştan aşağı incelerken sağ ayağını sol ayağının üzerine aldı. Biri onu incelerken ister istemez tedirgin oluyordu, üstelik onu gözleriyle ezen kişi babası olduğunda hepten panik oluyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi çantasını parmakları arasında döndürürken ona bir böcekmiş gibi bakan babasının gözlerinden gözlerini çekemiyordu.

"Daha ne kadar gözümün önünde duracaksın?"

Yerinden kıpırdayıp, "Ben," dedi eli göğsünün üstünde. Sanki göğsünün üstünde eli olunca kelimeler rahatlıkla çıkacaktı dudakları arasından. "Bugün," dediğinde ise başı öne doğru ilerledi. Sadece sesi değil bedeni de titriyordu. Konuşurken çenesi fazlasıyla titriyordu ama bedeninin titremesinden nefret ediyordu.

Ağzı açık kızına bakan adam burnunu karıştırıp, "Hebe hebe," diyerek ağzını yamultarak konuştuğunda karısı gözyaşlarını tülbentine sildi. Başı dik babasına bakan Avşin onun bu tavrına alışık olduğu için umursamadan zorda olsa konuşmaya devam etti.

"Ürünleri teslim edeceğim," dediğinde belki beş dakika geçmişti durduğu yerde.

"Allah işini rast getirsin kızım."

Annesine tebessüm edip arkasını döndü. Babası onunla dalga geçerek çayını içerken onu duymazdan gelip botlarını ayağına geçirdi.

Erkek çocuk takıntısı olan babası sanki bütün suç onunmuş gibi kızının üzerine gidiyordu. Doğuştan kekeme olan en küçük kızıyla dalga geçiyor, en ufak fırsatta onu itelemekten zevk alıyordu. Babasının gamsız olduğunu bilen genç kız onun bu tavırlarını görmezden gelerek hayatına devam ediyordu. Dört ablası babasının bu tavırlarından rahatsız olup erkenden evlenip gitmişlerdi evden. Ona göre kaçış evlilik değildi. Ablalarının aksine iki senelikte olsa üniversiteyi bitirip kendine mahallede ufak bir butik açmıştı. Akşama kadar butiğin içinde ip satıyordu. Kalan vakitlerinde amigurumi (örgü bebek) yapıp yetimhanedeki çocuklara hediye ediyordu.

Mahallesinin dar sokaklarını hızlı adımlarla aşındırdığında dükkânının önüne geldi. Samimi arkadaşı Zeliha dükkânı erkenden aç-

mış, içeriyi sıcacık yapmıştı. Yüzündeki tebessümle, "Günaydın," dediğinde, "Günaydın," cevabını aldı arkadaşından. Onun asık suratlı haline alışık olmayan genç kız yanına gidip, "Bir şey mi oldu?" dedi çekinerek. Omzunu silken Zeliha, "Bir şey yok," dediğinde onu şimdilik yalnız bırakmak istedi.

"Ben bebekleri teslim etmeye gidiyorum. Öğlen gelirim."

Başını sallayan Zeliha oturduğu yerden kalkarken, arkadaşını bir süre inceledi, Avşin. Ona ne olduğunu deli gibi merak ediyordu, sürekli cıvıl cıvıl olan kız şimdi dut yemiş bülbül gibiydi, tek kelime etmiyordu.

Sıkıntıyla cam masanın üzerinde duran kutuyu kucağına aldı. "Kolay gelsin," diyerek adımlarını çıkışa çevirdiğinde gözü gökyüzüne kaydı. Yağmur yağacaktı, bir an önce durağa gitmeliydi.

Koşar adım dükkândan çıkıp durağa ilerlemeye başladı. Yeni yeni dükkânlarını açan esnaf ona, "Günaydın," dediğinde başını eğip karşılığını veriyordu.

"Ben yardım edeyim istersen?"

Arkasından duyduğu kalın erkek sesiyle olduğu yerde durup omzunun üzerinden ona seslenen uzun boylu, kumral adamı inceledi. Kimdi bu? Akın! Kendi dükkânın arkasında marangozu olan adam. Üstelik evlerinin karşısındaki dubleks evde yaşıyordu. Bir kere bile konuşmadığı adamın ona yardım teklif ediyor olması şaşırtmıştı Avşin'i.

Başını iki yana sallayıp, "Teşekkür ederim," dediğinde adamın gözlerinin içine baktı.

"Ağır gibi duruyor, gideceğin yere kadar bırakabilirim."

Bu adamın da ona acıdığını düşünüyordu. Bundan rahatsız olduğu için, "Ben hallederim," dediğinde adamın ilgiyle onu dinlediğini fark etti. Diğerleri gibi konuşurken gözlerini başka yere çevirmiyor, gözlerinin içine bakıyordu. Üstelik acıma belirtisi de yoktu o gözlerde.

Başını son kez eğip arkasını döndüğünde hızlı adımlarla durağa yürümeye devam etti. Her ne kadar koli ağır olsa da yardım istemiyordu. Bu zamana kadar her şeyini kendi halletmiş biriydi o. Eğer bir ki-

şinin yardımını kabul ederse bu sefer kendini güçsüz hissederdi. Belki zor konuşuyordu ama bedenen ve ruhen güçlü bir kızdı. Bir uzvunun tam anlamıyla işlevini görmemesi ona acınarak baktırmamalıydı ve işte bu yüzden daha da dik durmalıydı.

Durağa geldiğinde gideceği yerin hat seferlerini kontrol etti. Gözleri her zaman gittiği minibüs şoförünü ararken adamın gitmesinden korkuyordu. Bir senedir o adamın minibüsüyle yetimhaneye gittiği için adam artık ezberlemişti onun nereye gidip geldiğini. Bu yüzden parayı uzatıp yerine oturuyordu. Onu görmediği için yüzü asılmış halde elindeki kutuyu yere bıraktı. Mecbur başka minibüse binecekti. Bu yüzden telefonun not kısmını açıp gideceği yerin ismini ve adresini yazdı. En azından bir saat şoföre derdini anlatmak durumunda kalmayacaktı.

Telefonu montunun cebine koyarken kutuyu kucağına aldı. Kapıları açılan minibüse doğru ilerlerken, "Günaydın, Baran oğlum," diyen adamın sesiyle arkasını döndü hızla. Kehribar gözlü genç adamla göz göze gelince bakışlarını hemen önüne çevirdi. Hızlanan kalp atışları, elini ayağını birbirine karıştırırken soluğunu kontrol altına almak adına gözlerini kapatıp açtı.

"Bundan sonrası sana ait."

"Eyvallah abi. Hadi sen git evine uyu."

Arkasında duran adamın geçmesi için kenara çekildiğinde, kucağından alınan kutuyla irkildi bir an.

"Geçsene içeri, soğuk hava."

Başını sallayıp minibüsün içine girdi. Genç adam koliyi ön koltuğun üzerine bırakırken şoför koltuğunun arkasına oturdu. Soğuk havada avuçlarının içi terlemiş, elini kıyafetine sürtüyordu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp, ayakları sanki hareketli müzik çalıyor gibi ritim tutuyordu.

"Yine çocuklara bebek mi götürüyorsun?"

Başını sallayıp gözlerini dışarı çevirdi. Bu genç adamla evleri yan yanaydı. Ne zaman onu görse hızlanan kalp atışlarına bir anlam veremiyordu. Adamın efsunlu sesini duysa kekeme hali heyecandan daha

fazla artıyordu. Bu hisleri onu şaşırttığı gibi korkutuyordu da. Bazen onunla birbirlerine benzediğini düşündüğü için bu hale geldiğini sanıyordu. Sebebi ise, tıpkı kendi evlerinde olduğu gibi onların da her akşam evlerinde kavga oluyordu. Onun da babası kötüydü, üstelik annesini dövüyordu. Kendi babası onunla dalga geçse de ona vurmuyordu en azından.

Dayak yiyen kadın için üzülse de elinden bir şey de gelmiyordu. Bir iki kere gizli gizli mahalleye polisi çağırsa da kadın kocasını her defasında affediyordu. Kadına da kızmıyordu, biliyordu ki oğlunun başına bela gelmesin diye sesini çıkarmıyordu. Çoğunlukla oğlu başka yerde kaldığı için annesinin dayak yediğini bilmiyordu.

Sıkıntıyla dışarıyı izlerken yol akıp gitmişti. Minibüsün içindeki gençlerin yardımıyla koliyi aşağı indirip yetimhaneye ilerledi. Onu gören güvenlik görevlisi tebessüm ederken elinden koliyi alıp, "Hoş geldin kızım," dedi.

"Hoş buldum, Muzaffer amca."

"Terapi iyi geliyor sana, eskisi gibi zorlanmıyorsun konuşurken."

Her zaman aynı kelimeleri söyleyen adama tebessüm eden genç kız onun gönlünü hoşnut etmek için bu sözleri söylediğini biliyordu.

"Sağ ol," diyerek içeri girdiğinde etrafını saran çocuklara sarıldı. "Hoş geldin," diyen Müdireye, "Hoş buldum," deyip üzerindeki montu çıkardı.

"Avşin abla seni seviyoruz," diye bağıran çocuklar kalbinin pır pır atmasını sağlarken kutunun kapağını açıp on sekiz tane aynı örnek olan bebekleri çocuklara dağıttı. Kızların bebeklerinin pembe elbiseleri varken erkeklerin mavi tulumları vardı. Bu bebekleri yapmak neredeyse bir ayını almıştı.

"Ben," dedi yere oturarak. Çenesi titrerken tekrar, "Ben," dedi, neden gelmiyordu devamı. Eli yumruk olmuş, konuşamadığına isyan ediyordu böyle durumlarda.

"Biz seni dinliyoruz Avşin abla, kendini sıkma."

Esmer olan tombul çocuğun yanağını öpüp kocaman gülümsediğinde onunla birlikte bütün çocuklar gülümsedi.

"Başka hangi bebeği yapmamı istiyorsunuz?"

Sonunda konuştuğunda çocuklar düşünür gibi yapıp birbirilerine baktılar. Hepsi anlaşmış gibi, "Sen ne yaparsan o olur?" diye bağırdılar. Koro gibi konuşan çocukların hepsine sarılmak isteyen Avşin kollarını iki yana açıp çocukların ona doğru gelmesini bekledi. Bir anda Avşin ablalarına sarılan minikler onun yanaklarını öperken genç kız coşkulu bir sevinçle sevgilerine karşılık verdi.

Öğlene kadar onlarla oynayan Avşin gitme saatinin yaklaştığını fark edince çocuklarla vedalaşıp yurttan ayrıldı. Beş dakika sonra minibüs gelecekti. Kulaklığını takıp ellerini cebine koydu. Gelip geçen arabaları izlerken minibüsün geldiğini görünce öne doğru adım attı. Başka şoförün geldiğini gören genç kız yüzünü assa da önünde duran arabaya bindi. "Son durak," diyerek arkadaki boş koltuğa oturduğunda, hızlı hızlı atan kalbini sakinleştirmek istedi. Kendini sıktığı zaman kalp atışları hızlanıyordu. Terapist bunun normal olduğunu söylediği için bu meseleyi kafasına fazla takmıyordu. Elbet bir gün konuşması düzelecekti, buna inanıyordu. Eskiden hiç konuşamazdı, şimdi ise en azından insanlarla sohbet etme cesareti gösteriyordu.

Minibüsten inip koşar adım mahalleye girdiğinde, insanların onların evinin olduğu sokağa koştuğunu gördü. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Annesine bir şey olduğunu düşünüp dükkâna girmeden evlerine koştu. Büyük bir kalabalık, bağırışları çığlık seslerine karışıyordu ambulansla polis arabasının siren sesleri. Yüreği ağzında kalabalığın arasından geçmeye çalışırken sağa sola onu iten insanlara öfkeyle bakıyordu. Tamam, bilerek yapmıyorlardı ama canı yanıyordu ister istemez.

Kaldırama çıktığında, "Ne yaptın oğlum?" diyen kadının acı çığlığını duydu. Gözleri kocaman olmuş halde iki çarşaflı kadının yanına geçti.

"Ne, ne olmuş?" dedi zorla.

"Gitme yavrum oraya. Baran babasını öldürmüş, bakma sen korkarsın."

Gözleri hepten büyüyen genç kız görmek için kadınların arasından bakmak istediğinde kadının biri ona sarıldı. Nasıl olurdu bu?

Sabah onun arabasıyla yetimhaneye gitmişlerdi, genç adamın birini öldürebileceğini asla düşünmek istemiyordu.

"Dur yavrum, korkarsın diyorum."

"Ben annemin yanına gideceğim."

Panik atağı olduğu için elleri titrerken, gözyaşları çoktan hızlı akmaya başlamıştı. Kadınlar onu sakinleştirmeye çalışırken, kolunu tutan adamla göz göze geldi. Akın'dı bu. Acı çektiği yüzünden belli olan adam onu inceliyor, iyi olup olmadığına bakıyordu. Genç adama ne olduğunu anlamaya çalışan Avşin duvar dibine oturtulduğunda kadınlardan birinin verdiği suyu içti.

"Korkma sen kuzum. Sizinkiler iyi, bu adam karısını sokak ortasında dövmeye kalkınca Akın kadını elinden almak için ortaya attı kendini. Pislik adam çocuğun koluna bıçağı sapladı."

Derin derin nefes alan Avşin sanki dünyaya kapatmıştı kulaklarını.

"Baran'a da yazık oldu. Çocuk evlenecekti, hapse girecek şimdi. Baba katili oldu yazık."

"Canım isteyerek öldürmedi ya, babası annesini bıçaklamasın diye elini tuttu o sırada adam çocuğun üstüne düştü. Sanki babasını bilerek mi öldürdü."

"Yazık oldu yazık. Sevdiği kız onca sene nasıl bekleyecek onu?"

Yanı başında konuşan kadınların dediklerini algılamaya başlayan Avşin oturduğu yerden kalkmak istediğinde kolunu tutan sert elle çığlık atıp başını kaldırdı. Babası tüm öfkesiyle ona bakıyordu.

"Ne bok yiyorsun burada?"

"Rüstem abi kız korktu, bağırma."

"Allah'ın eziği, bok mu var da duruyorsun burada. Eve geçsene."

Kolunu acıtarak ayağa kaldıran babasına bir şey demek için ağzını açtığında, "Sakın konuşma," diyen babasının sesiyle dudağını ısırdı.

"Rüstem amca, kızın canını acıtıyorsun bırak kolunu!"

Omzuna konan ele bakan adam sen kimsin diyecekken başını

hayırdır der gibi salladı.

"Kızın canını acıtıyorsun, sıkma!"

"Sen benim kızımın canını düşüneceğine kanayan koluna baktır istersen, kan kaybından gideceksin, Akın!"

"Sana kızın kolunu bırak dedim, Rüstem amca!" diye tane tane konuşan mahallenin delikanlısını karşısına almak istemeyen adam kızının kolunu tutup, "Yürü eve," dedi.

Bacakları titreyerek Akın'ın önünden geçen Avşin, gözlerini onun gözlerine çevirdiğinde adamın dolmuş gözlerini gördü. O an canının çok acıdığını düşündü. "Yarana baktır," dediğinde adamın dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu.

"Hangisine? Kalbimde aşkınla oluşan boşluğun yarasına mı yahut kolumdaki aldırış etmediğim ufak kesiğe mi?"

BİRİNCİ BÖLÜM

Ruhum iki duvar arasına sıkışmış ne ileri gidebiliyordu ne de geri.

Karabasan boğazıma yapışmış, nefes almamı engelliyordu.

Azrail asasını sırtıma yaslamış, canımı almak için bekliyordu.

Ölüyordum ama canım çıkmıyordu. Yok olmak isteyen çürümüş bedenime inat ruhum sıkı sıkı tutunuyordu tükenmiş bedenime.

Ne canım bedenimden kendisini azat ediyor, ne de acım azalıyordu.

Ölüm yakın gibi gözüküyordu lakin uzaktı benim için. Daha fazla acı çekeceksin diye kulağıma fısıldayan ses şeytanın dilinden dökülüyordu.

Masum kalmış ruhumu ele geçirip, bir fahişenin günahsız kalbine beni mahkûm etmek istiyordu.

Tıpkı onun gibi kaçmak istiyorum kaçamıyordum.

Çok sevdiğim lacivert halımın üzerinde acıdan kıvranırken bir Allah'ın kulu sesimi duyup odama gelmiyordu. Bedenim regl sancısı çekerken, ruhum yalnız olmanın acısını çekiyordu.

Elimi halının üzerine bastırıp doğrulduğumda gözlerimi kapadım. Bahçeden gelen kahkaha sesleri, babamın kalın sesi odamın içini inletiyordu. Hepsi mutluydu, hepsi karakaşlı, kara gözlü kızlarının varlığından bir haber dünyalarında mutlulardı. Avşin kimdi ki? Son umut diyerek erkek olmak için yapılan bir bebekti. Onların bir işe yaramayan kız çocuğuydu. Karnı ağrıdığı için öğlen işten erken gelmiş, akşama kadar odasından çıkmamış, bir lokma bile kursağından geçmemiş bir kızdı.

O ne babasının ne de annesinin göz bebeğiydi.

O kekeme olan, babasına göre bir halta yaramayan kız çocuğuydu.

Onlara göre!

Yataktan destek alarak zorla ayağa kalktım. Ölsem cenazemi koktuktan sonra fark edecek olan aileme karşı dik duruşumu göstermek için elimi karnımın üzerinden çekip odamdan çıktım. Karanlık holde mutfağa doğru adım atarken bir ışığa ihtiyacım vardı. Yürüdüğüm dar ve küflü yolda benimle adım atıp, benimle her zorluğa göğüs gerecek bir dosta, sevgiliye ihtiyacım vardı.

Birazcık da olsa sanırım sevilmeye ihtiyacım vardı.

Mutfağın ışığını yakıp ocağın üstünde duran çaydanlığı kontrol ettim. Hâlâ sıcak olduğu için rahatlayıp azalmış suyu bardağa döktüm. Şekerli ılık su karnıma iyi geliyordu. Bu gece biraz da olsa rahat bir uykuya yorgun bedenimi teslim etmek istiyordum.

Mutfağın aralık penceresini sonuna kadar açıp bardağı iki dudağımın arasına aldım. Şekerli su mideme doğru yol alırken evin arkasından gelen seslere ister istemez kulak verdim. "Gebertirim," diyordu biri. Sesi algılamak için pencereye biraz daha yaklaştığımda, "Kimse benim mahallemde uyuşturucu satamaz," diyen sesi tanıdım.

Kalın, yeri geldi mi buz gibi olan ses Akın'a aitti. Büyük bir ihtimal Erhan abimle konuşuyordu. Genelde bizim evin arkasına geldiğinde ikisi gizli saklı konuşurdu. Bazen isteyerek bazen de istemeyerek onları dinlemiş olurdum. Tıpkı şu an olduğu gibi.

"Oğlum, ben izin verir miyim sanıyorsun? Bacım var lan iki tane benim, bu mahalleye yabancı insan sokanı sokağın ortasına gömerim."

"Gözünü açacaksın Erhan, gömmekle olmuyor o işler. Durum o noktaya geldiğinde bu mahallede taş üstüne taş kalmaz biliyorsun," diyen Akın yine emredici ses tonuyla Erhan abimi bastırıyordu.

Çocukluğumuzdan beri aynı mahallede büyümemize rağmen dört ay öncesine kadar onun varlığından doğru düzgün haberim olmamıştı. Dört aydır nereye baksam her yerde o vardı. Sabah uyandığımda pencereden bakarken kendi evinin penceresinde, işe giderken karşı kaldırımda, pazarda önümde, bakkalda arkamda, nefes aldığım her yerde vardı. Sürekli peşimde olmasından rahatsız oluyordum, sözlü bir atıfta bulunmadığı için mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyordum.

"Oğlum Baran on yıl yer diyorlar, bu herifler onun yokluğunu fırsat bilip adamlarını üzerimize salacaklar, yarın Ramazanın ilk günü, iftar yemeği verilecek biliyorsun mahallede. Yarın gece bu mahalle karışmazsa bundan sonra bir halt olmaz."

On yıl! Neredeyse dört ay geçmişti onun gidişinin ardından. Bazen minibüse bindiğim zaman şoför koltuğunda gözlerim onu arıyordu. Her zaman oturduğu yerde başka birinin oturduğunu görünce kalbimin ortasında sızı oluşuyordu. Yokluğu niye bu kadar acıtıyor ki?

Hâlâ endişeyle konuşan Erhan abimin ses tonu an be an yükseliyordu. Bu kadar korktuysa bu sefer mahallenin başı büyük beladaydı. "Gelecekleri varsa görecekleri de var," diyen Akın korkusuz ve kendinden emin sesiyle kimse mahalleme dokunamaz der gibiydi.

Ilık suyu içmeye devam ederken mutfağa giren anneme çevirdim bakışlarımı. Kısa bir süre beni süzüp elindeki çay bardağını gri tezgâhın üstüne bıraktı. Çaydanlığın altındaki suyu kontrol ederken, "Ah Avşin," diyerek çaydanlığı ocağın üzerine bıraktı.

"Sıkıntı ne?" derken başımı yana eğip onun telaşlı halini kaşlarım yukarıda izledim. Bazen verdiği tepkiler abartılı olduğu için kendimi strese sokup geriliyordum. Biliyorum ki ona göre büyük olan sıkıntı bana göre normal bir şeydi.

"Sıcak suyu sen mi aldın?" Gözlerini elimdeki bardağa çevirip benim cevabımı beklemeden, "Sen almışsın," dedi parmaklarını alnına sürterek. "Baban bir bardak çay istedi, şimdi su kalmadı dersem

kızacak."

Cam olan oval şeklindeki bardağı avuçlarımın arasında yuvarlarken annemin ciddi olup olmadığını çözmeye çalışıyordum. Ne yani, artık bu evde sıcak su da mı içemeyecektim?

"Yanlış anlama kızım, babanın huyunu biliyorsun. Bağırıp çağırıyor akşam akşam huzurumuz kaçmasın diye öyle dedim."

Hangi huzurdan bahsediyor acaba? Sabah akşam babamın küfürleriyle inleyen kasvetli ev ne zaman huzura kavuşmuş ki? Hiçbir zaman bu ev dört kıza yuva olamamış hücreden başka bir şey değilken, bir kız için mezardı. Günahlarının kefaretini çekeceğin kabirdi. İkindi ezanı okunduğunda cezanın biraz olsun azaldığı, ezan bitti mi şiddetle başladığı karanlık bir mezardı. Işığın doğmadığı, doğmayacağını bile bile yaşadığın bir evdi!

"Farkında mısın?" dedim tek tek konuşarak. "Ben," diyerek bardağı tezgâhın üstüne bıraktım. Çenem tek kelimeyi dudaklarımın arasından çıkarmak için titrerken gözlerimi kapatıp açtım. "Ben," dedim elim göğsümün üstünde. "Öğlen geldim eve, karnım ağrıdığı için erkenden uyudum. Ve bu saate kadar tek lokma yemedim. Sen anne, bir kere odama gelip kızım neyin var dedin mi? Demedin. Kızımın karnı açtır onа bir tabak yemek götüreyim dedin mi, demedin. Ama sen, sadece bir bardak su aldığı için kızına onun hesabını sordun. Sağ ol anne su mideme oturdu. Karnım ve midem bu gece beni oldukça zorlayacak." *Ruhumu söylemiyorum bile...*

Mahcup bakışlarını pencereye çevirdiğinde tezgâhın üstündeki bardağı yıkadım.

"Biliyorsun yarın Ramazanın ilk günü, kadınlarla hazırlık yaparken saatin hızlı geçtiğini fark etmemişim. Eve geldiğimde babana yemek, çay vereceğim derken akşam oldu."

Ellerimi mutfak havlusuna kurulayıp onu yerine astım. Annemin kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Babamın korkusundan böyle davrandığını biliyorum. O hep babamın karşısında el pençe olmuş bir kadındı. Sanki suç onunmuş gibi erkek çocuk doğurmadığı için babama karşı mahcup hissediyordu. O ne yaparsa kocam diyerek kabul ediyordu. Beş kızının en büyüğü evlenip gittiğinde sadece ayda

bir kere buraya geliyordu, bazen aylarca gelmiyordu. Neden diye sorgulamıyordu annem, kocası göndermek istemiyor diyorsa onun için iş bitiyordu. Ona göre erkek kadından her zaman üstündü. Çalışıp eve bakıyorsa kadın ona hizmet etmek zorundaydı.

Diğer ablalarım evlenip gittiklerinde bu kız kekeme, bunu kimse almaz diyerek yengeme alttan alttan bana eli ayağı tutmayan birini bulmasını söyleyen bir kadındı. Kötülükten değil, ben ölürsem bu kız bu adamla bu evde yapamaz dediğinden. Evlenen insanların tümü mutlu olduğu için benim kocaya gitmemin en doğru karar olduğunu düşünüyordu. Sanki mutluydular da... Bir şey demiyordum, diyemiyordum. Böyle görmüş böyle yaşamıştı. Elli beş yaşındaki kadının düşüncelerini bu saatten sonra kimse değiştiremezdi. Kocayı kurtuluş yolu olarak gören annem, maalesef on beş yaşından beri kocasının elinde acı çeken bir kadındı.

Keşke bir kere gerçekten mutlu olsaydı, belki şuan yaşamının boş olduğunu anlardı. Gerçekten özgürce nefes alsaydı, bir kere bile yaşasaydı keşke.

Gözlerinin dolmasına kıyamadığım için boynuna sarılıp yanağını öptüm.

"Ağlama, sen üzülünce canım acıyor. Bir tek sen öpünce geçecek bir acı oluşuyor kalbimde."

Göğsümü öpüp gözyaşlarını sildiğinde, "Geçti mi?" dedi dudakları titrerken. "Geçti, sen öpünce bütün acılarım geçti."

"Oho, biz çay bekleyelim kadın kekeme kızıyla sohbete dalmış. Yahu kadın sana demedim mi bu kızla konuşacağın zaman benim evde olmadığım zamanı seç diye. Bir saatte derdini anlatamıyor, onun yüzünden başım şişiyor. Bak sen bununla sohbete daldın benim çayımı unuttun. Bir halta yaramıyorsun, Azize."

"Hemen yeni çay demlerim," diyen annemin eli ayağı birbirine karışırken gözlerimi babamın nefretle bakan gözlerinin üzerinden çekmeden mutfağın çıkışına ilerledim.

"Ne bakıyorsun lan! Oymayayım kara gözlerini, önüne dön!"

Cevap vermeden yanından geçip bana ait olan odaya doğru iler-

ledim. Annem elimden tutsa bu evde bir saniye durmazdım. Onu geride bırakıp gidemiyordum.

Vicdanım göğsümün üzerine iyice yerleştiğinde kapıyı kapatıp pencerenin önünde bana gülümseyen kupa bardağına tebessüm ettim. Dumanı tüten sıcak çayı bir süre incelediğimde kupa bardağını elime almadan başımı dışarı uzattım. Köşeyi dönen Akın'la göz göze geldiğimizde başını eğip kaldırdı. Bu ona göre afiyet olsun demekti.

Bu gece yeni bir şey daha öğrendim Robin Hood, Akın Durmaz'dı.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen güneş ortalığı ısıtmıştı. Sanki bir anda ağustos ayına gelmişiz gibi sıcaktan durulmuyordu dışarıda.

Klimanın ayarını yükseltip ayağa kalktım. İki gündür dükkâna gelmeyen Zeliha'yı merak ediyordum. Normalde gelmediği zaman mutlaka arar, bir rahatsızlığı varsa haber verirdi. İki gündür onu aramama rağmen bana dönüş yapmaması açıkçası kuşkulandırıyordu beni. Çocukluk arkadaşımın bir anda haber vermeden yok olması açıkçası huzursuz hissettiriyordu. Her anında yanında olan biri yavaş yavaş kendini senden çekiyorsa ortada büyük bir sorun var demekti.

Zeliha benim manevi kardeşimdi. Onun üzgün olmasına üzülürken oturduğum yerden kalkıp raflardaki ipleri düzelttim. Küçük dükkânım vardı ama bana yetiyordu. Buradan kazandığım parayı kenara ayırabiliyor, geleceğim için hazırlık yapıyordum. O evde daha ne kadar kalacağımı bilmediğim için ailemden gizli gizli para saklıyordum.

Gülümsedim. Hayatıma, yaşantıma, kaderime sadece gülümsedim...

Yirmi iki yaşında, hep itilen biri olmama rağmen bu zamana kadar güçlü durmayı başardığım için kendimle gurur duyuyorum. Babamın engelli kızı olduğum için gocunmadım. Ona göre kekeme olduğum için vebalıydım. Hiç üzülmedim, çünkü babamın bana olan tutumu her zaman ayaklarımın üzerinde güçlü durmamı sağladı. Ağlayarak yorganımın altına saklanmadım. Ablamların ayarladığı gö-

rücü usulü evlilik için görüşmelere gitmedim. İyi ki diyorum, iyi ki ayaklarım yere sağlam basıyor. En dibe battığımda güçlü ayaklarım beni en yükseğe çıkarıyordu. Elbirliğiyle tükenmek üzere olan ruhuma güç veriyordu. Pes etme, pes etme dedikçe bastığım yerin sağlamlığına emin oluyordum.

Beş yaşında güçlü olmayı öğrenen küçük bir kız çocuğu vardı o koca adamın. Ne yaparsa yapsın korkup asla saklanmazdı. Korkularının üzerine gider, bildiğini okumaya devam ederdi.

İpleri düzenledikten sonra açılan kapıya başımı çevirdim. İçeri giren Akın'ın üzerinden bakışlarımı ağır ağır yukarı çıkarırken göz göze gelince boğazım kurumuş gibi yutkundum. Parmaklarımın arasında olan ipi sıkarken kapıyı açık bırakan adam sert, dik duruşuyla bana doğru yürümeye başladı. Bacaklarını saran siyah kot pantolonu, kaslı göğsünü saran buz mavisi gömleği ikinci bir deri gibi tenine yaışmıştı âdeta. Gözlerim üzerinde fazla oyalandığı için kendime gelip zlerine çevirdim bakışlarımı. Küçük bir dükkânın içinde onunla alnız olmak huzursuz hissettirdi.

"Merhaba," dedi tok sesiyle. Başımı öne doğru eğip, "Merhaba," dedim zorla. Konuşması için beklerken gözlerini kısa bir süre sarı elbisemin üstünde gezdirip dudağını araladı. "İp alacaktım," dediğinde kaşlarım havalandı. Şaşırdığımı anlamış olacak ki gergin dudakları iki yana kıvrıldı. "Annem için," dedi beyaz dişlerini gözlerimin önüne sererek.

"Kaç numara?" dedim yine bir iki saniye zorlanarak. Karşısında kekelediğim için geriliyordum ama bunu sorun etmiyordu. Yüzünü asmadan beni dinliyordu. Gözlerini asla kaçırmıyordu.

Tekrar, "Kaç numara?" dediğimde, "İpin numarası mı olur?" diye mırıldandı kalın dudaklarının arasından. Bedenimi geri çekip yüzüne bakmaya devam ederken elini ensesine götürüp, "Hay aksi," deyip başını yana eğdi.

"Numara işini ayarlayamadım."

"Anlamadım," dedim onun aksine ciddi ifademle.

"Boş ver, bir dahakine numarayı öğrenip öyle gelirim. Kolay gel-

sin."

Geri geri adım atıp kapının yanına gittiğinde kapının kolunu tutup dışarı çıktı. Üzerime kapanan kapının arkasından bakarken kaşlarım çatıldı. Bu adam deli miydi? Avare gibi hareketleri vardı.

Başımı iki yana sallayıp işimin başına döndüm. Onu düşünüp işlerimi aksatamazdım. Akşam mahallede iftar yemeği verileceği için eve erken gidip tatlı yapacaktım daha.

Bütün gün oturduğum yerde bebekleri yaparken vaktin nasıl geçtiğini fark etmemişim. Saatin altıya yaklaştığını görünce telaş yapıp oturduğum yerden kalktım. Daha tatlı yapacaktım. Geç kaldığım için kesin annem tarafından azar işitecektim. Sana çalışma demiyor muyum, kadın kısmı evinde oturup yemek, temizlik yapar diye nutuklarını dinleyecektim.

Çantamı alıp sırtıma geçirdim. Dükkânın kapısını kapatırken havanın biraz da olsa serinlemesi sıcaktan bunalmış bedenime iyi geldi.

Ayaklarımı evimin sokağına çevirdim. Mahallenin gençleri dar sokağa masaları diziyorlardı. Her sene olduğu gibi Ramazanın ilk günü bütün komşularla birlikte iftar yapardık. Bu artık gelenek haline gelmişti. Dargın olanlar bugün barışır, Ramazanın önemini bilenler asla bu ay dedikodu, kavga etmezdi. Gerçi mahallemde kavga eksik olmasa da dedikodu yapan pek kadın yoktu açıkçası. Mahallenin gençleri bizim çocuklarımız diyerek kol kanat geren yaşlı tayfamız vardı. Bu tayfanın başını çeken babam bana göstermediği sevgisini mahalledeki bütün çocuklara gösteriyordu. Özellikle erkek çocuklarına. Ona göre erkek güç demekti ve beş kızı olduğu için kendini bizim yüzümüzden güçsüz hissederdi. Bu yüzden mahalledeki erkek çocuklarına her akşam şeker, meyve suyu alıp dağıtır, onlar top oynarken kapının önüne çıkarak kaldırımdan izlerdi. Komşumuz olan Hüseyin amca, Akın'ın babası. 'Evladın kızı erkeği olmaz Rüstem,' dediğinde, 'Senin oğlun var Hüseyin boş konuşma,' derdi.

Herkes bilirdi onun kız çocuklarını sevmediğini, özellikle bizi. Ortanca ablam Hayriye on yedi yaşında evlendiğinde bütün mahalle karşı çıkıp onun evlenmemesi için babama baskı uygulamışlardı. Kız

kendi istiyor sizi ilgilendiren bir durum yok diyen babam insanların söylediklerini umursamamış ablamın evlenmesine izin vermişti. O zamandan beri aslında herkes ona tavırlıydı. Görmüyordu kuytu ve karanlık bir kuyunun içinde yok olduğunu. Etrafındaki insanlar beyaz kanatlar takarak onun yanından birer birer ayrılırken o dibi cehennem olan kuyuya ağır ağır ilerliyordu.

Sokağa girdiğimde gözüme ilk çarpan mavi gömleğinin kollarını kıvıran Akın oldu. Bu aralar ona baktığım zaman damarlarımın gerildiğini fark ediyorum. Normalde dikkatimi çekmeyen adam şimdi sakin hayatımın merkezi olmuş gibi her yerde dikkatimi çekiyordu. Bu hoş bir şey değildi, onu görünce huzursuz ve tedirgin oluyordum Aslında oturup konuşmuşluğumuz yok, yan yana gelip oturmuşluğumuz yok. Birbirimize bu kadar uzakken neden şimdi birbirine koşan beyaz atla siyah at gibiydik. Koca çayırda sadece o ve ben vardım. Atlarımız burunlarından soluyarak birbirine koşarken o bana gelmek için can atıyor ben ondan kaçmak için fırsat kolluyordum.

"Ulan Ramazan ayındayız küfrettirmeyin beni," diyerek arkadaşı Kenan'ın omuzuna vururken göz göze geldik. Omuzlarını dikleştirip elini dağınık kahverengi saçlarının arasına daldırdı. Gözleri uçuşan eteğimin üzerinde kısa bir süre dolaştığında kaşlarının ortasında çukur oluştu. Kendini mi kasıyordu o? Ellerinin ve kollarının üzerinde yeşil mavi damarları gerilmişti. Kumral teninden dışarı fırlayacaktı sanki.

"Ulan Ramazanda karıya da gidemeyeceğiz," diyen Kenan'ın sesiyle düşüncelerimden irkilip adımlarımı biraz daha hızlandırdım. *İğrenç!*

"Senin dilini s... tövbe Allah'ım," diyerek elini Kenan'ın ensesine geçiren Akın aşırı sinirli hareketler gösteriyordu. Yüzüne bakmadan ilerlerken, "Benim ne zaman kadına gittiğimi gördün?" dedi dişleri arasından. Elinden gelse Kenan'ın canını alacaktı önümde.

"Şaka yaptım abi."

"Ağzına ayar ver fena olacak," derken sesi kulaklarıma daha çok yansıdı. Yanından geçerken çıplak kolu koluma sürtünürken başımı ona çevirdim. Gözlerini kısmış birbirimize kısa sürede temas eden

kollarımıza bakıyordu. Bu, bunu bilerek mi yapmıştı?

O koluma bakarken adımlarımı hızlandırıp eve doğru yürüdüm. Koluma değen kolunun izini silmek adına hızlı bir şekilde elimi kolumun üzerinde gezdirdim. Midem bulanmıştı ve ben bir an önce eve gitmek istiyordum

Bahçeye girdiğim an gözlerini üzerime diken adamdan kaçmak için öne doğru atıldım.

"Para bırak masaya."

Yanağımın içini ısırıp, "Para yok," dedim can çekişerek.

"Yalan konuşma. Akşama kadar dükkâna giren çıkan insanların sayısı yok. Düşün sayamıyorum kaç kadının girdiğini. Hepsinin eli dolu çıktığına göre para kazanmaman imkânsız. Dökül şuraya."

Bir insan öldüğünde kalbim sızlıyor. Bu insan tanımadığım kişi bile olsa kalbimin bir köşesi ister istemez acıyor. Karşımda duran adam ölse acı çekmeyeceğimi düşünüyorum. Onun buz gibi olmuş bedenini toprağın altına koyarken gözümden bir damla yaş akmayacağını düşünüyorum. Nefret kalbimi avuçları arasına almış, babam olan adamdan iğrenmemi sağlıyordu.

Yumruk olmuş elimi kalçama getirip sıkarken, "Para yok," dedim çenemi titreterek. Açık ağzı, atletini göbeğinin üstüne kadar çekmiş, parmağı göbek deliğinin içinde gezen adamın üstüne kusmamak için geri adım attım.

"O para yarın gelecek."

Cevap vermeden arkamı dönüp eve girdim. O para yarın sana gelmeyecek.

Mutfakta yemek hazırlayan annemin yanına uğramadan önce banyoya girip elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Dört mevsimden en sevdiğim ay kış ayıydı. Yazın sıcaktan bunaldığım için neredeyse suyun altında yaşıyordum üç ay boyunca. Keşke kış hiç bitmese.

Havluyla ellerimi kurulayıp mutfağa annemin yanına gittim. Benden önce başlamış tatlıyı yapmaya. "Kolay gelsin," diyerek hazırladığı iki tepsiyi kontrol ettim.

"Kusura bakma işe daldım yetişemedim."

"Artık çalışmana gerek yok kızım."

Kavisli kaşlarımı kaldırıp tatlının kuru olan kısımlarına şerbeti döktüm.

"Neden çalışmama gerek yok?"

"Hüseyin amcan babanla konuşmuş bugün, Akın seni seviyormuş. Hayırlısıyla gelip isteyelim demiş."

Elimdeki kaşık tepsinin içine düşerken annem, "Dikkat et," diyerek tatlının üzerindeki kaşığı alıp lavabonun içine koydu. Yüzüne boş boş bakmaya devam ettiğim için bu halim sinirini bozmuş olacak ki, "Ne bakıyorsun öyle?" dedi başını iki yana sallayarak.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Alnındaki teri beze silip, "Ciddiyim," dediğinde ayak parmak uçlarımdan başlayarak yukarı doğru sinir bedenimi el geçirdi.

"Evlenmeyeceğim."

"Delinin zoruna bak. Akın gibi bir adam seni seviyor, çakı gibi delikanlıyı istemiyor. Valla bu sefer yaptığın şımarıklık Avşin. Çocuğun gözü senden başka kimseyi görmüyormuş. Yemek yemiyormuş pencereden seni izleyeceğim diye."

"Bana ne anne!" diye bağırdığımda kolumu cimcikleyip, "Bağırma," dedi mutfağın camını hızla kapatarak.

"Kız ondan iyisini mi bulacaksın? Seviyormuş işte seni."

"Ben sevmiyorum," dedim sinirle. Eminim kendimi sıktığım için yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Böyle bir şey nasıl olurdu? Tamam, az çok tahmin ediyordum, adım attığım her yerde onu görmek ister istemez aklımda bir şeylerin gün yüzüne çıkmasını sağlıyordu. Basit bir hoşlanma olduğunu düşündüğüm şey nasıl sevmek olabilirdi? Bu adam madem beni seviyordu duygularını bana açmadan babasını nasıl evime gönderirdi? Az önce ona baktığımda midem bulanmıştı şimdi ise içim öfkeyle doldu. Yaptığı hoş değildi, ailemi tanıdığı halde emrivaki yapması oyunbozanlıktı. Babamın huyunu bildiği için böyle bir şeyi benden habersiz yaptığı için ondan nefret ettim şu an.

"Öldürecek gibi ne bakıyorsun kız? Baban pazar günü çağıracak onları, Hüseyin gibi kıymetli bir adama kız vereceğim diyor bak laf söyleme de aranız kötü olmasın."

Sırıtıp, "Aramız kötü olmasın mı?" dedim başımı omzuma doğru eğerek. Hiçbir zaman aramızın iyi olmadığı adamla aramız bozulmasın diye sessiz mi olacaktım ben şimdi? Asla! Asla ona karşı boyun eğmem. Evlenmek istemiyorum, hele ki arkamdan iş çeviren adamla asla!

"Bu iş olmayacak," dedim başımı dik tutarak. "Söyle onlara gelmesinler."

Annemin konuşmasına fırsat vermeden mutfaktan çıkıp odama girdim. Kapıyı kilitleyip öfkeyle saçlarımı karıştırırken ayağımı yatağa geçirdim.

Evlenmezdim, evlenemezdim. Henüz yirmi iki yaşındayım, işimde büyüyecek kendi ayaklarımın üzerinde duracağım. Bir eşe ihtiyacım yok, beni kollayacak bir erkeğe ihtiyacım yok. Asla evlenmeyeceğim! Göğsümden feryat eden hıçkırık dudaklarımın arasından serbest kalırken yumruğumu sıkışan göğsümün üstüne vurdum.

Lanet olsun! Babam beni zorlayacaktı, belki dövecek evlenmem için baskı yapacaktı. Bu durumu bana yaşattığın için de senden nefret ediyorum Akın. Sanki babamın huyunu bilmiyormuş gibi nasıl böyle bir şey yaparsın?

Dizlerimin üzerine oturup elimi dudaklarıma bastırdım. Yirmi iki yıllık hayatımın en yakıcı gözyaşlarını hıçkırarak dökerken sol elimi yere vurdum defalarca. Bu hayat benimdi, kimsenin hayatıma karışmasını istemiyorum. Ruhum yalnızdı, bıraksınlar bedenimde yalnız kalsın.

Karnımın ortasına bıçağı ağır ağır sokuyorlardı. Dışarı kanın akmasına izin vermeden her ete saplanan sivri bıçakta delinen yer sızlıyordu. Deliğin etrafına toplanan zehirli kan dışarı doğru boşaldığında acım da azalacaktı. Kan asit gibi yaranın etrafını yakarken zehri ruhuma bulaşıyordu. Bitmedi mi çektiğim diyemediği için boynunu eğmiş ona gelen acıyı çekmeye razı geliyordu.

"Avşin, çık şu odadan."

Annelerin sesi çocuklarına ninni gibi gelir diyenler benim annemin bana sesleniş tarzını biliyorlar mıydı? Bilmiyorlardı bence bilseler her anne için söylemezlerdi o sözü.

On dakikadır kapıyı parçalayacak gibi vuran annem dilinin ucundaki nefret sözcüklerini acımadan söylüyordu.

"On dakika sonra ezan okunacak, kız millet bizi bekliyor kalksana."

Her zaman bedenimi misafir eden halının üzerinden kalkıp aynanın karşısında saçlarımı düzelttim. Güçlü maskemi takınıp kalabalığın arasına girme vaktiydi.

Kapıyı açıp hole çıktığımda mutfaktan çıkan annem, "Sonunda," diyerek kapıyı açtı. Peşinden bahçeye çıkarken herkesin toplandığını gördüm. Bahçe kapısını açıp hiçbir yere sapmadan kuzenim Firuze'nin yanına oturdum. Konuşan, dua eden insanların yüzüne bakmadım. "İyi misin?" diyen kuzenim Firuze'nin yüzüne bile bakmadım. Kimseyi görmek istemiyordum, yemeğimi yiyip odama gitmek istiyordum.

"Var bir sıkıntın, hayır olsun," diyen Firuze tekrar kolumu dürttüğünde başımı kaldırdım. Karşımda oturan Akın'la göz göze gelmeyi beklemediğim için kaşlarımı çattım. Ona olabildiğince nefretle bakarken bu halime şaşırmış olacak ki şaşkın bir ifade vardı yüzünde. Dudakları gergin bir hal alırken omuzlarını geri atıp oturuşunu dikleştirdi.

Onun kendinden emin halini izlememek adına başımı eğdim. Sorgulayıcı bakışlarını hâlâ üzerimde hissetmeme rağmen bir kere bile bakmadım ona. "Sana bunun hesabını soracağım Kenan," diyerek dişlerinin arasından konuşunca, "Ben ne yaptım abi?" diyen Kenan şaşkın gibiydi.

"Olmayan şeyleri varmış gibi söyledin ya bak bakalım o dilini bir daha kullana bilecek misin?"

"Şaka yaptım abi, seni biliyoruz niye uzatıyorsun?"

Elini masanın üzerine bırakıp parmaklarını beyaz örtüyü yırta-

cak gibi sürterken nefesini dışarı bıraktı. Sadece ellerini görüyordum ve gergin olduğunu anlayabiliyordum. Kenan'ın söylediği o laflar yüzünden sinirli olduğumu düşünüyordu ama yanılıyordu.

Ezan okunmaya başladığında herkes besmelesini çekip oruçlarını açtılar. İnsanlar önlerindeki yemekle ilgilenirken hızlı olmaya çalışarak lokmaları çiğneyip yuttum. Daha fazla burada durmak istemiyorum. Onun bakışlarını üzerimde hissederek yemek yeteri kadar zordu. Sanki kimse yok, sadece o ve ben vardım. Adam sırtını sandalyeye yaslamış, bir kolunu yanında oturan Erhan abimin sandalyesinin arkasına uzatmış diğer eliyle yemeğini yiyordu. Sanki bilerek yapıyormuş gibi iki de bir ayağı ayağıma çarpıyordu. Ona bakmam için yaptığını anlamayacağımı sanıyordu ama yanılıyordu. Konuşmayan biri olsam da insanların gözlerinden geçenleri rahatlıkla anlayabiliyorum.

"Tatlı çok güzel olmuş Azize teyze, eline sağlık."

Kulaklarım iki yana açılırken sanki duymuyor muşum gibi tüm dikkatimi ona verdim.

"Afiyet olsun Akın oğlum, tatlıyı Avşin yaptı."

Dudaklarımın üstünde duygusuz tebessüm oluştu. Yalan söylemek ne kadar kolay, parmağımın ucunun değmediği tatlıyı Avşin yaptı demek ne kadar kolaydı annem için.

"Ben de diyorum tadı neden damağımda kaldı. Değen eller şerbetli olunca, insanın dilinde tat kalıyor."

Kısık sesle mırıldansa da hemen hemen hepimiz onu duymuştuk. Babamın yüzüne bakmıyordum ama homurdanmalarını duyabiliyordum. Annem ise eminim afiyet olsun demediğim için içinden bana söyleniyordu. Söylemeyecektim, şu an benden cevap bekleyen başta o olmak üzere kimsenin yüzünü güldürmeyecektim.

O özünde iyi bir insan olabilirdi. Kalbinin, kişiliğinin iyi biri olduğunu çok iyi biliyorum. Ama onunla evlenemem, ümit veremem. Ben evlenmek istemiyorum, evliliği kurtuluş olarak görmüyorum o yüzden yoğun bakan gözlerine umut veremem. Dudağım kıvrılırsa biliyorum ki şu an sıkıntıda olan kalbinin ortasına kelebek konacak. O kelebeğin sıkıntılı yollardan geçip onun kalbine konmasını izin ve-

remem.

Ben Anka kuşuydum, küllerimden doğmak için evliliğe ihtiyacım yoktu.

Eşofmanı üstüme geçirdiğimde uzun saçlarımı ensemde toplayıp kitaplığımdan Sabahattin Ali'nin İçimizdeki Şeytan kitabını aldım. Okumak için yatağa oturduğumda kırılacak gibi açılan odanın kapısıyla irkilip elimdeki kitabı düşürdüm.

"Ne diyor lan bu anan?"

Üzerime yürüyen babam burnundan nefes alıp veriyordu. Sanki beş yaşındaki kız çocuğunun hayalindeki cama vuran ağaç dalıydı. Aslında onun ağaç parçası olduğunu bildiği halde beyni canavar diye direttiği gibiydi. Babam gibiydi karşımda duran adam ama o canavardı, babam değildi.

"Ne demek evlenmeyeceğim? Sen kimsin de Akın'la evlenmeyeceksin? Kimsin lan sen?"

Oturduğum yerden sakin bir şekilde kalkıp başımı dik tuttum. Korktuğumu ona gösterirsem biliyorum ki daha fazla üzerime gelecekti.

Odaya giren anneme bakmadan, "Evet," dedim babamın gözlerine bakarak. "Annem ne söylediyse doğru."

"Senin o dilini keserim. Lan bu halinle adam seni alıyor, sen kimsin ki kendini beğenmişlik yapıyorsun? Dünür olacağım Hüseyin'le, söyledim pazar günü seni istemeye gelecekler. Mırın kırın edersen kötü olur senin için."

"Buyursun gelsinler, çayımızı içip giderler ama asla Allah'ın emri ile beni isteyemezler.

Tek tek konuştuğum için dinlemeye tahammülü olmayan babam yüzünü asmış, her zaman konuştuğumda yüzüne takılan ifadeye sahip olmuştu. Ağzını açıp beni öyle dinliyordu, sanki kulakları ağzıydı.

"Bana bak, o sakat diline sahip çık elimden bir kaza çıkacak. O isteme gerçekleşecek dinime imanıma bir sorun çıkarsa gebertirim seni."

"Evlenmeyeceğim, bu benim hayatım."

Elini hava kaldırıp, "Lan," diye bağırdığında annem kolunu tutmak için uzandı. Onu kolaylıkla geri savurduğunda saçlarımın dibinden yakaladı.

"Bana bak Avşin." İlk kez adımı kullanıyordu, ne acı. "Anama avradıma seni köye götürürüm evli bir adama kuma diye veririm. Anana güvenme onunda nefesini keserim. İtiraz etmeyeceksin."

"Evlenmeyeceğim."

Saçımı aşağı doğru çekiştirdiğinde başım geri düştü. Akmak için izin isteyen gözyaşlarıma izin vermiyordum. Bir köşede birbirlerine sarılmışlar korkudan titriyorlardı. *Ruhum gibi!*

"Evleneceksin lan, gebertirim kızım seni. Sen kime güveniyorsun da sakat dilinle cevap veriyorsun?"

"Kendime," dedim. "Her zaman olduğu gibi kendime güveniyorum. Benim ne arkamda ne de önümde birileri var, sadece gururum, gücüm var."

Diğer eliyle çenemi sıktığında, "Yapma," diyen anneme, "S*ktir git," dedi. O kadar acımasızdı ki, içinde merhamet yoktu.

Bedenimi çöp fırlatır gibi yatağın üstüne fırlattığında üzerime doğru eğildi.

"Akın'la evleneceksin. Bu senin son şansın, eğer itiraz ettiğini duyayım o zaman babanın gerçek yüzünü görürsün."

Buruk bir halde tebessüm edip ellerimi yanağımın altına aldım. Bacaklarımı karnıma çekerken o annemi kolundan sürükleyerek dışarı çıkardı. Odanın kapısı üzerime kapanırken gözlerimi kapadım.

Hadi şimdi kendinizi serbest bırakın. Acılarınıza şahit olan oda yine derman olmak için bekliyor.

Gözpınarlarımdan taşan yaşların akmasına izin verirken ağzımı açtım. Çenemi kıracak kadar sıkmıştı. Defalarca ruhuma zarar veren babam bu akşam bedenime de zarar vermişti. Bu son değil der gibiydi her hareketi, alış diyordu.

Komodinin üzerinde duran telefonuma peş peşe mesaj gelirken

yattığım yerden doğruldum. Mesaj atan kişinin Zeliha olmasını her şeyden çok istiyorum. Şu an yanımda olsa, bana sarılıp ağlama kardeşim dese kırılgan bedenime iyi gelirdi.

Titreyen ellerimin arasına aldığım telefonun ekranını açtım. Üç mesaj vardı, biri kuzenim Firuze'ydi.

Firuze: Canım iyi misin, sesiniz geliyor. Amcam yine delirdi mi?

Cevap vermeden mesajı kapattım. Tanımadığım numaradan gelen mesajı okurken hem sinirlenmiş hem de şaşırmıştım.

*0530 *** ** ***

Ayşin ben Akın. Az önce annem bana bir şeyler söyledi. Gerçekliğini öğrenmek için sana sormak istedim. Beni seviyormuşsun, annen bugün annemle konuşurken söylemiş. Bunu duyunca çok şaşırdım, yani beklemiyordum. Konuşma imkânımız var mı şimdi?

Diğer attığı mesaja geçtiğimde tırnaklarımı avuç içime batırdım.

*0530 *** ** ***

Cevap vermeni bekliyorum. Pazar günü size gelecekmişiz istemeye. Görünce hemen cevap ver lütfen, yoksa dayanamayıp pencerenin önüne geleceğim.

Telefon ellerimin arasından yatağa düşerken dümdüz olan beyaz duvar ateşten bir kuyuya dönüştü. Annem iki elini omuzlarıma yerleştirip beni o kuyunun içine acımadan attı.

İKİNCİ BÖLÜM

Toprağın altında kalan bedenimi yukarı çıkarmaya çalıştıkça toprak çamura bulanıyor, bedenimin her yerini kaplıyordu. Nefes almak için başımı kaldırdığımda çamura karışan toprak boğazıma kadar doluyordu. Doğrulmamı istemiyorlardı, gözlerimi kapatıp karanlığa mahkûm olmamı istiyorlardı.

Dudağımın üzerine süzülen gözyaşımı dudaklarımın arasına alıp başımı duvara yasladım. Yatağa doğru uzattığım uzun bacaklarımı karnıma doğru çekerken göle dönmüş gözlerimi pencereye korkarak çevirdim. Görmek istemediğim siluet ağır bir şekilde pencerenin önünden geçerken toprak üstüme daha çok yayılıyordu. Dibe doğru batıyordum, nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Canını yakmaktan korktuğum insanlar canımı yakmaktan korkmuyordu. Mızraklarını her defasında bana batırmaktan çekinmiyorlardı. Yaralı ruhumu öldüren ailem bedenimin de yok olmasını istiyordu. Başka bir açıklaması yoktu bu olanların. Ne söylenir ne söylenmez bilmiyorum ama canımın çok acıdığını söyleyebilirim.

Umutlarıyla, hayalleriyle pencerenin önünde sağa solan giden adama ne diyeceğimi bilmiyorum. Kalbim onun için cayır cayır ya-

narken içim öfkeyle doluyordu anneme karşı. Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilir ki, gururumu nasıl ayaklar altına alabilir? Benim evlenmemek için direndiğimi bilen bir kadın başkasının temiz duygularıyla nasıl oynayabilir? Karşısına çıkıp seni sevmiyorum demek benim için oldukça zorken, boynuma bu vebali yükleyen annem nasıl can verecekti? Yirmi sekiz yaşındaki bir adamın onurunu ayaklar altına nasıl alabildi ki?

Akan burnumu çekip başımı ağır ağır duvara vurdum. "Üzgünüm," dedim titrek sesimle. "Üzgünüm seni heveslendirdiğim için, üzgünüm kalbinin hızlanmasını sağladığım için, üzgünüm gecenin bir vakti penceremin önüne seni diktiğim için. Üzgünüm Akın, kalbimi nefretle doldurdukları için, seni sevemeyeceğim için."

Işığı yanıp sönen telefonumu elime alıp parmağımı telefonun üstünde kaydırarak peş peşe gelen mesajları dudaklarımda buruk bir ifadeyle okudum. Bu mesajlarda seven bir adamın umudu, hayalleri vardı. Özenerek seçtiği kelimelerde kendini yansıtan ruhu vardı.

AKIN:

Yalan olmayacak kadar gerçek bu gece. Kalbine karşılık bulacak kadar sahici. Umudun var olduğuna inandığım bir gece bu gece. Uyudun sanırım, yarın sabah dükkâna giderken konuşuruz olur mu? Ya da öğlen, belki akşam. Sen ne zaman istersen konuşuruz. Seni uzun uzun dinleyeceğim vaktim çok.

Avşin, ağlamıyorsun değil mi?

Alt dudağımı ısırıp başımı iki yana salladım hıçkırarak ağlamamak için. Sesimi duymasın diye elimi dudaklarımın üzerine bastırırken diğer elimle mesajı yazmaya başladım. Parmaklarım idam raporunu hazırlayan hâkim gibi ağır ağır hareket ediyordu. Birazdan birinin umutlarını yakıp kül edecektim.

AVŞİN:

Merhaba Akın, yüz yüze konuşmak isterdim ama bunun zor olduğunu düşündüğüm için yazarak kendimi sana ifade etmek istedim.

Mesajı gönderdiğimde pencerenin önünde durdu. Beyaz tüle yansıyan silueti sanki içeriyi görüyormuş gibiydi. Bakışlarını elindeki

telefona çevirdiğinde gözlerimi telefona çevirdim.

AKIN:

Yarın yüz yüze konuşalım. Ben seni dinlerim Avşin, istersen saatlerce konuşuruz. Saat geç oldu, uyu yarın konuşuruz.

Telefonu yere bırakıp pencerenin önünden ayrılan görüntüsünü izledim. Kaybolunca oturduğum yerden zorla ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim. Aralık kısımdan başımı dışarı uzattığımda gitmiş olduğunu gördüm.

İnsanların balkonda neşeyle konuştuğu gecede içim hüzne bulanmıştı. Bu gece gözüme uyku nasıl girecekti bilmiyorum. Kendi acım yüzünden değil Akın'la konuştuğumda onun vereceği tepki yüzünden üzülüyordum. Evet, ondan hoşlanmıyordum, gördüğüm zaman geriliyordum. Her ne hissediyorsam hissedeyim bunları yaşamasını istemezdim.

Geri çekilip adımlarımı kapıya çevirdim. Kilidi ağır bir şekilde çevirip kapıyı araladığımda kulağımı aralık kısma dayadım. Babam normalde erken yatan biri olmasına rağmen bu gece oturabiliyor olacağını düşünüp geriliyordum. Onun yüzünü görmek istemediğim için kıpırdamadan içeriyi dinledim. Sadece üst kattan gelen amcam ve yengemin seslerinden başka ses olmadığı için nefesimi bırakıp kapıyı kendime çektim. Karanlık holde temkinli adımlarla ilerlerken babamın her an bir yerden çıkacak olması beni oldukça geriyordu. Sanki karşıma geçince o büyük eliyle suratıma tokadı atacaktı. Beyaz yanağım onun verdiği şiddetle kızaracak ve alev alev yanacaktı, bütün gece boyunca uyutmayacak şekilde acıyacaktı.

Mutfağın kapısına yaklaştığımda telefonun ışığını yakıp kendime bir bardak süt aldım. Işığı yakıp ikisini uyandırmak istemiyorum. Bu gece onlarla daha fazla konuşmayacaktım. Yarın annemle yüzleştiğimde birbirimizi kıracağımız için bu gece biraz da olsa sakinleşmek istiyordum.

Ağlamaktan sızlayan burnumu koluma bastırıp demir kapıyı açtım. Kapının önünde duran beyaz spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken iki basamak aşağı indim, ortada duran yuvarlak masaya doğru ilerlerken sokak lambasının altında oturan adam dikkatimi çekti.

Ayaklarımın üzerine sanki beton dökmüşler gibi kalmıştım bahçenin ortasında.

Elindeki sopayla yere bir şey çizen adam düşünceli gibiydi. Aklındaki düşünceleri tahmin ediyordum. Tıpkı benim aklım ve kalbim gibi onun da karıştı aklıyla kalbi. Dikenli tellerin arasında mahsur kalmış, elindeki çubukla kendine çıkış yolu arıyordu.

Başını hafif kaldırdığında gözleri benim odamın olduğu pencereye uğradı. Görmek istediğini göremediği için hüzünlenen yüzü sokağın bomboş sokaklarında kısa bir süre gezip bizim evi buldu. O an göz göze gelmemiz onu şaşırtmış olacak ki uzun parmakları arasında duran sopa yere düştü. Kapalı dudakları aralandığında bir adım geriye gittim. Sanki yanıma gelecekmiş gibi, heyecanlı ve sabırsızdı.

Lütfen bana bağlanma, Akın.

Gözlerimi üzerinden çekmek istememe rağmen, inatla onun gözlerine mahkûm kalan gözlerime kızıyorken, ona bakmaktan kendime engel olamayan hislerime öfkeleniyordum.

Oturduğu yerden ağır bir şekilde kalkarken yüreğimi korku sardı. Şimdi konuşmak istemezdi, değil mi? Şu an çok sinirliydim, anneme olan öfkemi ondan çıkarmak istemiyordum. Bu olayda onun bir suçu yoktu, bu yüzden kalbini kırmak istemiyorum.

Bana doğru gelen ayakları kavuşmak ister gibi hızlanırken kısacık mesafeyi iki adımla geldi. Kollarını demir kapının üzerine koyarken çenesini hafif kaldırıp kalın dudaklarına tebessüm kondurdu. Her zaman taranmış olan saçları karışmış, bir iki teli alnına dökülmüştü.

Alevlerin ortasında kalan bedenim onun yanıma gelmesiyle tutuşmuştu. Şimdi ben nasıl kaçacaktım?

"İyi geceler."

Kulaklarıma ulaşan kalın tok sesi yutkunmamı sağlarken, avuçlarımın arasında olan bardağı sıkı bir şekilde tuttum.

"Uyku tutmadı sanırım?"

Gözlerimi gözlerinden çekmeden başımı aşağı yukarı salladım.

"Beni de, sanırım sabah oluncaya kadar mahalleyi dolaşacağım."

Ona işin yok mu git yat demeyi, düşünme demeyi o kadar çok isterdim ki şu an. Biliyorum ki konuşmak için dudaklarımı araladığımda ona kendimi anlatıncaya kadar sesimi duyan amcamlar balkona çıkardı. Avşin ne yapıyorsun bu saatte dışarıda dediklerinde babam sesini duyup öfkeyle bahçeye çıkardı. Vurmaz diyemiyordum artık, bu geceden sonra zehirli sözcükleriyle beraber saçımdan tutup beni eve sokabilirdi.

"Ben seni zor durumda bırakmayayım. Buralardayım, bir ihtiyacın olursa mesaj atman yeterli."

Kollarını demir kapıdan çekip geri adım attı. Arkasını döndüğünde sanki benden ayrılmak istemiyormuş gibi omzunun üzerinden gözlerimin içine baktı. İlerliyor ama gitmiyordu. Hâlâ ruhu aynı yerde duruyordu. Kolları yine demir kapıya yaslanmış bir çocuğun yüzü kadar masum olan yüzüyle bana bakıyordu.

Başımı iki yana sallayıp eve ilerledim. Hava almak için çıktığım dışarıda hepten havasız kaldım.

Üzerime geçirdiğim lacivert tulumun kuşağını bağlarken, annemin sesine kulak misafiri oldum ister istemez. Hiçbir derdi sıkıntısı yokmuş gibi türkü söylüyordu. Dün gece en kaza çevirdiği odama gelip beni kontrol etme zahmetine girmemişti. Gerçi o böyle durumlarda olayın hemen kapanacağını düşündüğü için genelde tartıştığımız zaman uzatmayıp kendi yaşantısına devam ederdi. Aile arasında küslük olmaz diyerek döktüğü gözyaşlarını hiçe sayardı.

Çantamı alıp odadan çıktım. Salona doğru yürürken babamın evde olmaması işime geldi. Annemle tartışırken onunla kavga edip günümün kötü geçmesini istemiyordum. Bu sabah her şeyi halledecektim. Konu bir daha açılmamak üzere kapanacaktı.

Elimdeki çantayı tekli koltuğun üzerine bırakıp, "Anne," dedim elindeki işi bırakması için.

Başını kaldırıp, "Efendim kızım," dediğinde ona karşı saygısızlık yapmamak için gözlerimi devirmedim. Şu an sanki karşımda annem değil de başka bir kadın varmış gibi hissediyordum.

"Ne oldu, Avşin?"

"Sen Akın'ın annesine Avşin Akın'ı mı seviyor dedin?"

Kekeleyerek konuştuğum için kaşlarını çatmış sabırsız bir şekilde sözlerimin bitmesini istiyordu.

"Evet," dediğinde kaşlarımı çattım. "Ne hakla? Ben onu sevmiyorum."

"Seversin kızım. Akın çok efendi bir çocuk seni sevmiş sen mi onu sevmeyeceksin?"

Tırnaklarımı avcumun içine batırıp derin derin nefes alıp verirken karşımda sırıtan ifadesine katlanamıyordum.

"Adamın duygularıyla oynadın."

Ayağa kalkıp ellerini beline yerleştirdi. Başından aşağı kayan tülbent yeri boylarken sabrı yokmuş gibi gözlerini gözlerimden çekti.

"Pazar günü isteme olacak Avşin, yengenle konuştum. Yarın hep birlikte hazırlıklara başlayacağız."

Kendimi tutamayıp kahkaha atmaya başladım.

"Sana inanamıyorum, nasıl olurda bu kadar gamsız olursun? Evlenmek istemeyen kızını nasıl olurda zorla evlendirmeye çalışırsın?"

Elini göğsüne vurup başını kaldırdı.

"Bana vicdansız muamelesi yapma Avşin, ben seni düşünüyorum. Baban senden nefret ediyor, sana zarar vermemesi için Akın'ın annesine öyle söyledim. O çocuk iyi biri, annesi oğlum senin kızını seviyor dediğinde ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin. Fırsat bu dedim, kızım bu adamdan kurtulacak. Gözümün önünde olacağı için onu göreceğim, kocası saygılı, efendi olduğu için onu el üstünde tutacak dedim. Ben ne yaptıysam senin iyiliğin için yaptım, Avşin. Tek başına bu evden gitme hayalleri kurma. Bu imkânsız, dünyanın bir ucuna gitsen, baban, amcan, deden seni bulur kızım. Bizler modern bir aile değiliz, ailemizde kadının değeri yok. Aklını başına al, bu adam senin bu evden tek kurtuluşun."

Sıkmaktan kızaran avcumun içi acıyordu ama hâlâ tırnaklarımı geri çekmiyordum. Kalabalık insan topluluğun arasında sıkışmış ru-

hum kaçmak için yolu arıyordu. Zıplayıp insanların üstünden geçmek isteyen bedenim birine çarptığında yere düşüyordu. Emekleyerek kaçmak isteyen dizlerime tekme atan insanlar bacaklarımı kırmak istiyorlardı kaçmamam için.

"Sen," dedim bir adım ona yaklaşarak. "Sen hayatın boyunca korktuğun için ne yapacağını bilmiyorsun. Eğer hayatımızda erkek olmazsa kendi başımıza bir şey yapacağımızı düşünmüyorsun. Sana göre erkek kadından üstün, o otur dediğinde oturacağız, o yürü dediğinde yürüyeceğiz. Sana göre bu anne."

"Hayır kızım, ben elli beş yaşında bir kadın olarak sana ailemizi anlatıyorum. Bir gün sokağın bir köşesinde kızımın cesedini görmek istemiyorum. Ailemizin erkeklerinin ne polisten ne de askerden korkusu var. Onların Allah korkusu yok sen bana diyorsun ki her şeye boyun eğiyorsun. Senin bu annen okumak için evden kaçan kızların cesetlerini gördü, senin bu annen sevdiği adamla evlenmek isteyen kızların cesetlerini gördü. Senin bu annen her an bir yerlerde ölüm korkusu yaşayan kadınları gördü. Ben," dedi elini bağrına sert bir darbeyle vurarak. "Kızımın cesedini görmek istemiyorum. Senin kuma olarak bir adama satılmanı istemiyorum. Ben senin acı çekmeni istemiyorum. Akın senin için hayırlı bir kısmet, istediğini giyersin, istediğin yere gidersin, istediğin kadar konuşursun. Ne yediğin yemeğe karışır ne de giydiğin kıyafete. O baban değil, o seni seviyor sana değer veriyor. Annesi bana seni bir saat anlattı. Oğlunun gözündeki Avşin'i anlatırken kadının gözleri doldu. Baban gibi bir adamla hayatını birleştirmek istiyorsan ben bundan sonra karışmam kızım. Akın gibi efendi bir adamla evlenmek istiyorsan arkanda olurum."

Sözlerini bıçak gibi kesip salondan ayrıldı. Donmuş bedenim koltuğun üstüne yığılırken kamburlaşan omuzlarım öne doğru kaydı. Sara hastalığına yakalanmış gibi titreyen bedenimi kontrol altına alamıyordum. Dişlerim birbirine çarptıkça tane tane yere dökülecekler-di. Bu adaletsiz dünyada tek başıma ayaklarımın üzerinde var olmak zor olmamalı. Hayatımızı başkaları değil bizler yönetemediğimiz sürece yaşamanın bir anlamı yoktu. Nefesimi kesmek için bıçağa giden elimizi bile başkaları yönlendiriyordu.

Dizlerimin üstünde kaydım. Sağ omzumu kahverengi koltuğa

yaslayıp onunla aynı renk olan halının üzerindeki çiçek desenlerini boş boş izledim.

Sanırım buraya kadardı. Yolumu kesmek isteyenler bunu başarmıştı. Elimi kırdılar pes etmedim, kolumu kırdılar pes etmedim, bacağımı kırdılar pes etmedim şimdi bütün kemiklerimi kırdılar. Bana bir çıkış yolu bırakmadılar.

Akın'a mesaj atıp yerden kalktım. Mutfakta ağlayan annemin yüzüne bakmadan dışarı çıktım. Buz gibi havada kalmış gibi titreyen kollarımı zapt etmek için göğsümün üstünde birleştirdiğim kollarımı çözülmemek üzere bağladım. Parka doğru giden ayaklarım hızlanırken yanımdan geçen adamın kokusu burnuma iliştiğinde gözümden bir damla yaş daha aktı.

Yüzüme baktığını hissediyordum ama bakışlarımı onun gözleriyle buluşturmuyordum. Eminim neden ağladığımı merak ediyordu. Yanımda yürüdüğü için eli öne arkaya doğru gidip geliyordu. Parmaklarını avuç içine aldığında nefesini dışarı bırakıp arkama geçti. Camiye giden komşularımız bizi yan yana görmesin diye eminim adımlarını yavaşlattı.

"Nasılsın Avşin kızım?" diyen Naşide teyzeye başımı kaldırmadan, "İyiyim," dedim. Yüzlerine baksam bir saat neden ağladığımı sorgularlardı.

"Yazık ya, iyice içine kapanık oldu. Konuşamıyor diye dışlıyorlar kızcağızı."

Kulaklarımı dış dünyaya kapatıp adımlarımı hızlandırdım. Bu tür söylenmelerini sürekli duyduğum için artık canım acımıyordu. Eskiden kekeme, yazık kendini zor ifade ediyor dediklerinde ağlardım ama şimdi zerre üzülmüyordum. Sanırım kalbim taşlaşmıştı. Ben kendi derdimi anlatabiliyorum, onlar beni anlamakta sıkıntı yaşıyorsa benim yapacak bir şeyim yoktu.

Parka giriş yaptığımda saatin henüz erken olmasından dolayı parkta kimse yoktu. Kaydırakların arkasında duran banka ilerlerken onun taşların arasına sıkışan kumlara bastığını duyabiliyordum. Benden uzaktı ama yakınındayım der gibiydi adımlarıyla.

Bankın en köşesine oturup yanıma gelmesini bekledim. Adımlarını hızlandırıp bana doğru adım atarken yüzünde hem telaşlı hem de heyecanlı bir ifade vardı. Sanırım ona mesaj attığımda henüz dükkâna gitmemişti. Üzerinde bilekleri dar dizlerinden yukarısı bol olan gri spor eşofman vardı. Eşofmanın lastiği kalçasının üzerinde dururken üzerine giydiği salaş beyaz tişört eşofmanının üstüne dökülüyordu. Yeni uyanmış gibiydi ama dinçti.

Eli saçlarının arasında boğazını temizlemek ister gibi öksürdü. Yanıma oturduğunda bacaklarını hafif iki yana açtı. Dirseklerini bacağının üstüne koyarken öne doğru eğildi. "Günaydın," dedi yeni uyanmış olmanın verdiği pürüzlü sesiyle. Konuşmadım, önümdeki kaydırağı izledim. "Baban mı canını yaktı? Bu yüzden mi ağladın?" Yine konuşmadım. Onu buraya konuşmak için çağırdım ama şu an susuyordum. İçim savaş alanıydı, dışım dilsizdi.

"Sırf senin baban olduğu için kendimi zor tutuyorum. Nasıl kıyabiliyor sana, hiç mi vicdanı yok anlamıyorum."

Yok, gamsız bir adamın vicdanı olmaz. Ölüm korkusu olmayan bir adamın vicdanı olmaz. Canı yanmasından nefret eder, can yakmaktan zevk alır. O gamsız bir adam!

"Beni seviyor musun?" dedim bakışlarımı ona çevirerek. Sırtına ekmek parçalarını yüklemiş karıncaları izlerken bakışlarını bana çevirdi. Gözleri cam gibi parladı. Oturuşunu dikleştirip bana doğru döndüğünde gerginlikten dilim damağım kurudu.

"Evet. Sen beni seviyor musun? Annen anneme seviyor demiş, duyunca inanamadım. Ben seni görmek için fırsat kolluyordum ama senin beni görmek için çabaladığını hiçbir zaman fark etmedim. Yanlış anlama lütfen, gözlerine bir kere bakmak için bakışlarım hep senin üstündeydi, senin bakışlarında kendimi göremediğim için senden duymak istedim."

Beni benden daha iyi tanıyan adam.

"Olaylar nasıl gelişti bilmiyorum, annem pazar günü sizin bize geleceğinizi söyledi. Duyunca çok şaşırdım. Akın seni seviyormuş dedi buna da şaşırdım. Tamam, az çok bir şeyler hissettiğini anladım ama şaşırdım. Bana söylemeden babasını bizim eve nasıl gönderir de-

dim. Sinirlendim."

Gözlerini kısıp omuzlarını dikleştirdi. "Ben babamı sizin eve göndermedim annem duygularımı anlamış bana sorduğunda ona anlattım. Bu yeni bir şey değil Avşin uzun zamandır senin bendeki yerin başka, hissetlerimi, yaşadıklarımı ailem biliyor. Annem dayanamayıp annenle konuşunca annen Avşin'de Akın'ı seviyor demiş." Gözlerini kapatıp açtı, ardından derin nefes aldı kendini sakinleştirmek için. Çok hızlı konuşuyordu, kendini bana yanlış anlatmamak için kelimelerini düzgün seçiyordu.

"Annem de bunu duyunca babamın yanına koşmuş. Ona olan biteni anlattıktan sonra babam bana sormadan senin babanla konuşmuş. Benim isteme olayından haberim yok Avşin, ben daha düne kadar sana karşı hissettiklerimi nasıl söylerim diye düşünüyorken bir anda babamı size yollamam. Hele ki senin duygularını öğrenmeden, babanın nasıl adam olduğunu bildiğim halde asla seni zor duruma sokmam."

Gözlerindeki ışık yavaş yavaş sönerken bakışlarını kaçırdı gözlerimden.

"Sanırım annem yanlış anlamış, sen beni sevmiyorsun."

Gözlerimi kapatıp ağlama isteğimi bastırmak istedim. Sesindeki hayal kırıklığı ruhumu paramparça etti. Topallayarak yatağının yanına sıkışan ruhum can çekişirken bedenim her zaman olduğu gibi onun yükünü sırtlanıyordu.

"Babamı biliyorsun Akın. Beni sevmiyor, sevmediği için bana hakaret etmekten vazgeçmiyor. Evlenmem için baskı uyguluyor, ayaklarımın üzerinde güçlü durmamı istemiyor. Annem onun bana olan davranışlarından kurtulmam için annene öyle demiş. Seni asla üzmek istemem."

"Ben de," dedi acı çeker gibi. "Yanağına damlayan gözyaşını silemediğim için parmaklarımı kırmak istiyorum ben. Başın öne eğildiğinde omuzlarından tutup kaldıramıyorum. Sesine ses olamıyorum. Seni asla kırmak istemem, seni kıranları acımadan kırar gözyaşının hesabını sorarım ama seni asla üzmem."

Yumruk olmuş elinin üzerine elimi koydum. Gözünden akan bir damla yaş elimin üzerine düştüğünde, "Lütfen," dedim oldukça kısık sesle.

"Ben çalışıp babama ayaklarımın üzerinde durduğumu göstermek istiyorum."

"Sen çok güçlü bir kadınsın Avşin, ülkenin başına geçsen kalbi bozuk olan baban senin kıymetini anlamaz. Ben seni zor duruma soktuğum için özür dilerim. Babanla konuşacağım. Kimse duymadı merak etme asla seni zor duruma sokmam."

"Ben özür dilerim."

"Sen niye özür diliyorsun ki? Gönlünde olmayan kişiyle yuva kurulmaz. İsterdim, her şeyden çok isterdim seninle aile olmayı. Ama seni zorlayamam. Ben, sen mutlu olunca mutlu olan bir adamım. Sen yanımda olup mutsuz olursan ben mutlu olamam. Uzağımda olsan da seni severim. Hep uzaktan sevdim, yakınımda olup acı çekersen kalbim parçalanır."

Seven taraf için gitmek ne kadar zordu. Ben gitmek için ayağa kalkarken o oturduğu yere yapışmış gibiydi. Dik duran omuzları çökmüş, ara sıra iç çekip avcunun içini dizine çarpıyordu. Şu an onu geride bırakmak benim için çok zordu. Sanki buradan ayrılınca ağlayacaktı, benim yüzümden gözünden yaş aksın istemiyordum. Her zaman dik duran omuzları benim yüzümden çöksün istemiyordum.

Öne doğru adım attığımda derin nefes aldı. Arkama dönüp dağılmış haline bakmadan ilerledim. Yalan söyleyemezdim, o evden kurtulmak için onun duygularıyla oynayamazdım. Aynı evin içinde hem onu hem de kendimi üzmeye hakkım yoktu.

Eve uğramadan koşar adım direkt dükkâna girdim. Zeliha'yı karşımda görünce deminden beri tuttuğum gözyaşlarımı akıttım. Oturduğu yerden telaşla kalkıp yanıma geldi. Hiçbir şey demeden boynuma sarılırken, "Yoruldum," dedim tek kelime ile.

"Baban olacak adam ne yaptı yine?"

Başımı iki yana sallayıp, "Boş ver," dedim. "Sen neden durgunsun kaç gündür, arıyorum ulaşamıyorum."

"Dayımı biliyorsun okumam için baskı yapıyor. Liseyi bitirmişim ne gerek var üniversiteye."

"Sana diyecek tek kelimem yok Zeliha. Adam onca sene üniversiteyi gitmen için sana baskı yapıyor. Aklını başına al lütfen."

"Aman salla. Bebekleri ne zaman teslim edeceğiz?"

Beni oyaladığı için ona göz devirip kasanın yanına gittim. Kolilere koyduğum bebekleri sayarken aklımda Akın vardı. Onu geride bırakmak canımı tahmin etmediğimden fazla yaktı. Belki onu sevebilirdim ama bu zorla olmazdı. Ailem bana baskı uygulamasaydı ona şans verebilirdim. Olmuyordu, biri beni bir şeyleri yapmaya zorladığında inatla kendi istediğimi yapmaya çalışırdım. Yanlış da olsa, doğru da olsa hep benim kararlarımla olsun isterdim. Belki zor bir kişiliktim ama bu bendim. Birilerinin beni yönetmesine izin verirsem ben, ben olmaktan çıkardım.

Öğlene kadar düşünmekten başıma ağrı girdi. Paketlediğim kutuları kapının önüne dizip bir an önce içeri giriyordum. Güneş ağrıyan başıma iyi gelmiyordu. Son paketin içindeki bebekleri sayarken dükkânın kapısı gürültüyle açıldı. Korkudan Zeliha'yla çığlık atıp içeriye giren babama tedirgin halde baktım. Kızgın boğadan farksız üzerime geliyordu. Öğrenmişti, onun bu tavrı her şeyi bildiğini gösteriyordu.

Elini havaya kaldırdığında bana vuracağını anladım. Kendimi korumak adına elimdeki bebeği yüzüme tutarken saçlarımdan yakalayıp beni yün iplerin üzerine fırlattı.

"Ne dedin de çocuk seni almaktan vazgeçti? Adam dün gece aşkından ölüyordu bugün istemiyorum diyerek babasını kapıma gönderiyor. Ulan Hüseyin'de Akın'da asla vazgeçecek adamlar değiller. Sen bir şey söyledin ki kesin bu çocuk vazgeçti. Öldüreceğim seni."

Yanağıma tokat attığı an onu geri itmek için kaldırdığım ellerimi tuttu. "Yapma!" diye bağıran Zeliha çığlık çığlığa bağırırken onun gözü kimseyi görmüyordu.

"Or*spu mu olacaksın lan başıma? Ayakları üzerinde duracakmış, senin o ayaklarını keserim. Dilin gibi ayaklarını sakat bırakır yat-

tığın yerden kalkamazsın."

Sözleri canımı acıtmıyordu. Tırnaklarımı saçımı çeken koluna batırmama rağmen hiçbir belirti göstermiyordu. Acımasızca vuruyor, gücünü ondan bedenen güçsüz olan kız çocuğunun üstünde gösteriyordu.

"Rüstem ne yapıyorsun?" diye bağırarak içeriye giren Hüseyin amca beni babamın elinden almak isterken nefes nefese dükkâna giren Akın'la göz göze geldik. Gördükleri onun canını acıtmış gibi yumruk yaptığı elini havaya kaldırıp babamın üzerine yürüdü. Zorlanmadan beni babamın ellerinin arasından alıp onun üzerine atıldı. Havaya kaldırdığı yumruğunu babamın yüzüne vuracakken, "Yapma," diye bağırdım. "Yapma," dedim fısıldayarak. "Sen kötü biri değilsin, yapma."

Az önce ümitle kapattığım kolilerin üstüne düşen bedenimi Zeliha tutarken onun havada kalan eli ağır hareketle yere indi.

"Sen bu kızı alacaksın, ben herkese bu hafta sonu isteme olacak dedim. Madem istemiyorsun neden adını çıkardın bunun? O söz olacak Akın."

Yüzümü Zeliha'nın göğsüne sakladığımda benim gibi içli içli ağladığını fark ettim. Korkmaması için beline sarılırken yüzünü saçlarımın arasına gömdü.

"O söz olacak Rüstem, bir daha bu kıza elinin kalktığını görmeyeceğim. Sen nasıl bir adam oldun anlamıyorum. Kızın bir melek olacak kadar pırıl pırılken sen onu üzmekten, canını yakmaktan zevk alan bir adamsın. Kusura bakma ama sen nasıl bir babasın?"

"Benim babalığımı sorgulama Hüseyin, sizin yaptığınız doğru mu, oğlun baştan seviyorum, istiyorum dedi, şimdi ne oldu?"

"Benim oğlum hâlâ seviyor senin kızını. Senden çok seviyor, sırf o üzülmesin diye istemedi. Ama bu saatten sonra vazgeçmek yok ben bu kızı senin eline bırakmam. Yarın akşam geleceğim Rüstem, hazırlıklı ol."

"Bekliyorum, Hüseyin."

Isırdığım dudaklarımı serbest bırakıp başımı Zeliha'nın güven

veren göğsünden çektim. Dışarı çıkan babamla Hüseyin amcanın yüzüne bakmadım. Ellerini yumruk yapmış öylece bana bakan adamı izledim. Gözlerinde acı vardı, bu zamana kadar görmediğim acı.

"Bizi yalnız bırakır mısın, Zeliha?"

Titreyerek iç çeken Zeliha şaşkın ve üzgün halde ayağa kalktı. Bacakları birbirine karışmış gibi sendeleyerek dışarı çıktığında gözlerimi Akın'a çevirdim. Karşıma geçip sağ dizinin üstüne çöktü. Eli dokunmaktan korktuğu yanağıma yaklaşırken gözlerini kapadı.

"Özür dilerim, bunları sana yaşattığım için gerçekten çok özür dilerim. Böyle olacağını bilseydim asla aileme söylemezdim." Ses tonu en az benim kadar acı çektiğini fısıldıyordu. "Bana bir şans veremez misin? Söz veriyorum seni üzmem. Hiçbir şekilde kısıtlamam, sen ne dersen o olur. O evde acı çekmeni istemiyorum Avşin, şu yanağındaki kızarıklığı gördükçe babanı öldürmek istiyorum. Ben kötü bir adam değilim, beni birazcık sevemez misin?"

"Canım çok acıyor, içim hırsla dolmuş durumda. Buradan gitmek istiyorum, gidersem annemin canını yakacaklarını biliyorum. Babam ayaklarımı zincirlemiş adım atmamı istemiyor. Tek özgürlüğün ölüm diyor."

Başını iki yana salladı hızla. Sözlerim hoşuna gitmemiş olacak ki bakışlarını kapıya çevirdi.

"Özgür olman için ölmeye ihtiyacın yok. Annem evli, emekli iç mimar. Hiçbir zaman pes etmemiş, babamla üniversitede tanışıp evlenmiş, okuluna devam etmiş, işini başarılı bir şekilde yapmış, bana sahip olmuş bir kere pes etmemiş. Hep güçlü olmuş. Sen istersen güçlü olursun, benimle evlenirsen hayatın bitmez Avşin. Ben senin özgürlüğünü kısıtlayacak bir adam değilim."

Kollarımı bacaklarıma sarıp, "Bu saatten sonra benim sözlerimin bir önemi yok," dedim tekrardan gözlerimizi kavuşturururken. "Babam ve baban son sözü söylediler. Yarın ikimizin parmağına giren o halka bizi bir yola sokacak. O yolda neler yaşayacağız bilmiyorum, şunu bil mutlu değilim."

"Bunu söyleme!"

Bağırdığı için irkilip bir adım geri çekildim.

"Söyleme, sen böyle konuştukça yüreğim yanıyor. Sevdiğin kişinin seni sevmemesi ne kadar zor bilir misin sen?"

Sanırım beş yaşımdan beri biliyorum.

"Yakıyorsun Avşin, kalbimi ateşli avcunun içine almışsın onu acımadan yakıyorsun. Zarar vermeyelim birbirimize. Bu hikâyedeki tek günahsız sen değilsin, ben de günahsızım. Hayalini kurarken gerçek olur mu diyemediğimsin. Ve şimdi sen acaba beni sever mi diyeceğim kadınsın, karım olacaksın. Bu benim için çok zor, lütfen yakma."

"Üzgünüm," dedim son bir damla akan yaşı silerek.

"Üzülme sen,"

Geri çekilip adımlarını dükkânın dışına çevirdi. Az önce şiddete tanıklık eden dükkânım şimdi bomboş kalmış gibi sessizleşti.

Hayatımda ilk defa kendi kararlarımı kendim veremedim. Benim için verilen bu karar başıma nasıl bir iş açacaktı bilmiyorum. Canımı yakanlar bu sefer sadece beni değil yaralı bir adamın canını da acımasızca yaktılar.

Kader bize neyi gösterecekti bilmiyorum.

Sadece bu yolda üzülen taraf tek ben değil Akın'da olacak...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayaller gerçekle birleştiğinde hüsranla sonuçlanıyordu. Kimisi için mucize olsa da kimi için işkence oluyordu. Hayatımın üzerinde kumar oynayanlar benim fikirlerimi önemsemeden geleceğim hakkında rahatlıkla karar veriyorlar. Ben itiraz ettiğimde şımarık ya da kötü bir kız oluyordum. Biri seni seviyorum hayatımda olmanı istiyorum derken diğeri ölmeni istemiyorum bu evden gitmeni istiyorum diyordu. Bana uzak olan kişi de yaşasan da fark etmez yaşamasan da diyordu.

Herkes konuşuyor, herkes kararlar alıyor, kimse Avşin ne diyor dinlemiyorlardı.

Bana biçilen hayatı yaşamamı istiyorsalar yaşayacaktım. İstemeyerek de olsa bu hayata uyum sağlayacaktım. Başkalarının gözyaşları akmasın diye kendi gözyaşlarımın akmasına izin verecektim.

Buraya kadardı! Güçlü oluşumun, ayaklarımın üzerinde duruşumun gücü buraya kadardı. Şimdi yanımda duran adam benimle birlikte hareket edecek, benimle birlikte nefes alacaktı. O benim hayatıma rahatlıkla uyum sağlayacaktı, ben onun hayatına uyum sağlayabilecek miydim hiçbir fikrim yoktu.

Benim hayatım karanlıktan ibaretken onun hayatı beyazdı. Ne karanlık beyaza yakışırdı ne de beyaz karanlığa. Biz gri oluncaya kadar bu yolda savaşacaktık. Can yakmadan, gözyaşı dökmeden yürüyecektik. Bugün benim yüzümden ağlayan adamın gözünden bir damla yaş gelmemesi için onun beyazına karışacaktım. O bana uyarak siyah olacağına ben ona uyup beyaz olmak için çabalayacaktım. Çığlıklara, bağırışlara dur diyecek nefes almak için yaşayacaktım. Avşin için değil yeni hayatım için adım atacaktım bundan sonra.

Ağır adımlarla ilerlediğim sokağın karşı kaldırımından yürüyen adam gözlerini üzerimden bir saniye çekmiyordu. Yarın akşam beni istemeye gelecek olan, şu an yanıma yaklaşmaya çekiniyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu. Belki öğlen babamın beni döverken halini düşünüyor, belki yarın gece için heyecanlanıyordu. Her ne kadar söz zorla olacak olsa da eminim onun kalbi heyecanlanıyordur. Keşke ailem bana baskı yapmadan Akın duygularını gelip söyleseydi. Belki ona bir şans verir birinin beni sevecek olması düşüncesiyle heyecanlanırdım.

Başımı gökyüzüne kaldırıp, *'Sahi böyle mi olurdu?'* dedim içimden. Ben onu görünce geriliyordum, huzursuz hissedip kaçacak yer arıyordum. Yanıma gelip sevdiğini söylese karşılık mı verecektim? Sanmıyorum!

O bana karşı sevgi beslerken benim ona bu kadar sert olmam bizden nasıl bir çift olacağını kestiremiyordum. Ailemin bana dayattıkları hayatı yaşamayacağım diyerek kalbini kırmış olabilirim. Tamiri olur mu bilmem ama onu kırmamak için çabalayacaktım. Nasıl olacaktı hiçbir fikrim yoktu. Aileme karşı öfkeyle harmanlanan yüreğim onun karşısında nasıl sakinleşecek bilmiyorum.

Evin önüne geldiğimde bahçe kapısını içeri ittim. Havaya kalkan ayağım aynı yerde durduğunda içeri girmek yerine arkamı döndüm. Evinin kapısındaki merdivenlere oturmuş bana bakan adama doğru ilerledim. Bunu beklemiyor olacak ki heyecanla oturduğu yerden kalkıp elindeki telefonu yere düşürdü. Kaşlarım havalanırken bir eli ensesine gitti diğeri yerdeki telefonu alıp doğruldu.

"Yarın gece nasıl bir gece olacak hiçbir fikrim yok. Şunu bil sana

karşı kötü duygular beslemiyorum. Aileme öfkeliyim bu yüzden sinirimi herkesten çıkarıyorum."

"Anlıyorum, ben sana kırılmıyorum ya da acımıyorum. Sadece üzülmeni istemiyorum. Dünya yaşamak için zor bir yer, vaktimiz kısa. Bugün varız yarın yokuz. Kendini bırak şu kısacık hayatın tadını çıkar. Düşünme, insanlar konuşsun, bağırsın sen düşünme. Eğer yanında biri ağlıyorsa başka yere git. Eğer biri yanında hiç durmadan gülüyorsa sen de ona katıl. Seni üzen kişilerin yanında durma Avşin, seni üzmek istemeyen insanların yanına git."

Bunu her şeyden çok istememe rağmen yapamıyorum. Biri ağladığında gözyaşını siler derdine derman olmaya çalışırdım. Yaralı bir insana arkamı dönüp gidemeyecek kadar merhametli bir kalbim vardı. Eğer o kişiyi bulunduğu yerde terk edip gidiyorsam gece yastığa başımı koyduğumda huzurla uyuyamazdım.

Ama bir yerde haklıydı, Zeliha hariç kimse benim gözyaşımı silmemişti. Konuşurken zorlandığımda beni dinlemek yerine sabırsızlanıp yanımdan kalkan çok kişi olmuştu. Bir kişi hariç, o hep yanımda olup bana desteğini göstermişti. Sanırım omuzlarımdaki yükün farkında olan arkadaşım bu yükün altında kalmaktan korkuyordu. Gözlerime bakıp, anlat seni dinliyorum diyemiyordu, ağlama diyemiyordu. O ilk kez benim hayatımda olmak istemiyordu. Ne yapmam gerekiyordu, arkamı dönüp ondan da uzaklaşmam mı gerekiyordu? Başımı iki yana salladım. Asla ondan uzak duramazdım. O benim bu hayatta en değer verdiğim insandı.

Geri adım atıp, "İyi akşamlar," dedim. Birazdan ezan okunacaktı. Bu yüzden evlerin mutfaklarından tabak çanak sesleri geliyordu. Bunlardan biri de bizim evdi. Ne babamı ne de annemi görmek istemiyordum.

Betonu parçalamak isteyen ayaklarımı sürüyerek eve doğru ilerledim. Anahtarı kilide sokarken içeriden gelen kahkaha sesleri ölmüş ruhumu sızlattı. Nasılda mutlulardı...

Ayakkabıları ayağımdan çıkarıp kimsenin yüzüne bakmadan odama ilerledim. "Avşin," diyerek bağıran yengeme cevap vermeden odaya girdim. Çantamı kapının arkasına asarken, saçlarımı bilgisayar

masasının üstünden aldığım siyah lastikle topladım. Bugün hem ruhen hem de bedenen yorgundum. İçeride olan cümbüşe katılmayacak biraz olsun uyumaya çalışacaktım. Dolaptan aldığım eşofman takımını yatağın üstüne bırakırken odanın kapısı açıldı. Müsait olup olmayacağımı düşünmeyen ailem her zaman olduğu gibi kapıyı çalmadan içeri giriş yaptılar. Suç onlarda değildi aslında, suç onların huyunu bilip kapıyı kilitlemeyen bendeydi.

"Heyecanlı mısın Avşin, yarın Akın'la sözleniyorsun. Çok şanslısın, mahallenin en yakışıklı erkeğiyle evleniyorsun."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyor, kapalı olan pencereyi sert hareketlerle açtım. Ani hareketlerim onların umurunda değilmiş gibi konuşmaya devam ediyorlar, kuzenim Firuze'nin heyecanına ortak oluyorlardı.

"Çok sevindim yengecim, bizim milletten değil en azından bu adam. Seni koruyup kollar."

Sırıtıp, "Sizden mi?" dedim kollarımı göğsümün üzerinde toplayarak. Kaşlarını çatıp sağ elini kaldırdı. "Biz sana ne yaptık?" diyerek elini göğsünün üstüne bastırırken, annem kolunu sıvazladı boş ver bunu der gibi.

"Bugün babam beni dükkânda dövdü."

Firuze hariç annemle yengem ee der gibi yüzüme baktıkları için kahkaha atıp başımı iki yana salladım. "Yanağıma oldukça sert bir tokat yedim. Sanırım Osmanlı tokadıydı ki canım öyle bir acıdı ki akşama kadar kök dişlerim sızladı."

Ağlamak üzere olan kuzenim bana doğru adım atmak istedi geri çekildim.

"Onun elinden beni Hüseyin amcayla Akın aldı. Eminim bunlardan haberiniz vardır. Vardı değil mi?" Yine Firuze hariç annemle yengem başlarını aşağı yukarı salladıklarında, "Ah," diyerek gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. "Siz benim yanıma gelip durumu mu kontrol etmek yerine akşama kadar yarın için planlar yaptınız. Acaba ne yemek yapsak, ne giysek diye yerinizde oturamadınız, değil mi?" Mahcup bakışlarını farklı yerlere çeviren iki kadın bugün her zaman

olduğu gibi hayal kırıklığına uğrattı beni.

"Benim bu olanlardan haberim yoktu Avşin. Sen isteyerek evleniyorsun sandım."

"Ben bu evliliği isteyerek yapmıyorum Firuze. Nasıl bir evlilik hayatım olacak bilmiyorum ama şunu bilin bir gün kızım olursa düştüğünde ilk yanında ben olacağım, ağladığında yanına oturup onun masum gözyaşlarını sileceğim. Üzüldüğünde elimi sırtına getirip ben senin yanındayım anneciğim, bu hayatta senden değerli hiçbir şey yok diyeceğim. Ona öyle bir sarılacağım ki sadece sen olsan bana yeter anneciğim diyecek."

Yanağına damlayan yaşı silen annem elimi tutmak için uzansa da başımı iki yana salladım.

"Bana sarılmana ihtiyacım yok anne. Akın bana seni ağlatan insanların yanında durma dedi. Bundan sonra sizden uzak durmam gerekiyor kocam olacak adam öyle istedi. Biliyorsun erkek ne derse onu yapmalıyız, o otur dediğinde oturacağım, kalk dediğinde kalkacağım. Evleneceğim adam bana bugün seni üzenlerin yanında durma dedi, üzgünüm anne sizinle geçireceğim vakitler kısa. Beyaz gelinliğimi giyip bu evden ayrıldığımda sanırım bir daha bu eve adım atamayacağım. Eğer atarsam kocam ayaklarıma beton dökebilir. Biliyorsunuz buna hakkı var!"

Hıçkırarak ağlayan annem arkasını dönüp odadan çıkarken yengemle kuzenim gözleri dolu dolu bana bakıyorlardı. İkisinin üzerinden bakışlarımı çevirip arkamı döndüm.

"Dışarı çıkarsanız üstümü giyineceğim."

"Çıkacağız kızım. İftar vakti annenin kalbini kırdın oldu mu şimdi?"

Olmadı. Belki yiyeceği yemeği kursağına dizdim ama içim acımadı. Hayatımda ilk kez anneme karşı gamsız oldum, tıpkı babama olduğum gibi.

Omzuma değen elle gözlerimi açıp başımı yastıktan kaldırdım. Annem heyecanlı ve sabırsız bir şekilde uyanman için omzumu sars-

maya devam ederken yatağın içinde kenara kayıp, "Ne yapıyorsun?" dedim uykulu sesimle.

"Uyan hadi. Akın'la annesi kapıda bizi bekliyor."

"Sebep?"

Kaşlarını çatıp ellerini beline yerleştirdiğinde örtüyü ayaklarıma ittim.

"Akşam için alışveriş yapacağız. Söz için elbiseyle yüzük alınacak."

"İlgilenmiyorum, kafalarına göre takılsınlar."

Başımı tekrar yastığa koyduğumda ayağını yere vurup, "Kalksana kız," diye bağırdı. Ses tonunu kontrol altına almaya çalıştığı için kendini sıkmaktan yüzü kızardı. "Kız kalksana," diyerek parmağını ısırdığında sinirle saçlarımı yolasım geldi.

"Bugün orucumun ilk günü, bu sıcakta gezemem ben. Çok istiyorsan sen git."

Elini komodinin üzerine vurup üzerime eğildi. Yüzüme çarpan nefesi oldukça öfkeli olduğunu gösteriyordu. En az onun kadar sinirli olduğum için yataktan kalkmak istemiyordum.

"İnsanlar bu sıcakta seni bekliyor dışarıda. Filiz'in tansiyonu var yazık değil mi kadına?"

Akın'la annesi gözümün önüne gelince alt dudağımı ısırıp hırsla yataktan kalktım. "Hepinizden nefret ediyorum." Kapıyı kırar gibi çarpıp banyoya girdiğimde suyu açıp yüzümü yıkadım. Beni boğmaktan vazgeçin artık. Durun yalvarırım, durunda biraz da olsun nefes alayım.

"Geliyoruz Filiz," diye bağıran annemin sesini duymamak için ellerimi kulaklarıma bastırıp odama girdim. Dolaptan yazlık şile bezinden olan beyaz askılı elbisemi aldım. Bu elbiseyi giydiğim için üstüme yürüyen babamdan bugün korkmuyordum. Akın istediğini yapabilirsin demişti. Onlar benim hayatıma karışamazdı bundan sonra. Elbiseyi üzerime geçirip saçlarımı balıksırtı ördüm. Dışarısı sabah olmasına rağmen çok sıcaktı. Kıyafet, yüzük derken bizi gezdirecek

gibi duran annemle Filiz abla yoracaktı bugün bizi.

Çantamı sırtıma alıp odadan çıktım. Salonda oturan babamla göz göze geldiğimizde bakışlarımı hızla çekip koşarak kapıya çıktım. Onunla göz göze gelmeye korkuyordum artık. Eskiden karşısında güçlü duran yanım yok olmuştu. İstediğini bana yaptırdığı için omuzları dik benim dediklerim olacak der gibi bakıyordu. Sandaletlerimi giyip bahçeye çıktım. Kapının önünde annemle konuşan Filiz ablayla göz göze geldiğimizde yüzünde kocaman gülümseme oluştu.

"Nasılsın canım?" dedi bana doğru adım atarak.

"İyiyim Filiz abla, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim güzel kızım. Akın telefonunu evde unutmuş onu almaya gitti şimdi iner aşağı."

Başımı sallayıp geri çekildim. Onların evinin kapısı açıldığında gözlerim ister istemez orayı buldu. Demir kapıdan çıkan adam giydiği lacivert kapri ve beyaz kısa kollu gömleğiyle dikkat çekiyordu. Gözlerine taktığı siyah gözlüğü çıkarıp saçlarının üzerine taktığında göz kırpıp elindeki cüzdanı arka cebine koydu.

"Hazırsanız gidelim."

Dinç çıkan ses tonu annem ve Filiz ablayı heyecanlandırırken ben bir şey hissetmedim. Bakışlarımı derin bakan gözlerinden çekip annemin arkasından arabaya ilerledim.

"Sen Akın'ın yanına otur kızım."

Bir şey dememe fırsat vermeden arka koltuğa oturan annemle Filiz ablaya hayretle bakarken karizmatik bir şekilde gülümseyen adama çevirdim bakışlarımı.

"Kapıyı açmamı ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp beyaz arabanın kapısını açtım. Durumları oldukça iyiydi. Bunu lüks arabaya binince daha iyi anladım. Oturduğumuz mahallede birçok evi amcası yaptığı için burada olan evlerin bir kısmı onlara aitti. Aile olarak birbirine bağlı olduklarından sanırım paraları da ortaktı. Tam emin değildim ama bildiğim kadarıyla Akın'ın burada olan marangoz dükkânının yanı sıra dört tane

daha mobilya dükkânı vardı. Burada yaptıkları ürünleri sanırım diğer mağazalarda satıyorlardı.

"İlk önce nereye gidelim?"

Annem ve annesine soruyor sanıyorken bana sorduğunu anlamak iki saniyemi aldı. Bu adam neden hep beni izliyor, bakacağım varsa da bakamıyorum.

Omuzlarımı kaldırıp, "Bilmiyorum," dedim kekeleyerek. Tek kelimeliyi bile söyleyememek canımı sıktı. Terapiye devam etmem gerekiyordu. Konuşmam için bunu başarmam gerekiyordu.

"Çarşıya gidelim oğlum, ilk önce yüzüklerinizi alalım."

"Olur anne."

Ne kadar garip bir durum. Babamın kızını vereceği o kadar belli ki, isteme olmadan yüzükler bakılıyordu.

Sakin bir şekilde arabayı kullanan Akın'a bakıp hemen önüme döndüm. Araba dar sokaklardan geçtiği için ağır ağır hareket ediyordu. Annemle Filiz abla sağ olsun arabaya bindiklerinden beri susmadılar. Akın'a ne olursun radyoyu aç dememek için zor duruyordum. O rahatsız olmamış mıydı anlamıyorum. Beş dakika içinde söz, nişan, çeyiz, kına, düğün hepsini konuştular. İkisi de aynı şeyleri söylemelerine rağmen susmak nedir bilmiyorlar. Tamam, anladık sözleniyoruz bir sakin olun demek istiyordum.

Akın'ın telefonu çalmaya başladığında gözüm ekrana ilişti. Zeliha yazısını görünce bakışlarımı Akın'a çevirdim. Telefonu meşgule alıp ekranı ters çevirerek yerine koydu.

"Neden açmadın?"

"Sonra ararım, kitaplık yaptıracaktı büyük bir ihtimal onun için aramıştır."

"Zeliha mı? O kitap okumayı sevmez ki."

"Bilmiyorum, dün akşam ölçüleri atmış."

Zor konuştuğum için başka bir şey demeden önüme döndüm. Zeliha'nın bir kere bile kitap okuduğunu hatırlamıyorum. Okulda bile kitap okumazdı, sınavlara onu zorla çalıştırırdım. Belki başka bi-

rine hediye yaptırıyordu.

Akın arabayı otoparka park etmeden önce arabadan aşağı indik. Onu açık otoparkın girişinde beklerken hâlâ konuşan annem ve Filiz abladan biraz olsun uzaklaştım.

"Söz ufak olur ama nişan büyük olur," diyen Filiz abla bana dönük konuştuğu için, "Fark etmez," dedim. "Fazla masraf yapmaya gerek yok."

"Olur mu öyle şey, bir tane oğlum var benim dillere destan düğün yapacağım ona."

Sanki gelin ben değilmişim gibi, "Siz bilirsiniz," dedim. Oldu olacak hayırlı olsun de Avşin diyen bir yanım bana sırıtırken gözlerim hararetli bir şekilde telefonla konuşan Akın'ın üzerindeydi. Uzak olduğumuz için sesini duymuyordum ama el ve kol hareketlerinden öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Konuştuğu kişi eminim korkudan titriyordur. Daha önce onun öfkeli halini bir kere görmüştüm. Yaklaşık dört ay önce Baran yanlışlıkla babasını öldürdüğünde bu kadar sinirlenmişti. Onu götüren polislere onun bir suçu yok bırakın diye bağırmıştı. Bahçeden öfkeye dönen halini izlerken karşısındaki adamın yerinde olmak istemediğimi fark etmiştim o an. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Telefonu kapatmış gözlüğü gözüne indirmişti. Bize yaklaştıkça gergin olduğu kaslarından ve sıktığı çenesinden belli oluyordu. Sağ eli yumruk olmuş, damarları dışarı çıkmıştı resmen. "Gidelim mi?" dedi yumuşak tutmaya çalıştığı ses tonuyla. Kendini kontrol altına alabildiğine göre sabırlı biriydi de. En azından sinirini başkalarından çıkarmıyordu. Benim tam tersimdi.

Birlikte yaya geçidinden karşı sokağa geçerken belimde elini hissettim, öne doğru gidip elini belimden kurtardım. Tekrar elini belime yerleştirince derin nefes alıp rahatsız olduğumu belli etmek adına biraz daha uzaklaştım ondan. Bir adımla yanıma gelip elini belimin üzerinden kaydırarak karnıma doğru getirdi. Şaşkın bakışlarım yüzünü buldu. Bana değil direkt karşıya bakıyordu. "Akın, biraz uzak durur musun?" dedim. Arabalardan ne kadarını anladı bilmiyorum ama kaldırıma çıktığımızda kendini biraz geri çekti. Eli karnımın üzerinde

değil de belimde duruyordu şu an. İnatla çekmemek için direniyordu.

"Önce yüzükleri alalım."

Bir an önce bitmesi için "Olur," dedim.

Annem ve Filiz abla ilerlemeye başladığında peşlerinden gitmek için adım attım. Kolumu tutup beni sol tarafına aldı. Sorgulayıcı bakışlarımla cevap beklerken, "Koluna çarpmasınlar," dedi sert sesiyle. Başımı sallayıp yan yana yürümeye devam ettik. Annelerimiz heyecanla vitrinlere bakarken ister istemez tebessüm ettim. Evlatları evlenecek diye bu kadarda mutlu olunmaz ki.

"Heyecanlılar. Tıpkı benim gibi."

"İçimi mi okuyorsun?" dedim başımı ona çevirerek.

"Hissediyorum, sen konuşmadan ben seni anlıyorum."

"Söylesene ne zamandır beni seviyorsun?"

"Yarın söyleyeceğim. Bu akşamı atlatalım yarın akşam birlikte sahilde iftar yapalım o zaman sana kendimi uzun uzun anlatacağım, olur mu?"

Duygusuz bir şekilde, "Olur," dedim.

"Lütfen sadece bir şans. Farz etki yeni yeni sevgili oluyoruz. Aramızdaki ilişkiyi ailemiz bilmiyor gizli gizli buluşuyormuşuz gibi hisset. Bu akşam sözün değil ilk buluşmamız olacakmış gibi hisset. Gözlerini kaçırma benden, sen bana bakarken kalbim durma noktasına geliyor. Biraz olsun mutlu olayım lütfen."

Şekerini yere düşürmüş küçük çocuğun üzgünlüğü vardı üzerinde. Onun gözlerine baktığımda, ağlama ben sana yeni şeker alacağım diyerek güven veren bir babanın hüznü vardı gözlerinde.

"Sana bir şans vereceğim, Akın."

Ellerimi kendi avcunun içine alıp, "Mutlu olacağız," dedi güven veren sesiyle. Nasıl olacaktı? Elimi tutuşundan bile rahatsız oluyordum.

"Söz veriyorum senin için çiçekleri soldurmayacağım, söz veriyorum her zaman güneşi görmeni sağlayacağım, söz veriyorum senin

için şarkılar söyleyeceğim, söz veriyorum sana bisiklet sürmeyi öğreteceğim, söz veriyorum sana yüzmeyi öğreteceğim, söz veriyorum seni canımdan çok seveceğim. Daha fazla daha çok seveceğim. Sevgim ikimize zarar değil mutluluk verecek. Sen yeter ki elimi hiç bırakma."

"Sen çok iyi birisin. Üzülmeyi hak etmiyorsun."

"Öyle bir yerdeyim ki, herkesin gözünde mükemmel senin gözünde hiçbir şeyim. Keşke herkesin gözünde hiçbir şey, senin gözünde mükemmel olsaydım."

"Benim gözümde de mükemmelsin. Senin bana ya da bir başkasına zararın dokunmadı. Evet, hiç konuşmadık ama seni görüyordum mahallede. Hiçbir kıza yan gözle bakmadığın gibi mahalledeki kızları, çocukları koruyorsun. Yaşlılara karşı saygılısın. Sen kimseyi üzmemeye çalışıyorsun ama biri seni üzdüğünde can yakıyorsun. Bak, ilk başlarda gizli gizli beni izlemen rahatsız hissettiriyordu. Bu tür olayları sevmediğim için açıkçası senden çekiniyordum. Evet, iyi birisin ama bu davranışların korkutuyordu beni."

Başını aşağı yukarı sallayıp bir adım yaklaştı.

"O an seni alıp kaçırmayı düşündüğümü itiraf etsem kızar mısın? Uzun zamandır seni seviyorum, açıkçası seni görünce ne yapacağımı bilemiyordum."

Etrafta gözükmeyen annemle Filiz ablayı aradı gözlerim bir süre. Sonra bu yaptığımın yanlış olduğunu anlayıp bakışlarımı beklentiyle bakan gözlerine çevirdim.

"Yaşayarak göreceğiz Akın. Seni kandırmak istemiyorum, kalbini de kırmak istemiyorum. Birlikte bazı şeyleri yaşayarak öğreneceğiz."

"Güzel günlerin bizim için geleceğine inanıyorum. Umarım ikimiz de hayal kırıklığına uğramayız."

Umarım...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gökten tozpembe kar yağıyordu saçlarımın arasına. Yere düşmeden bulut haline geliyor, yaralı ruhumun etrafında dönüyordu. Onu iyileştirmek ister gibi siyaha bürünmüş içimi temizleyemeye çalışıyordu. Bugünün yarını yok der gibi gülmem için çabalıyordu. Son günün der gibi dileğimi gerçekleştirmeye çalışıyordu. Kararlı bir ifadeyle seni göklere çıkaracağım der gibi tüm gücüyle savaşıyordu.

Kalın dudaklarında tebessüm, gözlerinde ışık, parmak uçlarımı tutmuş kendini bana bırak der gibi bakıyordu gözlerimin içine, Akın.

Düz bir şekilde yüzüne baktığım için tek kaşını kaldırmış parmak uçlarıma hafif baskı uygulayarak beni kendine çekti.

"Düşünme."

Fısıldayarak kulağıma doğru konuştuktan sonra yine parmaklarıma baskı uygulayarak beni etrafımda döndürdü. Hipnoz olmuş gibi sadece onun gözlerinin içine bakıyordum. Ne etrafımızdan geçen arabaların sesi ne de yanımızdan geçen insanların varlığını hissediyordum. Sadece o vardı şu an benim için. *Avşin, kendini bırak, düşünme, eğlen ve bu dünyanın tadını çıkar* diyen gözleriyle bana cesaret veriyordu.

Sağ elinin parmaklarıyla parmaklarımı tutarken sol elinin parmaklarını belime yaklaştırdı. Büyük sert eli belime değerken yutkunup beni kendine çekti.

"Düşünme ve her şeyin güzel olacağına inan. Eğer düşünürsen her zaman çelişkiye düşersin. Acaba kötü olaylar yaşayacak mıyım, mutlu olacak mıyım? Bunları düşündüğün için mutlu olamazsın, hayatı yaşarken zevk alamazsın. Düşünme olur mu, sen bu siyah dünyada çiçeksin. Benim kalbimin baharısın, yaz kış kokunla büyüleyensin. Bana baharı yaşatan ruhun kendi içinde karanlığa mahkûm olmasın. Gül, gül ki mutlu olmak için bir adım atsın ruhun."

Dudağım kendiliğinden iki yana kıvrıldığında alnını alnıma yasladı. "İşte bu, ruhun ruhuma hoş geldi sevgilim. Sana bu kelimeyi söylemek için uzun zamandır bekledim ben. Sevgilim, ruhumun eşi, kalbimin sol yanı, dünyamın merkezi, hoş geldin. Hoş geldin ki bu adamı mutlu ettin. Asla üzülme olur mu, asla dudakların gülümsemekten vazgeçmesin. Sen iyi olduğunda iyi olan ben sen üzgün olduğunda üzgün oluyor. Üzülme ki üzülmeyeyim."

Gözlerimi kapatıp onu hissetmeye çalıştım. Karanlık dünyamda onun ışığını yakalamak için gözlerimi bir süre açmadım. Dar sokaklarda, kışın en çok hissedildiği mevsimde koştum. Ona varacağım an adımlarım durdu. Bana cesaret vermek için elini havaya kaldırdı. Başımı kaldırıp ona tüm gücümle koştum. Güçlü kollarının arasına girdiğimde bedenimi sımsıkı sarıp etrafında döndürdü beni. Dar sokaklar genişledi, kış ayı yaz ayına bıraktı kendini. Etrafımızı hanımeli kokusu sardığında gülümsedim. *Yaralı ruhumu ruhuna teslim ettim Akın, onu sakın üzme. Bir kez daha kırılırsa bu sefer onu ben bile toparlayamam.*

Gözlerimi açıp göğsüne yaslanan alnımı geri çektim. Beline dolanan kollarımı utançla geri çekerken tebessüm edip kendini geri çekti. "Utanınca ayrı bir tatlı oluyorsun." Bakışlarımı başka yöne çevirip, "Susar mısın?" dedim öne doğru adım atarken. Annem neredeydi ki? Neredeyse yarım saattir kaldırımın üzerinde konuşuyorduk. Annelerimiz bir kere bile yanımıza gelmediler. Büyük bir ihtimal kendilerini alışverişe kaptırdıkları için bizim yokluğumuzu fark etmediler.

Yan yana annelerimize bakarken hızlı adımlarla kaldırımda yürüdük. İnsanlar bana çarpmasın diye bedenini önüme siper ediyordu neredeyse. Abartma der gibi yüzüne baksam da umursamıyor eliyle bir sağına bir soluna alıyordu beni. Atletik bedeni spor yaptığını fazlasıyla gösteriyordu. Bunun üzerine refleksleri de kuvvetliydi, birinin bana çarpacağını anladığı an hemen diğer tarafına çekiyordu beni.

"Gel buradaki kuyumcuya girelim."

Kuyumcunun içine girdiğimizde aklımı hiçbir şeye vermeden görevli adamın yanına gidip bizim için seçtiği yüzükleri inceledim. Akın ben ne dersem onu alacak gibi durduğu için oyalanmadan düz olan alyansları gösterdim.

"Beğendin mi?"

"Beğendim."

"Alıyoruz o zaman."

Başımı sallayıp çantamdan cüzdanımı çıkardım. Kaşları çatılırken kartı içinden alıp onun ardından kasaya ilerledim.

"Senin yüzüğünün parasını ben ödeyeceğim," dediğimde sanki ona küfür etmişim gibi gerildi. Gözlerinin içi öfkeden koyulaşırken, "Rezil etme beni," dedi sakin çıkarmaya çalıştığı sesiyle. "Kadın kısmı öder mi hiç?"

Onun gibi kaşlarımı çatıp, "Öder," dedim. "Senin yüzüğünün parasını ben ödeyeceğim, ayrıca dişlerinin arasından konuşmazsan sevinirim. Az önceki sakin Akın'la şimdi ki öfkeli Akın arasında çelişkiye düşüyorum. Hangisi sensin karar veremiyorum."

Yüzü gerilirken başını iki yana sallayıp bakışlarını gözlerimden çekti. Nefesini sert bir şekilde bıraktı ama sanki gergin değilmiş gibi gülümseyip, "Tamam," dedi. "Sen öde benim yüzüğümü."

Ben ödeyecektim tabii ki. Çalışıyor ve kendi paramı kendim kazanıyordum. Evlenirken yapılması gerekenleri de az çok biliyordum. Her şeyi ona aldıracak biri değildim. Babam yüzsüz olabilirdi ama ben değildim.

Adam parayı çektiğinde çıkışa ilerledim. Dışarı çıkıp temiz hava-

yı içime çektiğimde sıcaktan terleyen boynumu selpakla sildim.

"Annemle konuştum şimdi gelinlikçidelermiş. Bizi de oraya çağırıyorlar."

Arkama dönüp kaşlarımı kaldırdım.

"Gelinlikçide ne yapıyorlarmış? Bunlar hemen düğünü yapacağız diye düşünmüyorlar değil mi? Akın, biz daha birbirimizi tanımıyoruz. Acele etmeyelim lütfen."

"Yaşlı kadınlar ne yapacaksın. Gel bir gidelim."

Ellerimi yumruk yapıp sakin olmak adına derin derin nefes alıp verdim. Bir süre bulunduğum yerde durdum, bu süre zarfında Akın sesini çıkarmadan yanımda durdu. Ara sıra telefonuna bakıp benim öfkemden kaçmak adına gözlerime hiç bakmadı.

Daha fazla kuyumcunun önünde duramayacağımız için annesinin tarif ettiği gelinlikçiye geldik. Merdivenleri çıkarken gerim gerim geliyordum. Her şey çok hızlı gelişiyordu, kalbim korkudan duracak-

Akın zile basıp geri çekildi. Yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına alıp koridoru inceledim. Merdivenin korkulukları papatyalarla süslenmiş, duvarlarda gelinlik fotoğrafları vardı. Kapı açılınca bize tebessüm eden kadına karşılık verdik. Kenara çekildiğinde içeri girdik. İlk gözüme annem çarptı, kabarık gelinliği eline almış inceliyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi, bizi buraya çağırıp erkenden gelinlik seçtireceklerdi. Anneme doğru adım atarken yanımda yürüyen Akın gülerek annemin elindeki gelinliğe bakıyordu.

"Sonunda geldiniz, Avşin al bu gelinliği dene kızım. Eğer üstüne uyarsa alırız."

Kaşlarım şaşkınlıktan gerilirken çantamın sapını sıktım. Bu kadar kalabalığın içinde anneme karşı saygısızlık yapmak istemiyordum. Sakinleşmek adına burnumdan nefes alıp verdim. Sabırsız annem gelinliği kucağıma bıraktı. Filiz abla, "Hadi giyinsene," dediğinde geri adım atıp bakışlarımı Akın'a çevirdim. Eli ensesinde kucağımdaki gelinliğe bakıyordu.

"Gelinlik için erken, neden buraya geldiniz?" dediğinde sanki

aklımdan geçenleri okumuş ben annemle kötü olmayayım diye o konuştu.

"Ramazandan sonra düğün olur, bence erken değil."

"Yok artık," diyerek gelinliği yanımızda duran görevli kadının kucağına bıraktım. "Düğün Ramazandan sonra olmayacak. Daha söz olmamış burada olmanız çok mantıksız."

"Avşin, sesinin ayarını düşür kızım. Zaten zor konuşuyorsun."

Gözlerimi yumup iki dakika bekledim olduğum yerde. Ben insanların arasında onun kalbini kırmamak adına kendimi sıkarken o beni rencide etmekten çekinmiyordu. Hiçbir şey demeden arkamı dönüp dışarı çıktım. Merdivenleri koşarak inerken, "Avşin," diyerek seslenen Akın'a dönmeden koşmaya devam ettim. "Bekle," diye bağırdığında, "Yalnız kalacağım," dedim nefes nefese. "Gelme peşimden."

İnsanların arasına karışıp koşmaya devam ettim. Bütün sıkıntılarımdan, üstüme gelen ailemden kurtulmak adına koştum, koştum. Kime çarptım bilmiyorum, kimden azar işittim bilmiyorum, sadece nefes almak için koştum. Ağzımın içi gibi bedenimde kurudu. Kurumuş ağaç dalı gibi yere düşmemek adına koştum. Gözyaşlarımı silip adımlarımı biraz yavaşlattım. Akın'ın arkamdan gelip gelmediğini bilmiyordum. Koşarken omzumun üzerinden arkama baktım. İnsanların arasında gözükmüyordu. Adımlarımı hızlandırdığımda sert bir bedene çarptım. Geri geri gittiğimde kollarımdan tutan sıcacık el olmasa yere sert bir şekilde düşecektim. Nefes nefese yumduğum gözlerimi açtım.

"İyi misin?"

Dudaklarım şaşkınlıktan aralanmış, karşımda duran adamın var olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Koşmaktan halüsinasyon mu görüyordum hiçbir fikrim yoktu.

"İyi misin?"

"Baran? Sen ne zaman çıktın cezaevinden?"

Gözlerini gözlerimden ayırıp bedenimi inceledi iyi olup olmadığımı anlamak adına. Kollarımı tutan elleri geri çekildiğinde geri adım atıp nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Bu adama ne olmuştu

böyle? Sakalları uzamış, parmaklarının üzerine dövme yapmış. Bacaklarını saran siyah pantolonunun yanı sıra üzerine giyindiği siyah gömlek onu farklı biri gibi gösteriyordu. Şaşkın halde onu incelerken geri adım atıp arkasını döndü. "Hey!" diye bağırdığımda omzunun üzerinden bana baktı. İşaret parmağını dudağına bastırıp, "Sır," dedi fısıldayarak.

"Anlamadım."

Göz kırpıp insanların arasına iki saniyede karıştı. Ne demek istemişti hiçbir fikrim yok. On yıl yatacak diyorlardı ama o buradaydı. Neden saklanıyordu, neden evine gelmiyordu? Sır derken kendini mi gizliyordu? Saçlarımı karıştırıp sağımdan solumdan geçen insanların arasında duruyordum. Ayak parmak uçlarımın üzerinde durarak insanların arasında onu görmek istedim. Yoktu, kaşla göz arası kaybolmuştu. Varlığını unuttuğum kalbim onu görmemle kendini göstermek için hızlanmış, gözlerime onu bulmam için baskı uyguluyordu. Öne doğru atılsam da yakınımda, uzağımda olan insanların arasında gözlerimi gezdirsem de yoktu. İki saniye içinde kabalığın arasına karışıp kaybolmuş adam sır diyerek karışık olan aklımı hepten karıştırmıştı.

Kafam akıl hastasının aklı gibi doluydu. Düşündükçe saç diplerimden başlayan ateş kafamın derisini yakıyorken düşünmeyince boşluğa kendini bırakıyordu. Kendi derdim bana yeterken bir de başkalarının derdini üstlendiğim için yeter diye bağıran beynim pes etmek üzereydi. Kendi sıkıntılarımız bize yeterken başkalarının sıkıntılarına üstleniyorduk.

Bir anda karşıma çıkan Baran ne karıştırıyordu bilmiyorum. Gözlerinde daha önce görmediğim farklı bir bakış vardı. Kehribar gözleri göz bebeği gibi siyaha yakın bir tona bürünmüştü. Yanaklarını süsleyen sakalları gürleşmiş, sakin olan bakışlarına öfke konmuştu. Katil bir adamın bakışları vardı yüzünde. Kısa bir süre de bunları hissetmiştim. Oysaki Baran'la göz göze geldiğimizde ondan hiç çekinmezdim.

Akın'ın yanına gitmeden taksiye binip dükkâna geldim. Onların

yanına tekrar dönüp canımı hepten sıkmak istemiyorum. Annem akşam moralimi defalarca kez bozacağı için açıkçası biraz da olsa nefes almak istedim. Evet, her zaman yaptığım gibi kaçtım, onların yanında kalıp savaşmadım. Gücüm yok muydu, vardı. Sadece aynı cümleleri kurmaktan yorulmuştum. Kendimi ifade ederken zorlanıyordum ama doğru anlatıyordum. Sadece annem beni anlamak istemiyordu. Bugün anladım ki ne olursa olsun anlayacağını da sanmıyorum.

Dükkânın içine girdiğimde adımlarım direkt Zeliha'nın yanını buldu. Son zamanlarda olduğu gibi yüzü yine asık, gözleri her an ağlayacak gibiydi. "Selam," diyerek sandalyeyi önüne çektim. Çantamı yere bırakırken öne doğru eğildim. Karşımda iki büklüm duruyordu, bu hali canımı çok sıkıyordu. Farklı bir şey vardı, dilinin söyleyemediği gözlerinin kanayarak söylediği farklı bir şey vardı. Gün yüzüne çıkmasını istemediği durumun acısı içini kemirirken bedeni eriyordu gözlerimin önünde.

"Karnının içinde küçük kurtçuklar var Zeliha. Yavaş yavaş bedenini yiyorlar. Başta bir şey olmaz diyerek sustun, sonra anladın ki susmakla çok büyük hata ettin. O küçük kurtçuklar büyümüş, bedenini istila etmişler. Senin ayakta durmanı sağlayan beyninin etrafını sarmışlar yavaş yavaş yiyorlar. Bu son değil merak etme, bana içindekilerini anlatırsan kurtlardan kurtulmanı sağlarım. Ama susmaya devam edersen, bedeninde ruhun gibi akıp gidecek."

"Ben çok kötü bir şey yaptım."

Kirpiklerinden kurtulan gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başladığında ellerimi yanağına bastırıp yaşların iz bırakmamasını sağladım. O güzel yüzüne hüzün yakışmıyordu.

"Her ne yapmış olursun ol bundan pişman gibisin. Hatalar, yanlışlar bizler için biliyorsun. Bir kere yaptığımız hatayı bir daha yapmazsak o bizim için büyük bir hata olarak kalmaz."

"Karanlığın içindeyim Avşin. Acı çekerek ölüyorum, unutamıyorum. Bir yanım yaptığımdan deli gibi pişmanken diğer yanım değil. Buna değdi diyen yarım diğer yanıma sırtını dönmüş. Araf'tayım, sağ omzumdaki iyilik Meleği bir çıkış var diyerek kulağıma fısıldarken sol omzumdaki karamsar Melek her şey bitti buraya kadar diyor. Ben

çıkmaz sokağın ortasında kalmış küçük bir kediyim. Etrafım köpeklerle çevrilmiş, nereye kaçacağımı bilmiyorum."

Ağlamaktan şişen gözleri ve dudakları canımın acımasını sağlıyordu. Kendi sıkıntılarım yüzünden onun acısını göremeyecek kadar körleşmiştim. Yazık benim dostluğuma. Ellerimi omuzlarına bastırıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

"Anlat bana; seni üzen, çıkmaza sokan derdini anlat bana."

Buruk bir halde tebessüm edip başını yana eğdi. Yanağı elimin üstüne değiyordu. Diğer elimle çilli yanağının üzerinde parmaklarımı dolaştırdım.

"Bir ağlarsam susturamazsın beni, konuş ki ağlamayayım Zeliha."

"Hatırlıyor musun mahallede düğün olduğu zaman ilk önce biz iderdik. Sen deli gibi oynamak için can atardın baban da izin vermezdi. Neymiş, kız çocukları düğünlerde oynamazmış, oynayan kızların hepsi koca istiyormuş."

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Biz de gider en kuytu köşeyi bulur gizli gizli oynardık. Biri gelecek mi diye gergin bir şekilde oynayan tek kızlar bizdik."

O günler gözlerimin önünden teker teker geçti. "Korkardık ama mutluyduk Avşin. Seninle aynı ekmeği bölüştük, aynı sudan içtik, kan kardeşi olduk. Ben seni çok seviyorum, omuzlarımdaki yükü senin omuzlarına yıkamayacak kadar çok seviyorum."

"Biz dostuz," dediğimde susturdu beni.

"Biz dostuz, kardeşiz. Sen benim annem babamsın Avşin. Onları toprağın altına koyduğumda yanında olup tüm acımı sırtlayansın."

"Yine sırtlanırım. Söyle gözünü seveyim biri bir şey mi yaptı?"

Korkum artarken panikten kalbim göğsümü dövüyordu. Hızlı hızlı nefes alıp verdiğim için vücudumun ısısı yükseliyordu. O benim için çok değerliydi, zarar görmesini istemiyorum.

"Senin derdin sana yetiyor Avşin, bir de benimkileri omuzlarına alma. Yaşayamazsın."

"Yaşarım, seni böyle görmek istemiyorum."

Başını kaldırıp gözyaşlarını sildi. Az önce acı çeken o değilmiş gibi mutluyum maskesini yüzüne takıp kızıl saçlarını elleriyle dalgalandırdı. Bu onun dışarı karşı gösterdiği güçlü yanıydı, özgüvenli, kimse beni üzemez der gibiydi.

"İyiyim ben, anlat bakalım ne aldınız?"

Kaşlarım gerilirken, "Ne?" dedi cilveli sesiyle. "Sana kırıldım ama beni alışverişe çağırmadın."

"Sahiden alışverişi mi konuşacağız?"

"Evet, Avşin. İyiyim ben, bir sorun yok. Akın seni çok seviyor, kalbini ona aç unutma seven insan her zaman sevdiğini mutlu eder. O çocuk seni mutlu edecek buna inanıyorum."

"Git Allah aşkına," diyerek oturduğum yerden kalktım. "Her zaman aynısını yapıyorsun," diye bağırdım. "Bana hiçbir şey anlatmıyorsun, sıkıntılarını içine atıp kendi başına depresyona giriyorsun. Anlat bana birlikte bir çözüm bulalım."

Benim gibi ayağa kalkıp saçlarını ensesinde topladı. Beline sarkan kısmı kılıç örgü yaparken gözlerini gözlerimin üstünden bir saniye çekmedi. Boşuna konuşuyorsun sana derdimi söylemeyeceğim, sıkıntılarımı içime hapsedip mutsuz olacağım bakışları vardı ifadesinde.

"Terapiye devam et Avşin. Konuşurken zorlanıyorsun. Sustukça sesini kaybediyorsun."

"Kendi sıkıntılarını bana söylemiyorsun ama benim dertlerimle ilgileniyorsun. Nesin sen, psikolog mu? Kendime faydam yok başkalarına mı olsun diyorsun?"

"Yarın sabah teyzeme gideceğim döndüğümde seninle konuşacağım söz."

Ellerimi iki yana açıp, "Öyle mi?" dedim sinirden gülerek. "Keşke gelince haber verseydin teyzene gittiğini" Sırıtıp pet şişedeki suyu kafasına dikti. "Bir süre dükkânı tek başına idare edeceksin, ben bir ya da iki ay burada olamayacağım." Ağzındaki ıslaklığı silip sarı elbisesinin karışan eteğini düzeltti.

"Umarım geldiğin zaman bu halinden kurtulmuş olursun, eğer böyle ya da daha kötü olursan o zaman kolundan tuttuğum gibi seni psikoloğa götürürüm."

"Tamam, sevgili dostum. Söz veriyorum o zaman kendimi sana bırakacağım."

"Umarım dediğin gibi olur sevgili dostum."

Dükkânın kapısı açıldığında arkama döndüm. Sinirli bir şekilde içeri giriş yapan Akın'ın gözleri kısa bir süre Zeliha'ya kaysa da hemen bana döndü. Kaşları gerilmiş nefes alışverişleri hızlıydı. Sanki saatlerce koşmuş gibi bir hali vardı.

"Ben sizi yalnız bırakayım."

Hızlı adımlarla dışarı çıkan Zeliha'nın ardından kapıyı kapadı Akın. Saçlarının üzerinden kayan gözlüğü eline alıp ağır adımlarla yanıma geldi. Konuşmadım, neden kızdığını bildiğim için ilk adımı ben atmak istemedim. O an kaçmak zorundaydım kaçtım. Eğer durup annemin sözlerine maruz kalsaydım bir köşeye oturup ağlardım. Ağlamamak için ayrıldım yanlarından.

"Yarım saat seni aradım çarşının içinde. Annene kızıyorsun benim yanımdan kaçıyorsun. Böyle durumlarda Akın burada durmak istemiyorum demen yeterli. O gelinliği sen istemediğin sürece kimse sana giydiremezdi. Annenin sözlerinin kırıcı olduğunu biliyorum, kaçmayacaksın Avşin. Kaçarsan üstüne daha çok gelirler. Senin ağzın var konuşup karşılığını verebilirsin. Kaçarsan korkak bir kız olursun." Kaşlarım havalanırken, "Ne?" dedi başını iki yana sallayarak. "Kızgınım sana, bir anda ortadan kayboldun."

"Bir yanım deli biliyor musun? Kafama estiği takdirde kaçarım ben." Kolinin içindeki bebeklere göz attım. "Desene seni bağlamam gerekecek, maazallah bir anda ortadan yok olursun bulabilene helal olsun." Kutuların kapağını kapattım. "Sadece annemden kaçmak istedim. Seninle ilgili değil, annenle ilgili de problem yok."

"Allah razı olsun," dediğinde çömeldiğim yerden doğruldum. "Cümlemizden razı olsun." Çenesini sıvazlayıp, "Âmin," dedi sesine yansıyan neşeyle. "Kaçmak istediğinde birlikte kaçalım. Olurda ben-

den kaçmak istersen söyle rahat nefes alman için seni yalnız bırakırım. Seni sıkıp boğulmana izin vermem."

"Annem işte, olur olmadık yerde canımı sıkıyor. Bir anda yanınızdan ayrıldığım için kusura bakma. Annene karşıda mahcup oldum."

Parmak uçlarımı sıkıp benim gibi başını hafif yana eğdi. Bu hali tıpkı küçük bir çocuk gibiydi.

"Kimseye karşı mahcup olmadın, nedenin vardı uzaklaştın. Ben sadece seni merak ettiğim için sesimi yükselttim. Sevdiğimiz insanların başlarına kötü bir şey gelecek düşüncesi bile ruhumuzu sıkar, değil mi?" Başımı aşağı yukarı salladım. "Geçen yarım saatte çölün ortasında kaldım, sağıma baktım yoktun, soluma baktım yoktun. Her yere koştum ama sen yine de yoktun. Merak ettim, mantıklı yanımı dinleseydim, senin buraya geldiğini anlayacaktım, tamamen duygularımla hareket ettiğim için düşün seni kaçırmış olacaklarını bile düşündüm."

Sırıtıp, "Ciddi olamazsın," dedim. Şaşkınlığım yüzüme de yansıdığı için gözlerim kocaman oldu. Bu halim komiğine gitmiş olacak ki benim gibi gözlerini büyütüp, "Ciddiyim," dedi yüzüme biraz daha yaklaşarak.

"Şaşırınca, gülünce, utanınca çok güzel oluyorsun. Mesela şu an seni deli gibi kıskanıyorum, ya bu yüzünü başkası görürse, ya benim baktığım gibi sana bakarsalar." Gözlerini biraz daha büyüttü. "Görmesinler, kimse benim gözümden seni görmesin, olur mu?" Omuzlarımı kaldırıp, "Olur," dedim. Başını geri çekip tek kaşını kaldırdı. "Biraz da ego var sen de." Sağ omzumu silktim. "Biraz değil çok var." Oysaki hiç yok. Elini kolumun üzerinden sürterek saçlarımın arasına getirdi.

"Egonu severim ben senin, tıpkı canını sevdiğim gibi." Ses tonu içimi ürpertti, vücudum ruh halimin gerginliğini yansıtmış olacak ki ellerini geri çekti.

"Akşam için hazırlık yapman gerekmiyor mu? Neden buraya geldin?"

"Zeliha'yı görmek istedim. Birazdan eve gideceğim."

"Sana elbise almak istedim ama o telaşla aklımdan çıktı."

"Merak etme benim akşam için elbisem var onu giyerim. "

Geri geçilip, "Pekâlâ," dedi. "Akşam görüşürüz."

Dükkândan ayrıldıktan sonra Zeliha içeri girdi. Saat ikiye geliyordu, eve gitsem annem, yengem derken hepsi üstüme gelecekti. Burada da dursam Akın gönülsüz olduğumu düşünüp üzülecekti. O benim için çabalarken benim bir şeyler yapmıyor oluşum eminim onu üzerdi. Masanın üstünden anahtarı alıp, "Bize gidelim," dedim Zeliha'ya. "Akşam iftarı biz de yaparız ondan sonra Akın ve ailesi gelecek biliyorsun. Yüzükler takılır, hiç fikrim alınmadan verdik der babam."

"İftara yakın gelsem olur mu?"

"Olur tabii ki. Ben gidiyorum o zaman sen burada mısın?"

"Ben de eve geçerim. Eşyalarımı toplamam lazım."

"Tamam."

Çantamı alıp dükkândan ayrıldım. Havanın sıcak olmasıyla yolda kimse yoktu. Bir köşeden komşularım çıkacak diye korkuyordum. Akın'la ilgili bir sürü soru sorarlardı. Bu zamana kadar yan yana gelmediğimiz için bir anda evlenme kararı almak hepsini şaşırtmış olmalıydı. Ailelerimiz komşularımıza bu evliliğin görücü usulü olduğunu değil de aşk evliliği olduğunu söylemiş. Her ne kadar Akın için aşk evliliği olsa da benim için mantık evliliğiydi. Kimseye yalan söylemek istemediğim için bir süre insanlardan kaçmam en doğru olandı.

Eve yaklaştığımda babamla amcamın kahkahalarını duydum. Adımlarım yavaşladı, bir an arkamı dönüp kaçmak istedim. İstediğini yaptıran babam nasıl da böbürleniyordu. Bana sözünü geçirmişti ya ondan mutlusu yoktu. Resmen kızını zorla evlendiriyordu ve bunun vicdan azabını çekmiyordu. Umarım bir gün onun pişman olduğunu görürüm.

Bahçe kapısını açıp içeri girdim. Amcam sevecen ifadesiyle, "Nasılsın kızım?" diye sordu. "İyiyim amca," dedikten sonra babamın yüzüne bakmadan eve girdim. Niyetim direkt odama gitmekti ama omzuma yediğim el darbesiyle adımların holün ortasında durdu.

"Ne oluyor anne?"

"Elinin körü oluyor, insanların içinde beni rezil ettin. Hanımefendi çıktığı kabuğu beğenmiyor."

"Ne alaka?" diye bağırdım. Bu kadın boğazıma kadar doldurdu beni.

"Kaçıp gitmek de ne oluyor? İnsanların içinde beni küçük düşürdün. Aklını başına al bak kötü olacak."

Çantamın sapını sıkıp geri adım attım. "Söylesene ne olacak? Beni dövecek misin?" Başımı öne uzatıp, "Söyle lütfen," dedim dişlerimin arasından. "Beni dövecek misin?"

"Hareketlerine dikkat et kızım, bir gün başına büyük bir iş açacaksın."

"Ben niye evleniyorum biliyor musun, babam sana zarar vermesin diye. Ben ölmekten korkmuyorum, alırım çantamı giderim. Ucunda beni bulacaklarını bilsem de bu evliliğe razı gelmem. Ben sen ölme diye evleniyorum, senin için kendi hayatımdan fedakârlık yapıyorum. Üstüme gelme, canıma tak etmek üzere. Yemin ederim bir gün bir bakmışsın Avşin bu dünyadan yok olup gitmiş."

Korkuyla gözlerini büyüttü. Hiçbir şey demeden arkamı dönüp evden çıktım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak amcamların evine gittim. Anahtar kapının üzerinde durduğu için kapıyı açıp içeri girdim. Eğer kendi evimde kalırsam annemle birbirimize girecektik. Mutfakta yemek yapan yengeme selam verip Firuze'nin odasına girdim. Yatağın üstüne uzanmış ağlıyordu. Kapıyı kapatıp, "Sana ne oldu?" dedim bıkkın sesimle. Hayatımız neden normal değil ki? Doğrulup bacaklarını kalçasının altına aldı. Ağlamaktan gözlerinin altı şişmişti.

"Neyin var, Firuze?"

"İçimden ağlamak geliyor."

"Niye?"

Yatağın üstüne oturup onun gibi bacaklarımı topladım.

"Biliyorsun babalarımız bizi çok sıkıyor."

"Senin baban seni sıkmıyor Firuze, adamın günahını alma şim-

di."

"Nereye sıkmıyor, istediğim hiçbir kıyafeti giymiyorum. Bak bu elbiseyi çok beğendim bu akşam senin sözünde giyecektim babam gördü askısını kopardı. Neymiş kız kısmı bu kadar açık giyinir miymiş? Yahu aile içinde olacağız ne olacak ki?"

İnce askılı olan kalem elbiseyi elime aldığımda gözlerim büyüdü. "Bu elbiseyi nereden aldın, çok pahalı."

"Ben almadım James bu akşam giymem için bana almış. "

"James ?" dedim sorgulayarak. Daha önce bu ismi hiç duymadım onun ağzından.

"Benim telefon arkadaşım."

"Anlamadım?"

"Biraz sessiz ol Avşin, annem duyacak."

Ellerimi iki yana açıp, "En kısık sesim bu," dedim. "Biliyorsun zorlanıyorum."

"Kusura bakma. Ailem yüzünden ne dediğimi bilmiyorum. Bak şimdi bir ay önce arkadaşlarım sevgileriyle buluşup tatile gittiler. Bana sen de gel dediler ama ben gitmedim. Gitsem babam on kere arayıp rahatsız hissettirirdi. Aldım telefonu elime hayatımı yazdım. Görsen kitap olacak kadar destan yazdım. Gönderdim bunu tanımadığım numaraya. Cevap gelmez sanıyorken gecenin bir yarısı, *nefes alıyorsun mutlu ol, hayat kısa isteğin gibi yaşa* diye cevap geldi."

"James dediğin adamdan mı?"

"Evet. Açıkçası Türk birine mesaj atmaya cesaretim yoktu. Biliyorsun biz de şans yok Türk birine mesaj atarsam yanlışlıkla bile olsa akrabamız çıkabilir."

Gülümseyip, "Haklısın," dedim. "Biz de şans yok. Peki bu adam seni nasıl anladı?"

"Mesajı İngilizce yazdım. İnternetten ülkelerin kodlarına baktım. Rast gele bir numara yazıp gönderdim. Anlayacağın bir aydır İtalyan bir adamla konuşuyoruz. Yirmi dokuz yaşında, spora düşkün oldukça yakışıklı, bir ara sana fotoğraflarını gösteririm. Neredeyse her dakika

konuşuyoruz, ne zaman mesaj atsam anında cevap veriyor. Eğer bir saat içinde ona cevap atmazsam iyi misin diye yazıyor, mesajı görmezsem arıyor. Mutluyum Avşin, eğleniyorum. Belki bana kızıyorsun ama elimden başka bir şey gelmiyor. Biliyorsun okula gidiyorum ardından hemen eve geliyorum. Arkadaşlarımla bir yere gideyim desem babam sağ olsun başıma bir şey gelir düşüncesiyle izin vermiyor."

Derin nefes alıp bakışlarımı dışarı çevirdim. Odasının camına vuran ağaç dallarının üzerinden sarkan yemyeşil yapraklar biraz olsun içime huzur verdi.

"Seni yadırgamıyorum Firuze, asla kınamıyorum, bizler kapalı bir kutunun içinde büyüyoruz. Ailelerimiz hayatımızı yönetmekte kendilerini özgür hissediyorlar. Bak Erhan abiye eve gelmiyor, sebebi ise kollarına dövme yaptığı için yoldan çıkmış olması. Biliyor musun hiç unutmuyorum amcamın onu dövmesini, serseri oldun diyerek onun bacaklarına vuruşu gözlerimin önünden gitmiyor." İç çekip başımı iki yana salladım. "Ben şimdi gidiyorum ama seninle Firuze'yi bu evden kurtaracağım diyerek gidişi gözlerimin önünden gitmiyor."

"Benim de beyaz bacaklarının üzerindeki hortum izi. Kaç ay oldu eve gelmiyor, arada bir arka bahçeye gelip annemle görüşüyor, bana para veriyor sanki çok kazanıyormuş gibi."

"Ailemiz İstanbul'da yaşıyor ama hâlâ eski düşünceye sahipler. Komşuları modern, okumuş bilgili insanlar, hiçbir zaman onlar gibi olmuyorlar. Hep geriden düşünüyorlar. Bazen diyorum Avşin abartıyorsun, onlar senin ailen üstlerine gitme ama olmuyor be Firuze. Hep damarıma basıyorlar, hep benim ağlamamı istiyorlar. Bazen alıp başımı gitmek istiyorum, gittiğim yerde mutsuz olacağım belki ama burada durup ruhumun daha fazla yara almasını istemiyorum."

Başını bacaklarımın üzerine koydu. Benim gibi siyah saçlarını sevip göğsümü sıkan histen kurtulmak için soluğumu alıp bıraktım.

"James, aileler her zaman çocuklarının küçük olduklarını düşünürler dedi. Asla onların büyük olduklarını kabul etmezler, hata yapmalarına izin vermezler, kendileri ne yaparsa doğru olur dedi. Çok haklı biliyor musun? Bak sen istemediğin bir evlilik yapıyorsun. Akın abiyi tanıdığım kadarıyla iyi biri ama içini bilmiyorum. Belki evlen-

dikten sonra birbirinize ısınamayacaksınız, belki aynı evin içinde bo. ğulacaksınız. Bunları düşünmüyorlar, onlara göre evin içinde kavga, dövüş olsa bile o evlilik bozulmamalı. Kadın hep susup bir köşede oturmalı."

"Buna izin vermeyeceğim, Akın'la evlenmeyi kabul ettim, ona bir şans verdim ama annem gibi olmayacağım. Evlendikten sonra da çalışacağım, Akın şu an anlayışlı evlendikten sonra eğer huyu suyu değişirse, beni eve kapatıp çalışmana gerek yok derse onunla ciddi bir konuşma yaparım. Annem gibi susup her şeyi kabul etmem."

"Akın abinin bunları yapacağını sanmıyorum. Annesi çalışmış yıllardır, sana işini bırak evde otur demez."

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Ama biliyor musun garip bir şey var, içime sinmeyen adını koyamadığım bir şeyler var. Bak ben ona bir şans verdim bunu inkâr etmiyorum. Kendimi ondan çekmeyecegim, tanımak için çabalayacağım. Onu tanırken belki seveceğim, ama korkuyorum."

"Ben de korkuyorum ama James'le konuşmaya devam ediyorum. Sanırım düşünmemek lazım yoksa başımız çok ağrır."

Benim yaralı bir ruhum var, gün yüzüne çıkmaktan korkuyor, biri bağırdığında köşeye saklanıp yüzünü saklıyor. Onu ayakta tutmak için çok çabalıyordum eğer düşünmezsem en ufak darbede yok olup giderdi. O gitti mi geride ne bedenim kalırdı ne de Avşin.

"Kızlar kalkın hadi misafirler gelecek, aşağı inip yardım edin hazırlıklara."

"Bugünlük dertleşmemiz buraya kadarmış."

"İstediğin zaman yanıma gelebilirsin. Her ne kadar ben konuşurken zorlansam da seninle sohbet ederim yine de."

"Karşında sabırsız oldukları için üzülüyorsun değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Başkalarının hakkımda düşündüklerini pek umursamıyordum. Sadece annemle babamın tavrı beni üzüyor. Ben onların evlatlarıydım, kendi kanlarından dünyaya gelmiş bir kızdım. Beni dışlamaları canımı yakıyor sadece. Bir gün bu tavırları biter diyorum ama sanırım hiçbir zaman bitmeyecek. Onlar ben ölünceye

kadar böyle olacaklar.

Evden çıkıp alt kata ağır hareket ederek iniyordum. Benim gibi yavaş hareket eden Firuze telefonu elinden düşürmeden sürekli mesaj atıyordu. Onun bu haline tebessüm edip evin kapısını açtım. Karşıma yeğenlerim çıkınca tüm içtenliğimle gülümsedim.

"Teyze."

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı açtım. Dördü birden koşup boynuma sarılmaya çalıştılar. Zayıf ve küçük oldukları için onları kollarımın arasına almakta zorluk çekmedim.

"Meleklerim, çok özledim sizi."

"Biz de teyze," diye bağıran Zafer'in kıvırcık saçlarını karıştırıp, "Annen nerede?" dedim tombul yanaklarını öperek.

"Dedemin yanındalar teyze. Biz su içmeye geldik eve."

"İçtiniz mi peki?"

"Evet. Şimdi dışarı çıkıyoruz."

Firuze annesiyle mutfağa girdiğinde üstümü çıkarmak için odama ilerledim. Kapıyı açıp içeri adım attığımda karşımda gördüğüm Erhan abim yüzünden irkildim. Parmağını dudağına bastırdı. Kapıyı kapatıp içeri girdim hemen. Kimse gelmesin diye de kilitleyip ona doğru koştum. Boynuna sarıldığımda kollarını belime doladı.

"Nasılsın güzelim?"

"İyiyim abim, geldiğin için çok mutluyum. Gelmezsin diye korkuyordum."

Elleri omuzlarıma çıktığında beni kendinden ayırdı. "Gideceğim, sadece seni görmeye geldim."

"Lütfen kal."

"Durumları biliyorsun, kalırsam gerginlik çıkar. Neyse, söyle bakalım nereden çıktı bu evlilik? Akın'ın hesabını kestim, kardeşimizi seviyormuş da haberimiz yokmuş. Adam resmen saman altından suyu yürütmüş."

"Her şeyi anlattı mı?"

"Anlattı, sadece şunu söylüyorum babanın seni üzdüğü gibi üzmez. Değer verir, gönlün rahat olsun. Ben eve gelmiyorum ama mahalledeyim biliyorsun, bir sıkıntı olduğunda beni araman yeterli hemen gelirim."

Ellerini birbirine çarpıp geri adım attı. "Benim şimdi gitmem lazım, hayırlısı olsun sizin için."

"Sağ ol abim."

Alnımı öpüp tebessüm etti. Geri adım atarken onunla birlikte ilerledim. Uzun bacaklarıyla kolaylıkla pencereden dışarı çıkıp el salladı. O gözden kaybolunca arkama dönüp dolabın kapağını açtım. Elbiselerimi karıştırırken akşam için uygun olan elbiseyi alıp yatağın üstüne bıraktım. Saat yedi olmuştu, zaman ne çabuk geçiyordu. Birazdan iftar olacaktı yemeklerin ardından Akın ve ailesi buraya geleceklerdi.

İçeri geçip ablamlara sarıldım. Onlar halimi gördükleri için bir şey demediler. Hepsi biliyordu bu evliliğin zorla olduğunu. Kenara çekilip heyecanla konuşan annemin yanına oturdular. Mutfağa girdim, her şey hazırdı. Evimizde bolluk her zaman olurdu. Bugün bunun için ayrı bir hazırlık yapılmıştı. Her ne kadar Akın'ın ailesi iftara gelmese de onlar için de ikramlıklar hazırlanmıştı. Kusursuz olduklarını bu akşam herkese göstereceklerdi, tıpkı ablamlarda olduğu gibi.

İftar vakti yaklaştığında masa kurulmuş, ezanın okumasını bekliyorduk. Yemekten sonra oyalanmayayım diye üstümü giyinmiş, saçlarımı Zeliha'ya yaptırmıştım. Sağ tarafımda oturan Zeliha durgun dururken sol yanımda oturan Firuze benden çok heyecanlıydı. Sürekli gizli gizli James'e mesaj attığı için bazen kolunu dürtüyordum. Ablamlar onun bu tavırlarına takmış durumdaydılar. Kız ne yapsa inceliyorlardı.

"Şu telefonu bırak Firuze. Herkes sana bakıyor."

"Bırakamam, James her şeyi merak ediyor."

"Bu James mafya olmasın," diyen Zeliha'ya, "Ne alaka?" dedim fısıldayarak.

"Kızım adam bunun her şeyini biliyor, baksana tuvalete gitse

orada da konuşuyor adamla. Ben hiç tekin bulmadım söyleyeyim."

"Abart abart," diyen Firuze telefonu siyah tulumunun cebine koyup masanın üzerindeki yiyecekleri ağzı sulanarak inceledi.

"Ne zaman ezan okunacak? Çok acıktım."

"İki dakika var dayan."

"Görüyorsun değil mi, nasıl da umursamaz."

"Boş ver," dedim önüme dönerek. "Herkes kendinden sorumludur."

"Haklısın."

Ezan okununca konuşmayı bırakıp orucumuzu açtık. Akın'la ailesi yemekten sonra geleceği için acele ederek yemeklerimizi yedik. Namazını kılmak için masadan kalkanlar diğer odaya geçerken ablamlar hızlı hareket ederek masayı toplamaya başladılar. İnsanlar rahatlıkla yemeğini bile yiyememişti. Ramazanda olacak iş miydi bu? Babamın bu huyları sadece kendine değil herkese zarar veriyordu.

Salon boşaldığında Zeliha son kez makyajımın üstünden geçip geri çekildi. Gözlerinde burukluk olsa da dudaklarının üzerinde gülümseme vardı. Ben üzülmemeyeyim diye yalandan gülüyordu. Bunu anlayacak kadar onu tanıyordum. Ona yardım edememek üzüyordu, keşke sıkıntılarını paylaşsa. Keşke acısını biraz da olsa geçirebilsem.

"Akın abiler geliyor," diyen Firuze'nin sesiyle silkelenip üstümü kontrol ettim. Krem rengi düz elbisemin eteklerinin üzerinde elimi gezdirip hole çıkan ailemin yanına geçtim. Amcam kapıyı açmış misafirleri içeri alıyordu. Sanki başkası evleniyordu. Geride durmuş içeriye giren insanları izliyordum. Bizim ailede yabancı kadınlarla adamlar aynı ortamda oturmazdı. Bu yüzden yengem kadınları misafir odasına alırken amcam erkekleri salona alıyordu. Bu durum eminim tuhaflarına gitmiştir. Akın şaşırmış gibi bakıyordu ama sorun etmiyordu. Mutluydu çünkü gözlerinin içiyle gülüyordu. Kollarının arasında tuttuğu papatya buketini bana teslim edip oyalanmadan içeri girdi.

Kızlarla kadınların olduğu kısma geçip Akın'ın annesinin, teyzelerinin ve anneannesinin elini öptüm. Güzel yüzlerindeki tebessümle hoş sözcükleri bana söylerlerken samimiydiler. Tıpkı Akın'ın yüzü

gibi onlarında yüzü gülüyordu. Her zaman sözleriyle ve davranışlarıy-
la takdir edilesi bir aile oldukları için çok şanslıydılar.

"Gel buraya otur canım," diyen ablamın yanına geçip ortada dö-
nen muhabbeti dinlemeye çalıştım. Erkeklerin sesi kalın olduğu için
yüksek çıkıyordu. Neredeyse bütün evi bastırıyordu sesleri. Bu kısım-
da tebessüm eden yüzler olsa da diğer tarafta gerginlik vardı. Hüseyin
amca babama kızgındı, hal ve hareketleri belli ediyordu. Diğerleri de
eminim olayları duyduğu için sinirlilerdi. Akın'ın ailesinde kadına
değer verilirdi. Bizim ailede bu olmadığı için eminim bu durumu ya-
dırgıyorlardır.

Ortanca ablamın eşi kapıdan, "Kahveleri hazırlayacakmışsın," dediğinde Zeliha ve Firuze'yle oturduğum yerden kalktım. Birlikte mutfağa ilerlerken gözüm erkeklerin olduğu kısma kaydı. O an babamla göz göze gelince hemen önüme dönüp mutfağa girdim. Bu kadar kalabalık insanın içinde babamla göz göze gelmek ne şanstı ama.

Hazır olan cezvenin içine kahveyi koyup ocağın üstüne koydum. Kızlar iki adet kahve makineleriyle diğer misafirler için kahveleri hazırlarken cezveyi ağır hareketlerle karıştırdım. Azıcıkta olsa içimde heyecan olmasını isterdim, bu kahveyi hazırlarken kalbimin göğsümden çıkacak gibi atmasını her şeyden çok isterdim.

"Niye ağlıyorsun?" diyen Firuze'nin sesiyle Zeliha'ya döndüm. "Ne oldu?" dedim cezvenin altını kapatarak. Hızla başını iki yana sallayıp, "Bir şey olmadı," dedi dudaklarını ısırıp.

"Zeliha?"

"Yemin ederim bir şey yok, sana üzüldüm. Hayallerimiz vardı hepsi yarım kaldı. Baksana sevmediğin bir adam için kahve yapıyorsun. Eminim için kan ağlıyordur."

"Üzülüyorum ama içim kan ağlamıyor. Benim için endişelenme."

Boynuma sarıldığında karşılık verdim. "Kardeşler birbirleri için üzülürler, sen mutlu olursan ben de mutlu olurum canım kardeşim."

"Mutlu olacağım, o yüzden sen de hep mutlu ol."

"Kızlar kahveleri dağıtalım sonra sarılıp ağlarsınız."

Firuze'nin sesiyle birbirimizden ayrılıp fincanlara kahveleri döktüm. Ben erkeklere dağıtacağım için erkeklerin odasına girerken arkamdan Zeliha'nın geldiğini gördüm. Akın'ın dedesine, babasına ve diğer akrabalarına dağıttıktan sonra Akın'a uzattım kahveyi. Diğerlerine Zeliha dağıttı.

Fincanı alan Akın ince uzun siyah kravatını düzeltip geri çekildi. Yüzüne bakmak isteyen gözlerime sahip çıkıp geri çekildim. Babamın gözlerini üzerimde hissederken bu odada durmak istemiyordum. Koşar adım içeri geçip tepsiyi tezgâhın üstüne bıraktım. O sıra Akın'ın dedesinin, "Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızınızı torunuma eş olarak istiyoruz," dediğini duydum. Gözümden bir damla yaş aktı, elimi tezgâha bastırıp gözlerimi yumdum. Yüreğim yandı, konuşamayacak kadar tükendim.

"Verdim gitti, yalnız baştan söyleyeyim ben sadece iki bilezik yaparım."

Dudağımı kanatacak kadar ısırdım. Dizlerimin üzerine otururken saçlarımın üzerinde birinin dudaklarını hissettim.

"Üzülme demek istiyorum ama böyle durumda ben de çok üzülürdüm."

"Firuze."

"Şimdi hiçbir şey deme herkes gidince sarılır ağlarız. Bu bizim kaderimiz."

Ben bunu söylemek istemiyorum. Kaderimiz diyerek her şeye boyun eğmek istemiyorum. Ama buna mecbur kalıyorum, ruhum savaşırken bedenim güçsüzdü. Şu an her şey benim için bitti, yeni bir hayatım vardı bundan sonra.

"Seni çağırıyorlar Avşin," diyen ablamın sesiyle oturduğum yerden kalktım. Ellerim gibi bacaklarımda titriyordu içeri doğru ilerlerken. Gözpınarlarımdan taşmak üzere olan yaşları tutarken karnımın ortasına şiddetli ağrı girdi. Elim göğsümden karnıma indiğinde hole çıkan annemle göz göze geldim. Bu olanların sorumlusu oydu, ölmeyeyim diye evlendiriyordu. Kurtulayım diye bu yolu seçti.

Bir ömür pranga gibi parmağımda taşıyacağım yüzüğü ulaşmak

için erkeklerin olduğu odaya girdim. Benim içeri girmemle Akın ayağa kalktı. Siyah takım elbisesinin ceketinin düğmesini iliklediği. Birlikte yan yana pencerenin önüne geçtiğimizde amcam gümüş tepsinin içinde olan yüzükleri eline aldı. Bana ait olan yüzüğü parmağıma takarken oldukça mutluydu. amca baba yarısı değil midir? Babamın bana yapmadığı babalığı sen neden yapmadın amca? Neden çekip almadın beni ellerinden?

Akın'ın parmağına yüzüğü taktığında tepsiden makası aldı. "Bu makas kesmiyor," diyerek kahkaha attığında Akın'ın babası beş adet iki yüz lirayı tepsinin içine bıraktı. "Acaba kesiyor mu?" diye uzattığında gözlerimi kapatmamak için kendimle savaştım. Utanç vericiydi, bu anı yaşadığım için bugünün olmamasını diledim.

Tepsiye bin lira daha bırakan Akın'ın babası geri çekildiğinde paradan tatmin olan amcam kurdeleyi kesti. Ne benim onurumu ne de kendi onurunu düşündü. Elini öpmemiz için ilk önce bana uzattı. Öpmedim, bir süre gözlerinin içine baktım. Yüzü asıldı, ardından kaşları çatıldı. Elinin tersini dudaklarıma hafif vurduğunda yanımda duran Akın amcamın elini tutup öptü. Buna bozulan amcam tepsinin içinden parayı alıp geri çekildi. Kendi ailemin değil Akın'ın ailesinin ellerini tek tek öpüp kapının önüne geçtim. Akın herkesin elini öptü. Yanıma geldiğinde sinirli duran yüzü yumuşadı.

"Kızın artık benim kızımdır, iki bayram arası düğün olmayacağı için kurban bayramından sonra emanetimi alacağım Rüstem. Kızımın saçının teline zarar gelsin istemiyorum."

"Ne yapıyoruz ki biz ona, duyan da dövüyoruz sanacak."

Yumruk olmuş elini dizine vuran Hüseyin amca babama öfkeyle bakarken yanında oturan Akın'ın dedesi elini Hüseyin amcanın dizine koydu.

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Kızın kızımdır, oğlumun eşi değil benim evladımdır. Onun gözünden bir damla yaşın aktığını duyayım o zaman Kurbanı beklemeden alırım."

"He he," diyen babam dalgaya vururken gömleğinin düğmesini açan Hüseyin amca, "La havle," diyerek başını iki yana çevirdi sinirle.

"Söz takıldı diye dışarıda buluşacağınızı düşünmeyin, ben sevmem öyle şeyleri." diyen babam ortamı iyice gererken Akın'ın amcası, "İyi de görüşmeden birbirlerini nasıl alışacaklar?" dedi yaşırmış sesiyle. Eminim evlerine gittiklerinde ailemin garipliğini konuşacaklardı. Hepsi şok olmuşlardı babamın ve amcamın tavırlarına.

"Biz karılarımızla görüştük mü?"

"Eski zamanla şimdi ki zaman bir değil."

Babam yine umursamaz takılırken amcam, "Yanlarında benim kız da gider," deyince konu kapandı. Eminim bir an önce bu akşamın bitmesini istiyorlardır.

"Her şey güzel olacak," diyerek fısıldayan Akın'a onun gibi, "Her şey güzel olmalı," dedim fısıldayarak. Böyle olmalıydı, bu kadar hüznün üstüne mutlu olmak istiyordum.

Bileğime taktığım kalın gümüş bileziği serbest bırakırken yüzük parmağımda olan alyans ve tek taşı inceledim. Bir haftadır parmağımda olan bu yüzükler hayatımda büyük bir değişime yol açıyordu. Eskiden sabahları uyandığımda mutsuz olurdum, eve geldiğimde kimseyle görüşmeden odama girer tek başıma takılırdım. Bir haftadır Akın sayesinde sabahları mutlu uyanıyordum. Mutlaka yüzümü güldürecek mesajlar atıyordu. Yataktan kalkmadan penceremin camına vurup ortadan kayboluyordu. Onu görmek için koşsam da pencereyi açtığımda kaşla göz arası yok olmuş oluyordu. Bazen uyuya kalıp dükkâna geç kaldığım zamanlar oluyordu, Zeliha burada olmadığı için geç kalmayayım diye kendince bu yöntemi seçmişti. Öğlenleri yanıma gelip bir iki saat vakit geçiriyordu. Gelen müşterilere fazladan ip satarak açıkçası bir haftada iyi para kazandırdığını inkâr edemezdim. Tatlı dili ve sempatik tavırlarıyla kadınları kendine hayran bırakan bir yönü vardı.

Akşamları ise birlikte yan yana yürümek yerine karşılıklı kaldırımlardan yürüyerek eve gelirdik. Babam tek başınıza buluşmayacaksınız dediği için buna dikkat ediyordu. Babam için değil benim için bunu yapıyordu. Söz akşamı babamla amcamın elini öpmediğim için ikisi hem sinirli hem de küslerdi bana. Amcam kırgın olduğunu ko-

nuşmayarak belli ediyordu ama babam sürekli laf sokuyor, her şeyi me karışarak intikamını alıyordu söz de. Onu görmezden geliyordum ama bazen damarıma öyle bir basıyordu ki karşımdaki kişinin babam olduğunu unutuyordum. Kendine hâkim ol diyerek sakinleşmek adına içimden sayıyordum.

"Avşin, hazır değil misin?" diye bağıran Firuze'ye, "Hazırım," dedim. Bir haftanın ardından ilk kez Akın, Erhan abim ve Firuze'yle iftar yemeği yapacaktık. Daha önce Akın'la yapacağımız iftar yemeği babam tarafından engellenmişti. Dün akşam bize gelen Akın babamın gözlerinin içine bakarak benimle dışarıda yemek yiyeceğini söylediğinde yanımızda Firuze olmak şartıyla izin verdi. Ve şu an o yemeğe gitmek için hazırdım.

Odadan çıkıp mutfakta yemek yapan anneme, "Gidiyorum," dedim.

"Çok geç kalmayın." Başımı sallayıp sandaletlerimi giydim. Kapının önünde bekleyen Erhan abiye tebessüm ettim.

"Nasılsın abi?"

"İyiyim güzelim. Bir an önce gidelim buradan, yoksa aile içi kavga gerçekleşecek."

Gözleriyle işaret ettiği yere baktım. Amcam balkondan onun kollarına bakarak küfür ediyordu sessizce. Kolları boydan boya dövme olan Erhan abim babasını pek de takıyor gibi durmuyordu.

"Hadi gidelim," diyen Firuze yanımıza geldiğinde yola çıktık. Akın başıyla selam verip arabaya doğru ilerledi.

Erhan abim öne oturduğu için Firuze'nin yanına arkaya oturdum. Telefonun ekranında duran adamın fotoğrafının üstünde parmağını gezdirerek iç çekiyordu. Resmen adama âşık olmuş gibiydi, sadece telefondan tanıdığı adama bu denli bağlı olması beni korkutuyordu. Adam sürekli benim dükkânıma onun adına hediye gönderiyordu. Amcam yakalar diye benim dükkânın adresini verdiği için ona biraz kızsam da açıkçası korkuyordum da. Zeliha'nın dediği gibi adamın karanlık tarafı da vardı. Yanımda konuştuğu zaman bir keresinde akşam hesabını keseceğim dediğini duymuştum. İtalya'n diline

pek hâkim olmasam da az çok anladığım kelimeleri vardı. Umarım başıma iş açmazdı.

Sırtımı koltuğa yaslayıp akıp giden yolu izledim. "Annem yiyecek bir şeyler gönderdi." Bakışlarımı ön tarafa çevirdim. "E hani yoldan alacaktık, ben bir şey getirmedim."

"Alacağız yine de. Sarma yapmış, sen seviyorsun diye gönderdi."

Tebessüm edip, "Sağ olsun," dedim.

Filiz anne annemden daha merhametli bir kadındı. Benimle çok ilgileniyordu, bir ihtiyacım var mı diye sürekli soruyordu. Ona anne dediğim için de ayrı bir mutlu oluyordu. Bana güler yüzle gelene ben de öyle gidiyordum. Açıkçası bu kadar kısa bir sürede onlara alışacağımı düşünmemiştim. Hepsiyle iyi anlaşıyor olmam korkularımı azaltıyordu.

Yol üzerinden alışveriş yaptıktan sonra sahile indik. Yemyeşil çayırın üstüne örtüyü serip aldıklarımızı dizdik. Ezanın okunmasına az kalmıştı, bizden önce gelenler olduğu için açıkçası yer bulmakta zorlandık. Erhan abiyle Firuze yan yana otururken Akın'la yan yana oturduk.

"Zeliha ne zaman gelecek?"

Omuzlarımı kaldırıp, "Bilmiyorum abi," dedim. "İki gündür arıyorum açmıyor telefonlarımı, sadece bir süre kafamı dinleyeceğim diyerek susuyor."

"Neyi var acaba, ben de aradım açmadı. Mesajlarıma da dönüş yapmadı."

Erhan abinin yüzündeki hüznü görünce Firuze'yle çakıştı gözlerimiz. "Abim Zeliha'yı seviyor," diye mırıldandığında dondum. Benim neden bundan haberim yoktu, Zeliha'nın haberi var mıydı, aralarında bir şey mi geçmişti de Zeliha apar topar gitmişti?

"Boş verin şu kızı, garip biri o. Açıkçası onunla görüşmesen iyi olur."

"Pardon?" dedim Akın'a.

"Ne garipliğini gördün kızın oğlum?"

"Aynen," diyerek Akın'a döndüm.

"Hoşlanmıyorum, hal ve hareketli tuhaf."

Kaşlarımı çatıp, "Zeliha hakkında düzgün konuş," dedim sinirlenerek. "O benim yakın arkadaşım, kardeşim. Kötü biri değil o."

Ellerini iki yana açıp, "Bir şey demedim," dedi gülerek. Onun aksine ben gülmüyordum. "Zeliha hakkında bir daha böyle konuşma lütfen."

"Tamam, sadece dışarıdan gördüğümü söyledim. Kendisiyle muhabbetim yok."

"O yüzden mi numarası telefonunda kayıtlı?"

Aralık dudaklarını kapatıp yutkundu. Ezan okunduğu için önüme dönüp yüzüne bakmadım. Zeliha hem içten hem de dışarıdan mükemmel bir insandı. Hiç kimsenin kalbini kırmazdı benim dostum. Onun hakkında olumsuz konuşan Akın'da olsa kalbini kırardım.

Kaçan neşemle az yemek yiyip geri çekildim. Firuze hariç kimse de iştah kalmamış gibiydi. O hâlâ iştahla yemeye devam ediyordu.

"Ben biraz gezeceğim," diyerek ayağa kalktım. Benimle birlikte kalkan Akın'a bir şey demeden yürümeye başladım. Çekirdek satan adamlar, etrafa koşan çocuklar, iftar yemeğinden sonra çay içen aileleri izleyerek ilerledim.

"Özür dilerim."

Karşıma geçen Akın yüzünden olduğum yerde durdum.

"Arkadaşın hakkında öyle söylememem gerekiyordu. Geçen gün kitaplık istiyorum diye bana sipariş verdi sana söylemiştim. Kitaplığı hazırladık, bana demez mi al onu çeyizine koy diye."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Sinirlendim, yanımda çalışan adamın emeği var onun üzerinde. Alnındaki terini silmeden uğraştı o kitaplık için, neymiş bu muymuş bir haftada yapılan kitaplık diyerek vazgeçti. Belki ben bir kitaplıkla iflas etmem ama o adamın kalbi kırıldı. O yüzden ona sinirliyim."

"Zeliha böyle biri değil, bu aralar kimseye söylemediği bir sıkıntısı var o yüzden öyle davranmıştır. Onun kusuruna bakma."

"Ben bakmam, açıkçası kendisini pek tanımıyorum numarasını da nereden almış bilmiyorum. Sipariş veren müşterilerimin numaralarını kayıt ederim, onunkini de o yüzden kayıt ettim."

"Tekrar kusura bakma. Eminim dönünce senden ve o adamdan özrünü diler."

"Mantıklı bir açıklaması vardır umarım."

"Eminim vardır."

"Bölüyorum ama lavaboya gidelim mi, Avşin?"

Akın'dan uzaklaşıp olur anlamında başımı salladım Firuze'ye.

"Akın abi sen abimin yanında otur biz hemen geliyoruz."

"Ben de sizinle geleyim beklerim dışarıda."

"Çocuk muyuz biz?" diyerek sesini yükselten Firuze'nin cazgırlık yapacağını tahmin eden Akın ellerini kaldırıp, "Erhan'ın yanında bekliyorum," dedi. Yüz ifadesi bu kızla hiç uğraşamam der gibiydi.

Firuze ile lavaboya giderken kaşlarım çatıldı elindeki telefona bakarken. "Şu telefonu elinden düşürmüyorsun."

"Ne yapayım, James sürekli mesaj atıyor. Eğer cevap vermezsem telefonu açıncaya kadar arıyor."

Başımı iki yana sallayıp durdum. "Karmaşık hayatımızda bir İtalya'n mafyası eksikti o da geldi tam oldu."

"Canım benim o mafya değil, sadece biraz sinirli biri."

"Eminim öyledir," dedim gözlerimle tuvaleti işaret ederek. "Hemen geliyorum sakın gitme tek dönemem." Karanlıkta yürürken korkan kız mafya olan bir adamla konuşmaktan korkmuyordu.

"Avşin?"

Sendeleyip arkama döndüm, bir hafta sonra karşımda Baran'ı gördüğüm için şaşırdım. Yüzüne nasıl bakıyordum farkında değildim ama bu halim onun komiğine gitmiş olacak ki halime sırıtıyordu. Onu gördüğüm günden beri hiçbir yerde karşıma çıkmamıştı, evlerinin ışıkları yanmamıştı bir kere bile. Şimdi karşımda görmek ister istemez germişti beni. Onun söylemiyle aramızda sır vardı ve ben bu

sırrı bir haftada kimseye söylemedim.

"Hapisten mi kaçtın?" direkt bunu sormam mantıksız olsa da onu görünce ilk bu soruyu soracağım diye kendimi tembihlemiştim. Tebessüm edip ensesinin üzerine dökülen saçlarını karıştırdı.

"Sırrımızı sakladığın için teşekkür ederim."

"Seni gördüğümü Akın'a söylemek istiyorum."

Tebessüm eden dudakları gerildiğinde gözlerindeki ışık söndü.

"Baran emanetini almaya gelmiş de. Yakın bir zamanda karşısına çıkacağım, hazırlıklı olmasını söyle."

İçim huzursuz olurken titreyen ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Gerginliğimi hissetti ve bundan rahatsız oldu.

"Sana asla zarar vermem, benden korkma." Geri adım atıp, "Kendine dikkat et," dedi donuk sesiyle.

"Nereye gidiyorsun, neden gelip Akın'la konuşmuyorsun? O da burada."

Başını iki yana sallayıp gözlerini alyansın olduğu parmağıma çevirdi. Gergin yüzünde buruk bir ifade oluştu. Yanına gidip ona sarılarak destek olunacak bir ifade vardı üzerinde.

"Konuşman zorlaşmış, terapilerine devam et."

Arkasını dönüp kalabalığın arasına karışınca öylece kaldım olduğum yerde. Bu gizem nedendi bilmiyorum. Sakladığı bir şeyler vardı, bunun gün yüzüne çıkmasını istiyordu ama kendi çıkarmıyordu. Akın'daki emanetini merak ediyordum, bir an önce yanına gidip sormam lazımdı.

"Geldim."

"Hadi gidelim," diyerek Akın ve Erhan abinin yanına ilerledik. Adımlarım hızlıydı. Firuze, "Yavaş yürüsene," diyerek söyleniyordu ama dinlemiyordum. Bir an önce Akın'la konuşmak istiyordum.

Kayalıkların üzerinde olan Akın'la Erhan abi bizi gördüklerinde bize doğru gelmeye başladılar. Havanın sıcaklığından mıdır, yoksa Baran'ın gizemli konuşmasından mıdır saç diplerim terlemişti.

"İyi misin?"

Saçlarımın uçlarına dokunan Akın'a, "Baran'ı gördüm," dedim hiç beklemeden. Saçlarımın üzerindeki elleri durdu. Bir iki dalı istemsizce çektiğinde, "Ah," diye bağırdım. Bir anda irkilip ellerini geri çekti.

"Ne zaman çıkmış?" dedi kendi kendine.

Kaşlarım çatılırken, "Siz yakın arkadaş değil misiniz?" dedim başımı yana eğerek.

"Öyleydik. Uzun zaman hapiste kalacak diye biliyordum şaşırdım."

"Ben de görünce şaşırdım."

"Sana bir şey söyledi mi?"

Ses tonu sabırsız ve sert geldi kulağıma. "Söyledi mi?" dedi sesiyle vurgu yaparak. "Evet," dedim onun aksine sakin olmaya çalışarak.

"Ne söyledi?" dedi dişlerinin arasından. Kendini sıkıyordu, çenesi gerilmiş dişleri birbirine çarpıyordu.

"Sen de emaneti varmış." Gözleri büyürken bir adım yaklaştı bana. "Onu almaya gelecekmiş senden." Kollarımı tutup bedenimi kendine çekti. "Onun gelmişini geçmişini s*kerim, o emaneti ona asla vermem." Ağzından çıkan küfür beni şoka sokarken elleriyle koluma uyguladığı baskı canımı acıtıyordu.

"Bir daha karşına çıktığında onunla konuşmayacaksın, uzak duracaksın ondan tamam mı? Beni ara hemen, sakın onunla konuşma Avşin."

"Neler oluyor?" dedim yüzümü buruşturarak. "Kolumu da bırak canım acıyor," diye bağırdığımda kendini geri çekip, "Şerefsiz," diyerek bağırdı. Korkuyla geri çekilip, "Ne oldu?" diyen Erhan abinin arkasına geçtim.

"Çıkmış onun bunun evladı. Hayatımın içine sıçacak."

"Kim çıkmış, ne diyorsun oğlum?"

"Baran şerefsizi çıkmış cezaevinden. Lan bu on yıl yatmayacak

mıydı?"

"Öyle diyorlardı, sen niye adama küfür ediyorsun durduk yere? Ne yaptı sana?"

"G*t veren aklı sıra beni tehdit ediyor, kızla haber yollamış bir de. Şerefsiz karşıma çıkıp konuşmuyor."

Onun ağzından ilk kez küfür duymuyordum ama arkadaşı için böyle konuştuğuna ilk kez şahit oluyordum. Bir haftada tanıdığım Akın yoktu karşımda, bu adam bambaşka biriydi.

"O herifle görüşmeyeceksin Avşin. Eğer karşına çıkarsa gerekirse bağır."

"O kötü biri değil, neden ondan kaçayım?"

Saçlarının arasında olan elini bana doğru uzattığında geri adım attım.

"Nasıl değil? Adam babasını öldürdü, hapiste uyuşturucu satan insanlarla arkadaş olmuş, bu herif kim bilir ne zaman çıktı? Eğer o insanlarla samimi olduysa eski Baran yok artık. Uzak duracaksın başka yolu yok."

"Kıza bağırma!" diyerek Akın'ı iten Erhan abim beni kolunun altına aldı. "O senin bağırabileceğin biri değil."

Yaptığından pişman olmuş gibi hali olmayan Akın bana adım attığında yüzümü sakladım ondan.

"Senin iyiliğin için, beni yanlış anlama. Sen benim nişanlımsın, o adamla görüşmeni istemiyorum, sen de ben istemiyorum diye görüşmeyeceksin tamam mı?"

"Başka emrin var mı?" dedim çenemi kaldırarak.

"Bu emir değil, senin iyiliğin için senden istenilen küçük bir istek."

Küçük bir istekten çok hayatımı yönetecek emir gibi geldi bana dilinin ucundan çıkanlar.

Ben bu Akın'ın yüz ifadesinden korktum...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sol kulağıma vesvese veren simsiyah yüzlü şeytan sözlerini beynime geçirmek için yılan dilini kulağımın içine sokuyordu. Sözlerinin iğrençliği gibi ağzının içinden gelen kokular midemi bulandırıyordu. Ruhum ondan korkmuş halde titrerken bedenim korktuğu halde güçlü durmaya çalışıyordu. Gitsin istiyordum, yanımda durmasın, kötü düşüncelerini beynime aktarmasın istiyordum. Mantıklı düşünen yanım beynimi terk ediyordu ve ben bundan korkuyordum.

Issız bir sokakta tek başıma karanlığın ortasında duruyordum. Düşüncelerimi kontrol altına alamadığım için sıkışmıştım. Bir ışığa ihtiyacım vardı, karanlık düşüncelerimi durdurmak için bir ışığa ihtiyacım vardı. Zelzeleye uğramış gibi sürekli titreyen bedenimi kontrol altına almak için refaha ihtiyacım vardı.

Zifiri karanlığın içinde kendimi kaybedersem ruhum bedenimden uzaklara gidecekti. Ve o yavaş yavaş benden uzaklaşıyordu. Dur diye bağırıyordum, sesimi duymuyor onu çağıran karabasanın peşine gidiyordu.

"Düğünü Ramazandan sonra yapalım. İki bayram arası düğün olmaz diyen insanların akıllarında sorun olduğunu düşünüyorum.

Böyle saçmalık mı olur?"

Buz gibi bakışlarımı arabayı kullanan Akın'a çevirdim. Gözlerinde kinaye dudaklarında alay vardı.

"Babanın akıllı bir insan olduğunu eminim. Acele edip insanları strese sokmanın bir anlamı yok. İşleri yavaş yavaş halledip kurban bayramından sonra düğünü yaparız. O akşam konuşulduğunda sen de tamam dedin. Fikrini değiştiren ne?"

Direksiyonu tutan eli gerildiğinde gözlerim gergin duran parmaklarının üzerinde dolaştı. Kollarındaki yeşil mavi damarlar gibi ellerinin üzerindeki ince damarları dışarı doğru çıkmıştı direksiyonu sıkmaktan. Parmaklarını teker teker açıp kapatıyor, karşısında sevmediği biri varmış gibi nefretle bakıyordu. Oysaki yol bomboştu. Firuze sesini çıkarmadan arkada oturuyordu, Erhan abi onunla tartıştığı için arabaya binmeden yanımızdan ayrılmıştı. Sert tavırlarıyla bu gece bizi oldukça germişti ve germeye devam ediyordu.

Mahalleye giriş yaptığımızda ayaklarımın arasında duran çantamı kucağıma alıp sokakta oturan insanları izledim. Yüzüne bakıp kendimi kasmak istemiyordum. Gergin tavrıyla huzursuz ediyordu.

Arabayı evimin önünde durdurduğunda, "İyi akşamlar," diyen Firuze acelesi varmış gibi arabadan hemen indi. Akın'ın yüzüne bakmadan arabanın kapısını açıp ayağımı dışarı uzattım. İnmeme fırsat vermeden kolumu tuttu, gözlerim ağır ağır gözlerini bulurken dudaklarım gerginlikten nasibini aldı. Yüzüm huzursuz, nefes alışverişlerim buz gibiydi. Çünkü kolumu tutan eli etimi sıkıştırıyordu. Sert parmakları arasında yumuşak etimi salyangozun kabuğunu ezer gibi eziyordu.

Kolumu geri çekeceğim an düz duran dudakları iki yana kıvrıldı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında başımı geri çekip, "Ne yapıyorsun?" dedim soğuk sesimle. Gözleri gözlerimden dudaklarıma indiğinde kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Buna hazır değildim, hele ki bu akşam yaşanan tatsız olaydan sonra dudaklarımın onun dudaklarıyla buluşmasını istemiyorum. Üstelik evimin önünde! Eminim ailemizin bakışları arabanın üzerindeydi. Onlar bizi izlerken onunla asla yakınlaşamazdım.

Benim soğuk tavrımdan rahatsız oldu. Kolumu tutan elini geri çektiğinde parmaklarını alnına bastırarak ovuşturdu. Ağrıyan başına çare aramak ister gibi başını ovalarken, "İn," dedi pes etmiş bir halde. İtiraz etmedim aşağı inip kapıyı kapadım. Beklemeden arabayı çalıştırıp evin önünden ayrıldı. Gaza yüklendiği için geride asfalta bıraktığı yanık lastik kokusu kaldı.

"Avşin, bize gidelim."

Sabırsız halde beni bekleyen Firuze'nin yanına ilerleyip bahçeye girdim. Babamla amcam çay içiyordu. Annemle yengem ise tülbent oyası örüyorlardı. Firuze'yle birlikte, "İyi akşamlar," diyerek yanlarından ayrıldık. Burada durup onlarla sohbet edecek havada olmadığım için bir an önce eve girmek istiyordum.

Firuze demir kapıyı kapadığında kendi evime girmek yerine merdivenleri çıkmaya başladım. Bu akşam yalnız kalırsam kafamda kurardım. Akın'a karşı olumsuz düşünceler hissetmemek adına Firuze'yle konuşmam en doğrusu olacaktı. İnsan yalnız kaldığında doğru ya da yanlış kararlar verebiliyor. Ben yalnız kaldığım zaman hep en kötüsünü düşündüğüm için Akın hakkında kötü düşünebilirdim. İçimdeki şeytan ara sıra vesvese verip Akın'ı benden uzaklaştırıyordu. Onun himayesi altına girmemek adına düşüncelerimi kontrol altına almam gerekiyordu.

Firuze'nin odasına girdiğimizde çantamı bilgisayar masasının üstüne bırakıp yatağın üstüne oturdum. Kalçamı kaydırarak sırtımı yatağın başlığına yaslarken kollarımı göğsümün üstünde toplayıp başımı yatağın yumuşak başlığına ağır ağır vurdum. Firuze James'le konuşuyordu, telefonu kapatmasını beklerken Akın ve Baran arasındaki emaneti düşündüm. Neydi ikisinin arasını bozacak kadar önemli olan emanet? Akın, Baran'ı silecek kadar, ona emanet edilen bir şeyi sahiplenecek kadar nasıl kendinden başka biri olabilirdi? Bu Akın çok farklıydı, tıpkı koluma parmak izini bırakan Akın kadar kötü biriydi.

Canımı yaktı canı yanmadan...

Telefonu kapatıp yatağın üstüne oturan Firuze kolumun üzerinde parmağını dolaştırıp, "Hayvan," dedi dişleri arasından. "Abi nasıl yapar ya, hem suçlu hem de senin kolunu sıkıyor. Sen adamın sana

emanet ettiği şeyi sahiplen sonra kıza bağır. Kıl oldum bu akşam bu Akın'a."

Düşüncelerimi kontrol altına almak için Firuze'yle konuşmak istemiştim. Onun Akın'a olan tavrı yüzünden düşüncelerim kudurmuş bir şekilde karman çormandı. Hepsi beynimin etrafını sarmış küçük kurtçuklar gibi yavaş yavaş işliyorlardı.

"Sence emanet ne olabilir?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Bunlar çocukluk arkadaşı, hatta kardeş sayılırlar. Abim, Akın abi, Baran abi aynı tabağın içinden yemek yemiş insanlar. Akın abinin Baran abi hakkında söyledikleri şoka soktu beni. Ya bu adam Baran abiyi polisler götürürken bırakın onu diyerek ortalığı ayağa kaldırmadı mı? Ne oldu da kardeşini sildi, ona küfür edecek kadar nasıl nefret etti?"

Tekrar omuzlarımı kaldırıp indirdim. O nasıl bir şey bilmiyorsa ben de bilmiyordum. Aralarındaki dostluğu ben de görüyordum. Akın'ın Baran için döktüğü gözyaşına bizzat şahit olmuştum. Sahilde Baran için söylediği sözlerin hepsi kulağımın içinden girerek aklıma mıh gibi kazınmıştı. Unutmak imkânsızdı.

"Her şeyi geçtim sana niye bağırıyor? Baran abi senin karşına çıktıysa senin bunda suçun ne? Gitsin ona bağırsın. Hoş bağırmaya da hakkı yok, adamın emanetini vermiyor. Baran abi ne yapsa haklı bence."

Bence de haklıydı. Aralarındaki mevzu ne bilmiyorum, bildiğim tek gerçek Baran'ın haklı olduğuydu. Akın onun emanetinin üzerine konuyordu, resmen kardeşine kalleşlik yapıyordu. Ve bunu yaparken hiçbir şekilde zorlanmadığı için gözümdeki Akın'ı küçültüyordu.

"Muhabbetine doyum olmuyor be kuzen. Sen içinden konuşmaya devam et ben gideyim de James'imle mesajlaşayım."

Gülümseyip saçlarını karıştırdım. "Konuşurken zorlanıyorum. O yüzden gözlerimle kendimi anlatıyorum."

"Yapma böyle kuzum, konuş ki sesini duyalım. Boş ver seni dinlemeyen insanları. Bu dünyaya bir kere geliyorsun, sen böylesin.

Konuşacaksın, bağıracaksın ki sana haksızlık yapanlar senin canını acıtmasınlar."

Kolumun üzerinde işaret parmağını gezdirip gözlerini gözlerime sabitledi. "Kimsenin canını acıtmasına izin verme, hayat senin hayatın. Kendi kararlarını kendin ver, sırf seni seviyor diye sana baskı yapamaz. Hele ki canını asla acıtamaz."

Sözlerinde o kadar çok haklıydı ki, her dediğine katılıyorum.

Bu akşam korktuğum için tepki veremedim ama yarın onunla konuşacağım. Hayatımda ikinci babaya ihtiyacım yok. Başım yastığa değdiğinde dudaklarım üzerinde tebessüm oluşsun istiyorum, her an dayak yiyecek korkusuyla uyumak istemiyorum. Akın kolumu acıttığı gibi kalbimi de acıttı. Sanırım en çok onun canı acıdı. Hâlâ kanıyordu yarası.

20 gün sonra...

Bu ay sonuna yetiştirmek istediğim bebekleri tek başıma yapmak zorluyordu. Zeliha buradayken onunla birlikte oturup sohbet ederek bebekleri bitiriyorduk. Gideli neredeyse bir ay olmuştu, gittiğinden beri ondan haber almamak korkutuyordu beni. Telefonu kapalı olduğu gibi dayısına da haber vermiyordu. Artık bu duruma sakin kalamıyordum. Akınla babam üstüme geldikleri için kaçış yolu ararken Zeliha'nın kayıp olması işimi hepten zorlaştırıyordu. Yarın bayram olduğu için normalde bugün gelmesi gerekiyordu. Saat akşamın altısı olduğuna göre gelmeyecekti. Eğer gelmek isteseydi sabahtan burada olurdu.

Sıkıntıdan öremediğim bebeği rafa kaldırıp kapıya ilerledim. Esen rüzgâr dükkânın kapısından içeri girerken saçlarım esintiden yararlanarak uçuşuyordu. Adımımı dışarı atıp kapının önünde duran tabureye oturacağım zaman dükkânın önüne siyah Mercedes-Benz yaklaştı. Bu araba neredeyse her hafta dükkânımın önüne geliyordu. Arabanın camları siyah filmle kaplı olduğu için içindeki kişiyi göremiyordum. On saniye dükkânın önünde durup gidiyordu. Beni tanıyan biri olduğunu düşünen yanım Firuze'ye gelen hediyeler yüzünden yanılıyordu.

Acaba bu arabanın içindeki kişi James dediği adam mıydı? Firuze

her ne kadar onunla sadece telefonda konuşuyoruz dese de adam her hafta onun için hediye gönderiyordu dükkâna. Mesela bugün cumartesi olduğuna göre kesin birazdan siyah takım elbiseli bir adam onun için hediye getirecekti. Konuşmadan paketi tezgâhın üstüne bırakıp başını öne doğru eğerek dükkândan ayrılacaktı. Bu duruma alıştığım için artık garipsemiyordum.

Elleri ceplerinde köşeden dönen Akın bana doğru hızlı adımlarla gelirken onu incelemekten geri durmadım. İlk baştaki Akın'la şimdi ki Akın arasında dağlar kadar fark vardı. O gece sahilde yaşadığımız tartışmadan sonra soğuk, baskıcı, ben ne dersem o havalarında dolaşıyordu. Tıpkı sevmediği insanlara davrandığı gibi davranıyordu bana. Benim ona tavır yapmam gerekiyorken kendisi haklıymış gibi sert üslupla konuşuyordu benimle. Sanki biri içindeki sakin Akın'ı almış gibiydi.

Yanıma yaklaştığında gözlerimi üstünden çekip bomboş yolu izledim. Ona karşı önyargılı olmak istemiyorum, nedenleri vardır o yüzden böyle davranıyor diyordum ama o düşüncelerimin aksine ters davranmaya devam ediyordu. Üstelik ben ona hiçbir şey yapmadığım halde.

Yanımda dikildiğinde yine büyüklük ben de kalsın diyerek oturduğum yerden kalktım. "Nasılsın?" dedim zorla. Tek kelimeyi söylemek benim için oldukça zor olmaya başladı bu aralar. Sürekli içimden konuştuğum için dış dünyaya sesim kapanmıştı. Akşamları Firuze'yle sohbet etmek için buluşsak da o konuşuyor ben dinliyordum. Sadece içimden konuşarak cevap veriyordum.

"İçeri geçelim seninle konuşacaklarım var."

Buz gibi! Tıpkı duygularını kaybetmiş biri gibi davranıyordu. Davranışları tüylerimi diken diken ederken ses tonu kanımı çekiyordu. Karşısında dururken yaşama motivasyonumu kaybediyordum.

O bana böyle hissettirmezdi ki, ne olmuştu sıcacık bakan gözlerine?

Dükkânın içinde yan yana oturduğumuzda konuşması için gözlerinin içine baktım. Uzayan sakallarının arasında parmaklarını dolaştırıp gergin duran çenesini bana doğru uzattı. Uzun parmakları

saçlarıma doğru yol aldığında gözlerimi bir saniye üzerinden çekmeden saçlarıma ulaşmasını izledim. Başlarda ondan korkmuyordum, o geceden sonra korkar hale gelmiştim. Sanki elleri canımı acıtacakmış gibi hissediyordum. Ruhumun can çekişleri beni bitirirken bedenimin üzerinde ince çizik bile olmasını istemiyordum.

O sığındığım tek limanımdı, beni ayakta tutan iskeletti.

Saçlarımı okşarken sandalyesinin altından tutarak bana yaklaştırdı. Dizlerimiz birbirine temas ettiği gibi gözlerimizde birbirine hapsoldu. Kapalı duran dudakları aralandığında yutkunup yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bu hareketi yirmi gün önce arabanın içinde de denemişti. O zaman korkudan kalbim duracakken şimdi korkmuyordum. Sadece hâlâ hazır olmadığımı hissediyorum. Baştan beni zorlamayacağını söylemişti, geçen yirmi günde fazlasıyla zorluyordu. Ya yaptıklarının farkında değil ya da başta verdiği sözlerin bir önemi yoktu. Başımı yana çevirdiğimde dudakları yanağıma çarptı. Saçlarımın arasında duran eli kafama baskı yaparak yanağımı adeta dudaklarının üzerine yapıştırdı. Islak öpücükleri yanağımdan aşağı kayarken midem karman çorman oldu. Başıma baskı yapan kolunu tutup, "Dur," dedim bağırmamak için kendimi sıkarken.

Gözlerimden yaş akmasın diye sımsıkı yumup tekrar açtım. Sızlayan burnumu avcuma bastırarak sağa sola hafif baskı uyguladım. Ağlama isteğim kısa bir süre geçince soluğumu dışarı bırakıp onu omuzlarından biraz da olsa geri ittim. Bu atağım canını fazlasıyla sıktı. Düzgün duran saçlarını karıştırıp yumruk haline gelen elini dizine indirdi. Ona göre sakin bana göre kuvvetli vuruşla.

"Farkında mısın bayramdan sonra düğünümüz olacak. Sana yaklaşmamı istemiyorsun, biz evleneceğiz o zamanda benden kaçacak mısın?"

Sabırsız sesi sanki daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi. Dişlerini sıkıyor, zehirli sözcüklerin dışarı çıkmasına engel oluyordu.

"Sana ne oldu?" dedim güçlü durmaya çalışarak. "Yirmi gündür çok farklı davranıyorsun, sen ne dersen o olacak diyordun şimdi bana sormadan kararlar alıyorsun. Ben sana ne yaptım söyler misin?"

Ensesini sıkıp başını kapıya çevirdiğinde, "Kaçıyorsun," dedim.

"Bir anda değiştin, Baran yüzünden bu hale geldin biliyorum."

"Alma it herifin adını ağzına."

Gür sesiyle bağırdığı için elim göğsüme giderken beni daha fazla şaşırtacak harekette bulundu. Ayağa kalkıp oturduğu sandalyeyi dükkânın kapısına fırlattı. Gözlerim korkuyla büyürken sakin kalmaya çalışarak ayağa kalktım.

"Yirmi gündür ne haldeyim haberin var mı senin? Yok! Diyorum ki üstüne gitmeyeyim bana alışması için ona zaman vereyim olmuyor. Sen bu zamanı değerlendirmiyorsun. Bize gel dediğimde neden gelmedin? Korktun mu sana tecavüz ederim diye?"

Başımı iki yana sallarken bir adım geri çekildim. Bir hafta önce saat akşamın on birini gösterirken bize gel diye mesaj atmıştı. Annesiyle babası evde olmadığı için gitmem doğru olmaz diye gitmemiştim. O zaman bir şey dememişti ama şimdi o günün cezasını kesmek ister gibi üzerime geliyordu.

"Sana Baran'la görüşmeyeceksin dediğim de tamam demedin. Sen kendi başına buyruk olmak istiyorsun, beni hayatına dâhil etmek istemiyorsun. Sen sokmadığın için ben senin hayatına zorla girmeye çalışıyorum. Sana sarılmak istiyorum, öpmek istiyorum bunlara izin vermiyorsun. Neden? Karım olacaksın, biz bunların daha fazlasını yapacağız, şimdi benden kaçarsan o zaman nasıl benimle aynı yatağa gireceksin?"

"Son zamanlarda hareketlerin beni korkutuyor. Kolumu sıktın, bana öfkeyle bakıyorsun."

Elini gözlerimin önünde kaldırıp, "Sus," dedi sabrı yokmuş gibi. İlk kez konuşmamdan rahatsız olduğunu hissettim. Dolan gözlerimi tutamadım, yaşların yanaklarıma süzülmesini izin verdim.

"Ben senin bedeninin canını acıttım sen benim kalbimi acıttın."

Ruhum ölüyordu benim nasıl sadece bedenimi acıtabilirdi.

"Sana istediğin özgürlüğü vereceğim dedim, değil mi?" Başımı aşağı yukarı salladım. "Bunu dediğim halde sen bana karşı geliyorsun. O akşam beni Erhan'ın yanında küçük düşürdün. Tamam Akın, görüşmeyeceğim demeni bekledim sen demedin."

"Görüşmüyorum. O günden beri görmedim Baran'ı ben."

Eli yumruk olduğunda geri kaçtım. Kalçam tezgâha sert çarptığı için canım acımıştı. Titreyen bedenim yere düşmek için fırsat kollarken tezgâhtan destek alarak gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Baban haklıymış biliyor musun? Sen ben ne dersem o havalarındasın, adam seni elinde tutmak için sana ters davranıyormuş. Ben de diyorum ki bir baba kızına nasıl bu kadar kötü davranır. Sen uysal değilsin ki Avşin, karşındaki en sakin adamı delirtirsin."

"Seni ben mi delirttim?" dedim yanağımdaki ıslaklığı silerken. Öfkem artıyordu, ben ona hiçbir şey yapmadığım halde bana böyle davranması sabır kotamı taşırıyordu

"Evet."

"O gün sana tamam demediğim için bana bu lafları söylediğine inanamıyorum." Konuşmamı keseceği an elini itip, "Kes," dedim onun gibi diklenerek. "Ben kekeliyorum, gerekirse sabaha kadar konuşacağım ve sen beni dinleyeceksin. Tek kelime etmeden!"

Bu tepkim onu afallattı. Gözlerindeki gerginlik yavaş yavaş sakinliği alırken yumuşamadan omuzlarımı dik tuttum.

"Baran'la aranda ne geçti bilmiyorum. Adamın sana emanet ettiği eşyayı ona vermiyorsun. Sen haksızsın, senin olmayan bir şeyi sahiplenmişsin. Üstüne bu durumu biz öğrendiğimiz halde mahcup olup çekineceğine Erhan abime, bana tavır alıyorsun yirmi gündür. Gözlerin nefretle bakıyor, ne oldu aşkından ölen Akın'a? İnsan sevdiğiyle büyük kavga da etse ona nefretle bakmaz." Göz kırpıp başımı iki yana salladım. "Ne oldu senin sevgine Akın Bey? Sevdiğin kadını zorla öpmeye çalışmalar, üstüne yürümeler. Kolunu morartacak kadar sıkıp, senin ki beden acısı diyecek kadar küçülmeler... Hayırdır ya, karın ağrın ne söyle bilelim."

Konuşmak için dudaklarını araladığında gözlerimi açtım susması için.

"Seven sevdiğine sözleriyle bile zarar vermez. Sen bedenimi acıttığın gibi kalbimi de yaraladın. Hâlâ kanıyor, o akşam kolumu değil kalbimi sıktın sen. Kanı hâlâ durmadı ilk gün ki gibi akıyor."

"Özür dilerim."

Elimi kaldırıp, "Dileme," dedim yüzüne olabildiğince soğuk bakarak. "Ben buyum Akın, yıllardır babasına karşı ayakta durmuş Avşin'im. Sen kim oluyorsun da bana hesap soruyor, şiddet uyguluyorsun? Ben bu yolda kendimi harcamışım unutma seni harcamam beş dakikamı almaz."

"Tamam, sakinleş. Bir an öfkeden ne dediğimi bilemedim. Kıskandığım için canını acıttım."

Sıktığı koluma dokunmak için elini uzattı. Kolumu geri çekip, "Buradan git," dedim. Yapma der gibi yüzüme bakıp bir adım attığında, "Geri git," dedim. Şu an onun yüzünü görmek istemiyorum, yüzünü kaplayan masum ifadeye bakmak istemiyorum. Kokusunu bile içime çekmek istemiyorum.

"Git!"

Yüzünü sıvazlayıp iki elini sakin olmam için iki yana açtı. Hiçbir şey demeden arkasını dönüp omuzları çökmüş halde dükkândan ayrıldı. Koşar adım dükkânın kapısına gidip kapıyı kapadım. Kilidi çevirip ışığı kapattığımda dizlerimin üzerine çöküp hızlı hızlı nefes alıp verdim. Canım çıkacaktı, boğazıma baskı yapan ruhum ağzımın içinden çıkıp gökyüzüne ulaşacaktı.

Elimi yere vurup hıçkıra hıçkıra ağlarken sesimi duymasınlar diye dudaklarımı ısırdım. Dilime bulaşan kan, sızlayan dudağım beni serbest bırak diye isyan ediyordu. Hangisi Akın'dı, ilk başta bana değer veren Akın mı yoksa üstüme yürümekten korkmayan psikopat Akın mı?

İpleri kesip çıkardığı gökyüzünden acımadan itti beni. Kollarım iki yana açılmış, rüzgârla savaşmak ister gibi gözlerimi sımsıkı kapatıp yere çarpacağım zamanı bekledim.

İğne ucu gibi işledi aklıma...

Yavaş yavaş yaklaştı, bir anda sivri ucunu tenime batırdı.

"Öl," dedi kulağıma fısıldayarak...

"Sen bu dünyaya fazlasın," dedi şeytanın gülüşü yüzünü kaplar-

ken.

"Ya benimle yaşayacaksın ya da bu yalancı dünyada ben olmadan nefes almayacaksın.

Onunla yaşayamazdım. Bu Akın'ın yüzünü gördükten sonra onunla duramazdım. Aynı evin içinde, aynı yastığa baş koyamazdım. Tenime dokunmasına izin veremezdim. Yirmi iki yıldır beni yaralayan bir adama sahiptim ben, ömrümün kalan kısmında huzur, refah içinde yaşamak istiyordum.

Canımı acıtan değil canımı seven bir adama ihtiyacım vardı.

Son iftarı yaptıktan sonra masayı toplayıp bulaşıkları makinaya dizdim. Annem mutfağın kapısını kapatıp pencerenin önünde sigarasını yakarken yüzümü buruşturdum.

"Hani bir daha içmeyecektin?"

"Aman zor dayandım bir ay, bir sigaram var karışma kızım."

"Bir gün hastalandığın zaman ciğerlerin tıkanırsa o zaman bir sigaran vardı anne diyeceğim."

Dumanı dışarı üfleyip, "Boş ver," dedi. "Ölür giderim, gelmişim kaç yaşına daha ne kadar yaşarım ki?" Ellerimi kurulayıp, "Sanırım çok uzun süre yaşamazsın," dedim.

"Acımasızsın, dilinin ucundan çıkanların ayarı yok." Omzumu silktim. "Dilim beni ben de onu seviyorum. O yüzden ağzımızın içinden çıkan sözler umurumuzda değil."

"Laflara bak. Kız Allah'tan kekeliyorsun, bu sözleri direkt söylesen valla baban duysa komalık yapar seni. Aman Akın'ın yanında konuşma böyle, adam seni almaktan vazgeçmesin."

Keşke vazgeçse, keşke ben onu bırakmadan o beni bıraksa.

"Kes lan," diye bağıran Akın'ın sesini duyduğumda havluyu masanın üstüne bıraktım. Annem aceleci şekilde sigarasını söndürüp, "Ay ne oldu ki?" diyerek koşmaya başladı. Peşinden ilerlerken, "Avşin," diye bağıran Firuze'nin sesiyle adımlarımı hızlandırdım. Annem kapıyı açtığında Firuze nefes nefese, "Akın'la Baran kavga ediyor,"

dedi. "Baran'ın arkasında siyah takım elbiseli adamlar var."

Onu kenara itip ev terliklerini çıkarmadan bahçeye çıktım. "Attım!" diye bağıran Akın'ın sesi kulağıma ulaşınca kapının önüne çıktım. Baran siyah gömlek, siyah pantolon giymiş Akın'ın karşısında kusursuzum der gibi dururken sanırım yeni uyanan Akın eşofmanlarıyla dışarı çıkmıştı. O Baran'ın karşısında nasıl öfkeliyse Baran bir o kadar sakindi.

"Emanetimi ver gideyim."

"Yok ben de, attım."

Başını sağa solo çeviren Baran ellerini yumruk yaparken Akın ne yapacaksın der gibi üzerine doğru eğildi. Baran'ın arkasında duran adamlar yanlarına ilerlerken ne olduğunu anlamadan mahalleye ona yakın araba geldi. Ellerinde sopalarla inen mahallenin gençleri Akın'ın arkasına geçerken Baran'ın dudaklarında sinsi bir tebessüm oluştu. Yılardır aynı sofradan yemek yediğim arkadaşlarım ellerine sopa alarak karşıma mı dikiliyor der gibiydi. Asla bu duruma üzülmüş gibi durmuyordu, bilakis bu durum onu daha hırslandırmıştı.

"Beş dakika içinde emaneti getirmezsen bu mahallede taş üstünde taş kalmayacak bilmiş ol."

Akın sırıtıp gözleriyle Baran'ın arkasında duran adamları işaret etti.

"Bu mafya abilerinle mi dağıtacaksın mahalleyi? Baran hayırdır, sen babanı öldürdükten sonra özgüven sahibi olmuşsun."

Belden aşağı vuran Akın, Baran'ın üstüne gitmeye devam ederken komşular pencerelere çıkmış film izler gibi izliyordu onların tartışmalarını. Korkudan yerimde duramazken, "Ay çok heyecanlı, hepsini kayıt ediyorum," diyen Firuze'yi susturmak için karnına dirseğimle vurdum. Umursamadan, "James'e göndereceğim," diyerek telefonuna kayıt almaya devam ediyordu.

"Baran ne zaman çıkmış hapisten?" diyen annemin sesiyle Akın'la Baran'ın bakışları bizim tarafa döndü. Sağ ol anne, sesinle bu kadar kalabalığın dikkatini çektin. Arkama saklanıp, "Nasıl duydular?" diye fısıldadı

"İçeri girin," diyen Akın gözleriyle evi gösterdi. Annem, "Hadi girelim," diyerek belimden çekiştirirken olduğum yerden kıpırdamadan durdum. "İçeri gir," dedi tekrar dişlerinin arasından. Neden benimle uğraşıyor ki? Geri adım atıp arkama döndüm.

"Şerefsiz," diyen Baran'a "Ne diyorsun lan!" diyerek bağıran Akın'ın sesiyle ortalık bir anda karıştı. Hızla arkama döndüm, kaşla göz arasında Baran'la Akın birbirini yumruklamaya başlamıştı. İkisi de güçlerini birbirilerinin üzerinde gösterirken arkalarında duran adamlar ayırmak yerine birbirlerine dalmışlardı. Mahalle bir anda karışmıştı, polisi arayın diye bağıranlar kadar ayırın şunları diyerek çığlık atanlar dolmuştu. Babam annemi kolundan tutarak bahçenin içine savurduğunda onları kayıt etmekten vazgeçen Firuze sonunda polisi aradı. Dur diye bağırmak istiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Baran Akın'ı yere yatırmış yüzüne yumruk atarken babamla Hüseyin baba onu Akın'ın üzerinden almaya çalışıyorlardı.

"Şerefsizsin lan, kardeşim dedim ben sana. Seninle yediğim içtiğim ayrı gitmiyordu, bir tek sana güvendim ben. Arkamı döner dönmez soktun bıçağı sırtıma."

Baran'ı üzerinden iten Akın babamla babasını iki yana savururken Baran'ın üstüne eğilip suratına yumruğunu geçirdi.

"Benim o. Onu benden almaya kalkarsan yemin ederim seni öldürürüm. Onu sana vermeyeceğim, sadece kendime ait kılacağım."

Baran Akın'ın burnuna alnını vurduğunda çat diye ses duyuldu. Polis nerede kalmıştı. Korkuyla Akın'ın yüzüne bakarken bacaklarım titriyordu. Burnundan yağmur yağar gibi kan akıyordu. Bunu umursamıyordu, öfkesi o kadar fazlaydı ki canının acısını bile hissetmiyordu.

"Malın mı lan o senin? Kandırdın onu."

"Kes kesini," diyerek Baran'ın boğazına yapıştığında, "Bırak!" diye çığlık attım hıçkırırken. "Bırak öldüreceksin."

Bakışlarını bana çevirdi. Dudağı yanağına doğru kıvrılırken Baran'ın boynunu sıkmaktan zevk alıyordu. "Yapma," diye bağırdım. Bir an eli boşluğa düşer gibi oldu. Baran fırsattan istifade yüzüne tekme-

sini geçirip Akın'ın yere düşmesini sağladı. Nefes nefese öksürürken ikisinin ortasında kaldım. İkisi de birbirlerine zarar vermekten canları çıkacak gibi öksürüyorlardı. Ağızlarından akan kan birlikte top oynadıkları sokağı kirletiyordu.

"Avşin eve gir abim," diyen Erhan abim belimden tutarak bahçenin içine soktu beni. Demir kapıyı kapatıp onların yanlarına koştuğunda mahallede polis arabasının siren sesleri yankılandı. Neredeyse birbirlerini öldüreceklerdi, ikisinin de gözü hiç kimseyi görmemişti.

"Oğlum," diye ağlayan Filiz annenin sesiyle bakışlarım onu buldu. Ellerini dizine vurarak ağlıyordu. Gözlerimi üzerinden çekip Baran'la Akın'ı sakinleştirmek isteyen polisleri izledim.

"Oğlum var ya o emaneti şimdi getirdin getirdin eğer getirmezsen..." Bakışlarını bana çevirdi. "Gerçekler ortaya çıkar," dedi ağzındaki kanı eliyle silerek.

"Gözlerini çek lan. Getireceğim, emanetini aldıktan sonra bu mahalleye bir daha adım attığını görmeyeceğim. Nefesini keserim burada dolaşırsan."

Arkasında duran Kerem'e evi gösteren Akın, "Getir," dediğinde Kerem Akın'ın evine koştu. Deli gibi merak ediyordum onları birbirine düşman edecek olan emaneti. Kerem elinde siyah kutuyla Akın'ın evinden çıkınca Baran iki adımla yanına gidip kutuyu aldı. Kutunun kapağını açıp içinde ne varsa kontrol etti. Tekrar kapağı kapadığında arkasında duran adama uzattı. Burnundan akmaya devam eden kanı silerken arkasını döndü. Gözleri gözlerime değdiğinde buruk bir halde tebessüm etti.

"Sevda o gülsün diye ondan vazgeçmektir. Mantığım vazgeçti ama kalbim hiçbir zaman vazgeçmeyecek."

Kaşlarımı çatıp, "Ne?" diye fısıldadım. Başını iki yana sallayarak takım elbiseli adamların arasına karıştı. Her biri arabalara binip teker teker mahalleden ayrılırken Hüseyin baba, "Polislere şikâyetçi değiliz," deyip gönderdi. Filiz anne ise Akın'ı eve sokarken, "Yürü yürü," diyerek sırtıma vuran anneme, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Kız niye duruyorsun, nişanlının yanına gitsene."

"Sinirlidir o," diyerek anneme itiraz etsem de babam dişleri arasından, "Yürü," diye tehdit edince ondan dayak yememek adına Akın'ın evine doğru yürüdüm. Babam önde ortada ben evin içine giriş yaptık. Arkamdan gelen annem ağlayan Filiz annenin yanına giderken babam Hüseyin babanın oturduğu koltuğun karşısına oturdu.

"Avşin, bir bak şuna kızım delilik yapmasın."

Filiz anneyi kıramadığım için başımı sallayıp tahta merdivenleri çıkmaya başladım. Daha önce evin üst katına çıkmadığım için Akın'ın odasını bilmiyordum. Tablolarla kaplı olan koridoru ilerlerken, "Akın?" dedim ellerimi önümde birleştirerek. Sağ tarafta kalan kapı açılınca olduğum yerde durdum.

"Buradayım, gel."

Onunla banyonun içinde yalnız olmak istemediğim için, "Bekliyorum," dedim. "Üstünü giyinip gel."

Çıplak bedenine bakmamak adına duvardaki kız kulesi tablosunu inceledim. Elimden tutup beni banyoya çektiğinde, "Ne yapıyorsun?" dedim sesimi kısık çıkarmaya çalışarak. Duş aldığı için belinde siyah havlu vardı sadece. Çıplak bedeni tenime dokunduğu için korkudan kalbim duracaktı.

"Kalbin çok hızlı atıyor, heyecanlanıyor musun?"

Başımı iki yana sallayıp dağılmış yüzüne baktım. Dudağının kenarı patlamış burnunun ucu şişmişti.

"Bırak beni, babamlar burada. İkimizi görürseler yanlış anlarlar."

Sağ koluyla belime baskı yaparken sol eli banyonun kapısına gitti. Kilidi ağır hakaret ederek çevirirken gözlerim korkuyla büyüdü.

"Akın, dur lütfen."

"Durmak istemiyorum, bu saatten sonra beni kimse durduramaz."

"Sen bu değilsin, sinirli olduğun için-"

Dudağını dudağımın üzerine bastırdığında göz bebeklerim büyüdü. Omuzlarından itmeye çalıştım yerinden kıpırdamadı. Başımı geri çekmek için geriye doğru yatmaya çalıştım, belimi lavaboya

yaslayıp üzerime eğildi. "Aç şu dudaklarını," dediğinde dudaklarımı ağzımın içine aldım. Gözyaşlarım ikimizin yüzünü ıslatıyordu, bunu umursamıyordu bile. Öpüyordu, ne halde olduğumu görmeden acımadan öpüyordu. Sevmek için değil onun olduğumu göstermek için dokunuyordu. Kendini hafif bana sürterek geri çekildiğinde yüzüne kusmamak için elimi ağzıma bastırdım.

"Hadi çık, yoksa daha fazla ileri gideceğim."

Etrafa çarparak kapıya ulaştım. Lanet kilit dönmüyordu. Ellerim fazlasıyla titriyordu. Kilidi tutan parmaklarım acımıştı artık.

Elimin üzerinde elini hissettiğim an derin nefes aldım. Eğer ağzımı kapatırsam yemin ederim ölecektim nefessizlikten. Kalçama değen erkekliği, karnıma dolanan kolu öldürüyordu beni.

"Sakin ol, aşağıda bekle tekrar duş alıp geleceğim."

Kapının kilidini çevirdiği an kendimi koridora atıp derin derin soludum. Yüzüm yanıyordu, boğazımda yumru vardı, nefesim kesiliyordu. Ayaklarım ise felç geçirmişti. Adım atmak istiyorum atamıyordum. Bu evden bir an önce gitmem gerekiyordu. Akın'dan kaçmam gerekiyordu.

"Avşin?"

Başımı merdivenlerin başına çevirdim. Filiz anne korkuyla yanıma gelirken, "Ne oldu?" dedi üstümü kontrol ederken.

Bir şey diyemiyordum, demek istiyordum ama konuşamıyordum.

"Akın mı bir şey yaptı?"

Kısık sesle konuşuyordu. Gözleri bir banyonun üzerinde bir de merdivenin başına gidip geliyordu.

"Kaç kızım, kendini kurtar. Hiçbir şey bildiğin gibi değil, Hüseyin'le beni Akın sizin eve zorla gönderdi. Seni saplantı haline getirmiş annenin karşısına çıkıp Avşin beni seviyor, eğer kocan onu bana vermezse kötü olur diye anneni tehdit etmiş."

Bu gece daha ne kadar ölebilirdim ki? İlgili Akın, düşünceli Akın yalan mıydı?

"Bunu bana neden söylemediniz?"

"Babanın kötü bir adam olduğunu biliyorum, oğlum asabi sinirli ama sana zarar vermez. Seni yanıma alırım birlikte yaşarız diye düşündüm."

"Ama-"

Su sesi kesilince, "Durma kaç," dedi omuzlarımdan iterek. "Eğer burada kalırsan istemediğin bir evlilik yapacaksın. Sevsen mutlu olursun derdim ama sen oğlumu sevemiyorsun. Kaç, babandan da oğlumdan da kaç."

Arkama bakmadan koşmaya başladım. Merdivenleri inerken, "Avşin?" diyen annemin yüzüne bakmadan kendimi dışarı attım. Karanlık gecede kurtuluşa doğru koştum. Arkamı dönüp bakmamam lazımdı, ayağıma batan taşları umursamam lazımdı. Gidiyordum, beni zorlayan hayattan kurtulmak için gidiyordum.

"Avşin," diye bağıran Akın'ın sesini duyunca korkudan, "Hayır," diye bağırdım. Koştum koştum, nefesim kesilinceye kadar koştum. Ta ki o beni belimden tutup kendine çevirince adım atamadım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen? Sana beni bekle dedim, değil mi?"

"Bırak beni."

"Seni bırakmak mı, asla Avşin. Seni ölürüm de bırakmam."

"Kime güvendiysem sırtımdan bıçakladı beni. Hepsi yüzüme güldü, arkamdan kuyumu kazdı. Sen de onlardan biri oldun, bu akşam yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım. Sadece uçmak isteyen güvercinin tek kanadını kırdın. Unutma, kırılan kanadın iyileşmesi için bekler o, iyileştiği takdirde yine göklere ulaşır."

"Göklere ulaşman için benim yanımda olman gerektiğini biliyorsun."

Sırıtıp başımı iki yana salladım. Geri adım atıp çenemi hafif kaldırdım. Asla karşısında başımı yere eğmezdim.

"Profesyonel bir oyuncusun. Herkesi kandırdığın gibi beni de çok iyi kandırdın." Ellerimi birbirine çarpıp, "Tebrikler," dedim.

"Sana inanmıştım!"

"Ben seni kandırmadım. Çok seviyorum seni, kaybetme korkusunu yaşayacak kadar, kendimi tanımayacak kadar çok seviyorum. Biliyorum bu aralar çok üstüne geldim ama merak etme akıllandım. Üzmeyeceğim seni, sen ne dersen onu yapacağım. Düğünümüze az kaldı, yatak odası takımımızda hazır. Bayramdan sonra eşyaları evimize yerleştireceğiz. Her şey çok güzel olacak bizim için."

"Güzel olmayacak. Sen hastasın, yalancısın. Seninle evlenmeyeceğim."

"Şu an bana sinirli olduğun için böyle konuşuyorsun. Sinirin geçince beni anlayacaksın. Geç oldu eve gidelim, baban sinirliydi zaten eve geç dönersen kızar sana. Bunu istemiyorum biliyorsun."

Bakışlarımı yalancı gözlerinden çekip eve doğru yürüdüm. Kaçamadım, ondan kurtulamadım. Kaderime boyun eğip benim için biçilen hayatı yaşamak için koşarak geldiğim yolu yürüyerek döndüm.

"Yarın sabah görüşürüz."

Yüzüne bakmadan evime girdim. "Avşin," diyerek salondan çıkan babam saçıma yapıştığında, "Yeter," diye bağırdım. "Bırakın beni."

"Nereye kaçtın kız sen, hangi hakla evden kaçarsın? Öldürürüm seni, boynuna ipi takar ibreti âleme gösteririm peşimden sürükleyerek. Bundan sonra işe gitmek yok, düğün oluncaya kadar odandan dışarı çıkmayacaksın. Anan odana yemeğini getirir. Şimdi gözümün önünden defol git."

Gözü yaşlı, "Bırak amca," diyen Firuze'yi kenara iten babam kızın kolunu duvara çarparken odama koştum. Arkamdan gelen Firuze odamın kapısını kilitleyip boynuma sarıldığında birbirimizden destek almak adına hıçkırarak ağlamaya başladık.

"Çok korkuyorum Avşin. Sana bir şey yapacaklar diye aklım çıkıyor. Hepsi psikopat bunların, nasıl kurtaracağım seni bunların elinden."

"Firuze eve," diye bağıran amcamın sesiyle ikimiz de yerimizden sıçrayıp daha çok sesli ağlamaya başladık. "Lan," diye bağıran amcam ona zarar vermesin diye, "Git," dedim. "Lütfen git eğer sen de zarar

görürsen dayanamam."

"Yarın sabah yanına geleceğim, hiçbir şey düşünmeden uyu. Ben bu gece senin için sabaha kadar düşüneceğim, söz veriyorum seni kurtaracağım."

Yanağımı öpüp odadan çıktı. Kapıyı kilitleyip yatağa ilerledim. Kurtuluş yok Firuze, daha mahalleden çıkamadan yakaladı Akın beni. Nereye gideceğim ki, kime sığınacağım? Dostum desen ortalıklarda yok, bana kim yardım edecek?

Pencerenin önünde Baran'ın karanlık evini izlerken dakikalar hızlı bir şekilde geçiyordu. Saat sabahın dördüydü, gözüme uyku girmediği için bir kere bile kapamadım. İnanması güçtü, o ilgili adamın bir anda değişmesi inanılır gibi değildi. Ona inanmıştım, hayatımda bir erkek bana değer veriyor demiştim. Hepsi yalandı, duyguları saplantı boyutunu aşacak kadar tehlikeliydi. Onun hisleri sevgi değildi.

Yatağın üzerinde duran telefon titrediğinde Firuze'nin mesaj attığını düşünüp telefonu elime aldım. Akın'ın attığı mesajları okumadan tanımadığım numaradan gelen mesajı açtım. Firuze atmamıştı.

*0530 *** ** ***

Mutluluğun sırrı özgürlüktür, özgürlüğün sırrı ise cesarettir.

Tukidides.

Eğer özgürlüğünü istiyorsan evinin arkasındayım Avşin. Gel ve istediğin hayatı yaşa.

Baran...

AVŞİN:

Mutlu olmak isteyen insanın kanatlarını kırdılar. O gelmek istese de uçamaz artık.

*0530 *** ** ***

İlacı var ben de. Sen gelmek istediğinde söyle, kanayan yaralarının üzerine merhemi sürerim.

AVŞİN:

Bu yara öyle kolay kolay geçmez. İstersen bütün merhemleri sür kan

durmaz.

Pencerenin önünde görüntüsü belirince camı açıp, "Gelemem," dedim fısıldayarak. "Gidecek yerim yok, beni hemen bulurlar."

"Gidecek yerin var. Burada kalıp istemediğin hayatı yaşadığında her gün öleceksin. Bir ayda konuşmayı unutmuşsun, bir ömür sesini unutursun."

Uzun parmaklara sahip olan elini bana uzattığında gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Yetimhanedeki çocuklara bebek götüren Avşin nerede? Hayalleri için çırpınan Avşin nerede? Onu ezen insanlara karşı dik duran Avşin nerede?"

"Avşin'i öldürdüler. Bir bedeni güçlüydü onu da bitirdiler."

Başını iki yana sallayıp gömleğinin yakalarını çekiştirdi. Parmaklarının üzerine yaptırdığı sayı dövmelerini tek tek gösterdi.

"Parmaklarımın üzerinde yazan sayılar ölmek istediğim günlere ait. Nefesimi kesmek istediğim zaman cesaret edip soluğumu kesemedim. Görüyorsun değil mi, on parmağımın üzerinde yazılı olan sayılar ölen ruhumun mezarı. Kalk ayağa, pes edip kabulleniş sana yakışmaz. Ben nasıl pes etmediysem sen de etmeyebilirsin."

"Ben senin kadar güçlü değilim."

Sesimi çıkarmak için kendimi zorladığım için sesim biraz yüksek çıktı. Kapıya bakıp gelen var mı diye içeriyi dinledim. Çıt sesi bile yoktu.

"Bu fırsat bir daha eline geçmez. Benimle gel, sana istediğin hayatı vereceğim. Söz veriyorum kimse sana zarar vermez. Hem-"

"Hem?"

"Zeliha seni çok özledi."

"Zeliha'nın nerede olduğunu biliyor musun?" dedim yataktan aşağı inerken.

"Benim yanımda. Gelirsen seni ona götürürüm."

"Akın ya da babam beni bulursa öldürürler."

"Buna asla izin vermen. Acele et, birazdan bayram namazı için camiye gidecekler, gelmek istiyorsan arkada bekliyorum seni."

Evin önünden ayrıldığında gözlerimi kapatıp bir süre düşündüm. Akın'la evlenmek istemiyordum. Babamdan korktuğum kadar en az ondan da korkuyordum. Baran'la gitmem doğru değildi ama şu an ondan başka şansım olmadığı için gitmek mantıklı geliyordu. Hem Zeliha'nın yanında olduğunu söylüyordu. Teyzemin yanına gidiyorum diyerek beni kandıran arkadaşımın neler sakladığını da öğrenirdim. İkimiz birlikte olursak her şeyin altından kalkardık.

Yerde duran çantamın içine yatağın altına sakladığım para kesesini attım. Üstüme ince hırkamı geçirip oyalanmadan camdan dışarı atladım. Kıyafetlerimi alıp vakit kaybetmek istemiyordum. Eğer biri Baran'la gittiğimi görürse beni bulmaları kolay olurdu. Evime son kez bakıp, "Hoş kal anne," dedim. "Ben senin için çok fedakârlık yaptım, anladım ki babam ben hariç hiçbirinize kıyamıyor. Kekeme kızınız hayatınızdan gidiyor.

Hoşça kal Akın, senden kaçtığım için, yaptığın düğün hazırlıkları için beni affet. Seninle benim kaderim aynı olamaz, bize biçilen hayatı ben istemedim. Umarım seni seven birini bulursun."

Evin arkasına gittiğimde Baran'ın dudağı hafif kıvrıldı. Belki yanılmışta olabilirim hâlâ duygusuz bakıyordu.

Kapıyı açıp, "Yeni hayatına hoş geldin," dedi boğuk ama güven veren sesiyle. Çantamı avcumun içinde sıkıp arka koltuğa yerleştim. Yanımda yerini alınca gözlerimi kapattım.

Umarım çıktığım bu yolda başıma daha büyük belalar gelmezdi...

ALTINCI BÖLÜM

Asfaltın üstünde kayan araba ruhumla beni uzaklara götürüyordu. Karşımızda uzun bir yol vardı. Etrafı ağaçlarla kaplı, güneş yeni doğduğu için turuncu ışığın esir aldığı gökyüzünün altında ilerliyorduk.

Bütün gece uyuyamama rağmen gözümü bir kere bile kapatmadım. Sanki farklı bir şey olacak diye kirpiklerimi kırpmaya korkuyordum. Özgürlüğüme kavuşmak için o evden kaçmıştım, babam gibi beni kendine esir edecek olan adamdan kurtulmuştum. Özgürdüm ama değil gibiydim.

Eşofmanımın kumaşını sıkmaktan parmaklarımın uçları acıyordu. Yanımda oturan adam rahatsız olmayayım diye neredeyse nefes bile almıyordu. Arabaya bindiğinden beri camdan dışarıyı izliyordu. Benim gözlerim sürekli onu bulsa da o bir kere bile bana bakmıyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Ne zaman minibüsüne binsem beni rahatsız etmezdi. Gideceğim yeri bildiği için arabayı durdurur inince ye kadar beklerdi. Arkamı dönüp yetimhaneye girdiğimde minibüsü hareket ettirirdi. Bazen tek başıma olduğum zamanlarda bile korkmayayım diye minibüsü hızlı sürerdi. Gözleri aynadan bir kere bile bana

değmezdi. Baran, uzak ama yakın gibiydi. Gözleriyle bile bir kadını inciten bir adam değildi o. Uzun parmakları avuçlarının arasına usul usul girdiğinde parmaklarının üzerindeki damarları dışarı doğru gerildi. Dövmeleri sevdiği için yapmış gibi gözükse de onun karanlık ruhunu temsil ediyordu. Benim içimde olan yaralı ruh onun içinde de vardı.

Bakışlarımı önüme çevirip derin nefes aldım. Geçmişi artık düşünmemem gerekiyordu. Yoluma bakmam için yeni adımlar atmam gerekiyordu. İlk önce kalacak bir yer, ardından da çalışacak iş bulmam gerekiyordu. Bankada on beş bin vardı yanımda ise sadece beş bin. Bununla şimdilik kalacak bir yer ayarladım mı diğer parayı çeker kendime küçük dükkân kiralardım. Eskiden nasıl olduysa tekrar ayaklarımın üzerinde güçlü dururdum. Hem yanımda Zeliha'da olurdu. Onunla birlikte çalışıp hayallerimizi gerçekleştirirdik.

Kötüyü çağırmamak adına kötü düşünmemek gerekiyordu.

Araba ormanlık yola saparken başımı cama yasladım. Gözlerimi daha fazla açık tutamıyordum. Yorgun bedenim bir yerlere yığılmak istiyordu. Bacaklarımı hafif karnıma doğru çekip koltuğun köşesine kıvrıldım. Camlar kapalı olsa da arabanın içi serindi. Sanırım gideceğimiz yer İstanbul dışında bir yerdeydi. Her yerde yemyeşil ağaçlar olduğuna göre Şile'de bir yerde kalacaktık. Cama vuran yağmur tanelerini izlerken gözlerim yavaş yavaş kapandı. Bilincim kendini uykunun kollarına bıraktığında dışarıda olan kötülüklere de kapandı kulaklarım.

Bir bayram sabahında göğü delen gök gürültüsüyle yerimden sıçrayarak gözlerimi açtım. Korkudan karnıma doğru çektiğim bacaklarımı yere indirdim. Soluk soluğa bakışlarımı arabanın içinde gezdirdim. Şoför arabadan inmiş, Baran ise dışarıdaki kıyameti duymuyormuş gibi uyuyordu. Nereye gelmiştik hiçbir fikrim yoktu. Cama vuran yağmur yüzünden göz gözü görmüyordu. Üşümüştüm de. Kollarımı sıvazlayıp, "Baran," dedim sesimi zorla çıkartarak. Korktuğum zaman konuşmam daha zor oluyordu.

Gözlerini aralayıp yeni uyanmamış gibi dinç gözlerini bana çevirdi. Korktuğumu anlamış olacak ki oturuşunu düzeltip, "Korkma,"

dedi kalın sesiyle. "Yarım saat önce geldik, uyanmanı bekledim."

"Keşke kaldırsaydın," dedim titreyen çenemi kontrol altına almaya çalışarak. Nefret ediyorum bu halimden. Ben kendimden rahatsız oluyorken o kesin sıkılıyordur konuşmamın bitmesini beklerken. Eminim içinden bir an önce konuşsa diyordur.

"Arabada kal."

Kapıyı açıp ayağını dışarı uzattı. Siyah rugan ayakkabısı anında ıslanırken güçlü bedenini şiddetli yağmurun altına bırakıp kapıyı kapadı. Arabanın etrafını dönerken nereden geldiğini görmediğim üç adam yanına koştu. Biri büyük siyah şemsiyeyi başına tuttu. Onları görmüyormuş gibi benim olduğum kısma gelip kapıyı açtı. Geniş omuzlarının üzerinde duran siyah ceketi çıkarıp arabanın içine eğildi. Keskin kokusu burnuma çarpar çapmaz başımı çevirdim. Yüzüme yakın olduğu için burnum buğday tenine çarpacaktı.

Ceketi omuzlarımın üzerine bırakıp ağır ağır geri çekildi. Arabadan inmeye çekiniyordum. Bacaklarım birbirine yapışmış, buradan bir milim kıpırdamayacak gibiydi. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi etrafta dolaşıyor, beni izleyen adamın gözlerine temas etmiyordu. Uzun boyuyla, açık kapının arasında durmuş hayatını temsil eden dövmeli parmaklarını arabanın içine doğru hafif uzatmış aşağı inmem için bekliyordu.

Elini tutmam mı gerekiyordu?

"Hayata bir adım attın Avşin, içinde fırtınalar kopabilir, aklın karman çorman olabilir. Sürekli kötü teoriler üretebilirsin, düşüncelerinin arasında asla iyi düşünceler olmayabilir. Ama!"

Kıstığım gözlerimi yüzüne çevirip, "Ama?" dedim korkuyla titreyen sesimle.

"Gözlerin güçlü durmalı, korktuğunu asla belli etmemeli. Kendinden emin olursan ayakta durman her zaman kolay olur. Cesaretli ol, Avşin."

Söylediklerinde haklıydı. Evimi, ailemi geride bırakıp tek başıma olmak için bir yola girdim ben. Eğer korkarsam daha en başında tökezlerdim. İçimdeki korkuyu öldürmem gerekiyordu ki dışarı karşı

güçlü durayım.

Birbirine yapışan bacaklarımı arabadan dışarı uzatır uzatmaz beyaz spor ayakkabılarım çamur yüzünden kirlendi. Olsun, yıkardım.

Kalçamı kaydırıp arabadan çıktığımda arkasında duran adamın elinden geniş siyah şemsiyeyi aldı. Şemsiye ikimizin başında dururken yürümem için eliyle ön tarafı işaret etti. Çantamı sırtıma takıp ellerimi birleştirdim. Onun yönlendirmesiyle çamurlu alanda yürüdük. Arkamızdan iki adam geliyordu üçüncü adam ise arabaya binip iki dakika içinde kayboldu. Resmen ormanın içindeydik. Yağmur hızlı yağmasına rağmen hava çok soğuk değildi. Hafif serindi bu da tenime huzur veriyordu. *Çok güzel, ormanın içinde üç adamla nereye gittiğini bilmeden yürüyorsun sen sadece havanın güzelliğini mi düşünüyorsun, Avşin? Akılsız.*

Bir süre yürüdükten sonra Arnavut taşlarıyla dizilmiş yola girdik. Yolun sonunda geniş iki kapılı villa vardı. Yan tarafları uzun kavak ağaçlarıyla dolu, yolun ortasında kaldırım taşları ve karşımızda sadece kapı vardı. Simsiyah! Burası neresiydi? Daha önce böyle bir yere gelmemiştim, internetten doğa fotoğraflarına bakarken asla böyle bir yerle karşılaşmadım. Burası sadece bir kişi için yapılmıştı sanki sadece onun bildiği, kimsenin gelmemesi için var olmuş bir yapıydı.

Kapının önüne geldiğimizde devasa büyüklüğünde olan kapı içeri doğru ağır ağır açıldı. Karşıma gelen manzara gözlerimin büyümesini sağlarken ayaklarım kaldırım taşlarının arasına zımbalanmış gibiydi.

Bir süre olduğum yerde dururken belime yerleşen sert elle öne doğru adım attım. Yanımda varlığını belli eden adam konuşmadan içeri doğru yürümemi beklerken sesimi çıkarmadan o iki geniş kapının arasından geçtim. Ayaklarım çamurdan arındı, koyu kahverengi tahta yolun üzerinde yürümeye başladı. Arkamızdan gelen adamlar geniş kapının ardında kalırken yemyeşil doğanın içinde Baran'la ikimiz kaldık sadece.

Üç katlı villanın yandan görüntüsü kusursuz gözüküyordu. Evin dış cephesi cam yapıya sahip olduğu için içini rahatlıkla görebiliyordum. Her adım attığım anda gözlerim biraz daha büyüyordu. Orta

kısımda ev, arkasında geniş orman vardı. Asma tahtalardan ormanın içine yol yapılmıştı. Kayık duran tahtalar ürpertici dursa da zirvede seni tatmin edecek bir şey varsa asla korkutucu gelmiyordu. O zirveyi görmek ister miydim bilmiyorum? En az arka kısım kadar ön tarafta büyüleyiciydi. Ucu bucağı olmayan deniz, dalgalarını beyaz ve siyah olan deniz taşlarının üzerine savururken seni yanına çağırıyordu.

"Giriş ön tarafta."

Denizi izlemekten vazgeçip evin ön kısmına geçtim. Cam kapının yanında duran küçük deliğe başparmağını sokup kapının iki yana açılmasını sağladı. Kenara çekilip, "Üşüdün," dedi kalın dudaklarını kıpırdatarak. "Dışarıda durup hasta olmanı istemem. O yüzden içeri girer misin?"

Girmekten başka çarem olmadığı için içeri girdim. Eşyalar gibi evin her yeri simsiyahtı. Tek açık renk griydi. O bile bana koyu geliyordu. Dolaptan eve uyumlu olan siyah terlikleri çıkarıp önüme usulca bıraktı. Islak olan ayakkabılarımı çıkarıp ayağıma büyük gelen terliği giydim.

"Gel."

Peşinden ilerleyip ortada oturan koyu gri köşe koltuğa oturdum. O ise koltuğun küçük yerine oturup bacaklarını iki yana açtı. Sırtı koltuğun yumuşak yüzeyine değerken başını arkaya atıp gözlerini kapadı. Karşımda duran adam yıllardır tanıdığım Baran değildi. Minibüs şoförü olan adam nasıl bir anda zengin olmuştu aklım almıyor. Akın'ın dediği gibi cezaevinde kötü işlere mi bulaşmıştı? Bu kadar lüks bizim mahalledeki Baran'ı aşıyordu. Evin her yeri pahalıyım diye bağırıyorsa onun bu parayı nasıl kazandığını düşünmek istemiyordum. Bana kötülüğü hiçbir zaman dokunmamıştı, dokunmayacağı anlamına da gelmiyordu. Ailemden, bana iyi gözüken Akın'dan darbe yemişken birilerine güvenmem zor olurdu.

"Zeliha nerede?" dedim evin her yerinde bakışlarımı gezdirerek. Zeliha'ya dair hiçbir iz yoktu. Benim evimde diyerek bana yalan söylediyse onun koca cüsseni itip kaçabilir miydim? Sanmıyorum. Oldukça kuvvetli görünen adam tek eliyle beni yanında tutardı. Koltuktan kalkmama fırsat vermeden beni buraya yapıştırırdı. O yüzden onun

doğru söylediğine inanmak istiyordum. Zeliha benim evimde diyorsa doğru söylediğini düşünmek istiyordum.

Başını kaldırıp kalın dudaklarını araladı. "Zeliha burada. Ama onu hemen göremezsin, senin geldiğini bilmiyor. Ona söyleyeceğim seninle görüşmek isterse yanına gideriz."

Kaşlarımı çatıp, "Benimle neden görüşmesin?" dedim. Gömleğinin iki düğmesini açıp ayağa kalktı. "Gel odanı göstereyim, sen biraz dinlenirken yemek hazır olur. Zeliha'ya sormak istediklerini kendin sorarsın. Ona biraz zaman ver olur mu?"

Onun gibi ayağa kalkıp, "Baran," dedim bir adım yaklaşarak. Gözlerini yumup elini yumruk yaptı. Geri adım atacağım an gözlerini açıp bir adım yaklaştı bana.

"Korkularını, endişelerini görüyorum Avşin. Benden korkma demeyeceğim ne kadar söylersem söyleyeyim korkacağını biliyorum. Sana asla zarar vermem. Zeliha burada, onunla telefonda konuşmanı sağlayacağım söz. Ama yüz yüze gelmeniz için onun zamana ihtiyacı var. Az çok tahmin ediyorsun ki ağır olaylar yaşadı, bu yaşadığı olaylar onu derinden üzdü. Henüz kendi acısına merhem bulamadığı için kimsenin karşısına çıkmıyor."

"Ben onun çocukluk arkadaşıyım, arkadaştan öte kardeşiyim. Beni ona götür söz veriyorum yaralarını sararım."

"Ben sizin aranızdaki dostluğu, kardeşliği biliyorum. Senin sabırlı olmanı istiyorum Avşin. Eğer bir anda onun karşısına çıkarsan ters tepebilir."

Derin nefes alıp, "Pekâlâ, dedim. "Onun burada olduğuna inanıyorum, bugün olmasa da elbet karşıma çıkacak onu da biliyorum. Senin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını düşünüyorum."

"Hadi odana çıkalım. Biraz olsun uyuman lazım, kafanın içini bir iki saat de olsa boşalt. Yoksa başının ağrısı şiddetlenecek."

Konuşmadan onunla birlikte merdivenleri çıkmaya başladım. Nasıl düşünmeyeyim ki? Şu an evde neler oluyordu kim bilir. Babam annemi dövüyor muydu? Firuze'yi sıkıştırıp benim nerede olduğumu soruyorlar mıydı? Hele ki Akın ne haldeydi kim bilir. Evden gidersen

ölüm fermanını imzalarsın diyen babam köydeki amcamları İstanbul'a çağırıp ölüm fermanımı imzalamış mıydı? Sürekli bunları düşünüyordum, düşünecektim de. Biliyorum, hayatım kaçmaktan ibaret olacaktı. Benim ailem adalete inanan insanlar değillerdi. Kendi kararlarını kendileri verir, onları dinlemeyen kadınları kolaylıkla öldürürlerdi. Kusursuz cinayet işlerlerdi bu yüzden de asla hapse girmezlerdi. Nerede gariban var suçu onların üzerine atarlardı. Aslında Baran'ın hayatını da tehlikeye attım. Onun yanında olduğumu öğrenirseler benden önce ona zarar verirlerdi. Akın'ın eli kolu her yere uzanırdı, eminim rahatlıkla beni bulurdu.

Sıkıntıyla iç çekip Baran'ın açtığı kapıdan içeriye girdim. Alt katta olduğu gibi yine siyah, gri mobilyalar karşıladı beni. Evin her yeri siyah ve griydi, sadece yatak çarşafları beyazdı. Bir insanın içi bu kadar mı karamsar olurdu?

"Sağ kapı banyoya açılıyor. Zeliha'dan sana göre kıyafet alıp geliyorum, rahatına bak."

Arkasını dönüp odadan çıktığında peşinden gitmek isteyen ayaklarım bir iki adım attı. Arkadaşım bu evdeydi, ben onun yanına rahatlıkla gidemiyordum. Sana ne oldu Zeliha? Ne oldu da hepimizden uzaklaştın?

Arkamı dönüp pencerenin önüne ilerledim. Yağmur hafif yağıyordu, deniz hırçınlığını hâlâ gösteriyordu. Öfkeyle dalgalarını dışarı vururken birilerini yutmak istiyordu. Büyük bir çukurun içine ruhu daralan beni alıp üstümü zehriyle kapatmak istiyordu. Başımı iki yana sallayıp açılan kapıya döndüm. Baran, elinde gri eşofman ve beyaz tişörtle içeri girdi.

"Zeliha burada olduğumu biliyor mu?"

"Hayır. Uyuduğu için sadece bunları alabildim. İç çamaşırı alamadım."

Bakışlarımı kaçırıp, "Önemli değil," dedim. Sesim yüksek çıktığı için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım hemen.

"Sorun değil, bağıra bağıra istediğin gibi konuşabilirsin. Rahatsız olmam senden. Senin için iyi bir terapist araştıracağım, yakın bir

zamanda onunla konuşma pratiği yaparsın."

"Gerek yok. Ben gideceğim zaten."

"Yemeğin birazdan odana gelir."

Arkasını dönüp odanın kapısını kapatarak dışarı çıktı. Elim boşluğa düşerken öylece arkasından baka kaldım. Ben yakın bir zamanda gidecektim, benim için bir şeyler yapmasına gerek yoktu. Beni o evden çekip kurtararak en büyük iyiliği yapmıştı bana. Hayatıma daha fazla karışarak tehlikeyi üzerine çekmemeliydi. Benim ortadan yok olmam lazımdı. Ne onu ne de Zeliha'yı zor durumda asla bırakmak istemiyordum. Üstelik Zeliha benden daha fazla yaralıydı.

Yatağa uzanıp gözlerimi kapadım. Kısa bir süre düşünmeyi bırakıp birazcık olsun rahat bir uyku çekmek için yumuşak yatağın içinde gergin duran bedenimi serbest bıraktım. Ayaklarım birbirine dolanmış şekilde beyaz çarşafların içinde uzanırken ellerimi yanağımın altına alıp bulutların üzerine bedenimi çıkardım.

Öldürülmeyeceksin, Avşin.

****

Burnundan akan kanı silen Firuze, "Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyorum," derken kanayan dudağını elinin tersiyle sildi. Sabahtan beri babasından, amcalarından yediği dayağın haddi hesabı yoktu. Avşin'in evden kaçtığını öğrenen ailesi direkt onun üzerine gitmişlerdi. Nerede olduğunu, kiminle kaçtığını söylemesi için onu sırayla dövmüşlerdi. Yatak odasına kaçtığında amcası kapıyı zorlanmadan kırmış uzun saçlarını tuttuğu gibi onu salona sürüklemişti. Bir yandan dövmüş diğer yandan sesi çıkmasın diye eliyle ağzını kapatmıştı. Firuze'nin annesiyle Avşin'in annesi onu kurtarmaya çalışırken iki adamdan yüzlerine tokat yemişler, Firuze'yi elinden alamamışlardı.

Bayramlaşmaya gelen Akın ve ailesi durumu öğrendiğinde Firuze'yi kenara çekmişler, Avşin'in de belki arkadaşına gittiğini söyleyerek ortamı biraz olsun sakinleştirmeye çalışmışlardı. Hiçbiri bu duruma inanmadıkları için yapılacak olan belli diyerek kendi aralarında Kürtçe konuşarak onların anlamasını istememişlerdi.

Akın o sinirle evden çıkmış, mahallede herkese Avşin'i sormuştu.

Girmediği delik kalmayan adam öfkeyle yanıp tutuşurken arkadaşlarının zorlamasıyla dükkânına girmişti.

Yarım saattir tahta yığınını tekmeleyen Akın burnundan nefes alıp veriyordu. Arkadaşları geride durmuş onun sakinleşmesi için seslerini çıkarmıyorlardı. Bir tek Kenan'la Kerem ona doğru yaklaşmışlar kendine daha fazla zarar vermesin diye tetikte bekliyorlardı.

"Abi kendine gelsene. Sen zaten her şeyi başında planlamadın mı? Avşin'e Baran olarak yaklaştın, adamın yazdığı karaktere büründün. Onun sevgisini kıskanıp kıza yaklaştın, bu durum elbet bir gün patlayacaktı sonunda da patladı."

Bir hışımla arkasını dönüp arkadaşı Kenan'ın yakalarını tuttu. "Kes sesini," diyerek dişlerinin arasından kanlı tükürüğünü çıkardı. Dilini ısırmaktan kanatmıştı, acı çekmediği için karşısındaki insanında acı çekmediğini düşünüyordu.

"Bu konuyu açmayacaksın demedin mi ben sana? Sürekli bahsettiğin için kesin Baran senden duydu bu olanları."

"Ben kimseye bir şey demedim."

"Kes! Bir daha ağzınızdan duymayacağım. Avşin'i bugün bulacağım, eve getirdiğim takdirde hemen düğün olacak. Sakın ona Baran'dan bahsetmek yok. Özellikle o defter mevzusunu açarsanız o zaman kendinize kaçacak yer arayın. Sizi yaşatmam bu şehirde."

Kenan'ı geri itip yeni hazırlanmış mutfak dolabına tekme atıp gözlerini kapadı. Avşin onundu, nerede olursa olsun bulacaktı başka açıklaması yoktu. O kız onu sevmeliydi, eğer Baran'ı severse bedelini ödemek zorunda kalırdı.

Karanlık gecede güneşi arıyorsa ona gelecekti, eğer o karanlığa tamamen mahkûm olmak istiyorsa olduğu yerde kalacaktı...

****

Gökyüzü siyaha büründüğünde odadan çıkıp merdivenleri ağır ağır indim. Bu saate kadar uyumam benim için garip bir durumdu. Yatarken gergin oluyordum bu yüzden de asla uykumu tam alamıyordum. Bugün rahat uyumuştum. Sanırım üzerime dayatılan baskı olmadığı için ilk kez huzurlu uyumuştum. Umarım bu hep böyle devam ederdi. Benim gerçekten huzura ihtiyacım vardı.

Cam kapıyı açıp çıplak ayakla iki basamak aşağı indim. Deniz taşlarının üzerine basıp denize yakın kıyıda oturan Baran'ın yanına ilerledim. Ay tam tepesinde onu aydınlatmak ister gibi parlıyordu. Ses çıkarmadan yanına oturup bacaklarımı karnıma doğru çektim. Kollarımı etrafında dolayıp onun sessiz duruşunu izledim, yine ben yokmuşum gibi davranıyordu. Önüme dönüp ayaklarıma gelen suyu izledim. Alnım dizlerimi bulurken sıkıntıyla ofladım.

"Sığamıyorum bu geniş eve. Her yeri camlarla kaplı olan ev ruhumu daraltıyor. Ne arkamızdaki yemyeşil orman içimi rahatlatıyor, ne de önümüzdeki masmavi deniz gerginliğimi alıyor. Sıkıştım, ferahlayacağım yerde daralıyorum. Burnumdan ciğerlerime ulaşan hava bile yaşamam için değil ölmem için sanki. Havayı içime çektikçe her gün biraz daha ölüyorum."

"Eşyalardandır sıkıntılı hissetmen. Siyahı beyaza, griyi krem rengine çeviririm. Ruhunu daraltacak tek koyu renk bile bırakmam. Arkamızda kalan yemyeşil ormanı tanıman için her sabah yürüyüşe çıkarsın. Onun huzur veren doğasına alıştığında senin içini daraltan değil rahatlatan orman olur. Öğlen, akşam masmavi denize girer, gergin tenine değen ılık su rahatlamanı sağlar. Evin terasına çıkıp nefesini içine çektiğinde zehirli havayı değil kırmızı güllerin kokusunu içine çekersin. O zaman ölmek için değil yaşamak için savaşır ciğerlerin."

Gözlerimin önüne gelen saçlarımı kulağımın arkasına alıp bakışlarımı yüzüne çevirdim. Dirsekleri dizlerine dayalı, öne doğru eğilmiş bir şekilde ayın aydınlattığı denizi izliyordu. Karşısında yıldızları misafir eden deniz varken aklında kim bilir neler vardı.

"Yakın bir zamanda gidecek biri için eşyalarını değiştirmene gerek yok. Hayatı zorluklarla olan birinin ormana alışmasına gerek yok. Eğer o ormana giriş yaparsa kaybolur çünkü. Denize giremem, girdiğim takdirde yavaş yavaş ölen ruhum bir anda ölür. Ben yüzme bilmiyorum." Sırıtıp başını iki yana salladı. Onun gibi gülümseyip, "Boşuna seni kurtarırım deme," dedim bakışlarımı denize çevirip.

"Kekeme biri yardım edin diye bağırıncaya kadar çoktan Münker ve Nekir meleklerinin karşısında sorguya geçmiş olur. Ve biliyor musun ben hiç gül koklamadım. Onun kokusu burnuma ilişti̇ğinde en güzel koku olsa da zehir sanıp yok olabilirim bembeyaz terasında."

"Gitme, kal ki ruhun iyileşsin. Benimle ya da bensiz burada mutlu ol. Kaçma, gözlerindeki çocuğu öldürme. Her şey geride kaldı, hiçbir şeyi düşünme. Yaşamak için savaş Avşin. Anlıyorum ki yalnız kaldığında seni çağıran Azrail'in peşine koşarak gideceksin. Bunu istemiyorum, burada kalman için yanında olacağım. Varlığımı hissetmek istemezsen seninle aynı evin içinde saklambaç oynarız. Sen ormanda yürürken ben denizde olurum. Sen yemek yerken ben odamda olurum. Ama sen kendini kötü hissettiğinde ben hep senin yanında olurum."

Sıkıntıyla nefesimi içime çekip başımı iki yana salladım ağır ağır.

"Benim yüzümden başın belaya girsin istemiyorum. Ailem eminim akrabalarıma haber salmıştır, ölmem için planlar yapılıyordur şimdi. Yanında kalırsam senin de canını sıkarlar, üstelik Zeliha'nın sana ihtiyacı var. Eğer ben burada olursam ikinizin hayatını zora sokarım."

Yanında duran sigara paketini eline alıp içinden bir dal aldı. İnce uzun sigara dudaklarının arasında yerini alınca kurt şeklindeki çakmağı yakıp sigarasının ucunu yaktı. Ciğerlerine tütünü çekerken yanaklarında çukur oluştu. Bir süre durdu ardından kalın dudakları arasından beyaz dumanı gökyüzüne üfledi.

"Bana baktığında ne görüyorsun? Arkamızdaki lüks ev, giydiğim pahalı takımlar, özel arabalar, evin etrafında olan korumalar sana ne hissettiriyor?"

Parmaklarımın arasına küçük deniz taşlarını alıp bir tanesini denize doğru fırlattım. Dalgaların arasına karışan taş yok olunca bakışlarımı sakin yüzüne çevirdim.

"Benim tanıdığım Baran minibüs şoförüydü. İki gün buz mavisi gömleğiyle altına lacivert pantolon giyerdi. Diğer iki gün ise beyaz gömleğiyle siyah pantolonunu giyerdi. Pahalı kıyafetler giymezdi ama temiz giyinirdi. Özel arabası yoktu, sadece çok sevdiği minibüsü var-

dı. Oturduğu ev gece konduydu. Duvarları bakımsızlıktan dökülüyor, penceresi tahtadan olan camlarının hemen hemen bir köşesi kırık olurdu. Kumaş pantolonun altına da, spor pantolonun altına da spor ayakkabı giyen Baran şimdi bambaşka birine dönmüş."

Sigarasını son kez içine çekip izmariti avuç içinde sıktı. Sanki ateş benim avucumun içinde sönmüş gibi titrerken o acı çekmiyormuş gibi yüzüme bakıyordu. Şu an karşımda duran Baran çok farklı. Görünüşü, yaşam tarzı bambaşka biriydi. Gözümün önüne gelen saçını kulağımın arkasına alıp, "Şey," dedim yüzüne doğru hafif eğilerek. Sanki gizli bir sır verecektim. Kaşlarını hafif kaldırıp benim gibi eğildi.

"Senin mafyaya bulaştığını söylüyorlar. Kötü işler yapıyormuşsun, doğru mu?"

Kaşları düz çizgi haline gelirken dudağı hafif kıvrıldı. Kekeleyerek konuştuğum için ben cümlemi tamamlamadan o ne diyeceğimi anlıyordu.

"Kendim hakkından bir şey anlatmayacağım bundan hoşlanmıyorum. Sen neye inanmak istiyorsan ona inan. Ben eski gömlek giyen Baran değilim artık bunu sen de görüyorsun. İyi bir insanım da demiyorum değilim çünkü. Kendi babasını öldüren bir adamım ben. Yani katil! O yüzden sen benim hakkımda neye inanmak istiyorsan inan. Ama şunu asla unutma, sana zarar vermem verdirmemde. Burada kalman senin için iyi. Tek başına kaçmaya çalıştığında ailen ya da o şerefsiz seni hemen bulur. O itin kolları her yere uzanır emin ol bir gün geçmeden senin benim yanımda olduğunu öğrenir. Beni bulmak için çabalar ama bulamaz buna inan."

Tekrar sigara yakıp bakışlarını denize çevirdiğinde başımı eğdim. Onun kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Neden böyle hissediyorum bilmiyorum ama o benim gözümde hep aynı Baran. Asla kötü biri olamayacak biri. Babasını isteyerek öldürmedi, herkes onun masum olduğunu biliyor. Zaten suçsuz olduğu anlaşılmış ki şu an dışarıda. Bu kadar servete nasıl sahip oldu bilmiyorum ama bildiğim birilerine kötülük yaparak para kazanmaz o.

"Bir süre misafirin olurum zahmet olmazsa."

Sırıtıp başını iki yana salladı. "Ne?" dedim sesimi kısık tutmaya çalışarak. Konuşmak için bağırıyordum bu yüzden de sesim yankı yapıp bana geliyordu.

"Bir ömür kalabilirsin. Sana git demem, kal derim."

"Teşekkür ederim."

Oturduğu yerden kalkıp sigara paketini cebine koydu.

"Sabahtan beri yemek yemedin bir şeyler yiyelim."

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Eşofmanı düzeltip onunla yan yana eve doğru ilerlerken en üst kattaki camdan birinin görüntüsü gözüme çarptı. Adımlarım yavaşlarken gözlerimi kıstım. Karanlık odadan bana bakan kişi Zeliha'ydı. Adımlarım hızlanırken Baran kolumu tutup, "Dur," dedi sakin tutmaya çalıştığı sesiyle.

"Bırak o sana gelsin. Sen ona gidersen ikiniz de daha çok üzülürsünüz."

Sinirle rüzgârdan uçuşan saçlarımı savurup, "Neyi var öğrenmem lazım?" dedim. "Ne olursun bırak gideyim yanına." Beni kendine çekip, "Olmaz," diye fısıldadı. Gözlerinin koyuluğu gibi ses tonu da ürperticiydi.

"Ben onu bulduğumda canına kıyacaktı. Eğer tutmasaydım kendini uçurumdan aşağı atacaktı. Avşin, o seni çok seviyor. Canından çok seviyor. İçindeki candan daha çok seviyor. O yüzden bekle lütfen."

Dudağımı ısırıp gözlerimi yumdum. Gözyaşlarım kapalı gözlerime rağmen taşıyordu. Burnumun ucu sızlıyordu kendimi sıkmaktan.

"Şşş, ağlama lütfen. Titremesin dudakların. Hep gül Avşin, sen hep gül ne olursun."

"Üzülüyorum. Kendi derdim içimi yakıp kavururken arkadaşımın sorunlarını göremeyecek kadar kör olmama üzülüyorum. Canına kıyacak dedin, sen olmasaydın şu an hayatta olmayacaktı. İçindeki can diyorsun. Baran o ne yaşadı? Ne olur söyle. Ben kekelediğim için bağırarak konuşuyorum. Yemin ederim sesimi kısık tutmaya çalışıyorum olmuyor. Sen konuş söz veriyorum sesimi çıkarmayacağım, ne olur söyle bana Zeliha'nın neyi var."

Ellerini kollarımın üzerine koyup boğuk sesiyle, "Avşin," diye mırıldandı. "Bağır, kimse tek laf edemez. Sen konuş ben asla rahatsız olmam."

"En son Akın'da böyle diyordu."

"O itle beni karıştırma. Onun her şeyi yalan."

"Boş ver," dedim bakışlarımı tekrar Zeliha'nın olduğu odaya çevirerek. Az önceki yerinde yoktu. Bana yakındı ama uzaktı. Kollarımı tutan Baran olmasa beş yaşındaki Avşin gibi yere oturup bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Kendi hayatıma, arkadaşımın hayatını kurtaramadığım için canım çıkacaktı yerinden.

"İçeri girelim."

Titreyen bacaklarımı Baran'ın yardımıyla zorla hareket ettirip evin içine girdim. Gözlerim merdiveni bulurken olduğum yerde durdum. Çocukluk arkadaşım, kardeşim merdivene oturmuş kıpkırmızı olmuş gözleriyle bana bakıyordu.

"Zeliha?" dedim ona doğru adım atarak. Baran kollarımı bırakıp geri çekildi. Hızlı adımlarla yanına koşup dizlerimin üzerine oturdum. Siyaha dönen gözaltlarında parmağımı gezdirip ağlamaktan tahriş olan yanağını öptüm. Ne zaman çok ağlasa beyaz olan hassas cildi tahriş oluyordu. Üzüntüsünü, acılarını almak ister gibi yanağını öpüp kızıl kıvırcık saçlarını incitmeden sevdim.

"Seni çok özledim Zeliha. Aklım çıktı sana bir şey oldu diye. Aradım ulaşamadım, dayına sordum cevap alamadım. Seni çok merak ettim canım dostum. İyi misin?"

Göbeğinin üzerinde olan kollarını çözüp boynuma doladı. Beni kendine çekerken bacakları aşağı doğru kaydı. Üzerine doğru uzandığım için göbeğindeki şişliği hissettim. Gözlerimi yumup sakin olmak adına derin nefes alıp verdim. İçindeki can bebekti. Onu üzmemek adına tek elimle merdivenden destek alırken diğer elimle sırtını sıvazladım. Bu sürede sürekli burnumu çekiyor, dudaklarımı ısırıyordum. Karnı büyük olduğuna göre benim dostum hamile olduğu için kaçmıştı. Onca zaman onu anlayamadığım için, kendi dertlerim yüzünden sıkıntıda olan ruhum arkadaşımın büyük derdini anlamadığı için

boğulacak duruma geldi. Ağzımı açıp kocaman nefesimi dışarı bırakıp, "Zeliha," dedim genizden gelen boğuk sesimle. "Zeliha," dedim hıçkırarak.

"Özür dilerim, yanında olamadığım için, derdini anlayamadığım için özür dilerim. Ben çok kötü bir arkadaşım, nasıl anlamam senin yaralı ruhunu."

Sesini çıkarmadan omuzları sarsılarak ağlıyordu. Kendini sıkıyordu, bedeni fazlasıyla gerilmiş vücudu titriyordu. Geri çekilip ellerimi göbeğinin üstüne koydum. "Sakin ol, sorun yok tamam mı? Biz ikimiz eskiden olduğu gibi her şeyi başaracağız. Kimseden korkmana gerek yok Zeliha. Yemin ederim seni, bebeğini koruyacağım, kimse size zarar vermeyecek. Canım arkadaşım, güzel dostum benim."

Göbeğinin üzerinde elimi gezdirirken içinde hareket eden bebeğin varlığını avuçlarımın arasında hissediyordum. Mucize, ne olursa olsun içinde mucize vardı.

"Bu hayatta benim için her şeyden önemli olan insan sensin. Gözün dolsa canım acır, yüzün asılsa kalbim kor olur. Avşin'imin, canım kardeşimin bir gün yüzü gülsün diye hep dualar ederim geceleri. Asla seni bilerek üzmem, yanlışlıkla kırdığımda senden çok ben üzülürüm. Ben canımdan çok sevdiğim dostumu çok üzdüm. Yüzüne bakmaya utanıyorum."

Yanlış düşündüğü için başımı hızla iki yana sallayıp, "Üzmedin," dedim. "Sen beni hiç üzmedin Zeliha, böyle düşünme.

Burnunu koluna sürüp buruk bir şekilde tebessüm etti.

"İki sene önce gönlüme düştü o serseri, nereye baksam her yerde görüyordum onu. Sürekli onu izlediğim için sanırım dikkatini çektim, baktığımda o da bana bakıyordu. Onu görünce içim heyecanla coşuyordu. Senin aile sorunların, babanın sana olan baskıları yüzünden söyleyemiyordum içimdeki hisleri. Hep gizli gizli yaşadım sevgimi içimde. Ta ki o serserinin bana yakınlaşıp benden hoşlandığını söyleyene kadar. Ona inanan kalbim; sözlerine, gözlerine inandı. Bir iki kere gizli gizli onunla buluştum. Bazen geceleri sana geliyorum diyerek onun yanına gittim."

Hiçbir tepki vermeden dinliyordum onu. Birinden hoşlandığını söylememişti bana, yanımdayken bile bir erkeğe baktığını fark etmemiştim.

"Güzel gidiyordu. Bir gün canı sıkılmış beni yanına çağırdı. Yine dayıma Avşin'in yanına gidiyorum diyerek evden çıktım. Gecenin on ikisinde dükkânına girip heyecanla onun yanına gittim. Sıkıntılıydı, bir derdi var gibiydi. Üç şişe birayı içmiş ben yanına oturduğumda dördüncü şişesini açıyordu. Konuşmadım, bir süre sekiz adet birayı içişini izledim. Aklının karıştığını, dilinin döndüğünü hissettiğimde bir sorun mu var dedim. Seninle evlenmek istiyorum dedi Avşin, mutlu oldum. Kendi yuvam olacak diye mutlu oldum. Bana yakınlaşın, yapmamam gereken bir şeyi yaptım onunla oldum o gece. O gece hayatımın en güzel gecesi olduğu gibi sabahı en berbat sabahı oldu. Sarhoştum hatırlamıyorum dedi, aklım yerinde olmadığı için sen beni tahrik ettin dedi. Çok sevdiğim adamdan nefret ettim o an. Asla gurumdan ödün vermedim başım dik iğrenç herifin tekisin diyerek dükkândan ayrıldım. Ağlamadım mı, ağladım. Eve gidip saatlerce suyun altında onun izlerini silerek aptallığıma ağladım."

Hızlanan gözyaşlarını silip yanına oturdum.

"Unutmaya çalışıyordum bir gün duydum ki seni seviyormuş."

Gözlerimi büyütüp yan döndüm. Ani hareketim yüzünden sırtım merdivenin sivri ucuna çarptı. Canım fazlasıyla acıyordu ama şoktan sesimi çıkaramıyordum.

"Bebeğimin babası Akın. Onun seni sevdiğini bilmiyordum, hiçbir zaman düşünmemiştim. O sana bakmıyordu benim ona baktığım zamanlar. Baran'ın hapse girdiği zaman fark ettim onun sana olan bakışlarını. İlk baş bana yaptığını sana da yapmak istediğini düşündüm. Karşısına geçip senden uzak durmasını söyledim. Bağırdı, seni çok sevdiğini beni hiçbir zaman sevmediğini söyledi. Üzülmedim, umurumda değildi çünkü. Benim için sen önemliydin, o şerefsiz seni üzerse canını yakardım. Baktım, gördüm o seni seviyordu Avşin. Bana bakmadığı gibi sana bakıyordu, ilgileniyordu. Kabullendim, Avşin mutlu olacak o yüzden uzak dur dedim kendi kendime. Durmaya çalıştım. Sonra hamile olduğumu öğrendim de ne yapacağımı bile-

medim. İki ay geçmiş üzüntüden anlamadım. Ona söylemek istedim söyleyemedim, sana derdimi anlatmak istedim anlatamadım. Sözleneceğiniz için alışverişe gittiğinizde onu aradım. Bilmeliydi, bebek neredeyse dört aylık olmuştu. Karnım büyüyordu dayım ve yengemin öğrenmesi an meselesiydi. Telefonlarımı açmadı, sonra kendi aradı. Eğer onu aramaya devam edersem kimsenin sesimi duymadan beni yok edeceğini söyledi. Senden uzak durmam için tehdit etti. Gittim Avşin, sen üzülme mutlu ol diye gittim. Ölmek istedim, kendimi atacaktım Baran engel oldu. Yaşıyorum ama ölü gibiyim."

Donmuştum. Alt dudağım ısırılmaktan kanıyor, gözyaşlarım kâğıt kesiği gibi kesildi. Sanki kanım bedenimden çekildi. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Akın'ın iyi olduğuna inanan kalbime mi lanet etseydim yoksa arkadaşımı bu hale sokan o adamla az kalsın evlenecek olmama mı? Beynim uyuşmuştu resmen. Daracık koridorda sıkışmıştım. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Bu kadarı fazlaydı, bu kadarı gerçekten fazlaydı.

Korkuluktan destek alıp ayağa kalktım. "Sen mutlu ol diye sana hiçbir şey söylemedim ben. O adamın seni gerçekten sevdiğini düşündüm. Bilmiyordum başkasının sevgisini-"

"Zeliha!"

İrkilip oturduğu yerden kalkan Baran'a çevirdim bakışlarımı. Parmağını dudağına bastırıp, "Odana çık uyu," dedi soğuk sesiyle. "Avşin kendini iyi hissedince yanına gelir."

"Peki."

Ayağa kalkıp merdivenleri ağır ağır çıktı. Ne onun ne de Baran'ın yüzüne bakmadan evin dışına çıktım. Kardeşim dediğim kişiye zarar veren adam kocam olacaktı. Onu hamile bırakan adam benden çocuk yapacaktı. Neden Zeliha, neden bana söylemedin? Mutlu değildim ki ben, baskı yüzünden bu evliliği kabul ettiğimi bildiğin halde neden bana söylemedin? Seni mutsuz eden adamla nasıl mutlu olacağımı düşündün? Kardeşimin bebeğini babasız bırakan adama nasıl çocuk verecektim ben?

Çıkmıyordu sesim. El birliğiyle iki sıkımlık sesimi kesmişlerdi.

Mutlu olmamı isteyenler mutsuz olacağım bir yola itmişlerdi beni.

Sadece nefes almak isteyen insanı biraz olsun rahat bırakması gerekenler o mutlu olsun diye onu daha çok nefessiz bıraktılar.

"Yüzme bilmeyen kız denizin içine girmemelidir."

Karnıma dolanan kollar adım atmamı engellerken dizlerime kadar gelen suya baktım. İlerlemek istedim, sırtımı göğsüne yasladı.

"Boğuluyorum. Sudan değil havasızlıktan."

Parmakları çenemi buldu. Başımı hafif geriye yatırdı. Gözlerim yıldızlarla dolu olan gökyüzünü bulurken başım omzuna yaslandı.

"Karamsar olmayacaksın. Sen en büyük adımı attın, o evden kurtuldun. İçindeki sıkıntılardan da kurtulacaksın. Mesela şu an yüzük parmağında olan şu s*kt*ğimin yüzüğünü çıkarıp neden bu denizin içine yollamıyorsun? İlk önce ondan kurtul sonra eskisi gibi güçlü Avşin olarak hayatına devam et."

O yüzüğün varlığından bile bir haberim. Hiçbir zaman parmağımda varlığını hissetmediğim yüzük şimdi parmağıma ağırlık yapıyordu. Çıkarmadım, başımı öne eğip denizin içinde adım attım.

"Yüzmek mi istiyorsun? Pekâlâ, yüzelim."

"Ölmek istiyorum."

"Su biraz soğuk ama alışırsın."

Üstündeki tişörtü çıkarıp önüme geçti. "Yüzmek istemiyorum," dedim yüzene doğru bağırarak. Tişörtümün eteklerinden tutup başımdan çıkardığında göğsümü kapatmak isteyen kollarımı iki yanda zor tuttum. Sadece siyah sütyenim vardı, gözleri gözlerim hariç başka yere değmiyordu. Değse de sanırım bunu şu an umursayacak kafada değildim.

"Ben yüzmek istemiyorum. Ölmek istiyorum."

"Yaşamak için savaşmalısın ölmek için değil."

Belimden tutup geriye doğru kendini bıraktı. Onun üzerinde suyun içine gömüldüğümde tüm gücümle çığlık attım. Belimi sıkı sıkı

tutmuş ayaklarını hareket ettirerek suyun içinde yüzüyordu. Ağzıma ve burnuma su girdiği için omzunda deli gibi öksürüyordum. Bunu umursamıyordu, keyfi yerindeymiş gibi suyun içinde yüzüyordu.

"Bacaklarını çırpmaktan vazgeç belime dola rahat rahat yüzelim."

"Hasta mısın sen? Ne yapıyorsun?"

"Sana yüzmeyi öğretiyorum."

"Sana yüzmek istemediğimi söyledim," diyerek çığlık attığımda bizi suyun içine sokup çıkardı. Soluğum kesilecekti, iki saniye bile durmadığımız suyun altında boğulacaktım. Hızlı hızlı nefes almaktan gözlerim kocaman açıldı. Belimi tutan elleri olmasa ölecektim.

"Hayır, insan kıyamıyor da. İki saniye dayanamadın bir dakika suyun altında tutsam ciğerlerin patlayacak."

Omzuna vurup, "Hayvan," diye bağırdım. Belime baskı uygulayarak bedenimi hafif yukarı çıkardı. Bacaklarımı beline dolarken suyun içinde ilerledi. Korkuyla, "Dur," dedim.

"Neden? Ölmek istemiyor muydun? Birlikte ölelim işte."

Tırnaklarımı omzuna bastırıp, "Dur," diye bağırdım. Omuzlarıma kadar suyun içine gömüldüm. "Dur lütfen, ölmek istemiyorum, korkuyorum."

Boynuna sıkı sıkı sarıldım. Yüzümü buğday tenine sakladığım için onun yüzü omuzlarıma değiyordu. "Korkma," dedi fısıldayarak. Dudakları hareket edince tenime değen dudakları yüzünden gerildim. "Asla ölmene izin vermem."

Geri dönüp hızlı olmaya çalışarak suyun içinden çıktı. Her an düşüp suyun içinde kaybolacağım diye bacaklarımı belinden indirmiyordum. Sudan tamamen çıkıp deniz taşlarının üzerine yatırdı beni. Bedeni üzerindeyken kollarımı boynundan çektim.

"Parmağına yüzüğü takan adama dönmek istiyor musun?"

"Hayır, onun yüzünü bile görmek istemiyorum."

"Güzel."

Bakışlarını beline dolanan bacaklarıma çevirdi. Hızla bacaklarımı belinden çekip onu üzerimden itmeye çalıştım. Geri çekilip elimden tutup oturmamı sağladı. Parmağımdaki yüzüğü çıkarıp, "At," dediğinde iğrenç bir şeye bakar gibi yüzüğü avucundan alıp denize fırlattım.

"Bitti!"

"Bitti yaralı güvercin. Şimdi kanatlarındaki yaraları iyileştirme zamanı. Yarın sabah birlikte Kıbrıs'a gidiyoruz, yirmi iki yıldır yaşadıklarının hepsini geride bırakma zamanı geldi. Yeni bir Avşin var olmaya gidiyoruz. Bütün acıların ayaklarından denize karışarak yok oldu. O yüzden bundan sonra üzülmek yok."

"Yok," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. Nasıl cesaret ediyorum bilmiyorum ama o bana güven veriyordu. Yeni Avşin'e her şeyden çok ihtiyacım vardı, onu bulmak için başka bir yere gitmem gerekiyorsa gidecektim.

Ya özgürlük verin bana, ya ölüm...

YEDİNCİ BÖLÜM

Aynanın karşısında ıslak saçlarımı kuruturken omuzlarımdaki ükten kurtulduğumu hissediyordum. Eskiden aynaya baktığımda muzlarıma yük yapan sıkıntılarım baskılarını artırıp beni boğmak in el birliğiyle savaşırdı. Şimdi ise; hiçbir derdim yokmuş gibi rahat ir şekilde saçlarımı tarıyordum. Kara saçlı, kara gözlü çirkin kız diıen babama inat kendimi seviyordum. Bir kere bile öpmediği yanağıı seviyordum, eline süpürge olan saçlarıma zarar vermekten korkar ibi tarıyordum. Onların hoyrat davranışlarına inat kendime uysal avranmaya devam ediyorum, edeceğim. Kimse beni ben olduğum in sevmese de ben sevmeye devam edeceğim.

Tarağı avuçlarımın arasından bırakıp ayağa kalktım. Kalçalarıma adar gelen saçlarımı omuzlarımdan aşağı serbest bırakırken kapıya evirdim bakışlarımı. Zeliha'nın yanına gidip onunla konuşmam gekiyordu. Onun iç dünyasını acı bir şekilde görüyordum. Kendini oparlamasını, bebeği için güçlü bir şekilde ayakta durması için yaında olup bataklıktan çekip almam gerekiyordu. Olanlar oldu, yaanlar yaşandı. Hayat tüm zorluklara rağmen devam ediyor. Eğer lemiyorsak yaşamak için savaşmamız gerekiyordu.

Yerleri süpüren Baran'ın gri eşofmanın paçalarını katlayıp doğruldum. Üzerime elbise gibi duran siyah tişörtün eteklerini eşofmanın içine sokmama rağmen zayıf olduğum için belimden düşüyordu. Zeliha'nın odasına gittiğimde onun kıyafetlerinden alsam iyi olacaktı. Baran, Zeliha uyuyordur diye kendi kıyafetlerini vermişti giymem için ama bu kıyafetlerin içinde fazlasıyla rahatsızdım.

Kapıyı açıp koridorun sonuna ilerledim. Zeliha üst katta kalıyordu, onun odasına gitmek için Baran'ın odasının önünden geçmek durumunda kalıyordum. Denizdeki yakınlığı aklıma düşünce başımı iki yana sallayıp merdivenleri hızlı bir şekilde çıktım. Teras kata çıkan bir kapı, onun yan tarafında da tozpembe renklerden oluşan kapı vardı. Zeliha'nın ruhuna tezat kapı açık renkti. Umarım yakın bir zamanda ruhu da bu tatlı renk kadar aydınlık olurdu.

Kapının kolunu tutup içeri girdim. Deli dolu yatan kız şimdi iki büklüm olmuş kocaman yatağın içinde karınca gibi gözüküyordu.

Yanına ilerleyip yatağın üstüne çıktım. Emekleyerek yanına vardığımda kollarını yüzünden çekmeye çalıştım. Gücünü fazlasıyla kullanıyordu, kollarını yüzüne siper etmiş onu görmemi engelliyordu.

"Yüzünü ne kadar saklasan da ben senin gözyaşlarını görebiliyorum Zeliha. Ağlama boşuna, ağlayınca acıların geçmiyor ya da olanları unutmuyorsun. Sadece kendine eziyet ediyorsun. Kalk hadi konuşalım. Bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğiz ona bakalım. Karnında bebeğin var, babası şerefsiz olsa da içinde onun kanından bir can var. Bebeği ona söyleyecek misin? Hayatına onunla devam edecek misin bunları düşünmen lazım."

Kollarını gözlerinin önünden çekip gözünün önüne gelen saçlarını çekmeden yatağın içinde doğruldu. Sırtı yatağın başlığına değerken gözleri cama yansıyan ayın üzerindeydi.

"O adamı hayatımda tabii ki istemiyorum. Bebeğimi bilmesin istiyorum ama öğrenecek. Elbet bir gün dayımların yanına döneceğim, bebeği gördüğünde başkasınınmış gibi davranmam. Her önüne gelenle yatıp kalkan kadınmış gibi kendimi asla göstermem o aşağılık herife. Gözünde ucuz kadından farkım yok, bebeği görünce tahminlerimde doğru çıktın der."

Kaşlarımı çatıp yataktan aşağı indim. Ellerim iki yana doğru açılırken hırsımdan arkamı dönüp pencerenin önüne ilerledim.

"Onun gözündeki durumun önemli değil, boş ver nasıl düşünüyorsa düşünsün. Kendisi her haltı yerken namuslu oluyorsa sen sevdiğin adamla beraber olunca mı ucuz oluyorsun? Beyinsiz kızım bu erkekler, kadınlarla beraber olmak için yanlarına giden kendileri, onlarla aynı yatağa giren kendileri, bedenlerini birleştiren kendileri ama nedense sadece kadın ucuz oluyor, öyle mi? Zeliha! Sen akıllı kızsın kızım, üzerindeki ölü toprağı silkele ve kalk ayağa. Akın'mış Ahmet, Mehmet'miş def et aklından. Karnındaki bebeğin için, geleceğin, hayatın için yaşa. Zamanı gelince geç karşısına bebeğim var senden de, ama onu asla ona vereceğini söyleme. Seni tehdit ederse de asla boyun eğme. O şerefsiz korkağın teki."

Eli göbeğinin üzerinde, gözleri karşısında korkunç bir şey görüyor gibi açılmış bana bakıyordu. Başımı iki yana sallayıp, "Ne?" dedim ellerimi belimin iki yanına koyarak.

"Avşin, farkında mısın bir günde bastırılmış kişiliğini ortaya çıkarmışsın. Sen uzun bir süre ailenden ayrı kalsan tamamen değişeceksin, sen artık Avşin'sin. Birilerinin zorla bir şey yaptırdığı kız değil, çaresiz kız değil, güçlü Avşin'sin. Sen bana akıl veren ayakları üzerinde duran Avşin'sin."

Sırıtıp başımı geriye attım. "Korkak Avşin bu akşam denizin içinde öldü Zeliha, Baran onu suyun içine soktukça tırnaklarını bedenime batırarak benden kopup gitti. Yok! Ruhum özgür kardeşim. Yirmi iki yıllık hayatımda ruhum karanlık sokaklarda dolaşmıyor. Yanımda benimle birlikte ışığa ilerliyor."

Sesimi çıkarmak için bağıra bağıra konuştuğum için elimi boğazıma bastırdım. Gözlerinde pırıltı olan Zeliha yataktan aşağı inip yanıma geldi. Kollarını boynuma doladığında tebessüm edip ona sarıldım.

"Biz artık özgürüz, kendi istediklerimizi yaşayacağız. Başımıza kötü olaylar gelse de biz istediğimiz için oldu diyeceğiz. Başkaları istediği için mutsuz olmaktansa kendimiz istediğimiz için mutsuz olacağız. Yani doğruyu yanlışı biz yaşayacağız bu yüzden boş ver kim ne

yapıyorsa yapsın. Sen acı çekerken gülenler sen güldüğünde ağlasınlar. Çünkü biz çok ağladık, bundan sonra gülme sırası biz de."

"Sana hayranım, en çok korkum seni kaybetmekti şimdi yanımdasın ya bütün sıkıntılarımı senin sayende unuturum."

"Unutacağız, biz yan yana olduğumuz sürece her şeyi geride bırakıp yeni hayatımıza uyum sağlayacağız."

Geri çekilip gözyaşlarını sildi. Nefesini burnundan alıp dudakları arasında verirken gergin duran dudaklarının üzerinde tebessüm oluştu. Bu tebessüm yalandan değildi, gözlerinin içini parlatacak kadar gerçek tebessümdü.

"Seni özlemişim, Zeliha."

"Ben de seni. Birlikte aşağı inip yemek yiyelim mi, öğlenden beri bir şey yemediğim için bebeğim isyan ediyor artık."

Yemek deyince dünden beri ağzıma bir lokma koymadığım geldi aklıma. Eğer bir adım atıyorsam yemek düzenimi de yoluna sokmam gerekiyordu. Evde sadece tek öğün yediğim için bünyem buna alıştı. Eminim ileride sağlık problemlerim olacaktı bu konuda.

Zeliha'yla merdivenleri inip mutfağa girdik. Simsiyah dolaplar, fayanslar kapkara bir kutunun içinde hissettiriyor. Zeliha uzun zamandır burada kaldığı için rahatlıkla dolabı açıp yemekleri tezgâhın üzerine çıkarıyordu. Ben rahat hareket edemediğim için köşede bekliyordum.

"Otursana," diyen kalın sesi duyunca irkilip arkama döndüm. Alt dudağını dişlerinin arasına alan Baran gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Sağ ayağımı sol ayağımın üzerine alıp bakışlarımı masanın üzerine çevirdim.

"Ben de yerim Zeliha, sana zahmet bana da hazırlar mısın?"

"Az yede götüne uşak tut."

"Ne kadar da kibar bir kadın. Gözlerim yaşardı tatlı dilinin karşısında."

"Çok konuşma, hadi yardım et."

Onların bu haline tebessüm edip öne atıldım. "Ben yardım ede-

rim." Kolumu tutup durdurdu beni. "Sen yorgunsun otur."

"Ben de hamileyim, Baran."

Masanın üzerindeki tabaktan yeşil elma alan Baran koca bir parça ısırıp yanağını şişirdi. Boğulacak mı diye yüzünü izlerken iki dakika içinde elmayı çiğneyip midesine gönderdi. Diğer kalan parçayı da ağzına atınca içimden oha diyerek Zeliha'nın yanına geçtim. Bari sapını yemeseydi.

"Doktor yavaş yavaş yürüsün dedi, Zeliha. Sen yedi yirmi dört yatıyorsun bebek içine yapışacak. Hayır, çocuğu nasıl çıkaracaklar hiçbir fikrim yok. Kesin rahmine yapışmıştır, arada bir hareket ediyor mu?"

Zeliha'yla birlikte bakışlarımızı ona çevirdik ciddi mi diye. Surat ifadesi gayet ciddiydi. Parmaklarını çenesine vuruyor, kıstığı gözlerini Zeliha'nın karnının üzerinde gezdiriyordu.

"Bunun biraz kafada var Avşin. O yüzden fazla laf dalaşına girme valla iki dakikada seni sinir eder."

Çorba dolu tabağı masanın üzerine bırakıp, "Yok ya," diyerek mırıldandım kendi kendime. Benim tanıdığım Baran fazla konuşan biri değildi, hele ki kızlarla atışacak birine hiç benzemiyordu. Bence Zeliha onu kızdırdığı için ona takılıyordu.

Gözlerine dalan gözlerimi çekip karşısına oturdum. Zeliha yerine otururken çorbasından bir kaşık alıp, "Biz yarın Kıbrıs'a gidiyoruz," dedi. Biz? Zeliha bizimle gelmeyecek miydi? Bakışlarımı Zeliha'ya çevirdim.

"Zeliha bizimle gelmeyecek mi?"

"Zeliha'nın uçağa binmesi yasak, o yüzden burada kalacak." Kaşığı tabağın kenarına bıraktım. "Ama tek kalamaz ki, ya bir şey olursa." Sırtını sandalyeye yaslayıp, "Bir şey olmaz," dedi olmayacağını garantileyerek. "Zeliha burada tek değil çalışanlar var, onunla ilgilenen doktor var o yüzden aklın onda kalmasın."

Bu insanlar buradaydı da ben niye birini görmemiştim? İnsanları zemin katta mı saklıyor anlamış değilim.

"Bu arada Firuze iyi bilgin olsun. Erhan kardeşini yanına almış kimse ona zarar veremez gönlün rahat olsun."

Üzerimden büyük bir yük kalktı bu haberi alınca. Benim yüzümden ona zarar vermelerini istemezdim.

"Ailen de seni bulmaları için peşine birilerini takmış haber gönderdim benim yanımda boşuna aramayın dedim."

Ellerim titrerken su bardağını masanın üzerine bıraktım.

"Ama beni bulurlar, hani kimse yerimi bulamayacaktı?"

"Merak etme onların yolu benim yoluma çıkamaz. Sen istemediğin sürece kimse seni benim yanımdan alamaz. Rahat ol, korkarak da yaşama. Onlar sadece uzaktan havlarlar yakınına yaklaşamazlar."

Masanın üzerinden elimi tutan Zeliha güven vermek için tebessüm etti. Korkum yüz ifademe nasıl yansımışsa yanağımı okşayıp, "Korkma," dedi kararlı sesiyle. "Sen o yuvadan çoktan uçtun, bir süre peşine düşerler sana ulaşamayınca bırakırlar. Hem merak etme bu Baran güçlenmiş, görmedin mi her yerde korumaları var. Adam bir anda zengin olduğuna göre pek tekin işler yapmıyor."

Zeliha'nın ayağını dürtüp Baran'ın karşımızda olduğunu göstermeye çalıştım. Umursamadan adamın hakkında konuşmaya devam ediyor.

"İlk geldiğin zaman şaşırmadın mı? Valla ben çok şaşırdım, düşün intihar etmek üzereyken beni kurtardı bitik bir haldeyim bu evi görünce tek gözüm açıldı. Sanırım öldüm de cennete düştüm dedim kendi kendime."

Baran'ın yüz ifadesini merak ettiğim için bakışlarımı ona çevirdim. Parmaklarını masaya vuruyor, yüz mimiklerinden bir şey anlaşılmayacak kadar düz bakıyordu. Konuşan Zeliha, neden bana bakıyorsa. Oturuşumu düzeltip bakışlarımı tekrar Zeliha'ya çevirdim.

"Bak bunun bir arkadaşı var kadın buna âşık."

"Zeliha!"

Sesi yüksek çıkınca ellerimi masanın üzerinden indirdim. Deminden beri konuşan Zeliha'yı sesiyle susturdu.

"İş arkadaşım. Sandığın gibi değil dedim sana değil mi? Sürekli bu konuyu açman canımı sıkıyor. O dilini biraz torpile Zeliha."

"Tamam.

"Sabır," diyerek ayağa kalkınca sırıtan Zeliha'nın elini tuttum. "Yapma," diyerek fısıldadım. Sesim biraz yüksek çıktığı için Baran omzunun üzerinden bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimi hemen kaçırıp hâlâ gülmeye devam eden Zeliha'ya "Sussana," diye bağırdım bu sefer. "Bildiğim kadarıyla Baran nişanlı, o yüzden bu tarz sohbetleri sevmez. Nişanlısına haksızlık olur."

Kaşlarını kaldıran Zeliha Baran'a bakarken tekrar yerine oturan Baran, "Nişanlı olduğumu kim söyledi?" dedi kalın, bir o kadar emir veren sesiyle. "Kadınlar, o olay olduğu zaman nişanlısı bekler mi diyen kadınlar vardı."

"Arkamızdan konuşan konuşana. Ben kimseyle nişanlanmadım, hayatıma da kadın almadım. Bu nedir abi, ağzı olan beni konuşup durmuş."

Sakin bir şekilde oturduğu sandalyeden öfkeyle kalktı. Söylene söylene mutfaktan çıkarken arkasından baka kaldım. Bana niye kızıyor ki? Ben kadınların yalancısıyım.

"Ağzını kapat Avşin. Bu adamın dengesi bozuk sana söyledim. Bir gün iyi bir gün sinirli. O yüzden sen onu pek kafaya takma şahsen ben öyle yapıyorum."

"Onun yanında olacaksam kafama takmam gerekiyor sanırım. Hayır, bir anda bağırırsa ne yapacağımı şaşırırım. Ben onu hep sakin olarak biliyorum."

Suyundan bir yudum alıp başını yana eğdi. "Sen onu ne kadar tanıyorsun? Bence ne sen ne de ben onu tanıyoruz. Baksana komşumuzun oğlu Baran'dan bir iz var mı? Yok. Ben eski Baran'a dair bir iz göremiyorum. Arkasında duran büyük bey babaları var, bu insanların iyi işler yaptığını düşünmüyorsun değil mi? Şahsen ben düşünmüyorum. Onlar zengin adamlar emin ol karşılığını almışlardır."

Oturduğum sandalyeyi Zeliha'ya yaklaştırdım. "Cezaevinde bir adamı ölümden kurtarmış diyorlar. Bu adamın hayatını kurtardığı için adam buna para vermiş olmasın?"

"Verse verse bir daire verir. Baran'ının Kıbrıs'ta, İtalya'da kumarhaneleri var. Ona âşık olan kadınla konuşurken duydum. Lakabı da Kurt, kadın buna ne zaman işlerinin başına döneceğini soruyordu. Bu da onu ilgilendirmeyen konulara karışmamasını söylüyordu. Anlayacağın Baran kirli işlerle uğraşıyor, bu servete de yaptığı kirli işlerden kazandı."

İnce tüylerim diken diken oldu. "Bir an önce toparla kendi hayatımıza bakalım. Ben beladan kaçtım, daha fazla belaya bulaşmak istemiyorum."

"Merak etme Baran seni belaya sokmaz. O adam kendi canını tehlikeye atar senin canını atmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Çok şey biliyorum Avşin. Ama bunu sana söylemeyeceğim sen zaten yakında anlarsın." Esneyip, "Ben yatıyorum," dedi. Dur dememe fırsat tanımadan ayağa kalkıp, "İyi geceler," diyerek mutfaktan çıktı. Onların anlattığı Baran'ı değil kendi tanıdığım Baran'a güvenmek istiyorum. O yüzden başkalarının ne dediği benim için önemli değil.

Yeni bir güne gözlerimi açtığımda Zeliha'yla birlikte kahvaltı yaptık. Baran sabah kimliğimi alıp evden ayrılmıştı. Saat ona geliyordu, ne zaman gideceğimizi bilmediğim için Zeliha'yla burada olmanın keyfini çıkarıyordum. Evin arka kısmında olan bisiklet yolunda yarım saattir yürüyorduk. Ara sıra duruyor Zeliha'nın dinlenmesini bekliyordum. Karnı büyüktü ama bedeni zayıftı. Bebeğin gelişimi de geriden geldiği için uçağa, arabaya binmesi yasakmış. Aslında onu burada tek bırakıp gitmek istemiyorum, ben orada eğlenirken onun burada tek başına olması canımı sıkıyor. Israrla gidip eğlenmemi, kafamı dağıtmamı istediği için bir şey diyemiyorum. Sanırım yorgun beynimin rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden onun dediği gibi biraz olsun farklı yerde olmak bana iyi gelecekti.

"Dönelim mi? Yorgunum, uyumak istiyorum."

"Sen nasıl istersen."

Geri dönüp aynı yavaşlıkta eve doğru yürüdük. Rüzgâr estikçe ağaçlardan etrafa yayılan kokuyu içime çekip rahatlamaya çalıştım. Burası gerçekten çok güzel, bir ömür doğanın içinde tek başına da olsa yaşanılacak bir yer.

"Baran geliyor."

Bakışlarımı merdivenlere çevirdim. Üstüne yapışan beyaz gömleğinin kollarını katlayarak yanımıza gelen adamın üzerinde gözlerim ister istemez gezerken rahatsız olup bakışlarımı farklı bir yere çevirmek istedim. Her zaman olduğu gibi zehir gibi olan gözlerini gözlerime bağlıyor asla kıpırdamasına izin vermiyordu. Ne kadar farklı yere bakacağım desem de, gözlerimi kaçırmak istesem de yine onun gözlerine bağlı kalan gözlerimi çekemiyordum. Sanki büyü yapıyordu, gözlerimiz birbirine mühürleniyordu.

"Selam. Zeliha, Timur ve eşi burada bizim yokluğumuzda yanında kalıp bütün ihtiyaçlarını karşılayacaklar. Zaten çok fazla kalmayız Kıbrıs'ta. İki hafta kalıp döneriz diye tahmin ediyorum."

"Sorun yok, siz eğlenmenize bakın. Bir problem olduğunda benden önce haber verirler sana zaten. O yüzden aklınız ben de kalmasın iyiyim ben."

Başını eğip kaldırdı. "Biz gidelim o zaman. Orada işlerimde var bir an önce yoluna koymam gerekiyor."

"Tamam," diyerek Zeliha'yla birlikte ilerlemeye başladık. Yanıma gelip cebinden telefon çıkardı. "Bu senin, Zeliha'nın yeni numarası kayıtlı ayrıca Firuze ve Erhan'ın numaraları da kayıtlı. Konuşmak istediğinde onları arayabilirsin."

Elinden telefonu alıp, "Teşekkür ederim," dedim. Kendi telefonumu kırıp atmıştım bana ulaşmasınlar diye. Baran bunu duyduğunda gerek olmadığını, onların bana ulaşamayacaklarını söylemişti. Ne kadar o kendine çok güvense de ben aileme ve Akın'a güvenmiyorum. Sanki bir yerlerden çıkacaklarmış gibi hissediyorum. Olaylar henüz yeni olduğu için böyle hissediyorumdur belki, bu his iğrenç bir his olduğu için tedirgin olmaktan geri duramıyorum.

Merdivenleri inip evin içine ilerlediğimizde Zeliha bana sarılıp,

"Odama çıkıyorum," dedi. "Eğlen, hiçbir şeyi düşünme. Şu yanındaki adamı dikkatli izle Avşin, yemin ederim o zaman bazı olaylar gözüne daha net gelecek."

Gözlerimi kısıp boğazını temizlemek ister gibi öksüren Baran yanımdan geçerken onu izledim. Zeliha omzuma vurup merdivenlerden çıkarken, "Ne demek istiyorsun," dedim. Cevap vermeden merdivenleri çıkarken Baran, "Geç kalıyoruz," diyerek çıkışa, ilerledi. Zeliha'nın benim için ayarladığı kıyafet çantasını eline almış neredeyse koşar adım yürüyordu.

"Ben gidiyorum Zeliha, kendine dikkat et."

Koşarak Baran'a yetiştiğimde, "Beklesene," diyerek sitem ettim. "Senin bacakların uzun normal yürüyüşünde bile sana yetişemiyorum."

"Senin de boyun kısa sayılmaz Avşin. Biraz hızlı hareket edersen bana rahatlıkla yetişebilirsin."

Elimi göğsüme bastırıp sadece yürüdüm. Konuşmadım, konuşmak için nefesimi harcadığım zaman göğsüm sıkışıyordu. Nefes nefese kaldığımı hissetmiş olacak ki adımlarını yavaşlatıp benimle aynı adımı atmaya başladı. Yan yana yürümek için nefes nefese mi kalmam mı gerekiyordu? Yüzüne sitemle bakıyordum adam bunu umursamıyor, sırıtarak ilerlemeye devam ediyordu.

Başımı önüme çevirip evin arka kısmından çıktık. Karşımıza pist çıktığında gözlerim büyüdü. Daha fazla şaşırmam derken her gün biraz daha şaşırıyordum. Elimi tutup beni uçağa doğru yönlendirirken çattığı kaşları etrafta geziyordu. Az önce tek başımıza olduğumuz yolda şimdi aynı takım elbise giymiş adamlar vardı. Arkama bakmak istediğimde elimi hafif sıkarak başımı çevirmeme izin vermedi. Bir şey demiyordu ama gergin bedeninden onu anlayabiliyordum. Mesela yalnızken güldüğünü görmüştüm ama dışarıda ya da arkamızdaki adamların yanında tebessüm etmiyordu. Taş kesiliyordu, elinden elime bulaşan sıcaklığını hissetmesem donduğunu bile düşünebilirim.

Uçağın merdivenlerini çıkıp kapıda duran hostes ve pilota başıyla selam verdi.

"Uçağınız beş dakika sonra kalkacak efendim."

Konuşmadan tekrar başını eğip kaldırdığında bize gülümseyerek bakan hostesle pilota tebessüm ettim. İnsanları dövecek gibi bakmasına gerek yoktu.

Birlikte yan yana duran lüks koltuğa oturduğumuzda geri yaslanıp bacağını diğer bacağının üzerine aldı. Bileğindeki ben pahalıyım diyen saatine bakıp, "Bir buçuk saat sonra Kıbrıs'ta olacağız," dedi. Onu izlediğim için başını bana çevirip dudaklarını araladı.

"Bugün seni gezdireceğim, her yere gidemesek de önemli yerlere gideceğiz. Gitmek istediğin özel bir yer var mı?"

Omuzlarımı kaldırıp, "Hiçbir yer bilmiyorum," dedim. "Sadece İstanbul'u biliyorum o da oturduğum yerlere yakın olan semtleri. Kapalı olan kutunun içinden küçük bir kızı aldın. Yol bilmez iz bilmez sen nereye götürürsen oraya gelir."

"O kızın ruhu özgür aslında. Bedenine inat çılgın bir kadın. Sen onun çılgınlığını fark ettiğinde tüm dünyayı parmağında oynatacaksın."

Kahkaha atıp, "Yok artık," dedim. "Avşin, istediği kıyafetleri giysin, istediği yere gitsin ona yeter. Fazlasında gözüm yok. Gideceğimiz yer hakkında hiçbir bilgiye sahip değilim, beni bıraksan kaybolurum."

Pilotun anonsuyla kemerimi takıp geri çekildi. Kendi kemerini takarken başını koltuğa yaslayıp, "Dinle," dedi yumuşak sesiyle. Bu ses tonuyla konuştuğunda sanki karşımda minibüs şoförü Baran oluyordu. Nedendir bilmiyorum, ben sanırım o Baran'ı görmek istiyordum. Sert duruşa sahip olan Baran beni birazcık ürkütüyordu.

"Gittiğimiz yerde istediğin yere gideceğiz. İnsanları biraz soğuk olsa da onlarla konuşmayacağımız için sorun yok. Denize gideriz, turistlik yerleri gezeriz. Sen ne istersen o olur, otelde durmayacağız. Kaybolma korkusunu yaşama seni yalnız bırakmayacağım."

Dikkatle onu dinlerken susup bakışlarını bana çevirdi. O an uçak havalandığında "Ay," diyerek koltuğun iki yanını tuttum. Boşluğa düşer gibi olmuştuk, korkudan göğsüm hızla inip kalkarken onun sırıtan yüzüne yumruk atmamak için elimi yumruk yaptım.

"Ben ölmek istiyorum Baran. Beni bırak Baran. Sen ölmekten çok korkuyorsun Avşin. O yüzden eğer bir daha o kelimeyi pembe dudaklarının arasından duyarsam seni uçağa tek başına bindiririm."

"Psikopat mısın sen? Dün gece ruh halim kötüydü o yüzden öyle davrandım. Bazen sana sinir oluyorum."

Ayağımı yere vurup kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Bakışlarımı camdan dışarı çevirirken kemerini çıkarıp üzerime eğildi. Başımı geri çekerken ağır hareket ederek kemerimi çözdü. Geri çekilmesini bekliyordum, elini pencereye uzatmış sırıtarak yüzüme bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim nefes nefese. Gözleri elmacık kemiklerimin üzerinde dolaşırken dudaklarıma indi. Kendi alt dudağını dişleri arasına alıp geri çekildiğinde iç çekti.

"Bazen geç kaldığım için kendime kızıyorum. Onca yıl neden bekledin diyorum, neden üzüldün, üzülmesine izin verdin. Çektiğim acılarım susmama kefaret sanırım."

Sessiz konuştuğu için bana mı söylüyor anlamıyordum. Kollarımı serbest bırakıp, "Senin de yaraların var," dedim sadece.

"Çok, kabuk bağlıyor tırnaklarımla koparıp tekrar kanamasına izin veriyorum."

"Neden? Bırak iyileşsin yaraların. Acı çekme artık."

"Bundan sonra kanatmayacağım. İyileşmesi için merhemimim yanımda olacak. Al, bu dergide gideceğimiz yerler ve hakkında bilgiler var. Sen onları okurken ben biraz uyuyayım."

Başımı sallayıp elindeki dergiyi aldım. Gözlerini kapatıp yüzündeki gerginliğin biraz olsun kaybolmasını sağlarken önüme dönüp derginin ilk sayfasını açtım. Kıbrıs hakkında bilgiler, gezilecek yerlerin fotoğrafları vardı boy boy. Onları okurken gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Burnumun ucuna değen elle gözlerimi araladım. Karşımda duran Baran parmağının ucunu burnuma vuruyordu. Bu yaptığı çok normalmiş gibi bir de sırıtıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim uzun parmağını tutup. "Uyanmana yardımcı oluyorum. Seslendim duymadın beni."

"Burnumun ucuna vurarak mı uyandırmaya çalışıyorsun? Koluma dokunarak uyandırabilirdin."

Kaşlarını kaldırıp, "Dokunmadığımı nereden biliyorsun?" dedi. "Uykun ağır, seslendim duymadın, normalde asla dokunmam ama mecbur kaldım inmemiz lazım."

Benim uykum oysaki çok hafiftir. Nasıl duymam? Uçağın camından dışarı baktım. Pistin üzerindeydi, siyah takım elbise giyinmiş adamlar sıraya dizilmişler büyük bir ihtimal bizi bekliyorlardı. Kemeri çözüp bacaklarımın üzerinde duran dergiyi aldım.

"Ben de durmasının bir sakıncası var mı?"

"Hayır."

"Güzel," diyerek ayağa kalktım. Çantamı koltuğun üzerinden alıp arkamdan gelerek benimle birlikte uçağın çıkışına ilerledi. Hostes ve pilota iyi günler diyerek merdivenlerden inmeye başladığımda yanıma geçip parmaklarımı kendi parmakları arasına doladı. Şaşkın bir halde yüzüne bakarken, "Bir süre idare et," dedi acımasız sesiyle. Ses tonu tüylerimi diken diken ederken gerginliğim bedenime yansımıştı. Başparmağıyla avuç içimi okşuyor korkmamam için kendince beni rahatlatmaya çalışıyordu. Her ne kadar parmağıyla bunu yapsa da yüzü asık, omuzları dik bir şekilde bizi bekleyen adamların yanına ilerliyordu.

Gergin yüzüne daha fazla bakmamak adına bakışlarımı önde duran adamlara çevirdim. Gözlerinde siyah gözlük, kulaklarında dinleme cihazları olduğu için kaşlarım ister istemez biraz daha çatıldı. Hepsinin dudakları dümdüzdü, biri bile tebessüm etmiyordu. Ellerini önlerinde buluşturmuşlar hafif aralık duran bacaklarıyla dimdik siyah arabanın önünde dikiliyorlardı.

Onlara yaklaştığımızda iki adam kenara çekildi. Uzun boylu sarışın adam Baran'ın elinden çantasını alıp, "Her şey istediğiniz gibi hazırlandı efendim," dedi. Türkçe konuşuyordu ama aksanı biraz farklıydı.

Başını eğen Baran esmer adamın açtığı kapıdan içeri geçmem için kenara çekildi. Elimi elinin arasından çekip arabaya geçtim. Yu-

muşak kahverengi koltuğa sırtımı yaslarken yanıma oturan Baran gömleğinin yakalarını düzeltip geri yaslandı.

Arabaya binen sarışın ve esmer olan korumalarla uzaklaşırken sağımız ve solumuzdan gelen siyah arabalara bakışlarımı çevirdim. Böyle ortamı daha önce görmemiştim. Yaşıyor olmak garip hissettiriyordu. Daha önce lüks arabaya binmediğim gibi korumalarla gezmediğim için bu durum bana hem komik hem de endişe verici geliyordu. Eğer bu kadar önlem alıyorsa Baran sahiden tehlikeli işler yapıyordu. Korunmak isteyen adamın düşmanları bir değil yüzlerce kişidir.

Farklı bir ülkede olmanın heyecanını yaşayamıyordum. Gözlerim camdan dışarı boş boş bakıyordu. Aklım yanımda oturan adamdayken gözlerim dışarıdaki güzelliğin farkına varmıyordu.

Bir saat süren yolculuğumuz benim gergin nefes alışverişimle geçti. Arabalar peş peşe durunca öndeki adamlar hızlıca dışarı çıkıp kapılarımızı açtılar. Kendi tarafımdan inmek yerine Baran'ın indiği kısımdan indim. Bakışlarım insan yığınının üzerindeyken elimi tutan Baran beni kendine hafif çekip kulağıma eğildi. "Onların varlığını hissetme." Yutkunup başımı biraz uzaklaştırdım. Varlıklarını hissetmemek imkânsız. Her yerde peşimizde olan adamlar varken rahatlıkla dolaşamazdım. Onlar yanımızdaysa tehlikedeyiz demektir. Beni tekrar kendine doğru çekince elimi göğsüne koydum.

"Avşin, korkma güzelim. Onlar bizi korumakla görevlendirilmiş adamlar. Titreme, hızlı hızlı nefes alıp verme. Merak etme gözlerinin sana değmesine izin vermem. Sen sadece beni yanında hisset."

Burada bir hafta kalacağımız için, "Tamam," dedim sadece. O sorun yok diyorsa yoktur. Beni tehlikeye atacağını düşünmüyorum, eğer burada başımıza kötü bir olayın geleceğini düşünse beni buraya getirmezdi. Bunları bildiğim halde gergin oluşum sanırım onun dışarı karşı olan sert tavrından kaynaklıydı.

"Hadi gidelim."

Elimi bırakmadan iskeleye doğru yürümeye başladık. Adamlar hızlı adımlarla peşimizden gelirken kendimi aksiyon filminin içinde hissettim. Etrafa baktığımda kimseler yoktu. Adamlar benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi başları sürekli etrafta geziyordu. Tek

elleri bellerinde, olay olduğunda hemen silahlarını çıkarıp müdahale etmeye hazır gibilerdi.

Odasından mutfağa geçmeye korkan Avşin şimdi başka yerde mafya tipli adamların yanında yürüyordu. Ve ne hikmetse bu adamların içinde evdekinden az korkuyordu.

Tekneye binmeme yardım eden Baran ön tarafa ilerlerken peşinden yürüdüm. Adamlar bizimle gelmek yerine yan tarafımızda duran tekneye bindiler. Sadece esmer olan adamla sarışın olan adam bizim bindiğimiz tekneye bindi. Onlar da teknenin arkasında durdular. Biz ön tarafa tamamen geçtiğimiz için onlara daha fazla bakmadan beyaz koltuğa oturdum.

"Avşin."

Yanıma oturan Baran'a döndüm.

"Sert görüntüm seni ürkütmesin. Sana zarar vermem, dışarı karşı böyleyim sana karşı değil. Böyle olduğum zamanlar bil ki yabancı insanlar yanımızda vardır."

Ses tonu kısık olduğu için söylediklerini kimse duymasın istiyordu. Ben kekelediğim için mecbur ister istemez konuşurken bağırıyordum. Tekne de ikimizden başka insanlarda olduğu için sadece başımı salladım.

"Seni buraya huzursuz etmek için getirmedim. Eğlenmen, mutlu olman için getirdim. Etrafında olan insanları görmezden gel, ben her zaman yanında olacağım. Onlar yanımızda durduğu için başımıza bir iş geleceğini de düşünme olur mu?"

"Olur," dediğimde başını önüne eğdi. Dudakları kıvrılmıştı ve kimsenin görmesini istemiyordu sanırım.

"Biz nereye gidiyoruz?"

"Kıbrıs'ın en romantik yerlerinden biri olan Aşk Köprüsüne gidiyoruz. Doğal oluşumlu kayalık bir kemer köprüsüdür. Köprü doğal süreçler sonucunda, insan eli değmeden oluşmuş ve turkuaz rengindeki denize sahip olmasıyla doğa harikası bir yerdir. Uzunluğu yaklaşık altı metre olan köprü, Ayia Napa'nın hemen yakınındaki sahilde bulunuyor. İlk burayı görmek isteyeceğini düşündüm."

Kalbim heyecanla atarken, "Çok isterim," dedim. "Verdiğin dergide hakkında bilgiler yazıyordu. Keşke yanımızda fotoğraf makinası olsaydı, bir daha böyle bir yere gelemem sanırım. Hatıra kalksın isterdim."

"Telefonla çekerim fotoğraflarını. Ayrıca ne zaman istersen seni buraya getiririm. İlk ama son olmayabilir."

Başımı kaldırıp saçlarımın rüzgârda uçuşuna izin verdim. Köprüye yaklaştıkça dudaklarım kıvrılıyordu sırıtmaktan. Karnımın içinde kelebekler uçuşuyordu. Sabah bana verdiği telefonu beyaz tulumun cebinden çıkarıp köprüye doğru tuttum. Peş peşe fotoğrafları çekerken beni izleyen Baran'a tebessüm ettim.

"Uzaktan çok güzel gözüyor yakından kim bilir nasıldır?"

"Uzaktan da yakından da dünyanın en güzeli. Ama yakından bakmak nefesimi kesiyor. Ara sıra kalbimi kontrol ediyorum. Durduğunu hissettiğim anlar oluyor."

Telefon avuçlarımın arasında dururken kaşlarım havalandı. "Köprüden mi bahsediyorsun?"

"Tabii ki," diyerek başını geriye yatırdı. Güneş buğday tenini yakarken başımı iki yana sallayıp köprüyü izlemeye devam ettim. Tekne yaklaşınca oturduğum yerden kalktım. Benim gibi ayağa kalkıp, "Kıyıya fazla yaklaşamaz," dedi. "Kayalıklardan dolayı." Başımı sallayıp, "İnelim o zaman," dedim.

Elini belime yerleştirip duran teknenin içinde ilerledik. Adamlar bizden önce inmişler kayalıklara basarak karşıya geçmişlerdi. Ayakkabılarını çıkaran Baran çoraplarını çıkarıp ayakkabının yanına bırakırken tekneden inip, "Gel," dedi. Ne kadar kayalıklar olsa da denizin dalgaları sinirli gibi hırçınlığını gösteriyordu. Aşağı inmeye korktuğum için başımı iki yana salladım.

"Korkma, gel."

"Ama korkuyorum."

"Eğil seni kucağıma alacağım."

"Sanırım korkmuyorum."

Aşağı atlayıp kollarına tutundum.

"Bundan sonra seni böyle korkutmak lazım. Baksana cesaretin anında gün yüzüne çıktı."

Sırıtıp omzumu silktim. Öne doğru adım attığımda bir kolunu karnıma doladı. Diğer eli de elimi tuttu. Kayalıklardan kaymadan karşıya geçtiğimizde derin nefes aldım. Köprünün güzelliği karşısında gözlerim büyürken etrafta kimselerin olmayışı dikkatimi çekti. Dergide; balayı çiftlerinin, fotoğrafçıların, yeni evli ve çiftlerin adresi olan köprü, özellikle gün batımında çok fazla ziyarete uğradığını yazıyordu. Bu ziyaretler her geçen gün gelenek haline gelmeye başladığı için her gün yüzlerce insan uğruyormuş. Hatta bazı zamanlarda sembolik evlilik törenleri bile yapılıyormuş. Şu an kimsenin olmaması ilginçti. Gözde olan köprü sadece bizi misafir ediyordu bugün.

Her bir yeri izlerken Baran'ın elini tutarak köprünün ortasına geçtim. Kollarımı iki yana açarak, "Çok güzel," diye bağırdım. Fotoğrafımı çekip, "Çok güzel," derken, "Ya," diye bağırdım. "Habersiz neden çektin? Habersiz çekme lütfen çirkin çıkıyorum."

"Kim diyor onu? Habersiz çekilen fotoğraflar her zaman daha güzel çıkar."

Uçuşan saçlarımı sırtıma doğru savurup, "Bir daha çekme," dedim. "Seslen poz veririm."

Telefonu cebine koyup karşıma geldi. "Bakarız," dediğinde yüzüne savrulan saçlarımı avuçlarımın arasına aldım. Rüzgâr çoktu, estikçe uzun saçlarım onun yüzüne savruluyordu.

"Burası çok güzel. Köprünün ortasına gelenler dilek tutarlarmış. Biz de tutalım mı?"

Gergin dudakları iki yana kıvrıldığında kehribar gözlerinin içi parladı.

"Köprü kemerinin ortasında, sevdiğini öpüp bir dilek tutman lazım. En önemli özelliklerinden biri budur ve tutulan dileklerin kesinlikle gerçekleşeceğine inanılır. Seni öpmem mi gerekiyor şimdi?"

Gözlerimi büyütüp, "Öyle mi?" dedim titreyen sesimle. "Bu kısmı okumamışım kusura bakma. Sevdiğimiz insanla geldiğimizde

dilek tutabiliriz."

Bazen sözleri o kadar netti ki kalbimin ortasına mızrak fırlatıyordu. Aklımın karışmasını sağlıyordu. Söylediği tek kelimede farklı düşüncelere yönelen aklımı kontrol altına almak o an benim için zor oluyordu. Kolunu tutarak yanından geçip ilerdim.

"Tuttum bile."

"Efendim?"

"Yemek yiyelim acıkmışsındır."

Başımı sallayıp kayalığın üstünden düzlük alana geçtim. Aşağı ineceğiz sanıyorken onun yönlendirmesiyle ileride kurulan yer sofrasına doğru yürüdük. Kırmızı beyaz çizgileri olan örtünün üzerine dizili olan yemeklere yaklaştıkça karnımın acıktığını hissettim. Bu güzel manzarada yemek yemek hayatımın en güzel anlarından biri olacak.

Örtünün kenarına oturup, "Piknik yapmayı çok seviyorum," dedim. Karşıma oturup, "Biliyorum," dediğinde, "Nasıl?" dedim köfteye benzeyen yiyecekleri izlerken.

"Mahallede ne zaman piknik olsa arabaya ilk sen binerdin. Eve dönme vakti geldiğinde ise annenin zoruyla binerdin arabaya."

Buruk bir tebessüm oluştu yüzümde. Genelde onun minibüsüyle pikniğe giderdik. Doğayla iç içe olacağım için gözlerim kimseyi görmezdi. Annem sağ olsun; otur, kimseyle sohbet etme diyerek hayatımın içine etse de o günler yine de güzeldi.

"Anne mi arayabilir miyim? Babam ona zarar vermiş midir? Aklıma geldikçe kalbim sıkışıyor."

"Ara, eğer baban telefona çıkarsa korkup kapatma annemi ver de cesurca."

Bu konuda kendime güvenmediğim için tedirgin bir şekilde evi aradım. Her dıt sesinde yüreğim hop hop ediyordu. Tulumun kumaşını sıkıyor başımı yerden kaldırmıyordum. "Alo?" diyen annemin sesini duyunca gözlerimi kapadım. "Kimsiniz?" Alt dudağımı ısırıp akan burnumu çektiğimde, "Kızım," diyen fısıldamasını işittim.

"Sakın gelme, o çocuğun yanında kal. Berat amcan geldi oğul-

larıyla köyden, namus diyerek çıldırdı bunlar. Sakın gelme olur mu? Ölmeni istemiyorum, yaşaman için seni bulmalarını izin verme."

"Kadın," diyen babanın kalın sesini işitince telefon kapandı. Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı silip sıkıntıyla iç çektim.

"Böyle olsun istemezdim."

"Kimse istemezdi. Onların ya da bir başkasının kurallarına göre yaşama. Hayat senin, eğer sana baskı yapıyorlarsa o baskıdan kurtul. Merak etme baban ya da diğer akrabaların annene zarar veremez. Polis sizin evi gözetliyor, her hangi bir ses duyduğunda hemen müdahale edecek."

"Desene ortalık bayağı karışmış."

"Senin iç dünyan karışmasın, bırak onların hayatı karışsın."

Söylemesi kolaydı ama yaşaması zordu. Annem, yengem, Firuze umarım benim yüzümden acı çekmezler. Ben özgürlüğümü kavuşurken onların özgürlüklerinin elinden alınmasını istemiyorum. Hayat benim yüzüme güldüğü gibi onların yüzüne de güler umarım.

Yemeğimizi yedikten sonra kayalıklardan ayrıldık. Tekneyle karşıya geçtiğimizde arabaya bindik, sanırım kalacağımız yere gidiyorduk. Günün yorgunluğuyla koltuğun üzerinde mayışırken önde oturan sarışın adamın konuşmasıyla gözlerimi açtım.

"Kıbrıs'ın doğal güzelliğini seçkin ve lüks bir konaklama hizmeti ile buluşturmak üzere tasarlanan E**** otelde sizin için yer ayırttık, Baran Bey."

"Güvenilir mi?"

"Evet efendim. Rahatınız için en iyi otellerden birini seçtik."

"Güzel. Bizim kaldığımız katta kimse kalmasın."

"Merak etmeyin önlemler alındı efendim."

"Güzel," diyen Baran saatini kontrol etti.

"Bu arada Helena Hanım otelde sizi bekliyor."

Yumruk yaptığı elini dudaklarının üzerine vururken kolları gerginleşti. Sarışın adamın bahsettiği kadın Zeliha'nın bahsettiği kadın

mıydı? Onu izlerken başını bana çevirince hemen önüme döndüm. Otele kadar gözlerimi ve kulaklarımı bu arabanın içinde olan insanlara kapadım. Ne kadar yanımda oturan adamın aurasını yakından hissediyor olsam da onu düşünmemeye çalıştım.

Otele geldiğimizde içimden sonunda diyerek arabadan indim. Gerginlikten kaslarım ağrıdı. Gözlerim ön tarafta oturan adamları bulmasın diye resmen camdan dışarıyı izledim yolculuk boyunca.

Yanımda yürüyen Baran'la otele giriş yaptık. Adamın bahsettiği lüks ortam otelin dışından belli olduğu gibi iç kısımdan da göz kamaştırıyordu.

Lacivert takım elbise giyen adam, "Hoş geldiniz Baran Bey," derken adamın elinden kartı alan Baran, "Kat boş değil mi?" dedi düz sesiyle.

"Boş efendim," diyen adamın sesi titrerken gözlerim korku kaplayan yüzünü buldu. Baran adama bir şey demeden elini belime koyarak yürümem için hafif itekledi. Adım atıp onun yönlendirmesiyle asansöre ilerledik. Sabahtan beri yanımızda olan esmer adamla sarışın adam bizimle asansöre binip onuncu katın düğmesine bastı. Baran'la birlikte arkada dururken onlar ön kısımda duruyordu. Asansör onuncu katta durunca bizden önce inip katı kontrol ettiler. Kat boş olacak ki kenara çekilip geçmemiz için müsaade ettiler.

Baran beni arkasına alarak koridora çıktığında hızlı adımlarla hafif karanlık olan bomboş koridorda ilerledik. Köşeleri altın rengiyle süslenen beyaz kapıyı kartla açtığında adamların içeri girmesine izin vermeden, "Siz gidebilirsiniz," dedi. Adamlar ellerini önlerinde birleştirip geri çekildiklerinde odanın içine girdik. Kapıyı kapatırken gözlerini etrafta gezdirerek salon gibi olan geniş bir odaya ilerledi. Sabahtan beri ayağımda olan ayakkabılar ayağımı sıkıyordu. Onları çıkarıp çıplak ayakla dolaşmak için can atıyordum.

Beyaz koltuklardan birine oturup ayakkabıları ayağımdan çıkardım. "Odalarımız karşılıklı, istersen duş alıp yatabilirsin. Bir iki gün toplantılarım olacak o yüzden sabahları ve akşamları mümkün olduğunca sana eşlik edeceğim yemekte. Ben olmasam bile otel odasında kalma. Burası büyük bir yer istediğin yere gidebilirsin. Beni istediğin

zaman arayabilirsin. Anlayacağın burada rahatsın, kendini baskı altında hissetme."

"Paramın buradaki lüks eşyalara yetebileceğini sanmıyorum."

"Parayı düşünme. Tatildesin ve keyfini çıkar."

"Para olmadan kendime bir şey alamam. Ben alırım dersen buna da razı gelmem."

"Ben alırım, Türkiye'ye döndüğümüzde sen de bana bir şeyler alırsın. Şimdi para muhabbeti yapıp birbirimizi germeyelim."

Çantamı alıp ayağa kalktım. "Öyle olsun, Türkiye'ye dönünce umarım bu dediklerini unutmazsın."

"Unutmam merak etme."

O da ayaklanınca, "Hangi oda benimki," diye sordum. Arkamda kalan odaya gösterip, "Orada kalabilirsin," dedi. "Bir ihtiyacın olursa beni çağır gelirim."

"Tamam."

Arkamı dönüp odaya ilerledim. Kendi odama giriş yapacağım esnada biri kapıya vurdu. Omzumun üzerinden Baran'a baktım. Oflayıp kapıya ilerledi. Meraklı yanım dur bak kim gelmiş derken diğer yanım odana gir seni ilgilendirmeyen konulara karışma diyordu. Diğer yanımı dinleyip odaya girdim. Kapıyı tam kapamadan kenara geçtim. Buradan beni kimse göremeyeceği için gelen kişiyi rahatlıkla görürdüm.

"Neden sürekli yanında kadın getiriyorsun? Önce şu kızıl sonra bu kız? Kim bunlar Baran?"

Uzun boylu sarışın kadın salonun ortasına geldiğinde Baran onu umursamadan koltuğa yayılıp, "Gider misin?" dedi. "Başım ağrıyor yatacağım."

"Sana kim o kadın diyorum."

İyi ki Firuze'yle birlikte İngilizce kursuna gitmişim. Eğer babamın gidemezsin demelerini dinleseydim şu an onların ne konuştuğunu anlamazdım.

"Gitsin o kadın," diye bağıran sarışın kadın sesinin ayarını yükseltince Baran'ın gözleri benim olduğum odaya kaydı. Kenara çekilip beni görmemesini sağladım.

"Sana söylüyorum," diye bağıran kadının sesi her dakika biraz daha yükselirken Baran oturduğu yerden kalkıp, "Çık git odadan," diye bağırdı onun gibi. "Kimse kim, sana ne! Sen hangi hakla benim hayatıma, hayatıma giren insanlara karışırsın ki? Yerini bil Helena. Haddin olmayan işlere karışma bir daha yanımda çalışamazsın. Odadan uzaklaş hemen."

Baran'ın ona bağırmasıyla hırslanan kadın uzun tırnaklara sahip olan parmağını Baran'a uzattı. Adımları ona doğru gidecekken Baran geri adım atıp, "Yaklaşma," diye söylendi dişleri arasından. "Sözümün üstüne de söz söyleme."

Parmaklarını avuç içine alan kadın geri adım atıp başı dik bir şekilde odadan ayrıldı. Baran sesli küfür savururken benim odaya doğru ilerledi. Koşarak banyo olduğunu umut ettiğim kapıyı açıp içeri girdim. Karşıma banyo çıkınca derin nefes alıp suyu açtım hemen. Su küvetin içine dolarken kulağımı kapıya dayadım. İçeriden ses gelmiyordu. Umarım gitmiştir.

Biraz bekleyip kapıyı araladım. Aralık kısımdan odanın içine bakarken onu görmediğim için rahat nefes alıp tekrar kapıyı kapadım. Zeliha'nın dediği gibi çılgın bir adamdı o. Laf dalaşına girdiğim takdirde beni deli edecek bir tipe benziyordu. Eskiden böyle biri değildi ama o eski Baran değildi. Sanırım buna alışmam gerekecekti.

Farklı bir odada uyanmak bayramın ilk sabahındaki gibi hissettirdi. Yeni kıyafetlerimi giyip her gün çıktığım sokağa çıkmak gibi heyecan veriyordu. Kıyafetlerimi giyip Kıbrıs'ın sokaklarında dolaşıp şık kafelerinde kahve içmek istiyorum.

Yataktan inip banyoya koştum. Hızlı bir şekilde işlerimi halledip çıktığımda dün akşam dolaba yerleştirdiğim kıyafetlerin arasından sarı kısa tulumu alıp yatağın üstüne bıraktım. Acaba Baran burada mıydı? Sesi gelmiyordu, sabah işim var demişti büyük bir ihtimal gitmişti.

Üzerimi giyinip yatağı topladım. Ses çıkarmamaya çalışarak odadan salona geçtiğimde gözlerimi etrafta gezdirdim. Baran yoktu, odasının kapısı açıktı. Çıplak ayakla parkeye basarak kapısının önüne gittim. Yatağı dağınıktı, dün akşamüzerinde olan kıyafetleri yatağın ucunda duruyordu. Banyonun kapısı açık olduğuna göre orada da yoktu.

Sadece bir gece kalmasına rağmen kokusunu esir alan odanın içine giriş yaptığımda ellerimi çıplak bacaklarıma sürttüm. Benimle aynı dizayna sahip olan odada farklı aura vardı. Sanki bu oda yıllardır ona aitmiş gibi hissettiriyordu. Ciğerlerime dolan kokusunu soluyarak odadan çıktım. Dün akşam koltuğun üzerine bıraktığım sırt çantamı alıp odadan ayrıldım. Bomboş koridorda yürürken sürekli arkama bakıyordum biri geliyor mu diye. Arkama döndüğümde kimseyi göremiyordum ama önüme döndüğüm an sanki birileri beni takip ediyormuş gibi hissediyorum. Kendi kendime paranoyak olup çıktım.

Asansörün kapısı açıldığında restoranın olduğu katın düğmesine bastım. Numaralarının yanında hangi katta nelerin olduğu yazıyordu. Tek başıma umarım kaybolmam.

Asansör giriş katta durunca dışarı çıkıp kenarlarda yazan yazıları takip ettim. Restoranın girişini bulmakta biraz zorlansam da bulmanın verdiği mutlulukla koşar adım insanların peşlerine takıldım. Tepsiyi elime alıp Türk yiyeceklerinin olduğu kısımdan kendime kahvaltılık aldım. Gözlerim kalabalık arasında boş bir masa ararken duvar dibinde kalan yuvarlak masa gözüme ilişti. Göz önünde olmamak iyiydi. Masaların arasından koşar adım boş masanın yanına gittim. Tepsiyi masanın üzerine bırakıp insanları görecek şekilde oturdum.

Kırk yıl düşünsem asla aklıma gelmezdi tek başıma lüks bir otelde kahvaltı yapacağım.

Kahvaltımı yaparken aileleri ile gelen insanları izlerken acaba ileride benim de bir ailem olacak mı düşüncesi düştü aklıma. Her zaman kariyerim için hayaller kurmuş bir insandım. Bir kere bile evlilik ile ilgili düşüncelere sahip olmadığım halde şu an aklıma gelen evlilik fikirlerine mantığım köşede kahkaha atarak izliyordu. Sen ve evlilik diyordu, evden kaçtın aklına evlilik mi geliyor diyordu. Kendimi sır-

tıp önüme döndüm. Bazen kendime hayret ediyorum, ne istediğimi bilmiyormuş gibi davranıyorum bu da canımı çok sıkıyor.

"Afiyet olsun."

Nereden geldiğini görmediğim Baran karşıma oturunca tebessüm edip, "Sağ ol," dedim.

"Sabah işim vardı o yüzden seni beklemeden aşağı indim."

"Dün akşam söylemiştin, işin olduğu için benim yanımda durmak zorunda değilsin ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sıkıntı yok, bir saatlik boş vaktim var istersen denize inelim."

"İsterim ama ben yüzme bilmiyorum."

Kahve bardağımı alıp bir yudum içti. Ben sana öğretebilirim. Kahvaltını bitir gidelim."

"Bikinim yok."

"Mayo alırız sana şimdi."

"Pekâlâ," diyerek kahvaltımı hızlı bir şekilde yemeye başladım. Bir saat vakti varsa acele etsem iyi olacaktı. Benim yüzümden işinden geri kalsın istemiyorum.

Tabağımdaki yiyecekleri bitirip, "Bitti," dedim. "Hadi gidelim."

Ayağa kalkıp başıyla bize yaklaşan korumalara gitmesini işaret etti. Geri çekilen adamlar bizden uzaklaştılar ama tamamen kaybolmadılar. Her an her dakika peşimizde mi olacaktı bunlar?

Onları görmezlikten gelip mağazaya girdik. Vaktimiz dar olduğu için oyalanmadan koyu yeşil bikiniye doğru ilerledim. Yanımıza gelen kadın görevliye bedenini söyleyip geri çekildim. Kendine siyah şort alan Baran kadının bana teslim ettiği bikiniye bakarken kaşlarını kaldırdı. Gözleri gözlerimle buluşunca dudaklarını araladı ama bir şey demedi. Arkasını dönüp mağazanın dışında duran korumalara duyamayacağım ses tonuyla bir şeyler söyledi. Adamlar telaşla uzaklaşırken arkasını dönüp yanıma geldi.

"Bunu beğendin sanırım?"

"Evet."

"Alalım o zaman."

Bikiniyi elimden alıp havluların olduğu kısma ilerledi. Kendi ve benim için havlu alıp görevli kadına teslim ettiğinde yanına gittim.

"İstersen başka zaman gidelim, baksana yirmi dakika oldu bile. Geç kalacaksın."

"Benim için problem değil senin içinde olmasın."

"Sen öyle diyorsan."

Başka bir şey demeden geri çekildim. Aldıklarını görevliden alınca otelden çıktık. Havuzda eğlenen insanların arkasından geçip sahile inen merdivenlerden yan yana indik. Bomboş olan kumsal dikkatimi çekti.

"Kimse yok, denize girilmiyor mu?"

"Giriliyor. Havuz dolu orayı kullanıyorlardır."

Yüzme bilmediğim için bir yerde iyi olmuştu kimselerin olmayışı. Kıyıda yüzmeye çalışacağım için rezil olmak istemiyorum.

Boş kabine girip üzerimdekileri çıkarıp bikiniyi giydim. Kendimi çıplak hissediyorum, dışarı böyle çıkmaya utandığım için beş dakikadır kabinin içinde duruyordum. Keşke mayo alsaydım.

"Avşin?"

Baran'ın sesini duyunca gözlerimi kapadım.

"Bir sorun mu var?"

Görme imkânı varmış gibi başımı iki yana salladım.

"Eğer cevap vermezsen içeri gireceğim."

"Keşke mayo alsaydık. Kendimi çıplak hissediyorum."

"Kapıyı aç."

"Neden?"

"Açar mısın?"

Kapının kilidini çevirip hafif araladım. Arkası dönük, elindeki beyaz mayoyu içeri uzattı.

"Bunu ne zaman aldın?"

"Giyin hadi. Sıcak hava içeride fenalaşacaksın."

Kapıyı kapatıp, "Teşekkür ederim," dedim. Bu kadar da olmaz diyemiyordum. Düşünceli bir adam olduğunu her zaman gösteriyor. İyi ki o akşam penceremin önüne gelip benimle gel dedi. Eğer gelmeseydim, şu an sahte iyi adam rolü oynayan Akın'la zorla evlendirilmiş olurdum. Ondan kurtulduğum için mutluyum.

Bikiniyi ve kıyafetlerimi poşete koyup kapıyı açtım. Arkası dönük olan Baran bana bakmadan denize doğru ilerledi.

"Eşyalar ne olacak?"

"Bırak, kimse almaz."

Kabinin önüne bırakıp peşinden gittim. O denize doğru ilerlerken ayaklarıma değen suyla geri çekildim.

"Baran, sanırım yapamayacağım."

Arkasını dönmeden eliyle gel işareti yaptı. "Gelemem, ben burada oturayım sen yüz."

Anlamadığım bir şeyler söyleyip arkasını döndü. Gözleri kısa bir an bedenime değince bakışlarını hızla çekip ellerini yumruk yapıp açtı. Yanıma geldiğinde hiçbir şey demeden elimden tutup suyun içine soktu bizi. Dizlerime kadar gelen su yavaş yavaş yukarı çıkarken kolumu koluna dolayıp, "Dur," dedim.

"Kıyıdan çok uzaklaştık fazla gitmeyelim ne olur."

Su dizlerimizin biraz yukarısında biraz daha ilerlememiz lazım."

"Tamam, ama beni bırakma."

Deminden beri yüzüme bakmayan gözleri bu sözlerimden sonra gözlerimi buldu.

"Sürekli beni bırakma diyorsun, bırakmam! Asla zarar görmene izin vermem."

"Özür dilerim, hayatımdaki insanlar sürekli beni bıraktıkları için korkuyorum. Eğer beni bırakırsan boğulmaktan korkmam yalnız kaldığım için korkarım."

Kolunu belime dolayıp bedenimi bedenine doğru çekti. Alnını

sıcacık göğsüne değerken onun iki kolu bedenimi sardı. Kalbi deli gibi atıyordu. Alnıma çarpan göğsü yerinden çıkacak gibiydi.

"İnsanlar sevdiklerini bırakmaz. Hayatında olan kişiler karakteri bozuk, hayatı boyunca sevilmemiş, sevmemiş insanlar. Eğer onlar seni bırakıp gidiyorsa bırak gitsinler. Yanında olup sahte sevgileriyle seni huzursuz edeceklerse hiç olmamaları iyi değil mi?"

İki yanda duran kollarım beline dolanırken kolları sıklaştı.

"Sen beni seviyor musun? Biliyorum çok saçma bir soru, doğru düzgün konuşmuşluğumuz yok. Bunu sormam mantıksız-"

"Seviyorum, Avşin."

Kelimelerimi yutup başımı göğsünden çektim. Gözleri koyulaşırken sıcak nefesi yüzüme çarptı. Bu deli gibi çarpan kalp benim kalbim mi?

"Benim için değerlisin. Ben sahte değilim, sana değer veriyorum bunu göstermiyorum belki ama şunu bil benim için özel ve değerlisin. O yüzden ne denizin ortasında, ne de ateşin ortasında seni asla yalnız bırakmam."

"Sen böyle konuşursan ben sana bağlanırım. Yarın bir gün ayrı yerlere gitmemiz gerektiğinde gidemem. Beni seven insanlar az, onları yanımda tutmak için elimden geleni yaparım."

"Yap, gidersem namerdim."

"İyi bir dostsun. Zeliha'dan sonra en iyi arkadaşım sensin."

Sırtımda duran ellerini koltuk altıma getirip bir anda beni suyun içine attı. Ağzıma giren tuzlu su yüzünden öğürken suyun içinde deli gibi çırpınmaya başladım. "Baran," diye bağırıp kolunu tutmaya çalıştım geri çekildi.

"Ölüyorum."

"Ölmüyorsun, kollarını ve ayaklarını sakin bir şekilde hakaret ettir."

Sakin olamıyorum, sakin olamıyorum. Çırpınarak beline sarıldığımda saçlarımın üzerinde dudaklarını hissettim. Korkuyla sırtına vururken beni yukarı kaldırıp suyun üzerinde sırt üstü yatırdı.

"Pislik."

"Nerem pislik?"

Koluna vurup, "Sakın bırakma," diye bağırdım tüm gücümle. Hâlâ midem tuzlu su yüzünden çalkalanıyor.

"Kendini serbest bırak."

"Ölmek için mi? Asla!"

Sırıtıp suyun içinde sırt üstü beni yüzdürürken, "Kollarını ve bacaklarını hareket ettir," dedi.

Rahat nefes aldığım için dediklerini uyguladım. "Güzel," diyerek yüz üstü çevirdi beni. Kollarının üzerinde suyun içinde yüzmek güzeldi. Eğer kollarını çekerse bu sefer sudan sağlam çıkamazdım. Aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Bırakmam," dedi yumuşak ses tonuyla. "Kollarını hareket ettir ve kendini kasma."

Dediklerini yapmama rağmen beni tek bırakınca korkup bağırıyordum. Bu halimden zevk alır gibi sırıtıyor kendiyle birlikte beni suyun altına sokup çıkarıyordu. Çığlık ata ata denizin içinde vakit geçirdikten sonra denizden çıktık. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, bildiğim hâlâ yüzmeyi öğrenmemiş olmamdı.

"Yarın tekrar geliriz."

"Asla," diyerek otele koştuğumda, "Havluyu beline sar," diye bağırdı eğlenir sesiyle. Arkamı dönüp omzumu silktiğimde bana doğru koşmaya başladı. Tamam dememe fırsat vermeden belimden tutup omzuna attı beni.

"Baran dur," dememe rağmen durmadı. Havluyu kalçalarıma serip otele doğru rahat bir şekilde yürümeye devam etti. Çıldırmış bu adam.

Burada oluşumun onuncu günüydü. Her günü dolu dolu geçiriyordum. Baran'ın işleri olduğu için yanıma fazla gelemese de, ne kadar yemeklerde sana eşlik edemeyeceğim dese de her yemekte bana eşlik ediyordu. Otel odasından ayrıldığım da istediğim yere istediğim gibi gidiyordum. Bir iki kere kaybolma tehlikesi atlatsam da her ne hikmetse beni tanıyan kişiler nereye gideceğimi söylemişlerdi. Ben

kimseyi tanımıyordum ama herkes beni tanıyordu. İlginç bir durumun içindeyim, çözmekle uğraşmak istemediğim bu durum huzursuz etmiyordu beni.

Sabah saatlerinde geldiğimiz mağazanın içinde dört dönen Baran'ın nefes alışverişlerini duydukça gülmemek adına kendimi tutuyordum. Bugün gezmeye gidecektik, bu yüzdende bana kıyafet almaya gelmiştik.

Beyaz elbiseyi aynanın karşısında kontrol ederken arkamda duran adam elbiseden rahatsız gibi kaşlarını çatmış üzerimi inceliyordu. Alt tarafı dizlerimin biraz yukarısında olan elbise neden onu rahatsız ediyorsa. Arkama dönüp, "Güzel mi?" dedim. Başını iki yana salladı. Onun gibi kaşlarımı çatıp tekrar aynaya döndüm. "Güzel bence, bana da çok yakıştı."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Bu sefer sinirle ona dönüp, "Sabahtan beri aynısını söylüyorsun," dedim. "Ne giysem beğenmiyorsun. Elbiseler açık diye mi laf ediyorsun?"

"Ne münasebet," diyerek yuvarlak koltuğun üzerine oturdu. "Bana fikrimi soruyorsun ben de sana düşüncelerimi söylüyorum. Ben bunları beğendim alacağım dersen bir şey demem ama bana fikrimi sorarsan söylerim."

Ayağımı hafif yere vurup, "Peki neden beğenmedin bu elbiseyi?" dedim sinirlenmemek adına saçlarımı toplarken.

"Dar olduğu için bedenini ikinci bir deri gibi sarmış. Gideceğimiz yer dağlık bölge adım atamazsın."

"Bugün giymem bu elbiseyi başka zaman giyerim o zaman."

Oflayıp saçlarını karıştırdı. "Sen ne istiyorsan o olsun. Dışarıda yağmur yağıyor gideceğimiz yer serin olacak. O yüzden şimdilik ona göre bir şey al kendine. Bunları da çıkar görevliye ver."

"Emrin olur," diyerek kabine girdim. Sabah erkenden kahvaltımızı yapıp otelin içinde olan mağazaya gelmiştik. Giydiğim kıyafetlerin hepsine kulp takıp almaktan vazgeçirmişti beni. Niye böyle yapıyor anlamıyorum.

Zeliha'nın verdiği kot pantolonla beyaz tişörtü giydim. Denediğim kıyafetleri kollarımın arasına alıp kabinden çıktım. Benim çıkmamla telefonunu cebine koyup bana doğru geldi.

"Beğendin mi bunları?"

"Evet."

"O zaman alıyoruz."

Kollarımın arasından kıyafetleri alıp ileride bekleyen korumaya verdi. Yere düşen kırmızı eteği ona uzatıp, "Bunu düşürdün," dedim. Kısa pileli eteği inceleyip, "Bunu hangi ara denedin?" diye sordu.

"Sen kriz geçirirken."

Başını sallayıp, "Anlıyorum," diyerek korumanın arkasından ilerledi. Peşlerinden gitmek yerine ayakkabıları inceledim. Her birinden birer çift alıp görevlilere vermişti gelir gelmez. Sadece iki çift ayakkabıya sahip olan Avşin'in şimdi bir sürü ayakkabısı vardı. Çok çalışıp ona olan borcumu ödemem gerekiyordu.

Paketlerle yanıma geldiğinde, "Odaya çıkıp üzerimizi değiştirelim," dedi. Paketlere uzanıp, "Yardım edeyim," dedim. "Ben taşırım," deyince bir şey demeden mağazadan çıktım. Etrafı inceleyerek koşar adım ilerlerken acele ediyordum. Olimpos Tepesi'ne gideceğimizi söylemişti sabah. İnternetten araştırma yaptığım kadarıyla gideceğim yer muhteşem bir yerdeydi. Görmek için can atıyordum.

Odaya girdiğimizde çantaları benim odama bırakıp kendi odasına geçen Baran'ın ardından paketlerin içindeki kıyafetleri yatağın üzerine döküp giymek istediğim siyah taytla askılı siyah badiyi aradım. Bir yığın kıyafet arasından bulmak zor gelse de sonunda bulup kenara koydum. Kıyafetleri düzeltip katlarken kırmızı eteğin olmayışı dikkatimi çekti. Paketleri kontrol ettim yoktu. Büyük bir ihtimal mağazada kaldı. Baran'ı bekletmemek adına üzerimi değiştirip odadan çıktım. Benim gibi simsiyah giyinen Baran, "Hazır mısın?" diyerek pencerenin önünden ayrıldığında üzerimi süzdü.

"Kalın giyinmeni söylemiştim. Gideceğimiz yer serin."

"Ceket aldım, bak."

"Üşürsen karışmam."

"Üşürsem senin deri ceketini alırım. Bu arada kırmızı eteği mağazada unutmuşuz."

"Hangi kırmızı eteği?" diyerek kapıya ilerlediğinde çantamı koltuğun üzerinden alıp, "Sana verdiğim kırmızı eteği," dedim.

"Bana etek vermedin, Avşin."

Tek kaşımı kaldırıp, "Verdim," dedim koridorda ona yetişmek için hızlı yürürken.

"Vermedin, sanırım kafan karıştı."

Acaba yanılıyor muyum diyerek asansöre bindim. Verdiğime eminim, hatta eteği dikkatle incelemişti. Kıyafetlerin arasına mı karıştı? Çok fazla elbise aldığım için unutmuştur büyük bir ihtimal.

Daha fazla ısrar etmeden birlikte otelden ayrıldık. Araba yolculuğumuzun ardından teleferiğe binmek için arabayı korumalara teslim etti, arabada sadece ikimiz olduğumuz için rahattım. Teleferiğe de ikimiz bindiğimizden açıkçası bugünün daha iyi geçeceğini düşünüyorum. Korumalar yanımızda olmayınca kendimi daha huzurlu hissediyorum.

Teleferik yukarı çıkmaya başladığında ceketi üzerime geçirdim. O yanına aldığı deri ceketi omuzlarının üzerine koymuş dışarıyı izliyordu.

Teleferik, ferahlatan bir yükseklikte doğasına dokunulmamış arazilerde kök salmış kızıl ve karaçamların, daha alçak bölgelerde ise bodur çalıların ve yapraklı ağaçların üzerinden geçiyordu. Zümrüt yeşili renkli iğneli yapraklarından ve türüne özgü yassı tepe dallarından ayırt edilebilen, nadir sedirler yoğunlukla orta yükseklikteki arazilerde bulunmakta.

"Çok güzel, ağaçlara kimse dokunmamış. Hayvan vardır değil mi burada?"

Başını aşağı yukarı salladı. Birbiriyle iç içe olan ağaçlara doğru parmağını uzattı.

"Ağaç örtüsünün bittiği ve artık sadece diken ve yosun bitkileri

yaşamlarını sürdürebildiği alan burası. Yerel yaban hayvanları arasında birçok ötücü ve yırtıcı kuş cinsleri; yaban domuzları, kurtlar, porsuklar gibi memeli hayvanlar; kara kaplumbağaları, kertenkele ve bukalemun gibi küçük sürüngenler bulunmaktadır."

"Bizim onları görme ihtimalimiz?"

Sırıtıp, "Her an olabilir," dediğinde, "Geri dönme ihtimalimiz var mı?" dedim. Bu sefer kahkaha atıp, "Korkma," dedi. "Kimse her gün binlerce insanın gidip geldiği yeri tehlikeye atmaz. Merak etme güvenli."

"Ağaçların renkleri çok güzel. Dağda bembeyaz."

"İlkbaharda güneydoğu rüzgârları ile taşınan kırmızı renkli, ince Sahra tozları dağın yüksek tepelerine kadar ulaşır ve böylece yaz aylarının başlayacağını gösterir. Bu dönemin sabah erken ve akşamüstü güneşinin alçaktan ulaşan ışık huzmelerinin etkisi ile kar taşıyan yamaçlar kırmızı-beyaz renkte parıldamaya başlar. Dağın zirvesi, genelde kasımda düşen ilk kar ile birlikte, çoğu zaman mayıs sonuna kadar beyaz bir örtüye sahip olur."

"Tek kelimeyle büyüleyici."

Zirveye geldiğimizde elini tutarak teleferikten indim. İnsanlar doğanın fotoğraflarını çekerken onunla birlikte dağlık yamaca yürüdük. Söylediği gibi serindi. Ceketini omuzlarıma koyacağı an, "Gerek yok," dedim. "Üşümüyorum, üşürsem alırım."

"Peki."

Tekrar hareket edip bisiklet yoluna benzeyen bir yola geldik. Ağaca bağlanmış bisikletlere bakarken, "Sana bisiklet sürmeyi öğreteceğim," dedi.

"Bu bisikletler buraya nasıl geldi?"

Zinciri söküp, "Uçarak gelmediler bu kadar şaşırma," dedi.

Geri adım atıp, "Ben de yalnız olduğumuzu sanıyordum," dedim. "Adamlar peşimizde, değil mi?"

"Onları görmüyorsun Avşin, o yüzden kafana takma. Hadi bin."

"Ya düşersem, yol topraklı."

"Kolun bacağın kırılmaz. Alt tarafı çizik olur."

"Ama canım acır."

"Bisiklet sürmeyi öğrenmeyi istiyorsan zorluklarına katlanmak zorundasın. İstemiyorsan bunları bırakalım buradan gidelim."

"İstiyorum," dedim beyaz bisiklete adım atarken. "Ama beni bırakmak yok."

"Bırakmam, gel hadi."

Çekinerek bisiklete bindim. Direksiyonu ve arka koltuğu tutarken oldukça yakın duruyordu. Bir nevi omzum göğsüne değiyordu, bedeniyle düşmeme engel oluyordu.

"Çevir pedalları."

Bir iki adım çevirip ilerlediğimde benimle birlikte adım attı. O beni böyle tutarken rahatlıkla gidiyordum. Bırakacağı zaman, "Bırakma," diyerek bağırdım.

"Kurtlar yanımıza gelecek bağırma."

Bisikletten ineceğim an sırıtıp kolunu belime doladı.

"Dur, şaka yaptım sadece."

"Kızdırıyorsun beni."

"Biliyorum."

"Neden bunu yapıyorsun?"

"Hoşuma gidiyor."

Onu geri itip pedala bastım. Bir süre düşmeden giderken düşeceğim an bisikleti tuttu.

"Bence sen bugün öğrenirsin bisikleti kullanmayı."

"Öğrenirim tabii ki, ben istersem her şeyi başarırım."

"Kesinlikle," diyerek bisikleti bırakınca, "Tut," diye bağırdım. Kahkaha atıp tekrar tuttuğunda, "Uyuz," dedim yüzüne doğru.

Akşama kadar benimle uğraşarak sonunda bisiklet kullanmayı öğretmişti bana. Bisikletlerimizi yanımıza alıp teleferikle aşağı indik. Arabaya binmek yerine bisikletlerimizle ilerlerken yüzümde gülümse-

me vardı. Onun da gülümsemesi mutlu ediyordu beni.

Küçük bir çocuğun hayallerini gerçekleştirmek ister gibi hayallerimi tek tek gerçekleştiriyordu. İşi olmasına rağmen yarım saatte olsa benim için vakit ayırıyor asla otel odasında beklememi istemiyordu.

Beni sevdiğini söyleyen insanlar gibi değildi, beni sevdiğini söyleyenler bana zorla kendi isteklerini yaptırırlar, asla mutsuz olacağımı düşünmeden canımı yakarlardı. Ama o farklı, ben ne dersem onu yapıyordu. Bir yere gitmek istediğimde nereye gidelim demeden elimden tutup benim mutlu olacağım yerlere götürüyordu. Konuşmadan aklımı okuyordu bu da beni çok şaşırtıyordu. Onun beni yakından tanıması her gün biraz daha beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Bisikletlerimizi yol kenarında dizili olan masaların yanına bıraktık. İnsanlar doğayı izlerken kahvelerini içiyordu, karşılıklı oturunca iki beyaz tavşanın birbirini kovalamasını izledim. Ağaca tırmanıp gözden kaybolduklarında önüme döndüm. Baran cebinden sigarasını çıkarıp dudakları arasına aldı. Çok fazla sigara içiyordu, ciğerleri kim bilir nasıldı. Bisikletin sepetinde duran fotoğraf makinesini eline alıp bir anda fotoğrafımı çekince gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

"Haber vermeden çekme demiştim sana."

"Ben de sana haber vermeden çekilen fotoğrafların daha güzel çıktığını söylemiştim. Boşuna utanma, al bak çok güzel çıkmışsın."

Elinden fotoğraf makinesini alıp, "Poz ver," dedim oturuşumu düzelterek. Kaşlarını kaldırıp, "Çek işte," dediğinde başımı iki yana salladım. "Deri ceketini çıkar, ağzındaki sigarayı da at. Hadi çekeceğim."

Sigarasını söndürüp masanın üzerinde duran küllüğün içine attı. Deri ceketi de masanın üzerinde yerini alırken ne olduğunu anlamadan oturduğum sandalyenin altından tutup beni kendine çekti. Başım göğsüne çarparken elimden fotoğraf makinasını alıp ikimizin fotoğrafını çekti.

"Dur bakayım, bence ikimiz de çok güzel çıktık. Bundan sonra birlikte fotoğraf çekilmeliyiz, tek başına çekilince çirkin çıkıyorsun."

Başımı geri çekip, "Az önce güzel çıktın demiştin," dedim onun bu haline hayret ederek.

"Sanırım yaşlanıyorsun ben öyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum."

Tekrar sigara yakıp dumanını içine çekerken sandalyemi kenara kaydırdım. "Bence bunayan sensin, sabah da kırmızı eteği sana vermeme rağmen bana vermedin dedin. Ciddi anlamda sağlık sorunların var."

Tek kaşını kaldırdı. "Şimdi hatırladım da o kırmızı eteği on beş yaşlarında bir kıza verdim. Ben onu çok beğendim abi, o ablaya yakışmadı dedi. Haklı olduğunu düşünüp ona hediye ettim. Bunu sabah hatırlamadığım için kusuruma bakma."

Bacağına tekme atıp ayağa kalktım. İşine gelen şeyleri kendi kafasına göre uyduruyordu, bu huyuna acayip sinir oluyorum. Bisiklete binip yanından uzaklaştım.

"Kendini beğenmiş ne olacak."

Kendini beğenmiş ama benim yanımda asla egolu olmayan bir adam o. Kalbi gibi ruhu da güzel Baran'ın. Başkalarına karşı sert olan adam benim yanımda güler yüzlü mutlu olduğu için sanırım kendimi şanslı hissediyorum.

Onun için özel olmak güzel.

Otele geldiğimizde acil bir işi çıktığı için beni odanın önüne kadar getirdi. "Bir saate gelirim," diyerek ayrılınca kapıyı açıp içeri girdim. Ayakkabılar ayağımdan çıkarken çantam koltuğun üstünde yerini aldı. Gün içerisinde yorgunluğumu hissetmemiştim ama şimdi üzerime ağırlık çöktü. Duş alıp hemen uyumak istiyorum. Bisiklet sürmekten bacak kaslarım gerilmişti, oturduğum zaman sanki kırılıyormuş gibi hissediyorum.

Üzerimdeki badiyi çıkarıp banyoya girdim. Suyun soğuk tarafını açıp lavaboya eğildim. Su yüzüme temas ederken biraz olsun rahatlıyorum. Suyu kapatıp lavabonun yanında duran raftan havlu aldım. Yüzümü kurulamak için başımı kaldırdığımda aynaya yansıyan adamı görünce gözlerim korkudan büyüdü. Havlu ellerimin arasından düşerken çığlık atmak için ağzımı araladım. Sesimin çıkmasına fırsat vermeden koca elini ağzıma kapatan adam kulağıma eğilip, "Merhaba Avşin," dedi korkulu sesiyle.

"Seni bekliyordum, gelmen uzun sürdü."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Korkudan bedenim karın ortasında çırılçıplak kalmış gibi titrerken, beni sıkı sıkı tutan adamın kollarının arasından çıkmak için tüm gücümle çırpınıyordum. Aynadan temas eden gözlerimiz farklı bakıyordu, benimkinde korku onunkinde sakinlik vardı.

"Korkma, sana zarar vermeyeceğim. Elimi çektiğim an bağırırsan tekrar ağzını kapatmak durumunda kalacağım. Emin ol bunu yapmak istemiyorum. Senin ağzından çıkacak sözlere ihtiyacım var. Şimdi uslu bir kız ol."

Dudaklarımın üzerindeki elini ağır ağır çekerken gözlerimi bir saniye çekmedim gözlerinden. Bu adamın benimle ne işi vardı? Buraya nasıl gelmişti?

Sırtıma değen göğsünü geri çekince elinden kurtulup duşa kabinin kenarına saklandım. Ellerini iki yana açıp, "Korkma," dedi aksanlı sesiyle. "Korkmaman için seninle Türkçe konuşacağım."

Hangi dilde konuşursa konuşsun ondan korkuyorum. Karşımdaki adam psikopata benzeyen James'in kendisiydi. Onu tanımadan önce Firuze'ye uzak durmasını söylemiştim, Firuze'yi aradığı zaman ulaşamadığında çılgına dönen adam kim bilir hangi sebeple karşıma

gelmişti. Onun için dükkânıma hediyeler gönderiyordu, artık gönderemediği için karşıma çıkma ihtimalini en başta eledim kafamda.

"Düşünüyorsun, korktuğun için aklından geçenleri gözlerinden okuyabiliyorum. Sana tavsiye, korktuğunu asla belli etme. Eğer belli edersen karşındaki insan senin üzerine daha çok gelir."

Bunu Baran'da bana söylemişti. O söylediğinde korkmamıştım ama karşımda duran uzun boylu adam kalın sesiyle konuşurken sanki sözleriyle bacaklarımı kırıyordu. Her kelimesinden darbe alıyormuşum gibi titriyordum.

Elimi duşa kabinin camına dayayıp, "Ne istiyorsun?" dedim titreyen çenemi kontrol altına almaya çalışarak. Zor konuşmam gözlerinde farklı bir ifade oluşturdu. Sert tavrı yumuşarken, "Sakin ol," dedi kaba sesini yumuşak çıkarmaya çalışarak.

"Firuze'yi merak ediyorum. Sen evden kaçtığından beri ona ulaşamıyorum. Adamlarım evinize girdiğinde onu bulamamış. Gidebileceği her yere baktılar ama bulamadılar. Nerede olduğunu biliyor musun?" Başını hafif yana eğip parmağını şaklattı birbirine vurarak. "Biliyorsun! Nerede olduğunu söyler misin? Yarın sabah Türkiye'ye gidiyorum."

Başımı hızla iki yana sallayıp, "Bilmiyorum," dedim gözlerimi kapıya çevirerek. Baran hemen gel ne olursun.

"Bildiğini ikimiz de biliyoruz. Söyle hadi, nerede?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Elini kapıya vurunca olduğum yerde sıçrayıp sırtımı duvara yasladım.

"Firuze nerede? Sabırlı bir adam değilim. Seni korkutmak istemiyorum, üzmekte istemiyorum. Firuze'nin değer verdiği insanlar benim için değerlidir. O yüzden söyle bana tatlı kız. Nerede benim sevgilim?"

Sevgilim kelimesi hoş bir kelime olmasına rağmen onun ağzından kötü bir kelime gibi çıkıyordu. Ben mi büyütüyordum o mu öfkeliydi bilmiyorum ama her an kapıyı sökecek gibi ağır ağır öne arkaya sallıyordu. Boşta duran eli yumruk oluyor, sıkıyor sıkıyor parmakları

kırılır gibi ses çıkarınca avuçlarının arasına aldığı parmaklarını serbest bırakıyordu. Gözlerimi kaçıracağım an, "Söyler misin?" dedi beyaz gömleğinin yakalarını çekiştirerek. Sabrı tükenmek üzereydi.

Kapıyı kapatıp üzerime doğru gelmeye başladığında, "Baran," diye bağırdım tüm gücümle.

"Korkma demiştim sana ama. Ben öcü değilim, sadece sevgilimin nerede olduğunu öğrenmek isteyen bir adamım."

"Yemin ederim bilmiyorum," dedim istemsizce hıçkırarak. "Ben evden kaçtığımdan beri kimseyle görüşmedim. Büyük bir ihtimal abisinin yanına gitmiştir."

"Baktırdım orada da yok. Abisi de ortalarda yok. Adım adım izlenirken bir anda ortadan kaybolmalarının tek nedeni var onları Kurt sakladı. Anladığım kadarıyla nerede olduklarını sana söylemedi."

Başımı iki yana sallayıp, "Söylemedi," dedim gözlerimi gözlerinden kaçırarak.

"İyi mi peki? Bunu söylemiştir eminim."

"İyi," dedim fısıldayarak.

"Onu almaya gidiyorum. Seni korkutmak istemezdim, sakinleş."

Katil gibi karşımda durursa nasıl ondan korkmam ki. Arkasını dönüp banyonun kapısını açtığında dışarı çıktı. Elim göğsümün üzerinde derin nefes alırken yavaş adımlar atarak kapının yanına ilerledim. Kenardan odaya göz gezdirdim, gitmişti. Baran'ı aramak için yatağa ilerlerken, "Seni öldürürüm," diye bağıran Baran'ın sesini duyunca olduğum yerde kaldım. "Tutun bunu," diye bağırıp kapalı olan odanın kapısını kırar gibi açtı. Beyaz kapı duvarla bütünleşirken hızlı adımlarla yanıma gelip kollarımdan tuttu. Korkulu gözleri her yerimde dolaşıyordu. Tek kelime etmiyordu. Burnundan hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. İyi olduğumu anlamış olacak ki arkasını dönüp odadan çıktı.

"Ne işin vardı onun yanında?" diyerek James'in suratına vurduğunda geri savrulan adam kollarını tutmak isteyen iki adamı geri itip tek elini kaldırdı.

"Sakin ol, Kurt."

"Sakinliğini s*kerim senin."

Adamın üzerine adeta atlayıp yere düşürdüğünde suratına peş peşe yumruğunu vurdu. Ellerim kulaklarımın üzerinde, havada uçuşan küfürleri duymamaya çalışırken gözlerimi onların üzerinden çekemiyordum. Baran demek istiyorum diyemiyordum. Sesim çıkmıyordu, tek kelimeyi bile söyleyemiyordum. Koşar adım pencerenin önüne geçip tekrar, "Baran," diye bağırdım. Sanki boğazımı sıkıyorlarmış da sesimi kısıyorlarmış gibiydi. Elimi boğazıma getirip durun demek istediğimde James Baran'ı üzerinden itip belinden silahını çıkardı. İşte o an sesim camları titretecek şekilde çıktı. "Baran," diye bağırdım.

İçim acıyarak, gözyaşlarım yanaklarımı yakarak, "Baran," dedim. Benim bağırmamla belinden silahını çıkarıp adama tutarak bana doğru yaklaştı. Arkasında kalacak şekilde duruyordum. Odanın kapısı gürültüyle açıldığında bir adım daha geri gelip beni tamamen içeriye giren adamların gözlerinden sakladı. Onlar beni görmüyordu ama ben net bir şekilde birbirini öldürecek öfkeli insanların yüzlerini görebiliyordum.

"Ne işin var lan senin burada? Tuttuğun adamlarla seni cehennemin içine sokar götüne kazık sokarak döndürürüm ateşin içinde."

"Baran."

Beni duymuyordu. James'in bacağına tekme atıp, "Cibilliyetini s*ktiğimin herifi," diyerek dişlerinin arasından küfürleri çıkarmaya devam ediyordu. James, onun hırçın tavrı karşısında sakin durmaya çalışıyordu ama oldukça gergin ve sinirliydi.

"Ne zamandır kadınlara zarar verir oldun göt herif?"

"Avşin'e zarar vermedim, vermemde."

Duymak istemiyorum seslerini, birbirine söyledikleri ölümcül kelimeleri, yüzlerine tuttukları silahları görmek istemiyorum. En az onlar kadar benim de sesim yüksek çıkıyor, neden biri bana dönüp bakmıyor? Korkuyorum, görmüyorlar ve görmemeye devam edecekler. Onlar birbirini öldürmek için yemin etmiş gibiydiler, ben burada canımı teslim etsem beni fark etmeyeceklerdi.

"Canını alırım senin James, aklından geçen düşüncelerini matkapla sökerek dışarı çıkarırım."

Titreyen ellerim Baran'ın kolunu bulduğunda bedeni biraz daha gerildi. Silah olmayan eliyle beni arkasına alıp, "Konuşsana," dedi dişleri arasından. "Ne işin var burada?"

"Benim seninle bir alıp veremediğim yok, Kurt! Kadınına sormam gereken önemli bir konu vardı. Sordum, cevabımı aldım ve gidiyorum."

"Gitmek o kadar kolay mı?" diyen Baran silahını adamın alnına bastırdığında, "Dur!" dedim hıçkırarak.

"Senin Avşin'le ne alıp veremediğin var? Kim oluyorsun da onun yanına yaklaşma cesaretini kendinde bulabiliyorsun?"

Sıkılan adam silahını beline koyup arkasında duran adamları başıyla geri yolladı.

"Bak! Seninle düşman olmak istemiyorum. Aptal değilim, senin Kıbrıs'ta ve İtalya'daki yerini biliyorum. O yüzden böylesine güçlü bir adamı karşıma değil yanıma almak isterim. O yüzden o silahı indir sakin bir şekilde konuşalım."

Çenesini kaldıran Baran dişlerini sıktı. Birbirine çarpan dişlerinin sesi kulaklarıma kadar geldiğinde yüzümü buruşturdum. "Ne işin var Avşin'in yanında?" Bastıra bastıra söylediği sözler her an karşımızda duran adamı boğacak ses tonuna sahipti.

"Firuze'yi sordum ona. Öğrendin, bırak şimdi kendi sevgilimi almaya gideyim."

Kaşları an be an çatılan Baran bakışlarını bana çevirdiğinde, "Firuze'yi tanıyor," dedim dudaklarımın üzerine bulaşan gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek. Duydukları onu daha fazla şaşırtırken, "Siz ne haltlar karıştırdınız?" dedi Türkçe. "Firuze İtalyan'ın en belalı adamını nereden tanıyor?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp geri adım attım. "Sonra görüşürüz," diyen James dudağının kenarından akan kanı silip arkasını döndü. Adamlarıyla beraber odadan çıkarken kaşlarını çatan Baran ağır hareketlerle kapının önünde duran korumanın üzerine silahını

çevirdi. Gözlerim büyürken soğukkanlılıkla adamın bacağına sıktı.

Korkuyla çığlık atıp geri geri kaçtım. Ellerimi, bacaklarımı, tüm uzuvlarımı hissetmiyordum. Buz kesmiştim adeta. Sırtım cama çarptığı an yere doğru kayarak kalçamın üzerine oturdum. Bacaklarımı karnıma çekip acı çeken adamın gözlerimin önünden götürülüşünü izledim.

"Eğer yanlışınız olursa canınızı alırım dedim, değil mi? Bu odaya o it rahatlıkla giriyorsa tek suçlusu var sizsiniz. Beni bekleyeceğiniz yeri biliyorsunuz, kaybolun."

Buz gibi ses! Öldürücü bir yapıya bürünen beden. Sıcak bakan gözler yok, nefretle bakan gözler var. Her zaman dik duran bedeni devleşmiş, karşısında duran adamların üzerine akbaba gibi konacaktı. Bu Baran değildi, bu Baran'ın karanlık tarafıydı.

Karşımda duran adam Kurt'tu.

Başları önlerinde koşar adım odadan çıkan adamlara ne olacağını deli gibi merak ederken başından beri bize eşlik eden iki korumadan esmer olan Baran'a yaklaşıp, "Avşin Hanım'ın kuzeniyle görüşüyormuş," dedi gözlerini Baran'ın gözlerine sabitleyerek. "Böyle bir şey aklımıza gelmediği için onları izletmedik."

"Gözüm görmesin sizi, odanın önüne adam dikin yarından sonra gideceğiz buradan. Akrep'in alıp verdiği nefesi bile bana haber edeceksiniz. Nereye gidiyor, kimlerle görüşüyor bileceğim."

"Merak etmeyin efendim, peşine en güvenilir adamımızı yolladık."

Başıyla adamların dışarı çıkmasını isteyen Baran arkasını döndüğünde gözlerimi kaçırdım. Beyaz parkeyi izlerken adım seslerini dinlememeye çalıştım.

Şu an bana yaklaşan adam Baran olsaydı ondan korkmazdım. Öfkeli, sinirli her an yıkıp yakacak bir adamdı. Ben bu adamdan korkuyordum. Bana bir şey yapmayacağını bildiğim halde kendime gelemiyordum. Kimsenin giremeyeceği bir deliğe girip saklanmak istiyordum.

"İyi misin?"

Ses tonu az öncekine nazaran biraz yumuşayınca gözlerimi sımsıkı yumdum. Gözümün önünde adamı vurdu. Dışarıdan nasıl gözüküyordum bilmiyorum ama ruhum korkudan ölmek üzereydi. Daha önce psikolojik şiddet çok yaşadım. Ölümle her dakika tehdit edildim. Her zaman kurtulacağımı düşündüm. Kimsenin beni öldüreceğini düşünmedim. Ölümün kolay olmadığını düşünüyordum çünkü. Birinin canını almak kolay olmamalıydı. Bugün ilk kez canlı canlı şahit oldum. Baran korkmadan adamın bacağından vurdu. Elleri titremedi, dudakları gerilmedi, gözlerini kaçırmadı. Adamın gözbebeklerinin içine bakarak etine mermiyi sapladı.

Birini yaralamak, öldürmek bu kadar kolaymış bugün bunu çok iyi anladım.

Kollarımdan tutup ayağa kaldırdı beni. Saçlarım yüzüme doğru dökülürken parmağının ucuyla saçlarımı kulağımın arkasına aldı. Yüzüne bakmıyordum, bundan hoşlanmamış olacak ki sıkıntıyla nefesini dışarı bırakıp kendi odasına doğru yürüttü beni. Benim odam ve salon yerle bir olmuştu neredeyse. Onun odasına girdiğimizde kapıyı kapatıp siyah çarşaflara bürünen yatağın üzerine oturmamı sağladı. Duvar dibinde duran sandalyeye doğru ilerlediğinde kollarımı ovuşturup akan burnumu çektim.

"Ağlama Avşin. Ağlarsan seninle sakin konuşamam."

Gözyaşlarımı sildim hemen. Sandalyeyi karşıma getirdiğinde dizlerimiz birbirine temas edecek şekilde yakınıma oturdu. Geri gideceğim an bacaklarımı kaslı bacaklarının arasına alıp kapadı. Sıkmıyordu ama kıpırdayamıyordum. Bacaklarından gelen sıcaklığı kendi tenimde hissediyordum. Geri çekmek istedim öne doğru eğildi.

"Anlat bakalım, Firuze bu adamı nereden buldu?"

Omuzlarımı silkip bakışlarımı kaçırmak istedim. Parmaklarıyla çenemi tuttu. Başparmağı çenemin sivri kısmında dolaşırken derin nefes alıp, "Ya sana zarar verseydi," dedi kısık sesle. "Ya canını yaksaydı?"

"İyiyim ben, korktum ama gerçekten iyiyim. Lütfen birilerini yaralama. O adamı vurduğuna inanamıyorum. Baran sen gerçekten çok değişmişsin, insanların, hayvanların asla canını yakmazdın. Nasıl

acımadan vurdun o adamı?"

Kalın kaşları gözlerine doğru inerken dudakları konuşmak için aralandı.

"Bu odanın içinde sen vardın. Seni korumaları için diktim kapının önüne. Eğer saçının teline zarar gelseydi bacağına değil beynine sıkardım. Senin olduğun odaya destursuz kim girerse emin ol bundan daha beterini yaşayacaklar. Şimdi anlat bana nereden tanıyorsunuz James'i?"

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup başımı hafif kaldırdım.

"Firuze aile baskısından bunaldığı bir akşam yaşadıklarını telefona yazmış. İnternetten ülkelerin kodlarına bakıp İtalya'ya ait olan kodu alıp kafasından numara sallamış." Kaşları havaya kalkarken dudaklarım kapandı. "Devam et," dedi şaşkın sesiyle. Yutkunup biraz daha geri çekildim. "O numara James'e aitmiş. O gün bugündür konuşuyorlar. Firuze için benim dükkâna hediyeler gönderiyordu ben oradan tanıyorum. Bugüne kadar birebir karşılaşmamıştım ilk kez bugün gördüm onu."

Boğuluyormuş gibi gömleğinin düğmelerini çözüp çenesini sıktı. Kendini frenliyordu, bunun için zorlanıyordu ama yine de söylemek istediklerini söylemiyordu. Cebinden telefonunu çıkarıp ayağa kalktı. Pencerenin önüne giderken gerilen bacaklarımı iki yana açıp ovuşturdum. Bacaklarının arasında sabit durmaktan uyuşmuştu.

"Erhan, Firuze'yle seni almaya gelen adamlarla birlikte benim evime geçin. Orada Zeliha'yı göreceksin. Kalbin sevdi mi gözün hiçbir şeyi görmez, senden beklenilecek hareketi yap yanında ol. Yarından sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp gömleğinin düğmelerini çözerken gözlerimi üzerinden çekemiyordum. Karşımda rahatlıkla soyunması normal değildi, benim onu izlemem hiç normal değildi.

"Canı sıkılınca tanımadığı numaraya mesaj gönder, ne hikmetse o numarada İtalya'n mafyasının numarası çıksın. Tanımadığın adamla günlerce konuş, adam kızı görmeden sevgilim desin vay canına. Ne boktan iş lan bu? Avşin, Firuze başına aldığı belanın farkında değil.

Ne yaşadı bu adamla da sevgilim diyerek kızın peşine düşüyor?"

"Ben bilmiyorum," dedim yataktan kalkarak. "Son zamanlarda iyi değildim. Babalarımız bizi yan yana getirmediği için neler yaşadığını bilmiyordum. Sadece bildiğim adamın ona değer verdiğiydi. Her gün hediyeler gönderiyordu Firuze için. Bana iyi geliyor diyordu, Firuze."

Gömleği elleri arasında buruşturup duvara fırlattı. Ellerimi birleştirip geri adım attığımda üzerime geldi. Bacaklarım yatağa çarparken geri düşmemek adına yere sağlam bastım.

"Herif mafya, uyuşturucu satıyor. Aklına gelebilecek bütün kötü işleri yapıyor. Bir kadını sevmeyi bilmez o. Günü birlik ilişkiler yaşayan adam dünyanın bir ucundaki kadını bulmak için ayağa kalkıyorsa bu adam Firuze'ye kafayı tahmin ettiğimden daha fazla takmış."

"Firuze'yi bulur mu?" dedim elimi dudaklarımın üzerine kapatarak.

"Firuze isterse bulamaz. Ama ona gitmek için bir adım atarsa kolaylıkla bulur. Ah Avşin, her gün biraz daha beni şaşırtıyorsunuz."

Dudaklarımı büzüp gözlerimi kıstım.

"Bakma şöyle, yumuşamayacağım. Otur burada duş alıp geliyorum."

Arkasını dönüp banyoya ilerledi. Neden burada bekliyorum ki? Salona gitmek için adım attığım an, "Avşin," diye bağırdı. Yatağa oturup, "Uyuz," dedim kısık sesle. Gözlerini odada bıraktı sanki. Her hareketimi biliyor.

Yatağın üzerinde geri geri giderek sırtımı yatağın başlığına dayadım. Salondan sesler geliyordu. Yastığı kollarımın arasına alıp gözlerimi kapıya diktim. Büyük bir ihtimal adamları odayı topluyordu. Her şey güzel giderken bir anda işlerin gerilmesi canımı sıktı. Günlerdir tek bir sorun yaşamamıştık bu da sorunlu hayatımda bir şeylerin yoluna girdiğini gösteriyordu. Şimdi işler tamamen değişti. O adam Firuze'yi bulur mu bilmiyorum. Umarım bir daha hiçbir şekilde yan yana gelmezler. Firuze'nin kötü birinin yanında işi yok. Benim gibi hayatı sıkıntılarla dolu olan kızın hayatına James gibi adam fazlaydı.

Su sesi kesildiğinde cenin pozisyonunda yatıp gözlerimi kapadım. Babamdan dolayı tecrübeli olduğum için uyuyor numarası kolaylıkla yapabiliyordum. Her şeye alıştığım gibi buna da alışmam acınası bir durumdu.

Banyonun kapısı açılıp kapandığında sakin bir şekilde beklemeye devam ettim. Gözlerimi kapamamdaki neden onu çıplak görmek istemediğimden dolayıydı. Banyoya girerken yanına kıyafet almamıştı. Eminim şu an beline bağladığı havluyla odanın ortasında durmuş beni izliyordu. Ne demeye dolaba gidip üstüne kıyafet almıyorsa.

Çıplak ayaklarının çıkardığı ses kulaklarıma ulaştığında yutkundum. Üzerime geldiğini hissediyordum bu yüzden de kalbim deli gibi atıyordu.

Yatağa oturduğunda zorlukla nefesimi sakin tutmaya çalıştım. Parmakları alnımda dolaşırken nefesi yüzüme çarptı. Aniden gözlerimi açıp ne yapıyorsun demek isteyen yanımı sıkı sıkı tutan kalbim bırak ne yapacağını izleyelim diyordu.

"Küçük bir evim olsun isterdim. İçinde sevdiğim kadın, bir kızım bir de oğlum. Akşama kadar minibüsün başında çalışarak onları düşünmek isterdim. Eve geleceğim zaman sevdikleri yiyecekleri alıp koşarak onların yanına gitmek isterdim. Eve girdiğim an ilk önce karıma sımsıkı sarılır özlediğim kokusunu içime derin derin çekmek isterdim. Sonra onun canından olan çocuklarımı kollarımın arasına alıp yanaklarını öperdim. Gününün nasıl geçtiğini sorardım. Karım akşama kadar yorulduğu için ellerimi yıkar mutfağa ona yardıma giderdim."

Yutkunup ellerimi yanağımın altına aldım. Sesi kulaklarıma ninni gibi geliyordu.

"Çocuklarla oynadıktan sonra onları yatağına yatırıp karımla sohbet ederdim saatlerce. Bazen birbirimizi şakalar yapardık, bazen o bana küstüğünde gönlünü almak için peşinden giderdim. Hep seni seviyorum derdim, sabah akşam susmadan yılların acısını çıkarmak ister gibi seni seviyorum demek isterdim. Seni kalbime sığdıramayacak kadar çok seviyorum."

Kalbim göğüs kafesimi delerken hayallerindeki kadını neden

kendim olarak hayal ettim bilmiyorum. Nefesim hızlanırken alnımda dudaklarını hissettiğimde yanağımı ısırdım. Yanağımın içini ısırmaktan kanarken uzaklaştığını hissettim. Gözlerimi aralayıp dolaptan kendine kıyafet alışını izledim. Arkasını dönecekken tekrar gözlerimi kapatıp bahsettiği hayallerini düşündüm. Onun yanında başka bir kadını düşünemiyordum. Günlerdir benimle ilgilendiği için miydi bilmiyorum, bildiğim eğer bir gün elini tutan bir kadın görürsem kıskanırdım.

Bu hayatta karşılık beklemeden bana değer veren ikinci insandı.

Ve ben o insanı kaybetmek istemiyorum...

Tabağıma bırakılan omlete yüzümü ekşiterek bakıp başımı iki yana salladım. On dakikadır Baran kahvaltı yapmam için yiyecekleri tabağıma doldurup duruyordu. Canım istemiyor desem de inatla yemem için neredeyse çatalı ağzıma sokacaktı.

"İstemiyorum," diye nazlandığımda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Yüz ifadesi yumuşarken üst dudağı hafif kıvrıldı.

Bir haftada şunu çok iyi anladım, Baran'la yumuşak sesle konuşunca farklı birine dönüyordu. Beni her yere götürerek, düşüncelerime önem vererek beni mutlu ediyordu. Böyle zamanlarda bambaşkaydı, sanki öl desem ölecek gibi bakıyordu.

"Pekâlâ, aç hissettiğin de söyle senin için odaya yiyecek bir şeyler söyleriz. Akşam balo var. Buradaki bütün iş adamları katılıyor, bana eşlik edersen sevinirim."

"Ederim. Daha önce böyle bir organizasyona katılmadım. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Daha doğrusu kimseyi tanımıyorum, beni yalnız bırakmazsın değil mi?"

"Bırakmam. Nereye gidersem yanımda geleceksin."

Tebessüm edip geri çekildim. O kahvaltısını yaparken gözlerimi kahkaha atarak konuşan insanların üzerinde gezdirdim. Yüzlerindeki çoğu tebessüm sahteydi. Samimiyetsiz dostluklar, eğlendiklerini düşünüyorlardı sadece. Gerçekten mutlu olsalar birbirlerine küçümseyerek bakmazlardı.

İç çekip, "Annem hasta sanırım," dedim Baran'a dönerek. "Sabah evi aradığımda öksürüyordu. Nasıl olduğunu soracağım zaman babamın sesini duydum o sıra telefonu kapadı annem."

"Geçmiş olsun çiçeği göndeririz. Havalar çarpmıştır takma kafana."

Nasıl da rahat! Başımı iki yana sallayıp, "Senin annen nasıl?" dedim. "O günden sonra bir daha görmedim onu."

"Gaziantep'te teyzemin yanında kalıyor. İyi olmak için yaşamaya çalışıyor."

"İyi olmasına sevindim."

"Hayat devam ediyor. Kötü olaylar yaşıyoruz ama yine de nefes alıyoruz. Emin ol annem hayatının en kötü günlerini yaşamış bir kadın. Ama güçlü, asla kendini eve kapatmıyor. Teyzem söyledi köydeki çocuklara patik örmeyi öğretiyormuş. Baktığın zaman küçük bir şey gibi durabilir ama annem için oldukça büyük bir durum. Hayata tutunuyor."

Uzattığı elmayı elinden alıp ısırdım.

"Benim de hayallerim var. Çocuklara Amigurumi öğretmek istiyorum. Eskiden örer yetimhanedeki çocuklara götürürdüm şimdi bırak onlara bebek götürmeyi yanlarına gidemiyorum."

Elimin arasına bir dilim şeftaliyi bırakıp geri yaslandı.

"Yarın dönüyoruz, ne yapmak istediğini iyi düşün. Eğer çocuklara eğitim vermek istiyorsan o yetimhaneyi devralırım. Akşama kadar onlarla vakit geçirir bebek örmeyi öğretirsin."

Ağzımın içinde ekşi tat oluşturan şeftaliyi yutup kollarımı masanın üstüne koydum. Öne doğru eğildim o da benim gibi eğildi.

"Benim için neden bu kadar çok şey yapıyorsun? Yetimhaneyi almak büyük bir şey."

Kehribar gözlerini gözlerimden çekmeden tebessüm etti. O an kalbim duracaktı. Terleyen avuç içlerimi dizlerime bastırıp hızlanan nefesimi kontrol altına aldım. Kalbim ağrıyordu. Karnımın içinden başlayan kramp göğüs kafesimin altına doğru yol alıyordu.

"Almak istiyordum zaten, duvarları eskimiş tamire ihtiyacı vardı. Tamamen yeniler çocukları rahat ettiririz."

Başımı yana eğdim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, sana minnettar olduğumu bil. Bunu hiçbir zaman unutma. Bir gün ayrı yollara gidersek sana değer verdiğimi hep aklında tut."

Gözlerinin içi parlarken, "Bunu duymak iyi geldi," dedi. "Ayrı yollara düşmeyeceğiz, aynı yolda yürümek için yan yana adımlar atacağız tamam mı?"

Yanaklarımdaki kızarıklık yüzümü yakarken, "Tamam," dedim fısıldayarak.

"Rahat konuşman için terapist ayarladım. Sen gelsin dediğin an gelecek."

"Teşekkür ederim. Sanki son zamanlarda daha iyiyim, değil mi?"

Masanın üzerinden elini uzatıp bileğimi tuttu. İnce bileğim avuçları arasında dururken parmağıyla nabzın attığı kısmı okşadı.

"Her zaman iyiydin sen? Bir akşam pencerenin önüne çikolata bırakırken kendi kendine konuştuğunu duydum. O an azmine hayran kaldım. Pes etmiyordun, konuşmak için çabalıyordun."

Ağzım açık kalırken, "Nasıl?" dedim bileğimi elinin arasında çekerken. "Penceremin önüne yiyecekleri koyan Akın değil mi?"

Kaşlarını kaldırıp, "Yo," dedi sakin sesiyle. "Ben bırakıyordum."

"Neden?" dedim oldukça kısık sesle. Kal gelmişti, oturduğum yere yapışmıştım adeta. Yüzüme çarpan rüzgâr bile mimiklerimi hareket ettirmiyordu.

"Seni görüyordum, evlerimiz yan yana olduğu için her akşam kavgalarınızı duyuyordum. Sen karanlıktan korktuğun için tülü açar öyle yatardın. Hemen hemen çoğu akşam yemek yemeden yatardın bu da benim canımı fazlasıyla sıkardı. Düşünsene yanı başındaki komşun hiçbir şey yemeden saatlerce tek başına küçük bir odanın içinde uyuyor. Bir akşam dayanamadım senin için bir şeyler yapmak istedim, babanla konuşmak için adım attım ama hemen geri çekildim. Eğer babana sana iyi davranmasını söylersem sana daha fazla baskı yapa-

cağını düşündüm. Senin için aldığım yiyecekleri sana birebir vermek istediğimde gözlerinin beni görmediğini fark ettim. Hep üzgündün, hep kırılgan. Farklı bir yol buldum, her akşam senin için aldıklarımı pencerenin önüne koydum, ilk baş almadın ama sonra almaya başladın. Bu da yıllardır sürdü. Her akşam tok uyuduğunu bildiğim için gönlüm rahat uyudum ta ki cezaevine girinceye kadar. Yine yemek yemeyecek zayıflayacak dedim geceleri başımı yastığa koyarken."

"Gönlün o kadar güzel ki sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Keşke seninle sohbet etseydim, keşke çekinip senden uzak durmasaydım. Düşüncelerin, hayata olan bakışın bana cesaret veriyor. Keşke Zeliha'dan başka beni düşünen birilerinin varlığını hissetseydim. Özür dilerim seni göremediğim için. Ya da görüp selam vermediğim için."

Bakışlarını masanın üzerine çevirdi. Yutkunuşunun sesi kalabalığa rağmen duyuldu. Dik duran omuzları kısa bir süre düştü ardından hemen toparlandı.

"Ben de söyleyemediklerim için pişmanım. Geride yaşananlar geride kaldı. Bundan sonra yeni bir hayat yaşayacağız. O yüzden geçmişi düşünüp bize acı veren mahalleye dönmeye gerek yok. Şimdi kalkıp odamıza çıkalım senin için elbise aldırdım. Saçını yapacak olan kızlar odada olacak. Sen rahat rahat hazırlanırken ben işlerimi halledeyim."

Başımı sallayıp masanın üzerinden çantamı aldım. Hâlâ şaşkındım, o yiyecekleri Akın'ın koyduğunu düşünüyordum. Kahveyi bırakırken görmüştüm onu. Neden böyle bir şey yaptı aklım almıyor. Her şeyi mi yalan olur bir insanın, tamamen farklı bir karaktermiş.

Gözlerimi Baran'ın üzerinden alamadan restorandan çıktık. Geçen gördüğüm sarı saçlı kadın yeri döven topuklu ayakkabılarıyla bize doğru geliyordu. Uzun boyu, düzgün fiziği ile göz dolduruyordu.

"Sabahtan beri seni arıyorum Baran, neden telefonu açmıyorsun?"

"Müsait değildim," diyen Baran elini belime yerleştirip beni kendine çekti. "Bir sorun mu var?"

Soğuk konuşmasından bozulan kadın gözlerini kısa bir an bana

çevirdi. Öfkeyle bakan hareleri her an burayı yakacak gibiydi.

"Akşamki baloya kaçta gideceğiz? Beni odamdan alır mısın?"

"Akşam beraber gideriz diye konuşmadık. Sen tek gidersin."

"Ama neden? Genelde hep birlikte gidiyorduk. Tek başına gitmeyi sevmezsin sen böyle yerlere."

"Tek başıma gitmeyeceğim zaten. Partnerim yanımda."

Şokla açılan gözlerini bana çeviren kadın uzun tırnağa sahip olan işaret parmağını bana doğru uzattı. Karşısında böcek varmış gibi yüzüne buruşturup, "Bunun ne işi var orada?" dedi dişleri arasından. "Senin partnerin her zaman bendim. Bu-"

"Adım Avşin," dedim daha fazla geri planda durmayarak.

"Sana adını sormadım."

"Bir şeyler ye Helena. Kan şekerin düşmüş senin."

Sinirden yerinde duramayan kadının yanından geçip asansörü doğru yol aldık. Bu kadını iki kez görmeme rağmen ondan haz etmiyordum. Baran'la emir vererek konuşması ikisinin arasında yakınlığın ileri derecede olduğunu gösteriyordu.

"İstersen ben gelmeyeyim ayıp olmasın arkadaşına."

Üstten bakıp, "Önemsiz biri," dedi dudakları arasından.

Kinayeli bir şekilde sırıtıp, "Bence önemli biri," dedim asansörün içine giriş yaparak. "Senden etkileniyor gibi, yanında kadın görmeye dayanamıyormuş gibi hali var. Aranız bozulmasın."

"Seninle bozulmasında gerisi önemli değil."

Tebessüm eden dudaklarımı kapatıp önüme döndüm. Bana sen benim için daha değerlisin demek istiyordu. Bu da ayaklarımın yerden kesilmesini sağlıyordu. Bir erkek için özel olmak istemezdim ama onun için özel olmak farklı duygular hissettiriyordu. Mesela yüzüne yakışan tebessümün sadece bana özel olması gururumu okşuyordu. Benim yanımda tebessüm ettiği gibi ılımlı konuşması da hoşuma gidiyordu. Her ne kadar başkalarının yanında öfkeli olsa da açıkçası o an bana karşı soğuk olmadığı için bu durumu umursamıyordum.

Sadece bana özel olması güzeldi.

Akşama kadar iki kızın beni hazırlamasıyla baloya hazırdım sonunda. Straplez bel kısmı dar olan kırmızı elbisenin eteği yere kadar uzanıyordu. Dizlerimin bir karış yukarısında bulunan yırtmacı hoş duruyordu. Elbise seksi bir elbise olduğu kadar masumda duruyordu. Aynanın karşısında dönüp belime kadar uzanan dalgalı saçlarımı inceledim. Kendimi tamamen kızlara bıraktığım için onlar ne derse o olmuştu. Saçlarım kabarık duracak diye çekinirken şu anki görüntü dikkat çekiciydi.

"Avşin, hazır mısın?"

Yatağın üzerinden gümüş rengindeki küçük el çantasını alıp, "Hazırım," dedim. Topuklu ayakkabıların üzerine zor basarak kapıya ilerledim. Kapının kolunu tutup açmadan önce derin nefes alıp gözlerimi kapadım. Acaba beni güzel bulur muydu? Gözlerimi açıp, *'Ne zamandır onun için güzel olmayı umursar oldun Avşin,'* dedim fısıldayarak. O benim her halimi biliyordu, makyaj yapıp güzel elbise giydim diye bana karşı olan bakışımı değişecekti. Başımı iki yana sallayıp kapıyı açtım. Salona giriş yaptığımda yerde olan gözleri ayaklarımdan başlayarak yukarı doğru çıktı. Adem elması aşağı inip yukarı çıkarken sigarasını yakmak için yanan çakmağı söndü. Ağzındaki sigara dudaklarının arasından yere düşerken gözlerini gözlerimle buluşturdu. Simsiyah takım elbisesi gibi gözleri de siyaha büründü.

"Hey, balonun en güzel kızı olarak kızlara kalp krizi mi geçirteceksin?" Sırıtıp çantayı sıktım. "Büyüleyici gözüküyorsun."

"Teşekkür ederim." Elimi uzatıp, "Siyah gömlek yerine beyaz giyseydin keşke," dedim. "Sürekli koyu renk giyiyorsun biraz farklı olsun."

Başını yana eğip, "Hımm," dedi mırıldanarak. "Benim için gömlek seçmek ister misin?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "İsterim." Elini öne doğru uzattı. "O zaman buyurun Avşin Hanım, bu akşam sizin ellerinizin seçtiği gömleği giyeceğim." Dudağımı ısırıp ayağımı burkmamaya çalışarak odasına ilerledim. Dudakları arasından ıslık çalarak arkamdan geldi. Dolabın kapağını açmak için yüzüne bakıp onay bekledim. Ceketini

çıkarıp, "Sorman hata," dedi. Gülüşüm yüzümde büyürken sürgülü kapağı açıp sırayla dizilmiş gömleklerin üzerinde göz gezdirdim. Sonda duran beyaz gömleği alıp ona uzattım. Hangi ara üzerindeki siyah gömleği çıkarmıştı farkında değilim. Bedenine bakmadan bakışlarımı dolabın içine çevirdim. Alt kısımda duran çekmeceden siyah papyonu alıp dolabın kapağını kapadım.

"Bu papyonu tak."

"Getirebilir misin?"

Arkamı dönüp çekingen adımlarla yanına ilerledim. Aynanın karşısında beyaz gömleği kaslı kollarına geçirdiğinde ister istemez kasık bölgesine doğru uzanan dikiş izi gözlerime çarptı. Dikiş izi eski bir yaraya benziyordu. Buğday teninde çizgi gibi duruyordu. Yaraya uzanmak isteyen parmaklarım kaşınırken gözlerimi kaçırıp yutkundum. Arkamı dönüp ellerimi yüzümün önünde sallayıp, '*Kendine gel,*' dedim fısıldayarak. Ne oluyordu bana anlamış değilim. Ona karşı çekiliyordum, hem de kendimi durduramayacak şekilde hızla koşuyordum. Bu hislerim korkutuyordu beni, birine bağlanmak, âşık olmak benim için çok uzaktı.

"Hazırım, çıkalım hadi."

Onaylamak adına başımı sallayıp odadan çıktım. Yanıma geçip odanın kapısını açtı. Karşımıza çıkan korumaların arasına girdiğimizde kalın parmakları benim ince uzun parmaklarımı hapis aldı. Nefes almayı unuturken avcumu yakan avuç içindeki sıcaklık karnımdan kasıklarıma doğru sıcacık bir sıvının aktığını hissettirdi. Neler oluyor bana? Gözlerimi ona çevirdim. Önüne bakarak ilerliyordu. Yüzü sert, kaşları çatık Kurt lakabının hakkını veriyordu.

Asansöre bindiğimizde bize eşlik eden iki korumadan biri eksi sıfıra basıp ellerini önünde birleştirdi. Diğeri kulağındaki kulaklığa talimat veriyordu sürekli Baran'ın aşağı indiğini dair.

İlk kez böyle bir ortama gireceğim için heyecanlanmıyorum desem yalan olurdu. Yanımda duran adam güçlü bir adamdı. Benim tanıdığım minibüs şoförü Baran olduğu gibi başkalarının korktuğu Baran'dı. Aşağıda nasıl bir manzarayla karşılaşacaktım bilmiyorum ama eminim Baran'ın gücünü göreceğim.

Kapılar iki yana açıldığında iki adam önden çıktılar. Baran başparmağıyla elimin üzerine okşadı. Bir şey söyleyeceğini beklerken hiçbir şey demeden ilerledi. Geniş iki kapılı yere yaklaştıkça yüzü tanınmayacak boyuta geliyordu. Eminim korkmamam için elimin üzerinde parmağını dolaştırıyordu. Herkese karşı çatık kaşlarla olurum sana olmam demişti. Bu yüzü bana olmadığı için önüme dönüp daha fazla onu izlemedim.

Kapı iki yana açıldığında derin nefes alıp aynı anda adım atarak geniş bir salona giriş yaptık. Arkamızda duran sessiz koridor, önümüzde duran kalabalık insanlar bir an hareket eden ayaklarımı durdurdu. Sessiz koridora gitmek için geri adım atan ayağım Baran'ın kulağıma eğilmesiyle durdu.

"Gitmek istiyorsan gidebiliriz."

"Ama bu balo senin için önemli değil mi?"

"Sen daha önemlisin."

Derin nefes alıp, "Sen hep yanımdasın," dedim. Başını aşağı yukarı sallayıp, "Hep yanındayım," dedi. "O zaman gidelim," dediğimde yanağıma hafif buse kondurdu. Olduğum yerde sendelerken gözlerindeki tebessümle, "Yürüyelim," dedi boğuk sesiyle.

Elimi ayağımı yerden kestin nasıl yürürüm ben şimdi?

"Hoş geldin Kurt," diyen orta yaşlı adam yanımıza gelince düşüncelerimi, duygularımı kısa bir süre görmezlikten geldim.

"Hoş buldum Sadık Bey, herkes burada anlaşılan?"

"James hariç çetenin diğer üyeleri burada. Senin gelmeni bekliyorlardı."

James Türkiye'ye gidecekti. Umarım Firuze'yi bulamamıştır. Adam yanımızdan uzaklaşınca içimi kemiren soruyu Baran'a sordum.

"Sence Firuze'yi bulur mu?"

"Bulmaz merak etme. Dedim sana eğer Firuze ona gitmek için adım atmazsa benim yanımdan kızı alamaz."

"Sevindim. Firuze'nin o adamdan uzak durmasını istiyorum."

"Senden çok ben istiyorum. Türkiye'ye dönelim onunla konuşacağım bu konuyu."

Yuvarlak masanın önüne geldiğimizde oturan üç adam ve yanındaki kadınlar ayağa kalktı. Helena kırmızı şarabı nefes almadan içiyordu. O hariç herkes tebessüm ediyordu.

"Nasılsın Kurt?" diyen kumral adam elini Baran'a uzattı. Başını öne doğru eğip adamın elini sıkan Baran, "Kuzenin nerede Leonardo?" dedi dişleri arasından. "Sorma," diyen adam Baran'ın asık yüzünün aksine sırıtarak, "Gönül işleriyle uğraşıyor," dedi laubali şekilde. "Kendisi gönlünü Türk kızına kaptırmış, düşünebiliyor musun Akrep, namı değer James bir kadına âşık oldu. Büyük bir olay." Masanın üzerinden şarap bardağını alıp kafasına dikti. Gözü bana değdiğinde beyaz dişlerini gözlerimin önüne serecek şekilde sırıttı.

"Kadının çok güzel dostum. Merhaba, ben Leonardo, siz?"

Kekeleyeceğim için konuşmadım. Gözlerimi yüzünden çekip Baran'ın kolunun arkasına doğru hafifçe geçtim.

"Gözlerine sahip çık, Aslan."

Kahkaha atan adam, "Merak etme dostum başkalarının kadınına asla bakmam," dedi. "Her tür pisliği yaparım biliyorsun ama birinin kadınına bakmam. Gözlerimi seviyorum."

Yerine oturan Leonardo kendine şarap doldururken sarışın olan adam elini uzatıp, "Merhaba Kurt," dedi kalın sesiyle. "Uzun zamandır görüşemiyoruz."

"Öyle oldu, Yılan."

Yılan mı? Bu ne be hayvanat bahçesi gibi lakaplara sahipler. Gülmemek için kendimi zor tutarken Baran diğer adamla selamlaşıp oturmam için sandalyeyi çekti. Yerime oturup çantamı kucağıma bıraktım. Beni izleyen insanlarla göz göze geldiğim an geriliyordum. Bakışlarımı hızla onlardan çekip yanımda oturan Baran'a doğru döndüm.

"Bunlar Türkçe biliyor mu?" dedim kulağına doğru. Kekeliyordum ve ben bu insanlardan utanıyordum.

"Rahat ol, kimse sana bir şey söyleyemez. Bütün gece boyunca sessiz olma."

"Utanıyorum."

"Neden? Hayatlarını bilsen suratlarına bakmazsın. Utanacak biri varsa onlar."

"Pekâlâ, neden lakaplarınız hayvanlar âlemi gibi?"

Alt dudağını ısırıp dudaklarını çıplak omzuma değdirdi. Dışarıdan bakıldığında beni öpüyor gibi dursa da bence gülmemek için kendini zor tutuyordu. Nefesini omzuma üfleyip kendini geri çekti. Gözleri kızarmıştı. Dudaklarım iki yana kıvrıldığında, "Sakın," dedi dişleri arasından. "Ama komik," dedim kendimi tutamayarak.

"Biz en iyisi dans edelim," diyerek beni oturduğum yerden kaldırarak pistin ortasına doğru götürdü. Sırf gülmemek adına aniden beni ayağa kaldırmıştı. Masadaki kişilerin şaşkın bakışlarını umursamadan elini belime yerleştirip bedenimi kendine çekti.

"Karizmamı mı bozacaksın?"

Elimi omzuna yerleştirip, "Öyle bir niyetim yok," dedim. "Komik olduğunu itiraf et."

"Odada söyleseydin saatlerce gülebilirdim. O güzel aklına nasıl geliyor bunlar anlamıyorum."

"Anlamayacak bir şey yok arkadaşlarının lakapları öyle. Duyan ilk kişinin aklına hayvanat bahçesi gelir."

Başını arkaya doğru atıp boğazını temizledi. "Onlar benim arkadaşlarım değil," derken beni kendine biraz daha çekti. Yüzü boynumun arasına girerken sıcak nefesi tenimi ısıttı.

"Akrep; Yani James fazlasıyla tehlikeli biri. Sinsi bir şekilde yaklaşıp zehrini bedenine sokar.

Aslan: James'in kuzeni Leonardo, gittiği her yerde gücünü göstermeyi sever. Güler yüzlü bir adamdır ama fazlasıyla öfkelidir.

Yılan: En tehlikeli adamlardan biri olan Alexander. Bu camiada sokmadığı kişi kalmamıştır. Bu aralar bana yanaşıyor onunla birlikte uyuşturucu işi yapayım diye."

Başımı göğsünden çekeceğim an belime baskı yapan eli engel oldu.

"Asla yapmam. Ben sadece kumarhane işletiyorum, kimseye zorla kumar oynatmıyorum onlar kendileri geliyor ve oynuyor. Zehir satıp çocukları öldürmem merak etme."

"Böyle bir şey yaparsan yanında durmam."

"Yapmam. Merak etme merhametim biraz da olsa var."

"Peki, sana neden Kurt diyorlar?"

"Türk olduğum için. Tuttuğumu koparırım, pençemi sapladığım yeri sökerim. Benimle çalışmak isterler ama benden de deli gibi korkarlar."

Sesinde gurur vardı. Konuşurken sesi ara sıra yükseliyor lakabıyla övünüyordu.

Bedenimi geri itip, "Biraz eğlen," dedi ciddi yüz ifadesiyle. Uzaktan bakan bana kızıyor sanıyordur ama o kimsenin görmediği gözlerindeki tebessümü bana göstererek eğlenmemi sağlıyordu.

"Biraz gül Avşin. İnsanlar seni yanımda mutsuz hissetmesin."

"Sen suratsız olduğun için böyle hissetmeleri normal."

Yine dişlerini dudaklarına batırınca kahkaha attım. "Gül hadi, sana gülmek çok yakışıyor." Ellerimden tutup kollarımı havaya kaldırdı. Etrafımda döndürerek bedenimi kendi bedenine çekti.

Pembe toz bulutları etrafımızda döndükçe onun kolları arasında başım dönüyordu. Tanımadığım bir sürü insanın arasında, sesli bir şekilde kahkaha atıyordum. Bedenim dört duvar arasında değil geniş salonun ortasında özgürlüğünü ilan ediyordu.

Sanki sadece biz vardık, müzik yok, gülen insanlar yok, şarap bardakların birbirine çarparken çıkardığı o tok sesi yok.

Sadece biz...

"Ruhum bedenimden ayrılmış bulutların üzerinde dans ediyor. Arkamda bıraktığım insanlar acı çekerken benim eğlenmem doğru mu?"

"Senin bileğine pranga takan insanlar sen mutlu olduğun için üzülüyorlar. Mutsuz olduğunda seninle üzülmedikleri gibi eğlendiğinde mutsuz oluyorsalar onları düşünme. Bırak cehennem denen ateşin içinde yanmak istiyorsalar yansınlar. Yaşarken sana cehennemi yaşatan insanlar bence gülmeyi hiçbir zaman hak etmiyorlar."

"Bu kişiler ailem olsa bile mi?"

"Senin o güzel yüzüne yakışan tebessümü söndürenlerin hepsi yanan ateşin içinde kora dönüşmeliler. Bu kişiler ailen olsa bile."

Kollarımı boynuna doladım. İki eli belime sarılırken, "İlk kez dans ediyorum," dedim. "Bir kere mahallede Gülsüm ablanın düğünü vardı. Sen de gelmiştin, bana doğru yürümeye başladığında beni dansa kaldırmaya geliyorsun sandım. Adımların yan masaya doğru yol alınca yüzümü asıp bana niye bakarak geliyorsa dedim kendi kendime. Hayallerimle oynadın."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sana geliyordum. Cesaretini topla Baran dedim, git benimle dans eder misin diye sor dedim. Oturduğum yerden kalkıp sana doğru gelmeye başladım."

"Sonra durdun. Neden durdun Baran?"

"Eğer o an seni kollarımın arasına alsaydım ölürdüm. Yanına varamadan yerinden çıkacak olan kalbim seni kollarımın arasına aldığımda dururdu."

Elimi göğsünün üstüne koyup, "Şimdide durmak üzere," dedi fısıldayarak. Yüzü yüzüme yaklaşırken ayaklarım durdu. Az önce gümbür gümbür atan kalbim durmuş Baran'ın yaklaşmasını bekliyordu.

"Bir insanın kalbi neden bu kadar hızlı atar ki? Elleri, bacakları neden titrer?"

"Bilmiyorum, şu an benim de ellerim titriyor. Kalbimde durmuş olabilir."

Gözleri kapandığında gözlerimi kapattım. Dudakları alnıma değdiğinde omuzlarındaki ellerim beline indi.

"Çok güzelsin, sana baktıkça kalbim göğsüme sığmıyor."

"Konuşma böyle."

"Neden?"

Kalbime sahip çıkamıyorum diyemiyordum. Dudağımı ısırıp, "İşte," dedim sadece.

"Sana söylemek istediğim çok fazla söz var. Bana bir gelsen sana koşarım."

"Korkuyorum. Bu hisler beni korkutuyor."

"Korkma. Hislerine yönel. Bırak o ne diyorsa onu yap."

Hislerim ona sımsıkı sarılmamı istiyordu. Ona karşı böylesine yoğun duygular hissediyor olmam tuhaftı. Evet, yıllardır onu tanıyorum ama ilk kez böyle hissediyorum. İlk kez mi? Başımı iki yana salladım. Sabahları onun minibüsüne binmek için durağa koşan sen değil miydin Avşin? Minibüse binince onunla göz göze gelmek için şoför koltuğunun arkasına oturan sen değil miydin? Gözlerin bir kere gözlerine değse elini ayağını koyacak yer arayan sen değil miydin? Ne oldu o zamanki Avşin'e? Babasının baskıları yüzünden korkan ruhunun arkasına saklandı duyguları. Kimseyi görmedi gözüm, sadece yaşamak için yaşadın. Şimdi özgürlüğüne kavuştuğunda sakladığın hislerin gün yüzüne çıktı.

Gözlerimi açıp yoğun bakan gözlerinin içine baktım.

Ben bu adama ne zaman baksam heyecanlanıyordum. Onu görmek için koşan ayaklarıma bahane sunuyordum. Gideceğim yeri biliyor, o yüzden koşuyorum diyordum. Bunlar bahaneydi, ben bu adamdan etkileniyordum.

"Aklından geçenleri bilmek için nelerimi verirdim bir bilsen."

"Güzel düşünceler geçiyor."

"O düşünceleri benimle paylaşır mısın?"

Bakışlarımı kaçıracağım an ellerini yanaklarıma koydu.

"Söyle hadi."

"Farkında mısın müzik durmuş durumda? Eminim herkes oturduğu yerden bizi izliyordur."

Bakışlarını etrafta gezdirdi. Gözleri arkamda duran masaların ol-

duğu kısımda takılınca kaşları çatıldı. Elleri yanaklarımdan düşerken, "Seni öldüreceğim," diyerek yanımdan ayrıldı. Arkama dönüp ne olduğunu anlamak için masaların üzerinde göz gezdirdim. Bize ait olan masaya gözlerim takıldığında adımlarım durdu.

"Firuze?"

"Sana ne dedim ben, benim çevremden uzak duracaksın demedim mi?"

Koşar adım yanlarına varıp şaşkın gözlerle etrafına bakan Firuze'nin kollarını tuttum.

"Ne işin var senin burada?"

"Avşin, iyi misin? Seni gördüğüme çok sevindim."

Boynuma sarılıp dualar ederken belinden tutup onu geri ittim. Arkamızda kıyamet kopuyordu o burada durmuş bana sarılıyor.

"Nasıl geldin buraya?"

"James'le geldim. Aradım onu, gel beni al dedim o da gelip aldı."

"İyi bok yedin Firuze," diyen Baran ağzından akan kanı yere tükürüp silahını James'e doğrulttu. Firuze'yle beni arkasına alan Baran, "Benim hayatımda olan insanlardan uzak dur," dedi.

Belindeki silahı çıkarmayan James adamlarına, "Herkes silahları beline koysun," dedi sakin sesiyle. "Hanımları korkutuyoruz. Sen de sakin ol Kurt, dün sana söyledim sevgilimi almaya gidiyorum dedim bak aldım ve geldim. Germe ortamı, oturup sakin bir şekilde yemeğimizi yiyelim."

"S*ktir pezevenk."

Cık cık diyerek başını iki yana sallayan James yanımda duran Firuze'ye göz kırptı. "Asla kadın satmam."

"Seni öldürürüm," diyerek James'in üstüne atılan Baran'ın beline sarıldım. "Dur lütfen," dedim bağırarak.

"Dedim sana, kızları korkutuyorsun dostum."

"Ne kadar heyecanlı değil mi?"

Firuze'ye gözlerimi devirip, "Heyecanlı mı?" dedim hayretle.

"Mafyanın ortasındayız, her an ölme ihtimalimiz var, sen çok heyecanlı diyorsun. Sorunlu musun kızım sen?"

Omzunu silkip, "Güçlü erkekleri severim," dedi sırıtarak.

Baran havaya doğru ateş edince çığlık atıp, "Şimdi korkuyorum," dedi belime sarılarak. "Avşin bana da dön, Baran'a sarılma. Valla öne doğru atıldığında ikimiz yere düşeriz."

Hâlâ dalga geçiyordu. Bu kızın bu hallerine deli oluyorum. Psikopat insanların arasında kalmıştık. Ve ben sıkı sıkı sarıldığım insanı sevdiğimi anladığım bir akşamda onu kaybetmek istemiyorum.

Ölüm korkusunu iliklerime kadar yaşarken Firuze nasıl sırıtabiliyordu anlamıyorum. Aklım mantığımı çoktan terk etti.

"Firuze, gel güzelim evimize gidelim."

"Evinin ortasına gömerim seni."

Baran başıyla işaret verdiğinde ne olduğunu anlamadan yığınla insan salonun ortasına yığıldı. Etten duvar örerek bizi aralarına alan adamlar James ve çetenin diğer üyelerini geri planda tutarken Baran dişleri arasından, "Yürüyün," dedi.

"Ben James'le gideceğim."

"Sen çıldırmış olmalısın."

"Hayır, sevdiğim adamla gideceğim, Avşin.

"Sevdiğin adamı s*keyim."

"Maşallah sabahtan beri herkesi s*ktin Baran. Gelmiyorum, ben buraya onunla geldim onunla gideceğim."

Kollarını tutup, "Gitme," dedim. "O senin bildiğin gibi biri değil. Tehlikeli, Firuze, kötü işler yapıyor o, ne olur gitme."

"Bana zarar vermez."

"Nereden biliyorsun? Kötü işler yapıyor diyorum sana. Gitme yalvarırım, ne olursun gitme."

"Gitmeyecek zaten.

İki silah sesi geldiğinde çığlık atıp arkamı döndüm. James elini Firuze'ye uzatıp, "Gel bebeğim," dedi papyonunu boynundan çıkarıp

yere atarak.

Firuze'nin beline sarılıp, "Ne olur gitme," dedim. "Beni birazcık olsun seviyorsan gitme."

Sinirlerim fazlasıyla bozulmuştu. Hıçkıra hıçkıra ağlarken Firuze gözyaşlarımı silip, "Bir şey olmayacak," diyordu hâlâ. Olduğum yerde tepinip, "Gitmeyeceksin," diye bağırdım. "O adam kötü biri, eğer gidersen sana kötü şeyler yapabilir. O uyuşturucu satıyor Firuze."

"Saçmalama Avşin. Çocuk değilim ben, gideceğim. Yarın seni ararım, buluşuruz."

Kollarımın arasından ayrılırken Baran onu geri itti. O an patlayan silah Baran'a isabet ettiğinde tüm gücümle çığlık attım. Ortalık bir anda karıştı. Baran kanayan koluna rağmen beni ve Firuze'yi kollarının arasına aldı. Silahlar havada patlarken insanların arasında ileri geri gidiyordum. Baran her ne kadar yaralı koluyla bizi korumaya çalışsa da canının acıdığı yüzünden belli oluyordu.

Bir anda Baran'ın kollarından çekilen Firuze kaşla göz arası kayboldu ortadan. "Firuze!" diye bağırıp olduğum yerde onu aradım. Yoktu!

"Baran, Firuze yok."

Gözleri kısılan Baran'ın alnından terler akıyordu. Ellerimi yanaklarına koyup, "İyisin değil mi?" dedim sararmış yüzüne korkuyla bakarak.

"Merminin ucunda zehir vardı."

"Ne?"

"Avşin'i koruyun."

Gözleri kapandığında güçlü bedeni üzerime doğru düştü. Sırtım yerle buluşurken bedeni üzerimdeki yerini aldı.

Adamlar bağırış içinde Baran'ı kollarımın arasından almaya çalışıyorlardı. Boynuna sımsıkı sarılıp, "Ölme," dedim fısıldayarak.

"Sevdiğim insanlar beni teker teker terk ediyor. Eğer sen de gidersen yemin ederim yaşayamam. Benim için nefes al Baran."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Her yanımı karıncalar sarmış gibi insanlar sarmıştı. Korkuyla Baran'ın elini sıkı sıkı tutarken onu taşıyan adamlar bir saniye durmadan karmaşanın içinde koşarak çıkışa gidiyorlardı. Ayaklarım birbirine dolanmasın diye gözlerimi yoldan çekemiyordum. Baran'ın yüzüne bakmak istiyorum takılıp düşerim diye bakamıyorum. Gözyaşlarımı bile akıtmıyordum görünüşüm bozulmasın diye. Biliyorum ki yere düşersem Baran'ı kaybedebilirdim. Bu adamlar asla durmazlardı, onu iyileştirmek için nefes nefese canla başla koşan adamlar asla beni düşünmezlerdi.

Geniş bir kapının arasından geçince bağırarak gelen Helena anlamadığım dilde çıldırmış gibi adamların üzerine öfkesini kusuyordu. Önde duran adamların yüzlerine tokat atıyor, ağzından tükürük çıkarırcasına kadar bağırıyordu. "Viásou," (Acele edin) diye bağırınca adamlar koşmaya başladılar. Elim Baran'ın elinden ayrılırken onların peşinden koştum. Dışarı çıktığımızda adamlar Baran'ı jeep gibi arabanın içine bindirip ön taraflara bindiler. Başından beri bizimle gezen esmer koruma Baran'ı yatırdıkları arka kapıyı açıp, "Bin," dedi. Adımlarımı hızlandırıp kapının önüne geldim. Ayağımı kaldırıp arabanın

içine gireceğim an biri kolumdan tutup beni geri çekti. "Ne oluyor?" diyerek arkamı döndüğümde Helena omzumdan geri itip, "Fýge," (Defol git) diye bağırdı. Ne dediğini anlamadığım için, "Ne diyorsun?" dedim İngilizce.

"Sana buradan defolup gitmeni söylüyorum. Bir daha Baran'ın yanına sakın gelme senin için kötü olur."

Beni tekrar omzumdan itince başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim onun gibi bağırarak. "Baran'ı yalnız bırakamam, onu nereye götürüyorsanız ben de geleceğim. Hayır olmaz."

Helena beni umursamadan arabaya binince kapıyı tuttum. Parmaklarıma tırnaklarını geçirip kapıdan çekmemi sağladı. Acıdan yüzümü buruştururken yine anlamadığım bir şeyler söyledi. Ön tarafta dikilen esmer adamın yanına koşup, "Baran beni size emanet etti," dedim dolan gözlerimi hırsla silerek. Öfkeden alev alev yanıyordum, her an birine saldıracak kadar kendimi kötü hissediyordum.

Başını iki yana sallayan adam arabaya binince ellerimi camın üzerine koyup, "Beni de alın," diye bağırdım. Bilinçsiz halde yatan Baran, bu olanlardan bir haber yaşamak için savaşırken, "Baran," diye çığlık attım. "Aç gözlerini." Araba hızlı bir şekilde önümden ayrılırken olduğum yerde öylece kalakaldım. Ellerim yanaklarımda, yüzümdeki şaşkın ifadeyle giden arabanın arkasından sadece baka kaldım. Beni Baran'dan ayırdılar resmen, anlamadığım dilde kendi aralarında konuşup onu benden uzaklaştırdılar. Ben şimdi ne yapacaktım, nereye gidecektim? Baran'ın olmadığı bir yere gidemezdim.

Gözyaşlarım yağmur yağar gibi akarken kaldırım taşına oturup kollarımı göğsümün üzerinde topladım. Çöp konteynerin yanında dolaşan kediden başka kimsenin olmadığı sokakta tek başıma kaldım. Sesim çıkmıyordu, birileri sesimi duymasın diye olabildiğince sessiz bir şekilde ağlıyordum. Kimseyi tanımıyordum, kimden yardım alacaktım bilmiyorum. Çantamda o kargaşanın içinde kaybolmuştu. Ben şimdi karanlık sokakta bir başıma ne yapacaktım? Sıcacık hava bile buz gibi geliyordu. Beynimin bana oynadığı psikolojik oyun olduğunu biliyorum. Kendimi korkutmamam gerektiğini de biliyorum. Bir şeyler yapmak için burada oturmamam gerekiyordu. Baran'ı bul-

mak için otelden birilerini bulabilirdim. Her zaman yanımızda olan korumalardan biri eminim buradadır.

Oturduğum yerden kalkıp çıktığımız demir kapıya yöneldim. Ağır ağır demir kapıyı içeri iterken gıcırdayan sese yüzümü buruşturdum. Az önce aydınlık olan koridor karanlığa bürünmüş, elimi duvara sürterek dümdüz ilerledim. Sadece düz yol vardı, bu koridora çıkmak için bir kapıdan daha geçmemiz gerekiyordu. O kapıyı bulunca balonun olduğu salona giriş yapabilirdim. Yüreğimde korku vardı, hâlâ silahların patladığını düşünüyordum. Belki polisler gelip olaya müdahale ediyorlardır. Ne kadar Baran'ı götürseler de biri vurulmuştu, polislerin bunu araştırması gerekiyordu.

Demir kapıya elim değince derin nefes alıp kapının kolunu bulmak için elimi buz gibi olan kapının yüzeyinde dolaştırdım. Kapının kolu avuçlarımın arasına girince yavaşça kolu aşağı indirip kapıyı kendime çektim. Küçük aralık bile olsa salonun yoğun ışığı o aradan karanlık koridora yansıyordu. Silah sesleri yoktu, insanların konuşmaları vardı sadece. Olayın bittiğini umut edip kapıyı kendime doğru çektim. Aralık kısımdan başımı uzattım. Görevliler dağılan masa ve sandalyeleri topluyordu. Bir tane bile polis yoktu. Sanki az önce burada olay olmamış gibi insanlar çalışıyordu. Garip!

Kollarımı sıvazlayıp salona giriş yaptım. Korkudan titreyen bedenimi kontrol altına alıp yavaş adımlarla masaların aralarından ilerledim. Bizim oturduğumuz masaya yaklaştığımda çantamın masanın üzerinde olduğunu gördüm. Koşar adım masanın üzerinden çantamı alıp içinden telefonu çıkardım. Ne kadar açmayacağını bilsem de ilk Baran'ı aradım. Çaldı çaldı açan olmadı. Oysaki ne zaman onu arasam bir kere çalınca hemen açıyordu. Kim bilir şu an ne haldeydi?

"Avşin!"

Firuze'nin sesi kulaklarıma geldiği an arkamı döndüm. Telaşla yanıma geliyordu. Gözüm arkasından emin adımlarla ilerleyen çete liderlerine kaydı. Firuze'ye doğru adım atarken onların Baran'ın yerini bilip bilmediğini düşündüm. Çete liderleri birbirine zarar veremez demişti, Baran'ın vurulması yüzlerindeki öfkeden anlaşılıyordu. Birine yapılan saldırı hepsine yapılmış gibiydi.

Kollarını boynuma dolayan Firuze, "Seni çok merak ettim," dedi ağlamaklı sesiyle. Gelişin bir anda ortalığı karıştırdı Firuze demek isteyen dilimin ucunu ısırıp beline sarıldım.

"Baran'ı alıp götürdüler, beni burada bir başıma bıraktılar. Beni onlara emanet etmişti Firuze, nerede o bilmiyorum. Ben onun yanında olmak istiyorum."

"James bulur onu. Ağlama hadi."

Geri çekilip, "Sorsana ona," dedim. "Ben zor konuşuyorum beni anlamaz."

"Salak mı anlamasın, hâlâ zor konuşuyorum diyorsun. Sor sen."

Yüzlerindeki korkunç ifadeden biraz korkup geri adım attım. Parmaklarım birbiriyle buluşurken Firuze'ye yanaştım. Benim gerginliğimi hissetmiş olacaklar ki Leonardo'yla Alexander bakışlarını etrafa çevirdiler. James ellerini siyah kumaş pantolonun cebinden çıkarıp bana doğru geldi.

"Seni burada tek mi bıraktılar?" Başımı aşağı yukarı salladım. "Baran kendinde değildi, değil mi?" Tekrar başımı aşağı yukarı salladım. Konuşamıyordum onun karşısında. "Kendine geldiğinde eminim hepsinin kafasını uçuracak."

Firuze'yle gözlerimizi büyütürken, "Şaka," dedi hafif çenesini kaldırıp. Şaka diyordu ama dudaklarında tebessümün izi yoktu. Kaşları çatılı, mavi gözleri alev alevdi.

"Seni burada bırakmamız doğru olmaz. Bizim eve gidelim Baran kendine gelince seni almaya gelir."

"Olmaz," dedim sanki kolumdan tutup beni götürecekmiş gibi. "Baran iyi olunca buraya gelir. Ben otelde beklerim."

Başını yana eğip gözlerini Firuze'nin gözlerine değdirdi. Az önce gergin duran üst dudağı hafif kıvrıldığında kaşlarım çatıldı. Burada acı çekiyorum adam kızın yüzüne bakarak aşk yaşıyor. Tekrar ifadesiz olan yüzünü bana çevirdi.

"Burada durman senin için tehlikeli olabilir. Bilmediğimiz birileri Baran'ı vurdu. Sen günlerdir bu adamın yanında olduğuna göre

eminim seni de izleyen birileri vardır. Şimdi bizimle gel, Baran'ın yerini öğrenince seni ona götürürüz."

"Şimdi öğrenin. O kadın, adı Helena anlamadığım dilde adamlara bir şey söyledi. Onlar da beni burada bırakıp Baran'ı alıp gittiler. Baran, o kadın benim için önemsiz dediği halde tek sözüyle nasıl adamlara emir veriyor anlamıyorum."

"Kim bu Helena?" diyen Firuze'ye cevap vermedim. James'in arkasında sırıtarak bakan Leonardo'nun bakışları gözlerime takılmıştı çünkü. Aklından geçenler gözlerine yansıyordu. Mide bulandırıcı düşüncelerini dışarı yansıtırken hiçte zorlanmıyordu.

"Helena, ateşli kadındır kendisi. Yunan güzeli."

Alexander göz kırptı. Bir kere bile gülmeyen adamın yüzünde sırıtış oluşunca kanım ısındı. "Beğendiysen kendine al," dedim Leonardo'ya. Çenesini sıvazlayıp sırıtmaya devam ederken derin bir iç çekti. "Bir kere yatağıma aldım bir daha almama gerek yok." Yüzümü buruşturdum. Bu kadını Baran'dan uzak tutmam gerekiyordu. Baran, benim için önemli biri değil dediği halde yanında duruyorsa o kadın hayatımızda tehlikeli biriydi.

"Burada durmanın bir anlamı yok, gidelim."

"Ben sizinle gelmeyeceğim sahilde Baran'ı bekleyeceğim."

Oflayan James'e karşı dik durup, "Ben gidiyorum Firuze," dedim. O James'le gitmek istiyorsa gidebilirdi. Biz buraya Baran'la gelmiştik, ne olursa olsun onunla dönecektik. Bu adamlara güvenmiyorum, kuzenim her ne kadar birine âşık olsa da o adam bana güven vermiyordu.

Elbisemin eteğini kaldırıp Baran'la geldiğimiz yolu ilerledim. Hiçbir yere sapmadan asansöre bindim. Asansör üst kata çıkarken tekrar Baran'ı aradım. Telefonu kapalıydı, kesin o Helena denilen kadın kapatmıştı telefonu. Uğursuz biriydi, ondan nefret ediyorum. Az önce yaşadığım şok üzerimde olmasaydı parmaklarıma batırdığı tırnaklarını kırardım öfkeden. O kim oluyordu da benim canımı acıtma hakkını kendinde görüyordu. Hayatın kazığını yeteri kadar yiyen biri olarak birilerinin karşısında güçsüz durmaktan nefret ediyorum. Pa-

sif, sürekli ağlayan biri olmak canımı sıktığı kadar kişiliğimden nefret etmemi sağlıyordu. Kendime verdiğim söze ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum.

Ayakkabıları ayağımdan çıkarıp otelin çıkışına ilerledim. Sahile giden yolları hızla ilerleyip eğlenen insanların yüzlerine bakmadan kumsala ulaştım. Hiçbiri yarım saat önce olan silahlı çatışmayı duymamış mıydı? Gariptir ki, bir tane bile polis arabası yoktu. Koskoca otelde çatışma çıktı, kimsenin ruhu bile duymamış gibi eğleniyorlardı. Ya onlar vurdumduymazdı ya da ben abartıyordum. Bu tür durumlar normal miydi burada? Çok garip bir ülkedeydim.

Kumsala oturup bacaklarımı karnıma çektim. Ayaklarıma gelen su kırmızı elbisemin eteklerini ıslatırken alt dudağımı ısırdım. "Baran, nasılsın, yaşıyor musun?" Sızlayan burnumun ucunu koluma bastırıp boğazımdan gelen hıçkırığı durdurmak için elimle ağzıma kapattım. Etrafımda eğlenen insanlar benim varlığımdan bir haberdi. Kahkahalar eşliğinde içkilerini içiyorlar, yanı başlarında ağlayan kızı görmüyorlardı. Elimi yana doğru bırakıp, "Baran," diye bağırdım. Ayağa kalkıp tekrar, "Baran," diye bağırdım. Etrafımda dönüp kalabalığın arasında onu aradı gözlerim. Yoktu, her zaman karşıma çıkan adam yoktu.

Denize doğru ilerleyip, "Ne olur beni bırakma," diye bağırdım. Sesim yüksek sesle çalan şarkıya eşlik ediyordu. O eğlenceli melodisiyle insanları eğlendirirken benim içimi matem havasına çeviriyordu.

"Sus be!" diyen iki sarhoşu duymazlıktan gelip kumsalda yalnız başımaymışım gibi bağırdım.

Yüreğim cayır cayır yanıyordu. Bilmediğim ülkede, ayaklarıma çarpan buz gibi suya inat tüm gücümle bağırıyordum. Sesimden rahatsız olanlara inat boğazım kanayıncaya kadar bağırıyordum.

Yoktu! İnsan yığınının arasından alıp götürdükleri adam yoktu. Gözleri karanlığa mahkûm olmadan önce Avşin size emanet diyen adamın sözünü çiğnemişlerdi. Kim için? Benim için önemli biri değil dediği Helena için. Onun bir sözüyle beni savaş alanının ortasında tek başıma bırakmışlardı.

Neredeydi yüreğimi yangın yerine çeviren adam? İyi miydi, nefes

alıyor muydu? Bunları bilmemek diri diri yakıyordu bedenimi.

Dizlerimin üstüne oturup başımı göğe kaldırdım. Geceyi aydınlatan ay ve yıldızlar içimi bu gece aydınlatmıyordu. Sıkışmıştım, hayatımda daralmadığım kadar daralmıştım.

Elimi boğazıma bastırıp boğuluyor hissinden kurtulmak için burnumdan nefes alıp dudaklarımın arasından verdim.

Geçmiyordu, boğazımdaki el geri çekilmiyordu. Tüm gücüyle ruhumu bedenimden koparmak ister gibi sıkıyordu boğazımı.

Neredesin Baran? Bilmediğim bir yerde tek başımayım. Hani beni hiç yalnız bırakmayacaktın?

Korkuyorum...

Sana ihtiyacım var...

Benim için gel ne olursun...

Dudaklarımı kapatıp omuzlarım sallanırcasına ağladım. Biri omuzlarıma sarılınca öne doğru atıldım.

"Korkma Avşin, benim Firuze."

Nefesimi dışarı bırakıp sırtımı göğsüne yasladım. Kollarını karnıma dolayıp yanağımı öptü. Anne şefkatiyle yaklaşıyordu şu an bana. Hiçbir zaman görmediğim şefkati bu gece o veriyordu yaralı ruhuma.

"Neden gitmedin?"

"Seni bırakıp gidemezdim tabii ki. Baran'ı ben de merak ediyorum, James yarım saat içinde nereye götürdüklerini öğreniriz dedi. Öğrenir öğrenmez gideriz yanına."

Öne doğru kayıp arkama döndüm. "Emin misin? Baran'ın yanına götüreceğim diyerek başka yere götürmesinler bizi? Bunlar tekin işler yapmıyorlar Firuze, farkındasın değil mi az önce çatışmanın ortasında kaldık. Kimin kime ateş ettiği belli değildi, bu bizim mahalledeki kavgalara benzemiyordu. Sen hiç korkmuyor musun?"

"Korkuyorum ama kalbim James'in yanında kalmak istiyor."

Kaşlarımı kaldırıp, "Mantıklı konuş," dedim. Gözlerimin önüne gelen saçlarımı hırsla itip arkada duran üç adamı görmezlikten gelerek

Firuze'nin omuzlarını tuttum.

"Ne olduğunu anlat bana. Sen çılgın bir kız olsan da akıllısında. Bu adamın yanında neden kalkmak istiyorsun? Tamam, ondan etkileniyor olabilirsin ama âşık değilsindir Firuze. Sadece telefondan tanıdığın adama âşık olamazsın."

Gözünden akan yaşı silip, "Toz kaçtı," dediğinde kalçamın üstüne oturdum. "Eminim toz kaçmıştır, anlat seni dinliyorum."

"Sen gittikten sonra ailemiz beni sırayla dövdü." Gözlerimi yumdum. "Kendini suçlama, kaçmakla en iyisini yaptın. Akrabalarımızın hepsi kafayı yemişler, bilinçlerinin altında ne var bilmiyorum bildiğim hepsinin psikolojik sorunlarının olduğu. Ruh hastaları beni dul bir adama vermeye kalktılar." Gözlerim büyürken tekrar gözünden akan yaşı sildi. "Şerefsiz herif karım olacaksın, namusuma leke getirme seni öldürürüm dedi. O öfkeyle tırnaklarımı yüzüne geçirdim. Şerefsiz benden güçlü olunca iki misli dövdü beni."

Bedenim titrerken göz pınarlarıma dolan yaşlar canımı yaktı.

"Akın'ın annesi seni sormak için eve geldiğinde benim halimi gördü. Kadın korkudan bayılacaktı neredeyse, bizimkiler olayı kapatmak için merdivenlerden düştü deseler de kadın akıllı biri abime ulaşmış. Abim polislerle evimizi bastı. Her yer anında birbirine girerken o kalabalığın arasından beni kaçırdı. Biliyorsun ki polise gitsek de bizimkiler pes etmezlerdi. Biri hapse girse diğeri namus diyerek beni öldürmek için peşimden gelirlerdi."

Ah şu namus, ailemizin erkeklerinin hiçbirinde yoktu.

"Erhan abimle saklandık. Telefonlarımızı yok ettik, Baran'ın bizim için gönderdiği adamlarla bilmediğimiz bir yere gittik. Orada iki gün kaldık, öğrendim ki ailemizdeki namuslu adamlar abimin, benim ve senin öldürülmeni istemişler. Ne kadar kolay değil mi? Hangi devirde yaşıyoruz, polisin, jandarmanın olduğu bir dünyada ailemiz gibi psikopat insanlar var. Kaçtım Avşin, şu arkamda gördüğün adam bana zarar vermez buna inanıyorum, verirse de kaderim böyleymiş deyip susarım. En azından kendi ailem beni öldürmedi derim başıma bir şey gelirse."

Ellerimi yanaklarına bastırdım. "Abin biliyor mu James'in yanına geldiğini?"

"Biliyor, James beni yanına alırken kardeşini koruyacağım diyerek yemin etti. Abimin gücü ne ki Avşin, adam dövme yaptırdı diye babam tarafından hortumla dövüldü bahçede biliyorsun. Kendi yağında kazandığı parayla geçinmeye çalışıyor. Ben onun yanında kalmaya devam edersem ailem peşimizi asla bırakmazdı."

Rüzgârla uçuşan saçlarını okşayıp başımı aşağı yukarı salladım.

"Onu bulurlar mı?"

"Baran yanında onun. Görmüyor musun nasıl güçlenmiş, abimi korur o."

"Seni de korurdu Firuze. Keşke James'in yanına gelmek yerine bizi Baran'ın evinde bekleseydin."

"Böyle olması gerekiyormuş ben şimdilik mutluyum."

Ellerimi geri çekip, "Sen öyle diyorsan," dedim sigarasını içen adama kısa bir an bakarken. "Yanlışta olsa doğru da olsa kararları bizler vermeliyiz, umarım bu kararından hiçbir zaman pişman olmazsın."

"Umarım."

Yanımda duran çantamı açıp içinden telefonu çıkardım, hiç ümidim olmasa da Baran'ı aradım. Telefonu kapalıydı, sadece iyi olduğunu söyleyip kapatsalardı keşke. Bu insanlar nasıl vicdansız olur aklım almıyor.

"Baran nasıl söyledi seni sevdiğini?"

Gözlerimi açıp, "Efendim," dedim. Arkasını döndü. "James bir tane sigara verir misin?" Yerinden kalkan adam bize doğru gelip dudakları arasındaki sigarayı Firuze'ye uzattı. Tekrar geri döndüğünde, "Ne diyorsun?" dedim Firuze'ye.

"Haberim yok deme, kaç gündür adamın yanındasın öğrenmedin mi? Baran çocukluğundan beri seni seviyormuş, hapse gireceği zaman senin için aldığı hediyeleri, düşüncelerini not aldığı defterini Akın'a emanet etmiş. Şerefsiz Akın ise Baran'ın defterinde yazan bütün hayallerini kendisi hissediyormuş gibi sana yaklaşmış. Bunca

yıllık dostunun aşkına göz koymuş şerefsiz."

Gözlerim yuvalarından çıkacak kadar büyüdü, şoktan küçük dilimi yutacak kadar kendimde değildim.

"Bir de utanmadan Avşin benim diyerek mahalleyi birbirine kattı. Baran'ın evinin camlarını aşağı indirdi. Babası zorla mahalleden uzaklaştırdı onu ben oradayken, şimdi döndü mü bilmiyorum."

Midem bulanıyordu, boğazıma kadar gelen safrayı daha fazla içimde tutamıyordum. Emekleyerek Firuze'den uzaklaşıp içimdekileri dışarı çıkardım. Gözlerimden ve burnumdan gelen sıvılar başımı döndürürken, "İyi misin?" diyen Firuze'nin sesine kulaklarım tıkandı. Dişlerim birbirine çarpacak kadar titriyordu. Garip sesler çıkarıyor, elimle boğazımı sıkıyordum.

"Avşin, korkutma beni."

"Hey, problem mi var Firuze?"

"Avşin hastalandı, onu hastaneye götürelim James."

Kulaklarımın kesik kesik işittiği sesler en son bunlardı. Bana beni sevdiğini anlatan adamın hislerini göremeyecek kadar kör olan gözlerim zifiri karanlığa mahkûm olurken, son kez akan gözyaşım kalbime doğru yol aldı.

Baran, sana çok ihtiyacım var şimdi...

ONUNCU BÖLÜM

Üstünde kayalık varmış gibi hisseden adam sağ bacağını aşağı yukarı hareket ettirdi. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp göğsünün üstüne yük olan histen kurtulmak adına nefesini dışarı bıraktı. Göz kapakları birbirine yapışmış gibi açılmıyordu. Bu histen nefret ediyordu. Gergin duran kolunun üzerinden damarlarına giren serumun varlığını hissediyor, onu oradan çekip koparamadığı için hırslanıyordu.

Dişlerini tüm gücüyle sıkıp, "Avşin," diye mırıldandı. Teni zehirden alev alev yanıyordu. Alnından su dökülür gibi ter boşalıyordu. Kurşunu çıkaran doktor değerlerini monitörden kontrol edip gergin duran Helena ve Baran'ın korumasına döndü.

"Sabaha bir şeyi kalmaz. Zehir etkili bir zehir değil, bunu yapan kişiler ilacını gönderdiklerine göre ölmesini istememişler anlaşılan."

"Kes, sana konuşma hakkını kim verdi? İşin bittiyse çık dışarı bir şey olursa biz seni çağırırız."

Eşyalarını toplayan doktor bir şey demeden odadan ayrıldı. Baran'a doğru adım atan Helena parmağını onun göğsünün üzerinde gezdirip kulağına eğildi. "İyi olacaksın sevgilim," diyerek kulak memesini öpüp geri çekildi. Terleyen adam hiçbir şey hissetmezken sade-

ce üzerindeki ağırlıktan kurtulmak istiyordu.

"Kızı orada tek bıraktık. Kurt uyandığında bize hesabını soracak biliyorsun değil mi?"

Omzunun üzerinden korumaya bakıp sırıttı genç kadın. Siyah ince topuklu ayakkabılarının üzerine basarak yanına ilerledi. Göğsünün üzerinde topladığı kollarını serbest bırakıp kırmızı ojeli tırnaklarını adamın boynuna sürterek ellerini ensesinde birleştirdi.

"Biz o kızı hiç görmedik," dedi fısıldayarak. "Ne sen gördün ne de ben."

Yutkunan adam gözlerini kapatıp, "Abbas gördü," dedi. "Biliyorsun her şeyi Kurt'a söylüyor."

Dilini adamın dudakları üzerinde gezdiren Helena, "Sen onu dert etme," dedi. Kadının kolları arasında mayışan adam kendinden geçerken son darbesini yapan Helena adamın alt dudağını dişleri arasına alıp çekiştirdi.

"Şimdi git ben buradayım."

Başını sallayan koruma arkasını dönüp odadan çıktığında Helena Baran'ın yatağının başında duran sandalyeyi kenara çekip oturdu.

"O kız kim bilir hangi tilkinin yemi olmuştur şimdi. Üzgünüm Baran, sana yaklaşan her kadın bu kız gibi yalnız kalmaya mahkûm kalacak. Sen benim olmadan kimsenin olmayacaksın."

Bacağını diğer bacağının üzerine aldı. Saat sabahın beşiydi, aslında uykusu geliyordu. Endişesi Baran uyanır diyeydi. Eğer o fark etmeden uyanırsa direkt Avşin'i sorardı. Adamların çoğunu tembihlemişti bir tek Abbas kalmıştı. Onunla konuştu mu her şey istediği gibi olabilirdi. Baran'ın yüzüne eğilip nefes alışverişlerini kontrol etti. Onun derin bir uykuda olduğunu anladığında oturduğu yerden kalkıp Abbas denilen korumanın olduğu yere gitmek için odadan ayrıldı.

Kapının kapandığını duyan Baran gözlerini aralayıp hareket eden parmaklarını yumruk yaptı. Beş dakikadır bilinci yerine gelmişti. Bedenini güçsüz hissetse de Helena ve korumanın en son söylediklerini duymuştu. Anladığı kadarıyla Avşin burada değildi. Başını yataktan kaldırmak istedi kaldıramadı. Ayaklarını yatağa bastırıp tekrar

doğrulmak istedi yapamadı.

"Lanet olsun," dedi içinden. Aklında Avşin vardı, başına bir şey gelecek düşüncesi yüreğini olduğu gibi boğazını da sıkıyordu. Nereye bırakmışlardı kızı? O çatışmanın içinde kaybolsa bulamazdı odayı. "Lanet olsun, lanet olsun," diye içinden deli gibi isyan ederken dışarıdan bakıldığında bedeni sakin bir şekilde uyuyor gibi gözüküyordu. Vücut teri haddinden fazlaydı, kalkmaya çalıştıkça bedenine baskı uyguluyordu bu da hem başına hem de eklem yerlerine yoğun bir ağrının girmesini sağlıyordu. En sonunda bilinci tekrar kapandığında yorulan ruhu kendini serbest bıraktı.

Her gecenin sabahı olduğu gibi onun da sabahı saatler sonra oldu. Gözlerini açıp bembeyaz tavanı izledi. Aklı tamamen başındaydı, ayaklarını, ellerini rahatlıkla hareket ettirebiliyordu. Dizini kendine çekip tekrar yatağa bıraktığında bir anda yattığı yerden doğruldu. Koluna takılı olan serumu çıkarıp fırlattığında şişeden akan ilaç gibi damarından dışarı kan sıçradı. Umursamadan ayaklarını yere indirdi. Başı kısa bir an döndü ardından hemen toparlandı. Hesap sorması gereken insanlar vardı. Koskoca karanlık gecede tek başına kalmış bir kadın vardı. Saçının teline zarar gelmiş olacağı düşüncesi aklını kaybettirirken çıplak ayakla geniş odanın içinde ilerledi. Altında sadece boxer vardı, bunu umursamıyordu. Kapının köşesinde kalan tekli koltuğun üzerinde pantolonunu görünce adımlarını direkt oraya çevirdi.

Hızlı olmaya çalışarak pantolonunu ve kanlı gömleğini giydi. Başı dönse de ayakta durmakta oldukça iyiydi. Avşin aklını kurcalarken ayaklarının üzerinde durmak ona güç veriyordu. Koltuğun üzerinde duran silahını, cüzdanı ve telefonunu aldı. Kapalı olan telefonu açmaya çalıştı, şarjı biten telefona küfürlerini savururken odadan çıkıp uzun koridorda ilerledi.

Burası Helena'nın eviydi, bir kere daha yaralandığı zaman onun evinde gözlerini açmıştı. Her işini kolaylıkla halleden kadın dün gece haddini fazlasıyla aşmıştı. Evet, aklı karışıktı ama onun sözlerini hatırlıyordu. Avşin'i bırakmışlardı, bile bile o itlerin arasına sevdiği kadını bırakmışlardı.

Ağladı diye aklı giden adam, sabaha kadar onun tek kaldığını

düşündükçe beynini istila ediyordu kurtçuklar. Avşin iyi değil, Avşin iyi değil diyerek kanının ısısını artırıyorlardı.

Merdivenlerin başına geldiğinde elini alnına bastırıp iki dakika sakinleşmeyi bekledi. Ani hareket ettiği için midesi bulanıyordu, kolundaki beyaz sargıda kanıyla kırmızıya bulanıyordu yavaş yavaş. Derin nefes alıp basamakları indi. Karşısına çıkan korumaya, "Helena nerede?" dedi dişleri arasından.

"Odasında uyuyordur efendim."

"Çağırın hemen."

Evin dışına çıkıp bahçede bekleyen korumalara, "Karşıma geçin," diye bağırdı. Bütün gece uyumayan korumalar Baran'ın karşısına geçip ellerini önlerinde birleştirdiler. Aynı şekilde acele ile uyanan Helena sabahlığını üzerine giyinip odadan çıktı. Yarım saat uyumak için yatağa girmişti, onca saat uyuduğu için kendine kızıp merdivenleri ikişer ikişer inerek Baran'ın yanına gitti.

"Neden kalktın ayağa? Yatmalısın."

Dişlerini sıkan Baran başıyla korumaların yanına geçmesini işaret etti. Kaşlarını çatan Helena, "Ne oldu?" dedi.

"Geç şuraya!"

Baran'ın gür sesiyle ağaçların üzerindeki kuşlar gökyüzüne uçarken Helena korumaların yanına geçti. Baran'ın aklından geçenlerini gözlerinden okumaya çalışıyordu. Onu sakin görmek biraz da olsa endişelendiriyordu.

Gözlerini korumaların üstlerinde gezdirerek onlara yaklaşan Baran gözünü kırpmadan ona bakan yakın korumasına, "Avşin nerede?" dedi duygusuz sesiyle.

"Dün sizi kaçırırken kalabalığın arasında kayboldu. Kanamanız çoktu, zehirde bedeninize yayıldığı için dönüp bakamadık. Sizi buraya getirdikten sonra adamlar otele kontrole gittiler ama orada bulamamışlar."

Kaşlarını kaldıran Baran, "Öyle mi?" dedi sakin sesiyle. Başını aşağı yukarı sallayan adam Baran'ın karşısında yutkunurken genç

adam sırıtıp başını iki yana salladı.

"Sen benim yakın korumamsın, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum efendim."

"Dün vuruldum, neredeydin? Sana emanet ettiğim kadını kaybettin, nasıl işini yapıyorsun sen?"

"Ben elimden geleni yapıyorum efendim."

Silahını sakin bir şekilde kaldırıp adamın alnının ortasına sıktı. "Ben de elimden geleni yapıyorum."

Gözleri açık Helena'nın ayakları dibine düşen adamın alnından kanlar akarken Helena yüzünü buruşturup geri çekildi.

"Bir kız için en iyi adamını öldürdüğüne inanamıyorum."

Ellerini belinde birleştirip ölmüş adama iğrenç bir şeymiş gibi bakan Helena'ya doğru ilerledi. Karşı kaşıya geldiklerinde tek kaşını kaldırıp, "Hayırdır?" dedi sesindeki alayla Baran. "Kim veriyor sana bu cesareti?"

"Benimle böyle konuşamazsın Baran, ben senin bu piyasadaki elin kolunum. Eğer ben gidersem sen de yok olursun unutma bunu."

Alnını sıvazlayan adam, "Öyle mi," diyerek Helena'nın ensesine elini getirdi. Yutkunan kadın gözlerini kırpmadan Baran'ın gözlerine bakarken saçının arkaya doğru çekilmesiyle dişlerini sıktı.

"Aklını alırım senin, bana uzanan dilini düğüm yaparak koparırım. Her işimi yapıyorsun diye bana ait olduğunu düşünme, düşünen beynini s*kerim. Senin ne tür işlerle uğraştığını çok iyi biliyorum Helena. Suyun ısındı, taşırtma bana."

Gözleri sulanan Helena umursamadan sırıtıp, "Yaptığım işleri bildiğin halde sesini çıkarmıyorsan hoşuna gidiyor demektir," dedi. Onun gibi tehlikeli bir şekilde sırıtan Baran, "Canını almadan defol git," dedi. "Uzun bir süre seni görmek istemiyorum, bundan sonra benim işlerimle sen uğraşmayacaksın. Dolandığım yerlerde karşıma çıkarsan ayaklarını kırmaktan büyük zevk alırım."

"Seni bırakmam."

"Peşimden gelirsen ruhun bedeninden çıkar farkında olmazsın. Şu an canını almıyorum, eğer Avşin'in saçının teline zarar gelmişse yemin ederim aklının hayalinin kuramadığı işkenceleri gözünün yaşına bakmadan yaparım. Kadın olduğun için sana acımam. Sen on sekiz yaşındaki kızları tuzağa düşürüp satıyorsun, böyle bir kadına asla acımam."

"Beni bırakma," diye yalvaran Helena'yı geri itip arkasını döndü. Dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlayan kadını görmeden beş korumanın vücutlarının her hangi bir yerlerine sıkıp evin çıkışına ilerledi.

Emanete ihanet olursa cezası ölümdü.

Dışarıda bekleyen koruması kapıyı açıp içeri geçmesini bekledi. Arka koltuğa oturup adamın uzattığı peçeteleri kanayan koluna bastırdı.

"Avşin, iyi mi?"

"Dün akşam onu alacağım esnada otele girdi. Peşinden gittim, kuzeniyle konuştular. Bir süre sonra tek başına sahile indi. Ağladıktan sonra bayıldı. Akrep onu kendi evine götürdü, şu an hâlâ orada."

Gözlerini sinirle yuman adam, "Lanet olsun," dedi. "Neden bıraktın onların eline?"

"Helena beni arıyordu her yerde, eğer onu yanıma alsaydım dikkat çekebilirdi. Merak etmeyin Avşin Hanım kuzeninin yanında güvende. Evi izliyorlar."

Koltuğa vuran adam başını arkaya yasladı. Başı felaket dönüyordu, midesindeki bulantıda onu rahatsız ediyordu. Avşin'i görmeden bedenini serbest bırakmak istemiyordu. Onu yanına aldıktan sonra ölse umurunda olmazdı. Sağ olduğunu gözleriyle görse ona yeterdi.

"Sizinle konuşmak istiyor."

Gözlerini açıp arkaya uzanan telefonu istemeyerek Abbas'ın elinden aldı.

"Dinliyorum."

Karşısında konuşan adamı sabırla dinlerken tek kelime etmedi. Aynada göz göze geldiği adama yoluna bakmasını işaret edip oturu-

şunu düzeltti.

"Emredersiniz."

Telefonu kapatıp yan tarafına bıraktı.

"Kızdı mı?"

"Sence?"

"Fazlasıyla kızdı."

"Bu benim umurumda mı?"

"Değil gibi."

"Değil zaten. O kızın başına bir şey gelseydi Kıbrıs'ı yakardım, iki insan öldü diye kuduran adamı da yanan ülkenin ortasına gömerdim. Bana emir veriyorsa işini düzgün yapacak."

Elini ağzına götürüp, "Kenara çek arabayı," dedi. Arabayı yol kenarında durduran Abbas, "İyi misiniz?" dediğinde Baran dışarı kustu. Peçete almak için elini arabaya uzattığında yüzünü buruşturan Abbas burnunu kapatıp peçete kutusunu Baran'ın eline uzattı. Kutuyu tutamayan Baran elinden düşürürken, "Hay s*keyim," diyerek bağırdı.

"Kusura bakmayın biri kusunca ben de etkileniyorum."

"Kusturacağım seni ben şimdi."

Sinirle arabaya oturan adam elini alnına koyup, "Ne zehri var damarlarımda?" dedi yüzünü buruşturarak. "Su yok mu yanında?"

"Yok efendim."

"Senin ben."

"İleride market var alırız, Baran Bey."

Gözlerini kapatan adam güçlü bedenini daha fazla ayakta tutamadı. Hâlâ zehrin hafif etkisi bedenini esir alırken koltuğun üzerinde iki büklüm uyuya kaldı. Onu otele götüren Abbas diğer adamların yardımıyla VIP bölümünden yukarı çıkardılar. Yeni gelen korumaların içeri girmesine izin vermeyen Abbas Baran'ı sırtında taşıyarak yatağın üzerine yatırdı.

"Belim kırıldı be, camış gibi adam."

"Ağzını kırarım senin Abbas. Git bana Avşin'i getir."

İrkilen adam gözleri kapalı Baran'ın yüzüne bakıp başını iki yana salladı. Adam uyurken bile duyuyordu. "Ne değişik insan," diyerek hızla otelden ayrıldı.

Gözlerini farklı yerde açan Avşin hızla yataktan kalkıp koşarak odadan çıktı. Evin içinde bağıra bağıra odaları dolaşırken alt katta kahvaltı yapan James, Firuze, Leonardo onun aşağı inmesini bekledi. Merdivenleri bulan Avşin ikişer ikişer basamakları inip salonda kahvaltı yapan üçlüye şaşkın halde baka kaldı.

"Baran nerede?"

"Burada yok," diyen Leonardo'nun bacağına tekme atan James, "Gel kahvaltı yap," dedi. "Bünyen dün gece zayıf düştüğü için bayıldın, tekrar bayılmamak adına bir şeyler yemelisin."

Başını iki yana sallayan Avşin, "Ben Baran'ı istiyorum," dedi ağlamaklı sesiyle. Dün gece Firuze'den duyduklarını sindirememişti. Onun şaşkınlığını hâlâ yaşarken bir an önce Baran'ı görmek istiyordu. İyi olduğunu bilmek, sesini duymak istiyordu.

"Canım," diyen Firuze oturduğu yerden kalkıp Avşin'in yanına gitti. Ellerini tutup, "Üzülme," dedi. "Baran iyi, James öğrendi. Eminim birazdan buraya gelir."

"Neredeymiş?" diyen Avşin akan burnunu çekti.

"Helena denilen kadının evindeymiş."

İnce tüyleri diken diken olan Avşin, "Biz de gidelim oraya," dedi. "Baran'ın o kadının yanında kalmasını istemiyorum. Benim ona ihtiyacım var Firuze, anlatabiliyor muyum bilmiyorum ama Baran'ın nefesini duymayı istiyorum."

Gülümseyen genç kadın, "Çok iyi anlatıyorsun," dedi. Bir şeyler ye, söz veriyorum Baran gelmezse biz gideriz yanına. Değil mi James?"

"Ben fazla Türkçe bilmiyorum söylediklerinizi az çok anlıyorum. Neye değil mi?"

Gözlerini deviren Firuze, "Dün gece gayet iyi konuşuyordun," dediğinde, "O sana özeldi," diyen adam kahvesinden bir yudum aldı.

Eliyle Leonardo'nun yanındaki sandalyeyi işaret edip, "Lütfen otur Avşin," dedi. "Kahvaltını yap bakarız sonrasına."

Çekinerek Leonardo'nun yanına oturan Avşin istemeyerek de olsa tabağına yiyeceklerden aldı. Aklı tamamen Baran'daydı, gün ağarmıştı, Baran'ın gözlerini açtığını düşünmek istiyordu. Sıkıntıya bürünen yüreği karanlık toz bulutların arasında kalırken nefes almak için sadece Baran'ın sesine ihtiyacı vardı. Onun ellerinin titrediğini, dalgın olduğunu gören James kahvesinden bir yurdum alıp, "Gidelim," dedi. "Burada oturup daha fazla kıza işkence çektirmeye gerek yok. Baran gelmediğine göre henüz uyanmamış olabilir."

Başını kaldıran Avşin sandalyeyi geriye itip buruşan elbisesinin kumaşını avuçları arasına aldı. Dün gece Firuze yüzündeki makyajı silse de gözlerinin altında göz kaleminin izi vardı. Uzun siyah saçları da birbirine girmişti. Bunları şimdilik umursamıyordu, Baran'ın iyi olduğunu görsün elbet bir yerden su bulup yüzünü yıkardı. Burada banyoya giderek daha fazla oyalanmak istemiyordu.

Evden çıktıklarında Firuze'den ayrı oturmak istemediği için onunla birlikte James'i arabasına bindi. Şoföre onları takip etmesini söyleyen James Leonardo'yla ön tarafa yerleştiklerinde kendi aralarında konuşmaya başladılar. Firuze aynadan sevgilisini izlerken Avşin yaşanılanları düşündü.

Pencerenin önüne bırakılan yiyecekler, Baran'ın sevgisini belli etmek için ufaktan ufaktan söylediği sözler aklına gelince dudakları iki yana kıvrıldı. Kalbi koşuya hazırlanan yarış atı gibi hızlanırken terleyen avuç içini elbisenin kumaşına sürttü. Baran onu seviyordu, yıllardır minibüsüne bindiği adam, göz göze gelirken utandığı adam onu seviyordu. Kuşlar karnının içinde dans ederken bacaklarını hafif kendine çekip elini karnına bastırdı. Tebessüm eden dudakları artık sırıtmaya geçtiğinde diğer eliyle gülüşünü kimse görmesin diye dudaklarına bastırdı.

Heyecan ve yılların özlemi vardı üzerinde. Sakladığı duyguları özgürce kanatlarını açarak gün yüzüne çıkıyordu. Baran'ı görünce ne yapacaktı bilmiyordu, içindeki his ona koşup sarılmasını söylüyordu. Mantığı ise sakin olmasını, bunun için çok erken olduğunu söylüyordu.

Önde giden araba lüks bir evin önünde durunca hepsinin gözü siyah ceset torbasıyla bahçeden çıkan adamlara kaydı. Kalbi sızlayan Avşin, "Baran?" derken, "Siz arabada kalın," diyen James'le Leonardo arabadan inip bellerindeki silahı alıp Helena'nın evine sakin adımlarla ilerlediler.

Dudakları titreyen Avşin'in elini tuttu Firuze. "O Baran değil. Korkma James iyi dedi."

"Ben görmeden rahat edemem."

Arabadan inen Avşin koşarak James'in yanına giderken kaşlarını kaldıran adam, "Arabada bekleyin demedim mi?" dedi başını iki yana sallayarak.

Onu umursamayan Avşin, tanıdık yüz görmek için siyah takım elbise giymiş adamların yüzlerini inceledi. Hiçbiri tanıdık değildi, hepsi asık suratlı sarışın adamlardı. Gözleri onlara doğru gelen Helena'yla karşılaşınca öne atıldı. Leonardo kolunu tutup, "Aman ha," diyerek onu geri çekti. "Bırak beni," diye bağırıp Leonardo'nun elinden kurtulmaya çalıştı.

"Dur kızım be, bu kadın seni döver."

Tırnaklarını Leonardo'nun ellerine geçirip Helena'ya atıldı. Durmadan yüzüne tokadı yapıştırırken başı yana düşen kadının gözleri açık kaldı.

"Ben dedim Avşin döver diye."

"Sen sus," diyen Firuze Leonardo'yu geri itip, "Bu mu Helena dediğiniz sürtük?" dedi. Sigarasını içine çeken James, "Bu," dedi.

"Sen bununla yattın mı?"

Ağzındaki sigarayı dudağının kenarına sıkıştıran adam Helena'yı süzüp, "Sanmıyorum," dedi. "Hatırlamıyorum."

"Yavşak".

"Bu s*kik konu bana neden dönüyor? Buraya Baran'ı sormaya geldik benim geçmişimi araştırmaya değil, değil mi?"

İki saniyede birbirine giren James'le Firuze'yi umursamayan Avşin, "Baran nerede?" dedi öfkeyle bakan Helena'ya.

"Benim odamda, yatağımda yatıyor," dediğinde tırnaklarını avuçlarına bastırdı Avşin.

"Baran senin yatağına yatacak bir adam değil. Ölür ama yine de yatmaz."

Kahkaha atan kadın, "Hayal dünyan çok geniş," dedi. Avşin'in dağılmış halini sırıtarak izleyip, "Gece zor geçti anlaşılan," dedi.

Yüzüne tekrar tokat atmaya hazırlanan Avşin'in bileğini yakalayan Helena, "Kırarım," dedi tüm gücüyle Avşin'in ince bileğini sıkarken, "Sıkıysa kır," diyen Firuze Helena'nın saçından tuttuğu gibi yere yatırdı. Üzerine eğilip suratına iki tokat atarken James'in ağzındaki sigara yere düştü. Gözleri kocaman açıldı.

Leonardo ise, "Ben de diyorum bu adam nasıl aşık oldu, sen kendin gibi birini bulmuşsun James."

Tekrar sigara yakan adam kollarını göğsünün üzerinde toplayıp gururla kadınını izledi.

"Bir daha kuzenimin yanında seni görürsem daha fena yaparım."

Hırsla oturduğu yerden kalkan Helena kızların üzerine atılacağı an James kaşlarını yukarı kaldırıp Helena'nın arkasındaki korumalara, "Yaklaşırsanız siz de ölenlerin peşinden gidersiniz," dedi. Adamlar yutkunurken Helena, "Bunu size ödeteceğim," diyerek bahçeden ayrıldı.

Çalan telefonuna yanıt veren James Helena'nın arkasından umursamaz bir şekilde bakarken karşısında konuşan adamı ifadesiz bir şekilde dinledi. "Biz otele geçeriz." Telefonu kapatıp, "Baran seni bekliyor yanına gidiyoruz," dedi Avşin'e.

"Emin misin?" diyen genç kadına, "Sanırım," diyen adam Firuze'nin elini tutup arabaya yürüttü.

"Bu adamlar neden ölmüş?"

"Kalp krizi geçirmiş olabilirler."

"Hepsi aynı anda mı?"

"Karşılarında korkunç birini görmüşler demek ki."

Ayakları birbirine karışarak otel odasının önüne gelen Avşin, Abbas'ın kapıyı açmasıyla temkinli adımlarla içeri girdi. Salon bomboştu. Adımları Baran'ın kaldığı odaya doğru ilerliyordu. İnsan mutluluktan ya da heyecandan ağlar mıydı? O ağlardı. İç dünyası kontrol edemediği gibi karışıktı, kalbi, beyni, karnının içinde dolaşan kuşlar sanki hasta gibi hissettiriyordu onu. Yıllarca acı çekmiş, ruhu sürekli daralmış biri olarak ilk kez böylesine karmakarışık hissediyordu.

Ne kadar kendini kassa da hissettikleri geçmeyeceği için kendini serbest bıraktı. Odanın kapısını açıp içeri girdi. Yatağında kıpırdamadan uyuyan adama yavaş adımlarla ilerlerken gözlerinin önüne onun ilk minibüsüne bindiği an geldi.

Dört yıl önce...

Okula gitmek için aceleyle evden çıkan Avşin, babasının söylenmelerini duymazlıktan gelip koşarak durağa vardı. Nefes nefese okuluna giden minibüse binip şoför koltuğunun arkasına oturdu. Sakinleşmek adına elini göğsüne bastırıp nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Minibüsün kalkacağını anladığı an kare küçük cüzdanından bozuk parayı çıkarıp önde oturan şoföre uzattı. Gideceği yeri kekeleyerek söylerken yüzünü izleyen adamla göz göze gelince, "Aa," dedi şaşkın halde.

Göz kırpan genç adam, "Okula sanırım?" dediğinde başını aşağı yukarı salladı Avşin. Yanakları alev alev yanarken genç adamın tebessüm ettiğini görünce cama doğru kayıp başını eğdi. Heyecanlanan kalbinin atışlarını arabayı kullanan genç adamın duymasından endişelendiği için başını cama yaslayıp dışarıyı izledi. Eğer sürekli bu minibüste çalışırsa bundan sonra onun arabasına binerdi. Komşusunun oğluydu sonuçta. Yatmadan önce penceresini kapatırken onunla pencereden karşılaşıp birbirlerine iyi geceler diyorlardı. Eğer onun minibüsüne binmezse ayıp olurdu, bundan sonra nereye giderse onun arabasına binecekti.

Günümüz...

O yıllar aklına gelince gözleri doldu. Tıpkı o an hissettiği gibi hissediyordu. Yüzü sararmış Baran'ın yanına yaklaşıp serum takılı olan kolunu rahatsız etmeden yatağa oturdu. Eli titreyerek adamın

hafif terlemiş göğsüne giderken yutkunup parmaklarını avuçları arasına aldı. Yumruk yaptığı elini geri çekeceği an bileğini tutan adamın eliyle gözleri büyüdü.

"Hey," diyerek doğrulan Baran onunla yüz yüze geldi. Aynı anda yutkunup birbirine değen burunlarının ucu sayesinde nefeslerini tuttular. Gözlerini bir saniye kırpmadan aralarında kısa mesafe bırakacak şekilde ayrıldılar. İkisi de birbirinin iyi olduğunu kontrol etmek için gözlerini ağır ağır birbirlerinin yüzlerinde, bedenlerinde gezdirdiler. Avşin'in gözleri Baran'ın kolunun üzerinde oyalanınca dudaklarını ısırdı genç kadın. Gözlerini kapatan Baran ona sarılmak isteyen kollarını hafif hareket ettirerek Avşin'in beline doğru götürdü. İkisi de titriyordu. Kollarını Avşin'in beline dolayan adam çekinerek onu kendine çekti. Yüzü genç kadının boynunun arasında dururken kokusunu derin derin ciğerlerine doldurdu.

"Seni çok merak ettim," dedi boğuk sesiyle.

Sırtına ellerini koyan Avşin'in avuçları arasındaki sıcaklığı tenin-de hisseden Baran alt dudağını ısırıp, "Çok merak ettim," dedi kendi bile duymayacağı ses tonuyla. "Özledim," dedi acı çekerek. Omzunda Avşin'in gözyaşlarını hissedince, "Çok özledim," dedi biraz daha sesli.

"Seninle yapmak istediklerimi başkaları yapınca nasıl deli gibi kıskandıysam, yoğun duygular hissettiysem tıpkı o zamanki gibi hissediyorum."

Avşin'in ıslanmış dudakları omzuna değdiğinde genç kadının belinden tutarken hafif kaldırdı. Kaslı bacaklarının üzerine oturtup saçını öptü.

"Bu saçlara dokunmak çok istedim, isterken utandım. Yumuşak yanağını öpüp, "Bu yanağını öpmek istedim, kalbim yandı ateşini söndüremedim," dedi burnunu Avşin'in yanağına hafif sürterek. "Seninle bir sürü hayallerim var, biri sana sımsıkı sarılmaktı. Şu an bu hayalim gerçekleşiyor, diğer hayallerimi benimle yaşar mısın?"

Yanaklarını birbirine sürterek alınlarını birbirine dayadılar.

Tenleri birbirlerine temas etmezse büyü bozulacak gibiydi.

Baran'ın omuzlarındaki ellerini genç adamın yanaklarının üzeri-

ne götüren Avşin dudaklarını araladı. Onun her bir hareketini dikkatle izleyen Baran bir saniyesini kaçırmak istemiyordu.

"Benim için özel olduğunu söylemiştim, bu yıllar öncede aynıydı biliyor musun? O zamanlar babamın baskıları yüzünden senden uzaklaştım, hissettiklerimden uzaklaştım, şimdi anlıyorum ki o zamanlar çok fazla hata yapmışım."

"Hata mı? Sen hep doğruları yaptın asıl hatayı ben yaptım. Her gece yandığım halde sana gelemedim. Dostum dedim, kardeşim dedim onun tarafından sırtımdan vuruldum. Benim sevdama göz koydu o."

Sesi yükselen Baran'ın gözünden bir damla yaş akınca gözünün altından öptü Avşin.

"Birlikte yüzüklerimizi alacaktık, birlikte sözümüz için alışveriş yapacaktık. Bunların hiçbirini zorla değil sen de beni severken yapacaktık. Bekledim ki sen beni gör diye. Sev ki ikimiz mutlu olalım istedim. Birimiz severken diğeri mutlu olmazsa haksızlık olurdu. Sen haksızlığa uğrama diye bekledim ben. Nasıl yaklaşacağımı bilemedim."

Gözlerini Avşin'in gözlerinden çekmeden yatağın yanında duran komodine uzandı. Defterin arasında duran kâğıdı alıp Avşin'e uzattı.

Parmaklarının arasına aldığı kâğıdı açarken kâğıdın üzerinde bir damla yaş aktı.

Avşin'e...

Yazısını okuyunca gözlerini adamın gözlerine çevirdi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum, bu satırları yazmaya başladığımda bir yerden başlamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Şu an elimde kalem önümde tıpkı senin gibi olan bembeyaz kâğıt var. O kâğıdı karalamaya başladığımda sakın temizliğine leke geldiğini düşünme. Bu kâğıtta yazan yazılar bu adamın sana olan hisleri. Sana olan hasreti, sana olan özlemi...

Çocukluğum, gençliğim, gönül yangınım... Seni sevmek o kadar acı veriyor ki kalbime, sana bakmak gözlerimi öylesine yakıyor ki, görmeyen bir adam olmayı diliyorum. Konuşmaya başladığında zorlanan

sesin olmak istiyorum. Sana uzaktan değil yakından bakmak istiyorum, pencerenin önüne koyduğum yiyecekleri gizli gizli değil de senin gözlerinin içine bakarak vermek istiyorum. Adım attığın yolda seninle birlikte yürümek istiyorum. Uzun siyah saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırmak istiyorum. Nasırlarım canını acıtmasın diye güzel saçlarını yumuşak sevmek istiyorum. Hani herkesin; sen kekemesin konuşma, sesin zor çıkıyor dedikleri sesini saatlerce dinlemek istiyorum. Bir saat değil, bir gün değil, bir yıl değil tam bir ömür boyu dinlemek istiyorum.

Meyhane köşelerinde sevgimi kirletmeyecek kadar mert, evimin salonunda fotoğrafına bakarak içecek kadar delikanlıyım.

Avşin, sen benim gönül yaramsın, belki bir gün biz oluruz diyemediğimsin.

Ben senin berduşunum, kırılan kalbini tek seven adamınım.

Seni seviyorum gönül yangınım..."

Satırları okurken ağlayan Avşin'in kulağına her bir kelimesini atlamadan okuyan Baran'a yaslandı kısa bir an Avşin.

Bu nasıl sevgiydi böyle?

"Bu satırları defalarca kez yazdım. Her biri aklımda, seni ne zaman görsem bu sözleri söylemek için can attım ben. Cebimde sakladığım bu kâğıdı sana vermek için, her gün öldüm ben. Gülüşünde kayboldum, o yüreğinde olmak için canımı canına katmak istedim. Bunları isterken istemediğim işlere bulaştım. İlk işimde seni kaybetmekten korktum. Ve ben hâlâ seni kazanamadan kaybetmekten korkuyorum. Beni birazcık olsun sevemez misin?"

Kâğıdı avuçları arasında sıkan Avşin başını kaldırıp Baran'ın dolan gözlerinin içine baktı.

"Seven birine beni sever misin diye sorma o zaten seni seviyor."

Kan toplayan serumun şişesini umursamadan ellerini Avşin'in yanaklarına bastırdı Baran.

"Şu an kalbimi avuçlarının arasına alıp sıkıyorsun, Avşin. Can çekişiyor bilmiş ol. Eğer bana şaka yapıyorsan bunu şaka olarak algılamıyorum. Sen beni şakadan da sevdiğini söylüyorsan ben buna her

şeyimle inanmak istiyorum."

Başını iki yana salladı Avşin. "Şaka değil, tıpkı senin hislerin kadar gerçek."

"Gel de öl Baran diyorsun. Kaburgalarımın ortasına alırım kadın seni. Üstüne kapatır kimselere göstermem. Senin o sesine can olurum."

Tebessüm eden Avşin'in yanakları kızarırken alt dudağını dişleri arasına alıp bakışlarını kaçırmak istedi.

"Senin utanmanı severim ben."

Geriye doğru yatan Baran Avşin'i kollarının arasına alarak üzerine yatırdı.

"Dur, kolun acıyacak."

Ellerini iki yana koyup hafif Baran'ın üzerinden kaktı. Tamamen kalmak istedi ama belinde duran Baran'ın eli buna engel oldu.

"Canım bu saatten sonra yanmaz. İlacım hep yanımda olacak."

Avşin'in yanakları kıpkırmızı olunca tebessüm edip üst bedenini kolları arasına alıp sımsıkı sarıldı. Yatağın içinde dönerek genç kadının alnını ve yanaklarını öpüp yılların özlemini çıkarmak isterken kopan serumun borusundan ilaç yatağa dökülüyordu.

"Dur," diyen Avşin, Baran için endişelenirken genç adam ne acıyan kolunu ne de bulanan midesini umursuyordu.

Yıllardır sevdiği kadın onu seviyordu.

Küçük bir çocuk gibi ne yapacağını bilmiyor, sürekli ona sarılıp öpmek istiyordu.

Dudaklarını Avşin'in burnundan aşağı kaydırarak aralık dudaklarının üzerine getirdi. Nefesini kendi içine çekerken bir saniye kapadı dudaklarını. Beyaz yatak örtüsü buruş buruş oldu avuçları arasında. Gözleri kapalı, içine akan nefese bağımlı olmak ister gibi soludu.

"Nefesine arzu duyduğum kadın. Kalbime, ruhuma, tenime hoş geldin..."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Omuzlarıma beyaz tüylerden oluşan kanat yerleştirmişler gibi hissediyorum. Bembeyaz bulutların arasında uçarken yere düşecek korkusunu yaşamadan Baran'ın peşine takılmıştım. O nereye giderse ben de gidiyordum. Bir kişi bile beni durduramıyordu. Onun parmak uçları parmağıma değdiği andan itibaren asla o gökyüzünden yere düşmeyecektim

Her zaman gördüğüm adamın yüzüne bakarken gözlerim asla hızlı hareket etmiyordu. Sanki yeni tanıyormuş gibi yıllardır gördüğüm yüzü farklı gözlerle inceliyordum. Kaslı baldırının üzerinde rahatlıkla otururken tenime değen sıcaklığı bedenimi hafif titretiyordu. Her hareket ettiğinde sıcaklığı içime işliyordu. Ellerim hafif tüylü göğsünün üzerinde dururken, gözümü kırpmadan uzun kirpiklerini, kalın düzgün duran siyah kaşlarını, yumuşak dudaklarının üzerinde gözlerim ağır ağır geziyordu.

Sanki günlerdir susuz kalmışım gibi yutkunup alt dudağımı ısırdım. Çok değil beş dakika önce onun sıcacık dudakları benim dudaklarımın üzerindeydi, nefessiz kalmış gibi nefesimi içine çekti. O an kalbim duracaktı heyecandan tıpkı şimdi olduğu gibi. Nasıl hisse-

diyordu bilmek isterdim. Dudaklarını geri çektiğinde beni kollarının arasına alarak doğrulmuştu. Ağırlığım onu rahatsız etmiyormuş gibi bedenimi kucağına çekmiş konuşmadan benim gibi yüzümü izliyordu o dakikadan beri.

Derin nefes alıp hafifçe tebessüm ettim. Düz duran dudakları iki yana kıvrıldı. Kemikli elini belime sürterek enseme getirdi. Parmak uçları ensemde oyalanırken bir kolunu başının arkasına alıp gözlerini kıstı. Konuşmak isteyen dilim mantıksız cümleler kurar diye konuşamıyordum. Ben heyecandan bu hale geldim, o da benim gibi miydi?

"Simsiyah gözlerinin içinde kendimi görüyorum. Orada olmanın hazzını iliklerime kadar yaşıyorum. Şiir yazılacak gözlerini izlerken küçük burnunu, kırmızı dudaklarını kıskanıyorum. Birinde kaybolurken diğerine bakmadığım için kendi kendime kızıyorum. Tablo gibisin, saatlerce seni izleyebilirim."

Bakışlarımı aşağı inip yukarı çıkan adem elmasına çevirdim. Her konuştuğunda düğüm olan kalbim onun sarmaşığının arasında dışarı doğru kaçmaya çalışıyordu. Kalbimi kırmızı güllerden oluşan çiçek bahçesine çevirmişti. Güldüğünde duruyor, konuştuğunda canlanıyordu. Böyle hissetmem aşk yüzünden miydi bilmiyorum. Bildiğim onun beni tamamen büyüsünün altına aldığıydı.

"Kolun kanıyor, deminden beri müdahale etmeme izin vermedin."

Gözlerini serumun çıktığı yere çevirdi. Küçük delikten kanı hafif hafif kanıyordu. Az önce yatağın içinde yuvarlandığı için beyaz yatağın içi de kan olmuştu. Dışarıdan biri görse onu yaraladığımı düşünebilirdi. Elimi kanayan yaranın üzerine bastırıp, "Doktor çağırmalıyız," dedim. "Koluna da baksınlar."

"İyiyim ben. Dün gece çok korktun mu?"

"Korktum," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. "O insanlara beni bırakmamaları için yalvardım hiçbiri umursamadı. Hepsi o kadının tek lafıyla beni o savaş alanının ortasında tek başıma bıraktılar. Anlamıyorum, bu insanlar senin yanında çalışmıyor mu? Senin sözünün onlar için bir önemi yok mu?"

Gerilen bacakları kalçamı rahatsız ederken belime baskı uygulayan eli beni kendine yaklaştırdı. Yanağım göğsüne temas ettiğinde sıkıntıyla iç çekip saçlarımı öptü.

"Onların hepsi cezalandırıldı. Bir daha yanımda çalışmayacaklar. Dün gece için üzgünüm, yanında olamadığım için beni affet. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

"Neden seni vurdular? Ya sana bir şey olsaydı, o zaman bir daha seni göremeyecektim. Nerede nasıl bir hayat yaşıyor olurdum kestiremiyorum."

Nefesini içine çekip göğsünü şişirdi. Kısa bir an nefes almadığında başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Yüzü gerilmiş, gözleri aşkla değil öfkeyle bakıyordu. Nefesini dışarı bırakıp parmaklarını alnına bastırdı.

"Seni yalnız bırakmamak adına daha çok dikkat edeceğim. İkimizi korumak için korumaların sayılarını artırdım bilgin olsun. Her yerde onlar olacaklar, merak etme seni rahatsız etmeyecekler. Türkiye'ye döndüğümüz zaman rahat oluruz."

Saçlarımı omzumdan aşağı salıp, "Ne zaman gideceğiz?" dedim. "Burada durmak beni korkutuyor. O insanlar sana tekrar saldırır diye tedirginim."

Omzumdan aşağı sarkıttığım saçlarımı avuçları arasına alıp yüzüne yaklaştırdı. Kokusunu içine çekerken gözlerini kapatıp, "Bir hafta sonra gideceğiz," dedi boğuk sesiyle. "Normalde bugün gidecektik, işlerim uzadığı için dönmeyi erteledim."

"Seni vuran kişiyi bulacaksın değil mi?"

"Duş almam gerekiyor. Her yerim kan kokuyor."

Alnımı öpüp kucağından kaldırdı beni. Ayaklarım yere temas ederken geri çekilip yataktan kalkışını izledim. Başı döner gibi olduğunda kolunu tutup, "İstersen korumalardan birini çağırayım yanında dursunlar," dedim. Yanağımda duran elini hareket ettirdi. Parmakları burnumun üzerinde gezerken, "Neden sen gelmiyorsun?" dedi kulağıma doğru. Başımı iki yana sallayıp, "Korumalardan birinin gelmesi daha iyi olur," dedim. Bilerek beni utandırıyordu. Kızaran ya-

naklarım, gözlerinden kaçan gözlerim hoşuna gidiyordu. Her halimi kaçırmak istemez gibi izliyordu.

"Beş dakikaya duş alır gelirim."

Yanağımdan çektiği elini tutup, "Bekle," dedim. Geri dönüp başını hafif yana eğdi.

"Helena denilen kadınla aranda bir şey oldu mu?" Kaşları yukarı kalkarken, "Onunla yattın mı?" dedim. Bu soruyu sorduğum için anında pişman olup dilimi ısırdım. Ben Firuze kadar cesaretli değilmişim bunu iyi anladım şu an.

Bir adım yaklaştı. Ayak parmakları parmaklarıma temas ederken çenemi hafif kaldırıp gözlerimizi birbirine bağladı.

"Kalbim seni severken bedenim başka bir kadının bedenini arzulamadı bu zamana kadar. Benim aklım fikrim hep sen de olduğu için edepsiz hayallerimde bile sen vardın. O ya da başka biri olmadı."

Isırdığım dudağımı serbest bırakıp gülümsedim. "Hiçbir zamanda olmasın." Başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman olmayacak, her zaman Avşin olacak. Sonsuza kadar."

Ellerimi beline yerleştirip, "O kadınla görüşme olur mu?" dedim çenemi göğsüne hafif vururken.

"Olur."

Rahatlamış halde geri çekildim. "Ben de duş alayım dünden beri bu elbiseyleyim. Hazırlanınca ne yaparız?"

"Yemeğe ineriz."

Başımı sallayıp geri adım atarak odasından çıktım. Yumruk haline gelen elim göğsümün üzerinde kaldığım odaya koşarken ayaklarım elbisenin eteklerine takıldı. İki kere düşme tehlikesi atlatsam da sağ salim dolabın önüne vardım. Yüksek bel beyaz Jean pantolonla kolsuz siyah badiyi aldım. İç çamaşırlarını hızlı bir şekilde alıp banyoya girdim.

Hayatımda bir adam vardı. Asla bir erkeği hayatımda istemiyorum derdim. Şimdi kalbimi hızlandıran adam yanımda olduğu için neredeyse mutluluktan dans edecektim. Hiçbir sorunum, sıkıntım

yokmuş gibi mutluluktan havalara zıplamak istiyordum. Ne peşimde olan Akın ve akrabalarım korkutuyordu beni ne de babamın anneme zarar vereceği düşüncesi. İlginçti ki çok rahattım, kuş kadar hafif sadece Baran'ı düşünecek kadar avare gibiydim. Yıllardır konduramadığım sevdam bugün kalbime çok güzel yakıştı. Tıpkı benim Baran'ın kalbine yakıştığım gibi.

Banyodan çıktığımda hazırlanıp saçlarımı atkuyruğu yaptım. Kalçama kadar geliyordu. Gür ve uzun olduğu için toplarken sıkıntı yaşıyordum. Kapkaraydı, bazen onlardan rahatsız oluyordum. Elime aldığım makasla omuzlarımdan kesmek istiyordum. Sonradan pişman olacağım düşüncesi aklıma gelince makası usulca kenara bırakıp örüyordum. Belki bir gün cesaret edip kestirirdim.

Çantamı alıp odadan çıktım. Üç saattir odanın içinde olduğum için Firuze ve diğerlerini merak ettim. Telefonu elime alıp koltuğa oturdum. Baran'ın gelmesini beklerken James'in telefonuna mesaj attım. Firuze'nin telefonu olmadığı için sabah James'in numarasını kaydetmişti oradan ulaşayım diye.

Buradayız diye mesaj atınca birazdan aşağı ineceğiz yazıp gönderdim. Telefonu çantanın içine koyarken odadan çıkan Baran'ın üstünde gözlerimi dolaştırdım. Her zaman giydiği takım elbiselerinin aksine siyah bilekten dar olan havuç tipi eşofman üzerine de kalıplı bedenini sarmalayan beyaz tişört giymiş.

"Hayret," diyerek ayağa kalktım. "Sen genelde takım elbiseyle dolaşmaz mıydın?"

"Bugün farkındalık olsun istedim. Biraz hava aldıktan sonra odaya döneriz. Biz aşağıdayken odalarda temizlensin."

"Peki," diyerek koltuğun üzerinden çantayı aldım. "Aşağıda misafirlerimiz var, odaya çıkmamız biraz geç sürebilir."

"Kim?" diyerek peşimden gelirken ses tonundaki sorgulayıcı vurguya sırıttım. Acaba James ve Leonardo'nun aşağıda olduğunu duysa nasıl tepki verirdi. Eminim sinirleri tepesine çıkardı. James'in adını duyar duymaz öfkeleniyordu. Adamla karşı kaşıya gelince umarım şiddet uygulamazdı.

Asansöre binince onu daha fazla merakta bırakmamak adına, "Firuze aşağıda," dedim. "Neden yukarı gelmedi?" dediğinde, "James'te yanında," dedim.

"O itin ne işin var burada?"

"O it dediğin adam dün gece beni burada tek bırakmadı. Evinde misafir etti."

"İyi halt etmiş."

"Haksızlık ediyorsun Baran, eğer o beni evine götürmeseydi kumsalda sarhoşlar tarafından-"

"Tamam! Devamını getirme. Gider teşekkürümüzü ederiz, bundan sonra onunla bir araya gelmeni istemiyorum. Firuze'yi de yanımıza alacağız. Vurulmasaydım onu asla bırakmazdım."

"Onlar sevgililer, Firuze isteyerek kalıyor yanında. Ayrıca Erhan abimin de haberi varmış."

Dişleri arasından küfür edip, "Mal herif," dedi açılan kapıdan dışarı çıkarken. "Kız kardeşinin nasıl bir adamla beraber olduğunu bilmeden nasıl onunla yollar aklım almıyor."

"Boşuna adama laf söyleme Baran, sen de en az onun kadar tehlikelisin. Ben senin yanında olmaktan korkmuyorum, emin ol Firuze'de James'in yanında korkmuyordur. Lütfen huzursuzluk çıkarma."

Parmaklarımı parmakları arasına alıp, "Ben yapmam öyle şey," dedi. Yemek yiyen gruba doğru ilerlerken gayet de sakindi. Gözlerim onun ve masada oturan üçlünün üzerinde gidip geliyordu. Masaya yaklaştığımızda ayağa kalkan James ve Leonardo başlarını eğip kaldırarak Baran'a selam verdiler. Elimin üstünü okşayıp elini geri çekti Baran. Ne olduğunu anlamadan James'in gözüne yumruğunu savurup geri çekildi. Şok olmuş halde yüzüne bakarken sandalyeyi çekip, "Otursana güzelim," dedi. Ağzım açık sandalyeye otururken garsona, "Buz getirir misiniz?" diyen James yerine oturup kravatını boynundan çıkardı.

"Teşekkür ederim Avşin'e evini açmışsın."

"Ne demek, bugün sana yarın bana."

Firuze ile ikisine şok olmuş halde bakarken her şey yolundaymış gibi garsonların getirdikleri yiyecekleri tabaklarına aldılar. Gözlerim Leonardo'nun gözleriyle kesiştiğinde sırıtıp, "Her zamanki halleri," dedi rahat bir tavırla. "Onların teşekkür etme şekli böyle."

"Yemeğini ye güzelim. Şu herifle konuşma."

"Kıskanç bir adamsın dostum. Kız arkadaşınla sadece sohbet ediyorum, aklına kötü düşünceler getirme."

Leonardo konuşmamış gibi tabağıma yiyecek doldurup, "Ye," dedi fısıldayarak. "Birazdan odaya çıkarız."

Başımı sallayıp tabağıma konulan yiyecekleri yemeye başladım. Kimse konuşmuyordu, herkes önündeki yemekle ilgileniyordu. Ara sıra gözlerim Firuze'nin gözleriyle kesişiyordu. Baran'ı gösterip kaş göz işareti yapıp duruyordu. El ele geldiğimizi gördüğü an bir an şok olsa da hemen toparlanıp sırıtmaya başlamıştı. Soru sormasın diye gözlerimi ondan kaçırıyordum, sürekli bana baktığındandır mıdır beş dakikada bir göz göze geliyorduk.

"Yarından sonra İtalya'ya döneceğiz, yarın akşam buradaki eve yemeye gelin."

Kaşıkla çatalı tabağın kenarına bırakıp Baran'a baktım. James'i duymamış gibi yemeğini yemeye devam ediyordu. O bir şey demeden konuşmak istemiyordum.

"Gelirsiniz değil mi?" diyen Firuze'ye çevirdi sert bakışlarını, Baran. Tebessümünü yüzünden silen Firuze yutkunurken göz kırpıp başını hayırdır der gibi salladı Firuze'ye.

"Bu herifin ne iş yaptığını biliyor musun? Girip çıktığı mekânları biliyor musun? Size göre tesadüf bana göre yalan olan telefon rastlaşmanızın arkasına sığınarak buralara kadar gelmen büyük başarı Firuze. Başına her şey gelebilir biliyorsun değil mi?"

Yutkunan Firuze masanın üzerinde duran ellerini kucağına indirdi. Elindeki çatal bıçağı oldukça sert bir şekilde masanın üzerine bırakan James sakin hareketlerle beyaz bezle dudaklarını silip masanın üzerinde olan bakışlarını Baran'ın gözlerine dikti. Gözlerindeki kindar bakış beni huzursuz ederken Baran sırtını sandalyeye yaslayıp ona

meydan okuyan bakışlarını bir saniye çekmedi.

"Sen Avşin'e zarar verir misin?"

Dilini damağına vuran Baran, cık diye ses çıkarıp, "Vermem," dedi kalın sesiyle vurgu yaparak.

"Başkalarının ona dokunmasına izin verir misin?"

"Vermem."

"Ben de vermem. Avşin senin için nasıl değerliyse Firuze'de benim için değerli. Kızın aklını bulandırma aklını alırım Baran. Ben ne yapıyorsam sen de aynısını yapıyorsun. Ben ne kadar tehlikeliysem sen de en az benim kadar tehlikelisin. Kıza laf sokup durma sokulan taraf olursun."

Tek eliyle masayı deviren Baran ayağa kalktığında James'te onun gibi ayağa kalktı. Birkaç kişi çığlık atarken Firuze ellerini dudaklarının üzerine koymuş korkulu gözlerle Baran ve James'e bakıyordu. Her an birbirine dalacak olan ikiliyi ayıracak olan Leonardo oturduğu yerden yan tarafında bulunan masada oturan kızı kesiyordu. Önünde masa yere devrilmişti adamın umurunda değil.

"Beni tehdit edince neler olduğunu çok iyi biliyorsun James. Ağzından çıkanlara dikkat et sesine hasret kalırsın."

Firuze'nin elini tutan James başını dik tutup, "Yarın evimize bekliyoruz," dedi sinsi bir ifadeye bürünen yüzüyle. "Kız arkadaşımla sizin için güzel yemekler yapacağımızdan emin olabilirsiniz."

Yanımızdan ayrılıp restoranın çıkışına ilerlerken kolumu ovuşturup, "Yemek yiyorduk, ne oldu?" diyen Leonardo'ya kaşlarımı çattım. "Gözün oynaşta olmasaydı görürdün az önce olanları."

"Aman, her zamanki halleri olduğunu söylemiştim," diyerek kızın yanına gitti. Bu adam nasıl çeteydi? Baran ve James katil gibi yüze sahipken bu sürekli sırıtıyor, gözü hep kızların üzerindeydi. Yoksa bu kadınları mı pazarlıyor? Yakışıklı yüzüyle onları kandırıp kötü işler mi yaptırıyor? Ürperip irkildim. Öyle bir şey yapsa Baran ondan uzak dururdu, asla böyle bir adamla aynı masaya oturmazdı.

Restoranın çıkışına giderken dün akşam gördüğüm orta yaşlı

adam ceketinin düğmelerini ilikleyip hızlı adımlarla Baran'a doğru geliyordu. Yaşını başını almış bir adamın Baran'ın karşısında korkması açıkçası beni üzdü. Eminim yaptıkları işler hoşuma giden işler değildi, Baran'ın ve yanındaki olan adamların üzerinde oldukça lüks takım elbiseler, arabalar, oteller ve evler lüksünde lüksüne sahipken yaptıkları işlerden oldukça büyük paralar kazandıkları belli oluyordu. Kısa bir sürede Baran'ı zengin eden bu iş mide bulandırıcı olsa da Baran rahatsız gibi durmuyordu. Gücüyle insanlara hükmetmeyi seviyordu. Tıpkı karşısında duran yaşlı adama yüksekten bakmaktan hoşlandığı gibi, yaptığı işi seviyordu.

"Sizinle konuşmamız gerekiyor Baran Bey, adam bulundu."

"Git sen geliyorum ben."

Arkasını dönen adam koşar adım yanımızdan uzaklaşırken Baran'ın benimle gelmeyeceğini anladım. Odanın içinde tek başıma oturmak istemediğim için sıkıntıyla nefesimi dışarı bırakıp asansörün önünde durdum.

"Eğer izin verirsen kumsala inmek istiyorum. Odada tek başıma durmak istemiyorum. Açık hava iyi gelir."

Kaşlarını çatıp yakın duran bedenimi kendine doğru çekti. Elim göğsünü bulurken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerim aralık duran dudaklarının üzerine kaymak için yerinde duramıyordu. Aklıma o an geldiğinden dudakları hariç her yere bakıyordum.

"Benden neden izin istiyorsun?"

Başımı biraz geri çekip, "İstememem mi gerekiyor?" dedim yanağımın içini ısırırken.

"Nefes almak istiyorsan istediğin yere istediğin zaman gidebilirsin, bu hayat senin. Unutma, ben senin sevgilinim, hayatına müdahale eden adam değilim. Seni yanımda tutup kanatlarını kırarsam işte o zaman benim sevgim yalan olur."

Isırdığım yanağımı bırakıp buruk bir halde tebessüm ettim.

"Bu zamana kadar mutfağa giderken bile nereye gidiyorsun diyen aileme hesap veriyordum. Eski alışkanlıklar üzerimde olduğu için sana da hesap verecekmişim gibi hissediyorum."

"Baskının olduğu yerde mutluluk olmaz Avşin. Ben sana mutluluk vermek istiyorum, tabii ki gittiğin yerleri bilmek isterim. Aklım sürekli sen de olduğu için nerelerde olduğunu bilmek akıl sağlığım için iyi olur. Gidiyorum demen yeterli."

Gözlerimi kısıp yüzüne yaklaştım. Boyu uzun olduğu için başını hafif eğip sanki bedenimi bedenine yapıştıracakmış gibi beni kendine çekti. İç dünyamda utançtan alev alev yanarken yanağını öpüp geri çekildim. Gözlerim yanaklarına indiğinde dudaklarını başımın üzerine bastırıp benim aksime oldukça büyük bir istekle saçlarımı öptü.

"Hadi gidip eğlen. İstediğin yerden istediğin her şeyi alabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Geri çekilip arkamı döndüm. Otelin çıkışına doğru yürürken sırtımda gözlerini hissediyordum. Omzumun üzerinden arkama baktım. Bıraktığım yerde durmuş beni izliyordu. Elimi kaldırıp iki yana salladım. "Böyle yaparsan peşinden gelirim," dedi efsunlu sesiyle. "Gidiyorum," diye bağırıp kapıdan çıktım.

O benimdi, değil mi?

Hayatımda birinin olması sanki sürekli onunla beraber olacakmış hissi veriyordu ama işler hiç bu yönde gitmiyordu. Baran dünden beri odaya gelmemişti, akşam bir kere arayıp onu beklemeden uyumamı söylemiş telefonu kapatmıştı. Uyumuştum ama nasıl uyuduğumu bir ben bilirim. Saat bire gelirken hâlâ Baran'ın gelmeyişi canımı sıkıyordu. Kim bilir nerede neler yapıyordu. Adam bulundu demişti o adam, umarım ona kötü bir şey yapmıyordur. Her ne kadar polise teslim etmesini düşünsem de iki saniye içinde mantıksız düşündüğümü anlayıp o düşünceyi kafamdan siliyordum. Şiddetin her türlüsünden korkan birinin sevdiği adam gözünü kırpmadan bir adamın ayağından vurmuştu. Benim yanımda bunu rahatlıkla yapan ben yokken neler yapardı kim bilir.

Sıkıntıyla oturduğum yerden kalkıp pencerenin önüne geçtim. Bugün hava kapalıydı, yağmur yağdı yağacaktı. Hava sıkıntılıyken daralan ruhum boğuyordu beni.

Odanın kapısı açıldığı an arkamı dönüp içeriye giren Baran'ı baştan aşağı inceledim. Dün yanından ayrılırken üzerinde spor kıyafetleri vardı, şu an ise baştan aşağı simsiyah takımın içindeydi. Üzerini ne zaman değiştirmişti, onca saat uyumamasına rağmen nasıl böylesine dinç bakıyordu ilginçti.

Ceketini çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı. Bir iki adımla yanıma geldiğinde gözlerimi nemli duran saçlarının üzerinde dolaştırdım. Yeni duş almıştı, nerede?

"Rahat uyudun mu?"

Çenemi kaldırıp, "Evet," dedim. Tek kaşını kaldırıp kol düğmelerini çıkardı. "Bir sorun mu var?" Sırıtıp, "Sorun yok mu?" dedim. "Dünden beri işim var diyerek gittin, giderken üstünde spor kıyafetlerin vardı. Şu an öğlen, sen takım elbiseyle odaya geliyorsun üstelik duş almışsın. Neredeydin?"

Sırıtıp başını iki yana salladığında, "Gülme," dedim. Eli saçlarımın üzerine uzandı geri çekildim.

"Gerçekten kızmışsın."

"Evet. Neredeydin?"

"İşim vardı dün söyledim sana. Kıyafetlerimi sen odada yokken gelip çıkardım odama gitseydin yatağın üzerinde olan eşofmanları görürdün. Eminim bütün gece burada durup kafanda kurmuşsundur."

"Nerede yıkandın?"

Kaçmama fırsat vermeden ellerini belime yerleştirdi. "Yıkanmadım, hava bunaltıcı olduğu için lavaboda yüzümü ve saçlarımı yıkadım sadece. Daha doğrusu ıslattım. Cevaplar seni tatmin ettiyse duş aldıktan sonra birlikte dışarı çıkalım. Dün geceyi telafi etmemiz lazım."

Yumuşamayan yüzümle, "Bir daha beni tek bırakma," dedim. "Ne olursa olsun gece yanımda ol."

Başparmağını yanağımın üzerinde gezdirip, "Haklısın," dedi. "Önemli bir iş olmasaydı asla seni yalnız bırakmazdım. Sen bekle ben hemen duş alıp geliyorum."

Biraz olsun sakinleşmiş halde, "Firuze'yle James'in evine gideceğiz unutmadın değil mi?" dedim.

"Hiç unutur muyum? Bütün gece boyunca James'e ev hediyesi ne alsam diye düşündüm. Neyse artık giderken yoldan bakarız."

Omzuna vurup, "Dalga geçme," dedim. Alnımı öpüp sırıtarak yanımdan ayrıldı.

Her ne kadar dün birbirimizi sevdiğimizi söylemiş olsak da ona bu işleri bırakmasını söylesem çok mu erken davranmış olurum. Eskisi gibi temiz işler yapsa, birlikte tüm zorluklara sırt gersek hayat bizim için daha kolay olmaz mı? Olurdu. Etrafımızda kötü insanlar olmazdı, her an ölüm tehlikesiyle yaşamazdı.

Zaman geç olmadan onunla konuşmak sanki bizim için çok daha iyi olacak...

Banyodan çıkan Baran kısa bir sürede hazırlanıp yanıma geldiğinde oyalanmadan otelden çıktık. Her zaman korumalarla dolaşırken bugün tek başımıza hareket ediyorduk. O rahattı, gerçi o her zaman rahattı. Yangın çıksa oturup izleyecek bir tipti. Kaçmak ona göre olmadığı için sanki alevlere müdahale edecek gibi bir hali vardı.

"Beni sürekli izlersen arabayı süremem."

Gülümsedim. Yan dönüp bacaklarımı koltuğun üzerine aldım. Gözleri bacaklarımı kaydığında, "Ne oldu?" dedim. "Rahat değilsin sen." Bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine aldı. Sırtım kapıya değerken göz kırpıp önüne döndü. Karnım düğüm düğümdü. Heyecandan bacaklarım hafif titriyordu ve bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

"Yurdu aldık. Bir hafta içinde tadilatı biter. Döner dönmez sen de işine başlarsın. Bu arada, çocuklar seni çok özlemiş."

Gözlerim sevinçle parlarken, "Gerçekten mi?" dedim. Çok heyecanlandım. "Bir an önce onların yanına gitmek istiyorum. Uzun zamandır hiçbirini görmedim."

Parmağını dudağının üzerinde gezdirip gözlerini üzerime çevirdi. "Bundan sonra her gün onlarla olacaksın. Terapiste seni bekliyor, bence konuşman iyi. Yanıma geldiğin ilk zamanlar konuşurken çok

zorlanıyordun ama şimdi iyisin."

"İç dünyam karışık olduğu için kimseyle konuşmuyordum. Biliyorsun bir insan sürekli susarsa sesini kaybeder. Senin yanına geldiğim andan beri beni durmadan konuşturuyorsun. Kendimi de iyi hissettiğim için rahat rahat konuşuyorum. Gerçi bana hâlâ zorlanıyormuşum gibi geliyor, senden bunu duymak iyi geldi."

Ayağımı kaldırıp bileğimi öptüğünde, "Baran," dedim ayağımı geri çekmeye çalışarak. Umursamaz halde bileğimi okşayıp, "Sen hep iyi konuşuyordun," dedi. "On yaşında Baran derken de sesin iyiydi, şimdi de iyi."

"Sana göre iyi. Başkaları rahatsız oluyordu."

Kaşlarını çatıp bakışlarını bana çevirdiğinde omuzlarımı öne doğru hafif eğip tebessüm ettim.

"Başkalarını ne yapıyorduk?"

"Umursamıyorduk."

"Hayır, s*ktir ediyorduk. Ne halleri varsa görsünler, sen kendin için yaşa onlar için değil. Sesin çok güzel ayrıca ve ben bu sesin güzelliğini duyduğum için çok şanslıyım."

Başımı cama yaslayıp, "Ben de şanslıyım," dedim. Umarım her zamanda şanslı hissederim kendimi.

Araba öne doğru sendelediğinde bacaklarımı geri çekip, "Bir sorun mu var," dedim.

"Arabada kal, bakayım ben."

Arka koltuktan omuzlarına deri ceketini alıp arabadan aşağı indi. Yağmur bedenini ıslatırken ön tarafa geçip arabanın kaputunu kaldırdı. Bir süre orada oyalandıktan sonra kapağı kapatıp ellerini birbirine sürttü. Sırılsıklam olmuştu, bundan rahatsız değilmiş gibi arabanın yanına gelip yerine oturdu.

"Ne oldu?"

"Araba bozuldu."

Etrafa bakarken, "Ne yapacağız?" dedim tedirgin ses tonuyla.

"Ben uyuyacağım, araba geçince uyandırırsın beni."

Şaka mı yapıyor diye yüzüne dikkatle bakmaya devam ettim. Gayet de ciddi ifadesiyle gözlerini kapatmış uyuyordu. Şaka, gerçekten şaka.

"Kısa bir anda uykuya dalman hiç mantıklı gelmiyor Baran. Kalk bir şeyler yap kaldık dağ başında."

Cevap vermeyince oflayıp arka koltuktan çantamı aldım. Telefonumu almak için fermuarı açarken Baran'ın yüzüne baktım. "Cidden hemen uyudun mu?" Göğsü sakin bir şekilde kalkıp iniyordu. "Pis," diyerek çantanın içini karıştırdım. Telefon yoktu, ben çantamın içine koyduğuma eminim ama. Her şeyde üst üste gelir zaten. Çantayı arka koltuğa fırlatıp Baran'ın üzerine eğildim. Cebinde duran telefonunu almak için onu uyandırmadan parmaklarımı cebine soktum.

"Arka koltuk daha rahat, istersen oraya geçelim."

Donup kalan bakışlarımı ağır ağır yüzüne çevirdim. Dudağı yanağına doğru kıvrılmış, gözleri aklından geçen edepsiz düşünceleri yüzüme doğru fısıldıyordu. Tırnaklarımı bacağına batırıp, "Dışarıda durmak ister misin?" dedim. Alt dudağını ısırıp başını iki yana salladı. "Bu sefer gerçekten uyuyacağım."

Ve dediği gibi de oldu, gerçekten saatlerce kıpırdamadan uyudu. O sürede onu rahatsız etmek yerine yüzünü izledim. Hava karardığı vakit gözlerini açtığında kollarını gerip, "Uyudun mu sen de?" dedi.

"Uyumadım, arabanın içinde sıkıntıdan patladım Baran. Resmen uyudun, beni yalnız bıraktın."

"Bırakmadım, ben uyurken bile senin nefesini dinledim. Sen de beni izlerken nefesimi dinleyebilirdin, öpebilirdin, saçlarımla oynayabilirdin. Varlığımı iyi hissetmek için başka şeylerde yapabilirdin."

"Kolunu ısırabilirdim mesela, kusura bakma aklıma gelmedi. Bir dahakine yaparım."

Siyah deri ceketini arkaya bırakıp dudakları arasına aldığı sigarayı içine çekerken yanaklarında oluşan çukura gözüm kaydı. Bakışlarımı yakaladığı an gözlerimi kaçıramadım. Kolunu omzuma dolayıp bedenimi yanına çekti. Dışarıda yağmur yağıyordu ve biz dağın ba-

şında mahsur kalmıştık. İki saattir kimsenin geçmediği yolda sadece biz vardık. Camın üzerine vuran yağmur yüzünden dışarısı da gözükmüyordu. Sıkıntıyla iç çekerken kolumun üzerinde olan elini başımın üzerine getirdi. Saçlarımı parmakları arasına alıp başımı öptü.

"Korkulacak bir şey yok. Elbet biri yokluğumuzu anlar."

Başımı geri çekip, "Bu saate kadar anlamamaları garip değil mi?" dedim. Sigarayı dudakları arasında kıpırdatıp, "İlginç," dedi hayret ediyormuş gibi. "Yanımdaki adamlar hiç düzgün değil Avşin, bunlar yüzünden bir gün ölüp gideceğim." Sesinde alay vardı, benimle oynuyordu resmen.

"Sen sırf James ve Firuze ile yemek yememek için arabayı bozdun, değil mi?" Kaşlarımı çatıp, "Tabii ya," dedim. "Sürekli itiraz ediyordun, gitmeyelim diye arabayı bozdun sana inanamıyorum gerçekten. Senin yüzünden kaldık dağ başında."

Sigarayı söndürüp camdan dışarı attı. "Haksızlık yapıyorsun, ben James'i severim." Yüzümü asıp geri çekildim. "Ne demezsin, o kadar çok seviyorsun ki adamın gözünü morarttın dün."

Sırıtıp beni tekrar göğsüne çektiğinde başıma bu sefer kuvvetli öpücüğünü kondurdu.

Bu adamla ciddi anlamda işim vardı benim. Ne yapacaktık biz şimdi bilmiyorum. Onun rahatlığına güvenmek isteyen yanımı mantığım durduruyordu. Bu adam deli ona uyarsan sen de delirirsin diyordu. Geri çekilip, "Bu gece burada mı kalacağız?" dedim yorgun halde.

Koltuğunu geri yatırıp ellerini belime koydu. Beni kucağına oturturken, "Ne yapıyorsun?" dedim şaşkın sesimle.

"Benim yanımda korkma, merak etme kimse sana zarar veremez. Birlikte burada olmamız bence sorun değil. Kimsenin olmadığı yerde kafamızı dinliyoruz, rahatla hadi."

Kollarımı beline dolayıp yanağımı omzuna yasladım. Toplu olan saçlarımı ağır ağır çözüp parmaklarını upuzun saçlarımın arasında dolaştırdı.

"Bazen kestirip rengini değiştirsem mi diyorum."

"Bunu yapma. Hayatına hiçbir şekilde müdahale etmem, seni kısıtlamam ama saçlarını kesmemeni isterim senden. Yıllardır parmaklarımın uzun saçlarının arasında dolaşırken hayalini kurmuşumdur. Şimdi özgürce dokunabilme imkânım varken kesme lütfen. Bırak doya doya seveyim."

Başımı geri çekip, "Kesmem," dedim. "Kıyamam zaten, biliyorum ki kestiğim takdirde üzülürüm."

Sıcaklamış yanağımı okşayıp, "Aferin," dedi fısıldayarak. Belimde olan eli bedenimi yukarı çektiğinde bacaklarım iki yana açıldı. Kucağında bu pozisyonda oturmak garip bir şekilde rahatsız etmiyordu.

"Çok güzelsin."

Dudağı dudağımın kenarında durduğunda omzunu sıktım. İçimdeki istek dudaklarının dudaklarımla temas etmesini istiyordu. Dün nefesimi içine çekerken edepsizleşen ruhum bugün fazlasını istiyordu. Tıpkı benim gibi aynı hislere sahipmiş gibi gözlerini gözlerime sabitledi.

"Seni doya doya öpebilir miyim? "

Koşmaktan nefessiz kalmış gibi hızlı hızlı nefes alıp verirken ne diyeceğimi bilemedim.

Gözlerime öylesine derin bakıyordu ki o an kendimi ona teslim edecek kadar kontrolsüzdüm.

Gözlerimi kapatıp yüzümü ona yaklaştırdığımda dudaklarımın üzerinde sıcacık dudaklarının baskısını hissettim. Yavaş yavaş öperken belimde duran elleri bir saniye bile kıpırdamadı. Kalbim ağrıdan canımı acıtırken tırnaklarımı omzuna batırdım. Bütün acımı ondan çıkarmak ister gibi omuzlarını sıkıyordum. Bundan rahatsız olmuyordu, ben onun canını acıtmama rağmen o yumuşak öpüyordu beni.

Dudaklarım yumuşak dudaklarının baskısına daha fazla dayanamadı. Ağzım hafif açıldığında bu anı bekliyormuş gibi usulca içime ulaştı ıslak dili. O an refleksle dilini ısırdığımda inleyip geri yaslandı. Hareket etmeyen elleri belimde hareket etmeye başladığında bedenim tamamen onun üzerindeydi.

Arabanın içinde iki büklüm olmamıza rağmen bundan rahatsız

olmuyorduk. Daha önce birini öpmediğim halde onun dudaklarını öpüyordum. Bu yanlıştı, henüz çok erkendi.

Neden duramıyorum, neden duramıyoruz? Birbirimizi yakarken neden geri çekilmiyoruz?

Üzerimdeki tişörtü çıkarırken ellerim neden ellerini tutup dur, yapma demiyordu? Parmaklarım onun parmaklarının arasına karışmış bir vaziyette düğmelerini çözerken mantığım arkasına bile bakmadan neden kaçıyordu?

Biz durmalıydık ama durmak istemiyorduk.

Bedenim havalandığında kendimi arka koltukta buldum. Dudaklarını geri çekip kendinden geçmiş gibi üzerindeki gömleği çıkarıp ön koltuğa bıraktı. Ayrı durmak dudaklarına acı veriyor gibi dudaklarımla buluşturdu dudaklarını.

Bedenlerimiz bir bütün olmak için bu kadar istekliyken gök buna karşıymış gibi durmadan gürlüyor şimşeğini çakıyordu.

Kendini bu adama teslim edecek kadar seviyor musun Avşin?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gözlerimin içine tutkuyla bakan adamın dudaklarımdan çıkacak tek kelimeye ihtiyacı vardı. Bedenim onun bedeninin altında, sıcaklığını iliklerime kadar hissederken ne diyeceğimi bilemiyordum. Vücudum vermem gereken cevabı dilim söylemese de söylüyordu. Ellerim çıplak omuzlarından ayrılmak istemez gibi duruyordu. Benimle olsun istiyordum, eğer uzaklaşırsa kendimi boşlukta hissedecektim.

Dudakları alnıma temas ettiğinde gözlerimi kapadım. Dağılan saçlarımın üzerinde elini usulca gezdirip dudaklarını boynuma indirdi. Kokumu içine alarak öptü tenimi. Kıyamıyormuş gibi sevdi.

Geri çekildiğinde tahmin ettiğim gibi kendimi boşlukta hissettim. Çıkarıp fırlattığı gömleğini koltuğun arasından aldı. Elimden tutarak acele etmeden beni oturur pozisyona getirdiğinde çıplaklığımı örtmek ister gibi gömleğini bana giydirdi. Göğüs kısmındaki iki düğmeyi ilikleyip elini enseme getirdi.

"Biraz uyu gidince seni kaldıracağım."

Nasıl uyuyacaktım ki? Benden rahatsız olmuştu. Çekingen durduğum için bu halim hoşuna gitmemiş miydi? Bana olan tutkulu bakışları bir anda sakinliğe büründüğünde yanlış bir şey yaptığımı

düşündüm. Gözlerim üzerindeyken yerine geçip arabayı çalıştırdı. Buruk bir şekilde tebessüm edip sırtımı koltuğa yasladım. Bozulan araba bile çalışmaya başladı. Gömleğinin kollarını kıvırıp koltuğa uzandım. Konuşmak istemiyordu, durgun halinden belliydi. Yüzüne bakıp onu germemek adına en iyisi gözlerimi dinlendirsem iyiydi. Elbet konuşacaktı, o zaman neden durgunlaştığını öğrenirdim.

Kendi düşüncelerim arasında boğulurken gözlerim bir süre sonra kapandı. Bedenimin havalandığını hissettiğimde gözlerimi hafif araladım. "Uyu," diyerek alnımı öpen Baran'ın kolları arasında olduğumu anladığımda gergin olan bedenim rahatladı. Nereye gelmiştik hiçbir fikrim yoktu, yağmurdan sonra hırçınlaşan denizin sesi kulaklarıma ilişiyordu. Gözlerimi açıp nerede olduğumuzu anlamak adına başımı kıpırdatmadan etrafa bakındım.

Otelde değildik, yemyeşil doğanın ortasında duran tek katlı bir evin önüne doğru ilerliyorduk. Bedenimi göğsüne bastıran Baran basamakları çıkıp kapının önüne geldi. Bacağını kaldırıp bedenimi sabitlerken cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Tekrar kollarının arasına aldığı bedenimi yukarı çıkarıp saçlarımın üzerine öptü. Başımı kaldırıp, "Uyumuyorum," dedim uyku mahmuru bir sesle.

"Uyumaya çalış geç oldu. Uykun dağılmasın."

Bir odanın içine girdiğimizde bedenimi yatağın üzerine bırakıp ayakkabılarımı ayağımdan çıkardı. Ardından örtüyü yatağın üzerinden alıp yere kadar uzanan pencerenin önüne bıraktı. Yanıma gelip üzerime eğildiğinde yanağımı öptü. "İyi uykular." Gitmek için geri çekildiği an elini tutup, "Sorun ne?" dedim. Başını iki yana sallayıp, "Sorun yok," dedi hafif tebessüm ederek.

"Sorun var Baran, bir anda uzaklaştın benden. Bilmeden bir şey mi yaptım, sana cevap vermediğim için bana kızdın mı?"

Kaşlarını çattı. "Saçmalama, sana neden kızayım?" Ellerimi yatağa bastırarak oturdum. "O zaman neden soğuk duruyorsun?"

"Böyle hissettirdiğimi bilmiyordum. Ben sadece nasıl tepki vereceğimi bilemedim, o an kendimi kaybettim ve seni üzdüğümü düşündüm. Bu tür şeyleri sen nasıl ilk kez yaşıyorsan ben de senin gibi ilk kez yaşıyorum. O an öyle hissetmem, sana davranmam duygularımın

yoğunluğundan kaynaklı. Umarım beni yanlış anlamamışsındır."

Neler diyordu bu adam? Ben bile kendimi kaybetmişken onun bu denli tutku dolu olması çok normaldi. Eğer utanmayıp durma deseydim biz bir bütün olacaktık. Bedenim hâlâ onu deli gibi isterken şimdi bu kapıdan çıkıp gitmesi kalbimi yaralardı.

Kirli sakallara sahip olan yanağının üzerinde elimi gezdirip gözlerimi dudaklarına indirdim. Tekrar gözlerine baktığımda, "Duramam," dedi fısıldayarak. "Hissettiklerim iki günlük bir şey değil, yılların özlemi var. Bir dokunursam bırakamam, kendin gördün iki dakika içinde ne hale geldim."

Dudağımı dudağına bastırdım. Derin nefes alıp kolunu belime sardı. "Sen beni yakacaksın Avşin, benim ateşim de ikimizi yakacak."

Dudaklarım dudaklarının arasında kaybolurken acele etmeden sakin sakin öptü. Kendimi geri çekmiyordum, gözlerim kapalı onu hissetmek ister gibi dokunup öpüyordum. Bu yaptığımız hiçbir şekilde yanlış gelmiyordu. Asla pişman olacağımı düşünmüyorum. Belki utanırdım ama pişman olmazdım.

Sırtım yatağa değdiğinde derin nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Avşin," dedi kulağıma doğru. Sesi bacaklarımı titretirken gömleğin düğmelerini çözüp üzerimden çıkardı. Omuzlarımı öpüp burnunu boynuma sürterek göğüs arama getirdi. Onun gibi bir adamın dokunuşları çok özeldi. Birileriyle cinsel birliktelik yaşamamıştım ama bu konularda bilgi sahibiydim. Okuduğum kitaplar, Firuze'nin izleyelim dediği filmlerden az çok erkekle kadın ilişkileri hakkında fikir sahibiydim. Ara sıra annemle yengemin konuşmalarını dinlerken eşlerinin sert oluşlarından, cinsel birliktelik boyunca sadece kendilerini düşündüklerinden bahsederlerdi. Her zaman erkeğin ön planda olduğu düşüncesi aklımdaydı. Şu an ise şaşkındım. Baran babam ya da amcam gibi sert değildi. Beni incitmeden öpüyor, nasırlı elleri canımı acıtmasın diye oldukça hafifçe bedenimin üzerinde gezdiriyordu. Hem tutkulu hem de naif olmayı nasıl başarıyordu hiçbir fikrim yok.

"İyi misin?" dediğinde başımı yastıktan kaldırıp yüzüne baktım. "İyiyim," dedim omuzlarında duran ellerimi saçlarının arasına getirirken. Göbeğimi öpüp pantolonumun düğmesini açtığında gözlerini

gözlerimden bir saniye çekmedi. Bacaklarımdan çıkan pantolon gibi öpücükleri ayak bileğime kadar indi. Ayağımın altına değen parmakları huylandırırken tebessüm edip ayağımın altını öptü.

"Baran."

"Şşt. Kendini rahat bırak, gergin olursan ben de gerilirim."

Dediği gibi kendimi serbest bıraktım. Aklımdaki bütün düşünceleri sildim. Sadece onu hissettim. Sıcacık tenini, bedenime değen dudaklarını hissettim. Varlığını tüm bedenimin üzerinde hissederken omuzlarından hafif yukarı çektim onu. Kollarım omzuna dolanırken bacaklarım beline dolandı. Yatağın içinde bizi ters çevirdi. Kapalı gözlerimi açıp beklentiyle bakan gözlerine baktım. Göğsünün üzerine dökülen saçlarıma hayranlıkla bakıyordu. Yüzüne eğilip çenesini öptüm, ardından göğsünü. Aşağı doğru indikçe bedenine sürtünen saçlarım ona nasıl haz veriyorsa kendini fazlasıyla sıkıyordu. Çok gergindi, olabildiğince kendini sıkıyordu. Buna daha fazla dayanamıyormuş gibi belimden tutup yukarı çekti bedenimi. Sırtımı yatakla buluştururken pantolonun düğmesini açıp bacaklarından çıkardı. Gözlerimi bedenine indirmiyordum, benim gibi bedenime bakmak yerine yüzümü izliyordu.

İkimizi tamamen çıplak bıraktığında ellerini yatağa bastırarak üzerime eğildi.

"Güzel komşu kızı, henüz on yaşındayken seni hiçbir çocukla paylaşamayan ergen bir çocuktum. On sekiz yaşına girdiğinde herkesten kıskanan bir adam oldum. Ben neden onunla konuşamıyorum, neden onunla gezmeye gidemiyorum diyordum. Saçları çok güzel, bir kere dokunayım diye dua eden bir adamdım. Yolun yoluma çıksın diye senin için erkenden kalkardım. O güzel sesini duymak için minibüs şoförü oldum. Sadece gideceğin yeri ve ineceğin yeri söylerken çıkardığın sesi duymaya bile razı oldum. Ben seni çok seviyorum kadın, şu an bu yatakta çıplak olmamız seks için değil buna inan. Ruhum ruhunla doyuyor bu gece, sana hem arzu duyuyorum hem şefkat. Yılların acısını çıkarmak için biz seninle bir oluyoruz. Sen benim her şeyimsin biliyorsun değil mi? Hiçbir şeyi olmayan adamın en değerli varlığısın. Tek güldüğüm kadın olduğun gibi acılarımı gören tek ka-

dınsın da. Sen benim hayatımsın ve ben yaşamak için bu gece hayatım olan kadının kokusuna sığınıyorum. Teşekkür ederim sevgilim."

İçime ulaştığında gözlerimi yumdum. "Varlığınla, ruhunla yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

Gözlerimi açıp derin nefes aldım. Tıpkı benim gibi acı çekiyordu. Gözleri dolmuş, benim gözümden akan yaşı izliyordu.

"Bu canını acıttığım ilk ve son gün. Ne bedenini ne de ruhunu yaralamayacağım söz veriyorum sana. Eğer senin canını yakıyorsam bil ki isteyerek yapmıyorum. Bendeki yerinin varlığını hisset Avşin, herkese çatılan kaş sana çatılmaz, küfür eden dil sana etmez. Şiddet uygulayan el asla o güzel tenine değmez bunu hiçbir zaman unutma."

"Unutmam," dedim nefes nefese. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu. Bedeni taş gibiydi kendini sıktığı için. Konuşurken soluğu hızlı hızlı çıkıyordu dudakları arasından. Hareketleri olabildiğince yavaştı, birazcık bile hızlanmıyordu. Kendi zevkinden çok beni düşünüyordu.

"Baran."

"Söyle mavi suyum." (Avşin isminin anlamı.)

"Ben," diyerek kendimi serbest bıraktığımda soluğunu sesli bir şekilde dışarı bırakıp o da bedenini serbest bıraktı. Omuzumda nefesini kontrol altına almaya çalışırken yavaş hareket ederek içimden çıktı. Gözleri iyi miyim diye bedenimi kontrol ederken tebessüm ettim.

"İyiyim ben."

Yatağa uzanıp kolları arasına aldı bedenimi. "Her zaman iyi ol güzel Avşin. Canın hiçbir zaman yanmasın."

Gürleyen gök yüzünden gözlerimi korkuyla açıp başımı yastıktan kaldırdım. Nerede olduğumu ilk baş idrak edemediğim için yüreğim korkudan burkulurken dün gece aklıma gelince rahat nefes alıp örtüyü açılan göğüslerime kadar çektim. Baran neredeydi ki? Yataktan kalkıp odanın içinde bulunan banyo olduğunu tahmin ettiğim kapının önüne geldim. Elimi kapıya vurup, "Baran," diye seslendiğimde ses gelmedi. Kapının kolunu tutup içeri girdim. Bomboştu. Arkamı

dönüp salona ilerledim.

"Baran, neredesin?"

Salonda da yoktu. Olduğum yerde dönüp, "Baran," dedim ağlamaklı çıkan sesimle. "Baran ne olur bunu bana yapma." Dizlerimin üzerine oturup, "Baran," dedim fısıldayarak. "Ne olursun bana bunu yapma." Hıçkırığım dudaklarımın arasından çıkarken tüm gücümle, "Baran..." diye bağırdım.

Herkes yaraladı yalvarırım sen öldürme...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bünyemin acıya alışık olduğunu düşünenler gözlerini kırpmadan yarama tuz basmaktan zevk alıyordu. Tam birine güvendim, sevdim derken ummadığım yerden darbe alıyordum. Dün gecenin ardından Baran'ın evde olmayışı öyle bir derin yaralamıştı ki yüreğimi, sanki kalbimi ateşlerin içinde diri diri yaktılar. Baran için atan kalbim onun isminin sayıklayarak öldü.

"Sakin ol kızım."

Yumduğum gözlerimi aralayıp başımı parkeden kaldırdım. Göğüslerimin altına düşen çarşafı yukarı çekerken akan burnumu çekip aralanan kapının üzerinden gözlerimi bir saniye çekmedim.

"Geç bakalım."

İçeriye giren adamın ayaklarından başlayarak yüzüne kadar ağır ağır gözlerimi dolaştırdım. Gözlerini büyüten Baran kollarının arasındaki yavru köpekleri yere bırakıp, "Ne oldu?" dedi endişeli sesiyle. İki adımla yanıma gelip dizlerinin üzerine oturdu. Kan bulaşmış elleri yüzümü bulduğunda başımı geri çekip, "Neredeydin?" dedim buz gibi sesimle. İyi olduğumu anlamak ister gibi hem elleriyle hem de gözleriyle bedenimi kontrol ediyor, konuşmak için açıp kapadığı

dudaklarını hareket ettiriyordu.

"Sana neredeydin dedim!"

"Avşin, ne oluyor?"

"Asıl sana ne oluyor? Nereye gittin Allah'ın cezası, beni bir başıma bırakıp nereye gittin?"

Omzuna vurduğum ellerimi tutup, "Dur," dedi endişeli sesiyle. "Köpek doğum yapmış evin arkasında, sabaha karşı ağladığını duyunca yanına gittim. İki yavrusu ölmüş onları gömüp bu yavrularla onun iyi olmasını bekledim. Ne olduğunu söyler misin? Evde yokum diye mi ağladın? Komodinin üstüne telefonunu bıraktım görmedin mi?"

"Şerefsiz."

Gözlerini büyütüp, "Ne?" dedi. "Adi herif, beni bırakıp gittin sandım. Sen de beni terk ettin sandım. Beni neden uyandırmadın? Öldüm lan ben."

"Uyuyordun, hemen gelirim diye düşündüm."

Geri çekildi. Halimi hayretle izleyip ciddi miyim diye yüzüme bakıyordu. Yağmurdan ıslanan saçlarını karıştırıp, "Sana inanamıyorum," dedi. "Töre filmi mi çekiyoruz burada? Seninle sevişip sabahına terk mi edeceğim, onu mu demek istiyorsun? İyi misin sen kızım? Kalkıp üstünü giyinmek yerine burada beyaz çarşafların arasında ağladığına inanamıyorum. Dışarı neden çıkmadın?"

"Kes sesini, neler hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Sen dışarı çıkıyorsan beni de kaldıracaktın? Nasıl bir hayat yaşadığımı bildiğin halde beni geride bırakıp salona bile gitmeyeceksin. Eğer sen benim hayatımdaysan bana göre yaşayacaksın Baran. Neden biliyor musun, sen bu kızın yaşadığı tüm zorlukları biliyorsun, birilerine güvenirken korktuğumu biliyorsun. O yüzden adımını bana göre atacaksın."

"Atmıyor muyum?" Gözlerini yumup sakinleşmek adına soluğunu sakin bir şekilde alıp verdi. Gözlerini açtığında sert ifadesi biraz olsun gözlerinden silindi.

"Bu s*ktiğimin vicdanı yüzünden kalktım yataktan ben. Bu it ağlayınca bir şey olduğunu düşündüm. Seni yatakta bırakıp dışarı çık-

maya meraklı değildim. Ayrıca ben seni yaralayan insanlar gibi değilim. Ben senin hayalinle yıllardır yaşamış biriyim, dün gecenin izleri bir saniye bile kafamdan silinmezken, kokun üzerimdeyken, ben seni bırakıp nereye gideyim? Yok Avşin, ben sana anlatamıyorum kendimi. Bak beni iyi dinle, senin benden benim de senden başka kimsem yok. Bu ilişki de terkedilen kimse yok, olmayacakta!"

Gözyaşlarımı silip, "Bundan sonra daha dikkatli ol," dedim. Hızla ayağa kalktığım için kasıklarıma giren ağrı yüzünden yüzümü buruşturdum. Bana doğru atılan Baran'a arkamı dönüp odaya ilerledim.

"Hepsi senin yüzünden, doğuracak bu sabahı mı buldun?"

Kapıyı kapatıp köpeğe isyan eden Baran'ı duymazlıktan gelip yatağa doğru ilerledim. O kadar çok yara almıştım ki, her an birilerinin beni tekrar yaralayacağını düşünüyordum. Psikolojimin bozuk olduğunun farkındayım, zaten normal olması da doğru olmazdı. Ne yaşadımsa içime attığım için sağlıklı bir ruha sahip olmak mantıklı değildi. Dediği gibi kapının önüne çıksaydım ya da mutfağa girip baksaydım her şeyi geçtim gözlerimi sakin bir şekilde odanın içinde gezdirseydim komodinin üzerinde duran cüzdanını ve telefonumu görürdüm. Gerçekten yorgundum, bedenimden çok beynim tükenmiş durumdaydı.

Kıyafetlerimi yerden alıp banyoya ilerledim. Odanın kapısı açıldığında omzumun üzerinden arkama bakıp içeriye giren Baran'la göz göze geldim. Sakinleşmiş halde yanıma gelip ellerini saçlarımın arasına soktu. Bedenimi kendine çekerken yanağımı öpüp, "Özür dilerim," dedi boğuk sesiyle.

"Normalde hemen bakıp gelecektim hayvan doğum yaparken çok acı çekiyordu, onu bırakıp gelemedim. Üstüne iki yavrusu ölünce ne yapacağımı bilemedim. Gömmek istedim vermek istemiyordu. Onun sakinleşmesini bekledim o yüzden de hemen dönemedim odaya. Güzel bir gecenin ardından böyle bir sabah yaşattığım için üzgünüm."

Başımı iki yana sallayıp, "Ben de özür dilerim," dedim. "Sanırım destek almam lazım, seni görmediğim her an beni bırakıp gittiğini düşünüyorum. Kendimden geçiyorum, ağlamayı sevmediğim halde

bağıra bağıra ağlıyorum. Bu hallerim normal değil Baran, ne yapacağım bilmiyorum."

"Bunları birlikte aşacağız. Çalışmaya başladığında kendine olan özgüvenin geri gelecek. Baktık ruh halin hâlâ sıkıntıda psikoloğa gideriz. Biliyorsun ki senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Elimden gelen her şeyi senin için yaparım."

Bir elim göğsümdeki çarşafı sıkarken diğeriyle beline sarıldım.

"Bir daha beni kaldır olur mu? Dışarı çıkarken bile bana haber ver."

"Uykun bölünmesin diye uyandırmamıştım ama bundan sonra merak etme her türlü kaldıracağım seni."

Boynuma burnunu sürtüp tenimi dudakları arasına aldı. Bedenim bu temasla gerilirken, "İyi misin?" dedi buğulu sesiyle. "Ağrın var mı?"

Bedenimi soruyorsa yoktu ama kalbimi soruyorsa vardı.

"Konuşmayacak mısın benimle?"

Boynumu emerek morarttığına eminim. Tenimi emerken hâlâ ayakta durup konuşması şaşırtıyordu. Eğer o belimden sıkı sıkı tutmasa ayaklarım halsizleşen bedenimi daha fazla ayakta tutamayacak.

"Pişman mısın yoksa?"

O hayatıma girdiği günden beri hiçbir şeyden pişman değilim, tıpkı dün gece onunla bir olmamdan olmadığım gibi.

"Değilim," dedim kaybolan sesimi zor çıkararak. Göğsümüzün arasında duran kolumu tutup beline doladı. Çarşaf yere düşerken göğüslerim onun sıcacık göğüslerine temas etti. Boğuk bir şekilde inlerken kalçamı hafif sıkıp geri çekildi. Kollarındaki damarları gerginlikten tenini zorluyordu.

"Duş al hadi.

Başımı sallayıp karşısında çırılçıplak durmamak adına banyoya koştum. Suyun altına girdiğim an banyonun kapısı açılınca arkama döndüm. Benimle mi duş alacaktı?

"Kıyafetlerini bırakıyorum. Unutmuşsun."

"Sağ ol."

Elini ensesine götürüp gözlerini üzerimde gezdirdi. Hafif aralık duran dudaklarını kapatıp yutkunduğunda gözlerim adem elmasına takıldı. Sanki yanımda kalmak istiyordu, benden bir hareket beklediği için de içeri tam olarak giremiyordu.

"Ben çıkayım," diyerek geri çekildiğinde alnımı duşa kabinin camına dayadım. Her hareketi beni kendine bağlıyordu, ona bu denli bağlanmam ürkütüyordu az da olsa. Görmediğim için çıldırdıysam giderse ne hale gelirim düşünemiyorum.

Suyu kapatıp kurulandıktan sonra aynanın karşısında boynuma baktım. Az önce dudaklarıyla boynuma işkence ederken izi tenimin üzerine yerleşmiş. Parmağımı kızarıklığın üzerinde gezdirip tebessüm ettim. Sanki hâlâ dudakları boynumdaydı.

Üzerimi giyinip banyodan çıktım. Başını ellerinin arasına almış yatağın kenarında oturuyordu. Banyonun kapısını kapattığımda başını kaldırdı.

"Sen duş alacak mısın?"

"Ben gece duş aldım."

Elimdeki havluyu sıkıp yanıma gelişini izledim.

"Saçlarını kurutalım."

Havluyu alıp salona doğru yönlendirdi beni. Koltuğa doğru yürürken iki yavrusunu emziren köpeğe tebessüm ettim. Sesimizi duyduğu an kulaklarını kaldırmış etrafı izliyordu. Yavrularına gelecek en ufak zarardan onları koruyordu.

Baran koltuğa oturduğunda bacaklarının arasına girip yere oturdum. Saçlarımı incitmeden havluyla kuruturken ara sıra eli duruyordu. Ne olduğunu sormak isteyen yanım kılını kıpırdatmadan köşede duruyordu.

"Yağmur durdu sayılır, bir şeyler yedikten sonra bisiklete binelim mi?"

"Bisikletimiz yok ki burada."

"Kim diyor onu? Burada merak etme, getirttim. Kendimiz uğraşmayalım diye yiyecek bir şeylerde aldırdım. Karnını doyur sonra dışarı çıkalım."

"Tamam."

Saçlarımın üzerini öpüp havluyu kenara koydu.

"Topla istersen."

"Salık kalsın, böyle daha çok yakışıyor sana."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sen öyle diyorsan öyle olsun."

Sol tarafımdan yüzüme eğilip dudağımın kenarını öptü. Başımı karnına yaslayıp omuzlarımın üzerinde duran ellerinin üzerine ellerimi koydum. Birbirimize uzak kaldığımızı hissetmiş gibi ellerini koltuk altıma getirip bedenimi kaldırdı. Bacağında otururken direkt kollarımı boynuna dolayıp sımsıkı sarıldım. Derin iç çekerek belime sarıldığı an havlayan köpek irkilmemi sağladı.

"Yavrularına yaklaşmazsak bize zarar vermez. Korkma."

Korkmuyordum, hayvanları çocukluğumdan beri çok seviyorum. Hiçbir şekilde ne zarar veririm ne de verdiririm.

"Bu ev arkadaşımındı bugünden itibaren ondan satın alacağım. Ne zaman Kıbrıs'a gelirsek burada kalırız."

Başımı geri çektim. Elleri hemen yanağımı bulurken başımı avuç içine doğru hafif eğdim.

"Bizim için özel bir ev burası."

"Senin olduğun her yer benim için özel."

Kollarımı boynuna dolayıp, "Seni çok seviyorum," dedim mırıldanarak. Duydu mu bilmiyorum, beni göğsüne bastırıp kucağında indirmeden ayağa kalktı.

"Gidip sevgilimin karnını doyuralım. Dünden beri onu aç bırakarak kötü sevgili olma yolunda ilerliyorum. Çok değil bir saat önce dudakları arasından bana şerefsiz dedi. Bir daha bu kelimeyi onun ağzından duymamak adına dikkatli olacağım."

"Baran ya."

"Sorun değil, bir gecede seni kendime benzettim kendimle gurur mu duysam yoksa ayıplasam mı bilmedim."

"Susar mısın?"

"Hayır, oldukça uysal bir şekilde seviştik, kanım kanına bir anda nasıl bu kadar karıştı anlamıyorum. İlkinde böyle olduysan ikincisini düşünemiyorum."

Dişlerimi omzuna geçirip ısırdığımda, "Ah," diyerek tezgâhın üzerine oturttu beni.

"Avşin, Avşin bu adamı çok iyi kudurtuyorsun. O dişlerinin bedenime yaptığı izleri düşünmek kanımı kaynatıyor."

Edepsiz sözleri karşısında yanaklarım tutuşurken bedenimi geri yatırıp boynumun ortasına dudaklarını bastırdı. Masum masum öperken sıklaşan nefesi ve bedenime değen sertliği tamamen tahrik olduğunu gösteriyordu.

"Ben çok acıktım," dedim astım hastası gibi nefes alıp verirken.

"Şu an deli gibi sevişmek istiyorum seninle. Bir kere değil sürekli sana karışıp içinde olmak istiyorum. Şu an için erken olduğunu biliyorum o yüzden sen iyi oluncaya kadar kendimi tutacağım iyi olduğunda kimse bizi durduramayacak."

Dudaklarımı dilimle ıslatıp doğruldum. Geri çekilmeden beni tezgâhtan aşağı indirirken bedenine sürten bedenim kıstığı gözlerini daha çok koyu hale getirdi.

Gülümsedim, gülümsedi. Ardından geri çekilip masanın üzerinde duran paketleri gösterdi.

"Senin için kahvaltı hazırlamak isterdim ama bunu başaramam. Mutfak konusunda becerikli değilim, bir yumurta bile kıramıyorum."

"Önemli değil. Ben senin için yaparım."

Başını kaldırıp, "Sahiden mi?" dedi paketleri açarken. "Annem dışında kimse benim için yemek yapmadı isteyerek. Yapanlar para alarak yapıyordu."

"Ben senin için yaparım. "

Kolumdan çekip sırtımı göğsüne yasladı. Oturmadan ayakta yiyecekleri yedirirken ağzım dolu, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Vakit kısa, yiyip dışarı çıkalım."

Ağzımın içine tıktığı poğaçaları zorla çiğnerken benim ısırdığım kısmın devamını o yiyordu. Nedense en çoğunu bana yediyor az kısmını da o yiyordu. Bu böyle devam ederse onun yanında kilo alacaktım kesin.

Aldıkları yiyeceklerin neredeyse tamamını yedikten sonra paketleri toplayıp kapının önüne bıraktı. Köpeğin önüne yiyecek bırakırken Baran odaya girip üstünü giyindi. Geri döndüğünde, "Hadi çıkalım," diyerek kapıyı açtı.

"Köpekler içeride rahatsız olmaz mı?"

"Pencere açık olacak merak etme."

"Pekâlâ," diyerek dışarı çıktım. Kapının önündeki çöpler anında yok olurken anlaşılan korumaları evin etrafında. Ellerimi pantolonumun kumaşına sürtüp pencerenin altında duran bisiklete doğru yürüdüm.

"Sadece bir tane bisiklet var."

Kapıyı kapatıp, "Ayrı ayrı binmek istemedim," dediğinde gülümsedim. Her ne kadar bisiklet sürmeyi öğretse de bana onunla binmek daha keyifli olacak.

Bisikleti alıp, "Gel," dediğinde rüzgârdan uçuşan saçımı kulağımın arkasına aldım. Yağmur yağmıyordu ama hava esiyordu. Ev denize yakın olduğu için denizin dalgaları kapının önüne kadar geliyordu.

"Arkadaşının evi çok güzel. Doğanın içinde muhteşem gözüküyor."

"Burası artık bizim evimiz. Yakın bir zamanda eşyalarımızı buraya getiririz. Şehirden uzak olması seni rahatsız etmez, değil mi?"

"Sen yanımda olduğun sürece hiçbir şeyden rahatsız olmam. Bu arada sen bu tarz evleri seviyorsun anladığım kadarıyla. Türkiye'deki evin de denize yakın, üstelik arka kısmında orman var ve orada yürüme alanı, bisiklet yolu var."

"Daha görmediğin bir sürü yeri var. Döndüğümüzde bizzat seni ben gezdireceğim."

"Zeliha'yı da özledim."

Belimden tutarak bisikletin ön tarafına oturttuğunda pedalları çevirdi.

"Sıkıldın mı sen burada?"

"Sıkılmadım ama arkadaşımı özledim. Hamile haliyle tek başına o koca evde kaldı. Onun için üzülüyorum."

"Haftaya gideriz yanına. Erhan yanında sohbet ederek vakit geçiriyorlardır."

Ellerinin üzerine ellerimi koyup sırtımı göğsüne yasladım.

"Erhan abim onu seviyormuş bunu öğrendiğimde şaşırmıştım. Zeliha'dan haber alamadığımızda her gün gelip soruyordu. Onu görünce şaşırmıştır."

"Tabii ki de şaşırmıştır. Sevgisini ben bilirim, her zaman bana anlatırdı. O şerefsiz herif dost değil kalleşmiş. Hepimizin sevgisine göz koymuş o-"

"Şşt, annesinin bir suçu yok. Eğer annesi bana yardım etmemiş olsaydı şu an Akın'la evli olurdum."

"Mutlu olduğunu hissetseydim asla müdahale etmezdim. Ama yüzünde mutsuz olduğunu gördüğüm için onunla evlenmene müsaade etmezdim. İt hâlâ seni arıyormuş, hangi yüzlü arıyorsa. Bilmiyor ki onu gördüğüm an gırtlağına yapışacağım."

"Durur musun?"

Ayaklarını indirip geri çekildiğinde bisikletten aşağı indim.

"Onu öldürürsen hapse girersin, hapse girdiğin zamanda kim bilir kaç sene yatarsın. Seni bekler miyim bilmiyorum."

Bir anda belimden tutup beni kendine çektiğinde, "Ay," diye bağırdım.

"Ne diyorsun kız? Hele bir bekleme kaçar seni de alır kaybolurum. Kimse bizi bulamaz ona göre. Bir ömür sadece benimle olursun."

"Ben katil biriyle olmam. Bu arada gözümün önünde adamın ayağına sıktın, bunu hâlâ unutmuş değilim umarım bir daha böyle şeyler yapmazsın. Aslında sen bu kumarhane işlerini bıraksan iyi olmaz mı? Eskisi gibi çalışsan, ben de sana yardımcı olsam ne güzel olur."

"Bütün zenginlik gider."

"Gitsin, bizim gönül zenginliğimiz bize yeter."

Söylediklerim hoşuna gitmemiş gibi bakışlarını başka yere çevirdi. Konuşmadan yan profilden yüzünü izledim. Bunlar gerçekti, bu işleri yapmasını istemiyorum.

"Üşüdün mü sen? İstersen eve gidelim."

Kaşlarımı çatıp, "Konuyu yine kapattın," dedim. "Sorulardan kaçtığın zaman hep konuyu değiştiriyorsun."

Arkamı dönüp kumsala doğru yürüdüm. Ayakkabılarım kumun içine battığı için ayağımdan çıkarıp dirseklerini bisikletin önüne dayayıp beni izleyen adamın bacaklarına attım.

"Şimdi seni," diyerek bisikletten indiği an koşmaya başladım.

"Gel buraya."

Refleksle çığlık atarak kaçarken varlığını arkamda hissediyordum. "Yakaladığım an ısıracağım seni." Gözlerimi büyütüp kumun içinde hızlı olabildiğim kadar koştum. Nefes nefese arkama döndüm. Olduğu yerde durmuş gülümsüyordu. Kollarını iki yana açtı.

"Gel güzelim."

Tamamen ona dönüp koştum. Üzerine atlayıp kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım. Bir iki adım geri gittiğinde denize doğru yürüdü. Mutluluktan kahkaha atarken en az benim kadar mutluydu. Kalın ama bir o kadar efsunlu sesiyle kahkaha atıyordu benim gibi.

Kucağından indirmeden geri yatırdı bedenimi. Saçlarım denizin içine gömülürken "Baran," diye çığlık attım.

"Baran'ın canı. Korkma seni bırakmam suyun içine."

Kendimi ona bırakıp suyun içinde saçlarımı ıslatmasına izin verdim.

Denizden çıktığımızda beni kucağından indirmeden kuma oturdu. Yakışıklı yüzünü izleyip sakallarının, dudaklarının üzerinde parmağımın ucunu gezdirdim.

"Annenle babana benzemiyorsun? Kime benziyorsun sen?"

"Anneme."

"Ben benzetemedim."

"Öpsene beni."

"Çok alıştın, Baran Bey."

"Sen öpmezsen ben öperim."

Sanki hiç öpmüyormuş gibi iç çekince, "Sana inanamıyorum," dedim. "Dünden beri sürekli öpüyorsun."

"Doymuyorum sana. İzin ver işte. "

"Vermesem öpmeyecek misin?"

"Tabii ki de öpeceğim."

Yüzümü omzuna gömüp, "Utandırma," dedim. Hiçbir şey demeden elini sırtımın üzerinde gezdirdi. Bir süre konuşmadan kucağında otururken telefon çalınca geri çekildim. Cebinden telefonu çıkarıp kulağına getirdi.

"Söyle." Karşı taraftaki kişi ne diyordu bilmiyorum ama suratı an be an düştü. "Söyle uçağı hazırlasınlar." Telefonu kapatıp sıkıntıyla kendiyle birlikte beni ayağa kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Türkiye'ye gitmemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Zeliha rahatsızlanmış seni istiyor."

İçimi saran korkuyla, "Bebek nasıl?" dedim.

"Bilmiyorum güzelim gidip göreceğiz, acele edelim."

Tedirgin halde koşarak eve illerken o telefonda birileriyle konu-

şuyordu. Elinden aldığım anahtarla kapıyı açıp çantamı aldım. Burada eşyam olmadığı için kontrol etme gereği duymadım etrafı. Kapının önünde duran köpeklere doğru adım atıp, "Onlar ne olacak Baran?" dedim üzgün halde. "Etrafta ev yok açlıktan ölürler."

"Bizimle götürürüz. Burada tek bırakmayalım."

Rahatlamış halde yavru köpeklere uzandım. Annesi havlayınca, "Hey," diyen Baran, "Kızma ona," diyerek köpeğe doğru eğildi.

Köpeğin annesini kucağına aldığında ben de yavruları aldım. Korktuğu için ilk baş havlayan köpek yavrularına zarar vermediğimizi anlamış olacak ki sustu.

Dışarı çıktık. Az önce bomboş olan kapının önü korumalarla doluydu. Adamlar konuşmadan köpekleri kucaklarımızdan alıp kafeslere koydular. Gözlerimi onların üzerinden ayrılmadan Baran'ın arabasına bindim. Zeliha'ya ne olmuştu? Umarım bebek iyidir? Eğer bebeğe bir şey olursa tamamen kendini kaybederdi.

Aklımda tamamen o varken iki saat boyunca Baran'la tek kelime konuşmadan Türkiye'ye geldik. Korumalar köpekleri başka yere götürürken Baran'la birlikte adımlarımız hızlı olabilecek düzeyde eve doğru yürüdük. Basamakları inip karanlık duran evin içine inceledim.

"Işıklar yanmıyor, hastaneye mi gittiler acaba?"

Cevap vermeden kapıyı açıp kenara çekildi. Gözlerimi kısıp evin içine girdim. Bahçede bulunan ışıklar yanmadığı için evin içi zifiri karanlıktı. Baran diye mırıldandığım an elimi tuttu, o an ev dahil bahçedeki ışıklarla beraber her yer aydınlandı. Geri doğru irkilip, "Sürpriz," diye bağıran Zeliha'ya ve Firuze'ye şok olmuş halde baka kaldım.

"İyi ki doğdun Avşin," diye bağıran kızlara şaşkın halde bakarken Erhan abim, James bizi izliyordu.

"Baran?"

Dolan gözlerimi yüzüne çevirdim. Şakağımı öpüp, "Mutlu yıllar sevgilim," dedi fısıldayarak. Gözümden bir damla yaş akarken, "Sana inanmıyorum," dedim. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Genelde Firuze ve Zeliha doğum günümü kutladıkları için bugün doğum günüm olduğu aklıma bile gelmedi.

"Hadi," diyen Baran'ın yönlendirmesiyle masaya doğru yürüdüm. James bile buradaydı, bu adam harikaydı. Eminim sırf mutlu olayım diye onun Firuze ile gelmesine sesini çıkarmamıştır.

"Hadi üfle Avşin, önce dilek dile ama."

Zeliha'ya başımı sallayıp bir tane mum olan pastaya eğildim. Yanı başımda duran Baran'ın gözlerine bakarak, "Sonsuza kadar ayrılmayalım," dedim. Tebessüm edip, "Sonsuza kadar bir olalım," dedi benim gibi fısıldayarak. Mumu üfleyip geri çekildiğimde ilk baş Baran'a sarıldım.

"Çok teşekkür ederim."

"Mutlu yılların olsun. Nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşa. Hayat yaşadığın acılara kefaret olarak sana en güzel yıllarını versin. Benimle ya da bensiz bir ömür mutlu ol..."

"Seninle sonsuza kadar mutlu olalım."

Geri çekilip Zeliha'ya sarıldım. Göbeği daha mı çok büyümüştü?

"İyi ki doğdun yavru ceylan."

"Teşekkür ederim, Zeliha."

Geri çekilip Firuze'ye sarıldım. "Burada olmanız çok güzel, Baran James'e nasıl bir şey demedi?"

"Avşin için bir şey demiyorum eğer evime her hangi bir saldırı olursa direkt senin alnının ortasına sıkarım James dedi kalın sesiyle. Sen rahat ol diyen James ona nasıl güvence verdi bilmiyorum ama şu an buradayız. İyi ki doğdun Avşin."

"Teşekkür ederim."

Geri çekilip Erhan abime de sarıldım. Yorgun ve üzgün duruyordu.

"Nasılsın güzelim?"

"İyiyim abim, sen nasılsın?

Gözleri arkamda duran Zeliha'ya kaydı sonra hemen bana çevirdi bakışlarını.

"İyi olacağım."

Buruk bir halde tebessüm edip, "Olacaksın," dedim. "Her şey geçecek."

"Umarım geçer."

Viski bardağını kaldıran James, "Mutlu yıllar güzel kız," dediğinde, "Teşekkür ederim," dedim.

"E hadi yemek yiyelim ben hamile olduğum için ayakta duramıyorum."

"Hepsi senin Zeliha, bir tek sen ye bize yeter," diyen Baran'a dil çıkaran Zeliha masaya geçip tabağına yiyeceklerden aldı. Firuze ve Erhan abim de yerine oturduklarında Baran'la James ellerindeki içki bardaklarıyla dışarı doğru yürüdüler.

"Bir şey yemeyecek misin, Baran?"

"Siz yiyin güzelim, geleceğim şimdi."

Zeliha'nın yanına oturup elimi göbeğinin üzerine koydum.

"Var mı bir sıkıntı?"

"Doktor bebeğin gelişiminin ilerlemediğini söyledi. Doğumdan sonra yaşama umudu çok az dedi."

"Kötü düşünme, sen dua et bebeğin sağ salim doğacak."

"Hep ediyorum. Umarım sağ salim doğar ve annesine can olur."

"Umarım."

Tabağına çok sevdiği patates salatasından doldurup, "Ye," dedim.

"Şu halime bak, Erhan buraya geldiğinden beri sürekli bana yemek yediriyor. Onun yüzünden duba gibi oldum."

"Olmadın olmadın, ye hadi."

Az önce cam kapının arkasında olan Baran'la James bir anda ortadan yok oldular. Sandalyemi geri itip, "Geliyorum," dedim. Dışarı doğru ilerlerken gözlerimi ışıkların aydınlattığı bahçede gezdirdim. Hiçbir yerde yoktular.

Açık olan kapıdan çıkıp sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Kavak ağacının arkasında duran Baran'ın gövdesinin yarısı gözüküyordu. James gözükmüyordu ama sesi buraya kadar geliyordu.

"O olmadan giremezsin bu işlere biliyorsun değil mi?" diyen James'e başını sallayan Baran, "Haklısın," dedi. "Burnu biraz sürtsün tekrar yanıma alacağım. Patron onu gönderdiğim için asabi bu aralar."

"Adam haklı, o kadın senin elin kolun. Kısa bir sürede bu piyasaya onun sayesinde adını yazdırdın. Kadın her işi yapıyor, kadın ticaretine de başlamış."

Kaşlarım çatılı kimden bahsettiklerini anlamaya çalışırken bütün neşem yok oldu. Baran kimlerle çalıyor?

"Biliyorum. Üç aydır yapıyor bu işi, bana dokunmasın ne yaparsa yapsın."

"Ne zaman alacaksın yanına? Biliyorsun âlemin en iyilerinin katıldığı bir gece olacak. O geceyi de Helena yönetiyor."

"İki hafta sonra alırım yanıma."

Tırnaklarımı avuç içime batırıp geri adım attım. O kadınla görüşmesi iğrenç bir durumken, onun kadın ticareti yaptığını bildiği halde sesini çıkarmaması hayal kırıklığına uğrattı beni. Gözümdeki Baran yerle bir oldu.

"İçeri girelim."

Elindeki içki bardağını bir dikişte içip arkasını döndüğünde gözleri gözlerimi buldu. Gözleri büyürken hemen ifadesiz yüz ifadesine bürünüp yanıma geldi. James eve doğru ilerlerken, "Neden burada duruyorsun?" dedi sakin sesiyle.

"Gerçekten mi Baran?"

"Ne?"

"Duydum sizi. Kadın ticareti yapan bir kadını yanına alacaksın öyle mi? Sen, onun nasıl bir iş yaptığını bildiğin halde sesini çıkarmadın öyle mi Baran? Sana inanamıyorum."

"Bildiğin gibi değil."

Başımı dik tutup, "Gerçekten bildiğim gibi değilmiş," dedim. "Sen nasıl bir adamsın? Zorla satılan kadınlara sesini çıkaramayacak kadar para hırsına bürünen bir adam mısın? Yakında bu işi de yaparsın sen, ne de olsa yanındaki insanlar pek temiz değiller."

"Kadınlar kendi istekleriyle bu işi yapıyorsa benim yapacak bir şeyim yok."

"Öyle mi?" dedim buz gibi sesimle.

"Bana soğuk davranma Avşin. Az çok nasıl para kazandığımı biliyorsun, o kadın beni bu işlere soktu. Onu yanıma almazsam bu piyasada kalamam."

"Kalma," diye bağırdım. "Kalma Allah'ın cezası. Kadın satıyormuş sürtük. Kim bilir kaç yaşındaki kızları tuzağa düşürüyor. Sen onun gibi bir kadınla aynı sofraya oturup yemek yiyorsun sana inanamıyorum gerçekten."

Elini bana uzattığı an geri çekildim. "Sakin olur musun? Ben yapmıyorum."

"Bildiğin halde sesini çıkarmıyorsun, sen de en az onun kadar suçlusun Baran Öztürk! Yazık."

Bardağı avuçları arasında sıktığında, "Tıpkı kırılan bardak gibi kalbimi kırdın," dedim. "Sen gözümden bu akşam düştün Baran. Dünyanın en iyi adamı olsan da masum kadınların canlarının acıdığını bildiğin halde sesini çıkarmadın, bu dünyanın en kötü adamı oldun bu gece gözümde. Keşke bana duyduğun şefkati tüm kadınlara karşı duysaydın." Geri dönüp gideceğim an kollarımı tuttu. "Bırak!"

"Söz veriyorum çalışmayacağım onunla, ihbarda edeceğim. Yemin ederim, bak arıyorum senin yanında."

Cebinden telefonu çıkarıp bir numarayı aradı. Gözlerini gözlerimden çekmeden Helena'nın adını soyadını, yaptığı işi karşısındaki kişiye söyledi. Kendi adını soyadını söyledikten sonra telefonu kapatıp, "İhbar ettim," dedi kendini inandırmaya çalışarak.

"Yemin ederim çalışmayacağım onunla. Silinirse silinsin adım umurumda değil. Sen bana böyle bakma ölürüm Avşin. Yalvarırım bakma böyle. Ne desen haklısın, bildiğim halde sesimi çıkarmadım bunun için iğrenç bir adamım kabul ediyorum. Yemin ederim bitti, isterse tamamen kaybedeyim bu işi o kadınla aramdaki bütün iş ilişkisi bitti."

Ellerinin arasından kollarımı çekip geri adım attım.

"Söz mü?"

"En çok sevdiğim insanın üzerine yemin ederim ki söz veriyorum. Bu dünyada en çok sevdiğim insan sensin, ben seni kaybetmeyi göze alamam. Yemin ederim görüşmeyeceğim onunla. Büyük bir ihtimal birazdan tutuklarlar onu, kendi adımı verdim. Eğer bana inanmazsan yarın Kıbrıs haberlerine bakarız."

"Sana güveniyorum Baran, eğer bana yalan söylüyorsan senin için yanan kalbimi umursamadan arkamı döner giderim. Kahrından ölecek bile olsan da geri dönmem bilmiş ol."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dönme dolaba binmiş gibi başım dönüyordu. Yaşadıklarım bedenime ağır geliyordu son zamanlarda. Her zaman güçlüyüm diyen ben nedense bu aralar tek bir sözle yerle bir olabiliyordum. Bu halim aklını kaybetmiş bir meczup gibi hissettiriyordu. Beynimin içi bomboş, kim ne derse ona yöneliyordum.

Beş dakikadır tabağımdaki yiyecekleri çatalımla tırtıklarken karşımda oturan Baran'ın gözlerini üzerimde hissediyordum. Bakışlarını bir saniye üzerimden çekmiyordu, o nasıl inatla beni izliyorsa ben de ona bakmıyordum. Sohbet eden Erhan abime, Zeliha'ya, Firuze'ye bakıyorum. Ona değdirmiyorum gözlerimi. Bundan rahatsız olduğu her halinden belli oluyordu. Parmaklarını masaya vuruyor ara sıra ayağını bacağıma değdiriyordu. Bilerek yapıyordu ama sanki yanlışlıkla olmuş süsü veriyordu. Karşısındaki kişiyi saf sanıyordu sanırım.

"Benim uykum geldi yatacağım."

Çatalı tabağın içine bırakıp, "İyi uykular," dedim Zeliha'ya.

"Sana yukarı kadar eşlik edeyim," diyen Erhan abim elini Zeliha'nın beline yerleştirip merdivenlere doğru yönlendirdi onu. Nasıl da üstüne titriyordu, nasıl da seviyordu. Bakarken kıyamıyordu, onun

sevgisine ihanet eden Akın'ın ne bu dünyada ne de öbür dünyada yatacak yeri vardı. Dışı pırlanta gibi gözüken adamın içi bildiğin çöplüktü. Başkalarının mutsuzluğunda mutlu olacak kadar karaktersiz bir adamdı.

"Ben nerede yatacağım," diyen Firuze bakışlarını Baran'a çevirdi. Boğazını temizlemek adına öksüren Baran, "Üst katta bulunan en sondaki odaya yerleşebilirsin," dedi boğuk sesiyle.

Benim daha önce kaldığım odadan bahsediyordu. "Sen çık ben de gelirim birazdan," dedim. "Şu an uykum yok." Başını sallayıp oturduğu yerden kalktı. Cebinden telefonu çıkarıp parmaklarını hızlı hareket ettirerek birine mesaj yazdı. Sanırım bu kişi James'ti.

Yarım saat önce İtalya'ya gitmek için evden ayrılan James'le gitmeyen Firuze onun yüzünün asıldığını görünce, sonra yanına gelirim dediği için pişman oldu o an. Abisinin benim yanımda kalsın demesinin ardından Firuze'yi yanında götürmek için ısrar etmeyen James iyi akşamlar diyerek kusursuz yürüyüşüyle evden ayrıldı. Omuzları dik, alınmadım havasına bürünmüş olsa da bence Firuze onunla gitmediği için bozulmuştu.

Masada Baran'la tek kaldığımızda sandalyeyi geri ittim. Oturduğum yerden usulca kalkıp adımlarımı dışarı çevirdim. Havuzun kenarındaki şezlonglara ilerlerken arkamdan gelen Baran'ın ayak sesleri beni takip ediyordu. Dönüp bakmadım, her hangi bir boş şezlonga oturup, rüzgâr estikçe kıpırdayan havuzun içindeki suyu izledim. Burnuma rakı kokusu gelince ister istemez bakışlarımı yan tarafa çevirdim. Şezlonga oturan Baran ince uzun bardağın içinde olan rakıyı yudum yudum içiyordu. Gözlerim gözleriyle kesiştiğinde bir dikişte içip başını karanlık gökyüzüne kaldırdı. Adem elması aşağı inip yukarı çıkarken yanında getirdiği rakı şişesini yerden alıp bardağın içine doldurdu.

"Ben senin için her şeyden vazgeçtim Avşin, bundan asla pişman değilim. Belki seni ilk gördüğüm an bu işleri bırakmalıydım. Sanırım para tatlı geldi dediğin gibi, ya da mevki. İnsanların Baran deyince karşımda titremeleri hoşuma gitti. Ben onları hiçbir zaman ezmedim ama karşımda güçsüz durduklarında bundan zevk aldım inkâr ede-

mem. Bakma bana öyle."

Nasıl bakıyordum farkında değilim.

"O insanlar iyi değillerdi. Hepsi her pisliği yapan insanlardı. Açıkçası onları ezerken bir kere bile üzülmedim. Şerefi olmayan boktan insancıklar. Paralarını kumarda yiyorlarsa bu benim sorunum değil, ya da gece kulüplerinde eskortlarla yiyorlarsa yine benim sorunum değil. İçkiden, kadından, kumardan zevk alıyorlar. Ben ellerinden tutup kumarhaneme sokmuyorum ya da zorla koyunlarına kadın da sokmuyorum. Ve bir de Avşin ben asla kadınları zorla satan o kadına sessiz kalmıyorum. Bu işi zorla yapanları onun elinden illegal yollarla da olsa aldım. Kendi istekleriyle yapan bir sürü kadın var. Gelin dediklerimde daha fazla para onları tatmin ettiği için kalmayı seçtiler. Tekrar ediyorum, benimle gelmeyenler umurumda değil, gelenler ise hayatlarına temiz bir şekilde devam ediyor."

Bacaklarımı şezlongdan aşağı uzatıp oturur pozisyona geçtim. Çenemi hafif kaldırdığımda rakı bardağını havuza doğru fırlattı. Yuvarlanan diliyle, "Bakma bana böyle," dediğinde, "Nasıl bakıyorum?" dedim.

"İğrenç bir adammışım gibi bakıyorsun." Ellerini birbirine vurdu sert bir şekilde. "Bitti Avşin. Yapmayacağım artık kumar işlerini, o insanlarla bir daha görüşmeyeceğim. Nasıl olacak bilmiyorum ama seninle temiz bir hayata adım atacağım."

"Peşini bırakacaklar mı?"

"Zor! Ama bıraktıracağım sen bunları kafana takma. Bir ömür yaşayacağımız yer burası olur. Bankada milyarlarca param var ama sen şimdi bir kuruşunu istemezsin haram para diye."

Başımı aşağı yukarı salladım. Öne doğru eğilip elimi tuttu, aniden elimden çekmesiyle üst üste şezlongun üzerine uzandık. Bacaklarımı bacaklarının arasına aldığı gibi kollarını bedenime doladı.

"Ah kadın, senin için ölmeyi göze alırım ben. Para da gitsin, şöhrette umurumda değil. Her türlü çalışır yine sana bakarım. Evimize helal lokma sokar o yüzünü asla astırmam."

"Böyle daha çok mutlu olacağımızı düşünüyorum. Yaptığın işler

tehlikeli, hele o kadın hepten tehlikeli. Seni bu işe soktuğuna göre kim bilir daha ne kadar kötü işleri vardır."

Bir kolunu başının arkasına alıp belimde olan elini saçlarımın arasına getirdi. Çenem göğsüne dayanmış yüzünü izlerken o karanlık geceye eşlik eden yıldızları izliyordu.

"Yetimhanede çalışırsın, para hayırlı bir yere gitti. Çocuklarla vakit geçirirken mutlu olacağını biliyorum. Onların da seni görünce sevinçten çıldıracağını da tahmin ediyorum. Bu arada yetimhane evinize yakın olduğu için merak etme her zaman korumalar etrafında olacak. O it ya da başkası sen istemediğin sürece senin yanına yaklaşamayacaklar."

Ellerimi göğsüne bastırıp hafif doğrulmak istedim. Tek elini kalçamın üzerine getirip beni yukarı kaldırdı. Alnım alnına değdiğinde, "Neden yanımda olmayacakmışsın gibi konuşuyorsun?" dedim. Kalçamı sıkan eli yavaşça üstünde dolandığında koyulaşan gözleri ve hafif aralanan dudakları aklının başka yere gittiğini gösteriyordu.

"Baran!"

Başını iki yana sallayıp elini belime getirdi. "Ben hep senin yanında olacağım sevgilim, arkanda, önünde, sağın ve solunda hep olacağım. Bedenim olmasa da nefesim olacak bunu unutma."

"Bedenin de yanımda olsun, bundan sonra birlikte çalışıp yeni hayatımız için adımlar atalım."

Elini başıma bastırarak dudaklarımızı birbirine mühürledi. Canımı acıtmadan dudaklarının yumuşak yüzeyiyle dudaklarımı öperken rakının kokusuna bulanmış dili dilimle buluştu. Midem kokudan bulanması gerekiyordu ama onun ıslak dili dilimin üzerinde kayarken heyecandan burkuluyordu içim. Dudaklarının arasına aldığı dilimi emerek dışarı hafif çıkardığında boğazından gelen boğuk inlemesi ayak parmak uçlarımdan başlayarak bedenini alev aldırdı.

"Özleyeceğim! Deli gibi özleyeceğim seni."

"Ne?" dediğimde yüzümü boynuna yaslayıp, "Uyu sevgilim," diyerek kulağıma fısıldadı. Elleri saçlarımın üzerinde ağır ağır gezerken bu istediğini reddetmedim.

Yüzümü yakan güneş gözlerimi kamaştırırken kulağıma gelen siren sesleriyle gözlerimi açtım. Uyku sersemi şaşkın halde etrafa bakarken kanlanmış gözleriyle beni izleyen Baran'a, "Ne oluyor?" dedim. Alnımı öpüp derin nefes aldı. İkimizi doğrultarak oturur pozisyona getirdi.

"Ben gidiyorum, Avşin."

"Nereye?" dedim etrafımızı saran polislere korkulu gözlerle bakarak.

"Hatalarımın bedelini ödemeye gidiyorum. Babamı yanlışlıkla öldürdüğüm için cezaevinde fazla kalmadım. Biliyorsun ki kumar işini kendim isteyerek yaptım."

Başımı iki yana sallayıp, "Kumarhanelerin kaçak değildi ama" dedim titreyen sesimle.

"Değildi. Ama her kâğıdın üzerinde Helena'yla benim adım ve imzam vardı. O kadının nasıl işler çevirdiğini biliyorsun, onun yanında olan adamın masum olduğunu düşünmüyorlardır, değil mi?"

Ellerimi yanaklarına bastırıp, "Sen kötü işler yapmıyorsun," dedim. "O kadın suçlu sen değilsin." Gözlerimden öpüp ayağa kaldırdı bizi. Yanımıza gelen polis zorlanmadan Baran'ın bileklerine kelepçe taktığında gözlerim kocaman oldu.

"Şaka bu, hayır Baran. Bizim temiz bir hayatımız olacak. Sen kötü biri değilsin lütfen gitme."

Dolan gözlerini yumdu ardından açtı. Sert ifadesini bozmadan, "Kaçmayacağım," dedi. "Seninle temiz bir hayat yaşamak için kaçmayacağım Avşin. Cezamı çekeceğim."

"Hepsi benim yüzümden oldu."

"Senin yüzünden olmadı. Ben onu ihbar ederken hapse gireceğimi biliyordum. Pislik pisliği çeker Avşin. Ben onu şikâyet ettim o da beni şikâyet etti. Kısasa kısas... Bunların olacağını dün geceden beri biliyordum."

Dizlerimin üzerine düşeceğim an kelepçeli ellerini kaldırıp bedenimi kolları arasına aldı. Alnını alnıma dayarken dudaklarının ara-

sından acı bir feryat çıktı.

"Dönüşüm olur mu bilmiyorum. Bekle demek isteyen kalbime kazık sokup ona haksızlık yapma diyorum. Ayaklarının üzerinde güçlü dur olur mu? Kimsenin seni üzmesine izin verme. Yarın sabah gelecek olan terapistle düzenli bir şekilde görüş, Abbas'la birlikte yetimhaneye gidip çocuklarla vakit geçir. Asla karamsar olma, hayat senin için devam ediyor bunu unutma."

Başımı iki yana salladım.

"Söz ver bana, güçlü olacağım de. Asla susmayacağım de. Bağıracağım, şarkı söyleyeceğim, sesimi kaybetmeyeceğim de."

"Gitmeni istemiyorum."

"Söz ver Avşin.'

"Benim yüzümden götürüyorlar seni. O kadını ihbar ettiğin gibi kendi hayatından oldun. Hayatına girdiğim günden beri karabasan gibi çöktüm üstüne. Kendimden nefret ediyorum."

Dudağımı öpüp, "Konuşma böyle," dedi acı çeken sesiyle. "Hayatıma iyi ki geldin, seninle kısa zaman geçirmiş olsak da yirmi dokuz yıllık hayatımın en güzel anları seninle olanlar oldu."

"Bu kadar yeter."

Dudağımı ısırıp Baran'ın arkasında duran polise, "Lütfen götürmeyin, "dedim. "Onun bir suçu yok." Buz gibi bakışlarla bizi izleyen adamın sabrı yokmuş gibi oflayıp, "Hadi," dedi.

"Hoşça kal mavi suyum. Her zaman Baran'ı minibüs şoförü olarak hatırla olur mu? Gözünde asla kirli bir adam olmayayım."

"Sen her zaman benim gözümde temizsin."

Alnımı öpüp geri çekildiğinde ona doğru atıldım. Başını iki yana sallayıp dudakları arasından, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Tekrar bir adım atıp, "Gitme," dedim. Bana doğru geleceği an kollarını tutan polisler geriye doğru çekti onu.

"Unutma, Anka kuşu küllerinden doğar. Yeniden doğ Avşin."

Gözlerimin önünden alıp gittikleri adamın peşinden gideme-

dim. Benim için her şeyi yapan adam hayatı üzerine büyük kumar oynayarak kendini bitirdi. Dizlerimin üzerine çöküp o gözden kaybolunca kadar arkasından baktım. Varlığını sevdiğim adam gözden kaybolunca tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım.

"Hepsi benim yüzümden oldu."

"Gel abim."

Beni kucağına alan Erhan abim sakin olmam adına alnımı öpüp kulağıma bir şeyler mırıldanıyordu. Ne onu ne de Zeliha ile Firuze'yi duyabiliyordum. Sesler o kadar boğuk geliyordu ki sanki kulaklarım sağır olmuştu.

Yumuşak koltuğa oturduğumda saçlarımı hırsla itip, "Ne olacak?" dedim korkuyla. Eğer uzun bir süre hapiste kalırsa ne yaparım ben?

"Yarın ya da ertesi gün gelir Avşin korkma. Kıbrıs'ta herkes gibi o da gazino sahibi, yasal olmayan bir iş yapmıyor. Merak etme yakın bir zamanda gelecek kendini üzme."

Neden Zeliha gibi düşünmüyorum? Onun uzun bir süre gelmeyeceği düşüncesi kalbimdeyken onlar gibi rahat nefes alamıyorum.

"Merhaba efendim."

Başımı girişe çevirip Abbas denilen korumanın içeri girmek için izin beklediğini fark ettim. Oturduğum yerden hızla kalkıp yanına gittim.

"Lütfen söyle, Baran gelecek de. O kadın iftara attı de. Bizler şahit oluruz ne olur Baran iyi olacak de."

"Ben bir şey bilmiyorum Avşin Hanım. Kıbrıs'ta ve Türkiye'de işler farklı ilerliyor anladığım kadarıyla. Avukat bugün ya da yarın bize bilgi verir. O zaman size mutlaka haber vereceğim."

Başımı sallayıp geri çekildim. Sinirden midem bulanıyordu, ayakta duracak halim yoktu. Bu halimi gören Firuze, "Gel odaya çıkalım," dedi tek kelime etmememe izin vermeden. Merdivenleri çıkıp uzun bomboş koridorda ilerlerken daha şimdiden Baran'ın yokluğu göğsüme oturdu. Biliyordum, odada yoktu, salonda yoktu, evin her

hangi bir yerinde yoktu şimdi inatla her gün, her dakika bu yerlere gider Baran'ı arardı gözlerim.

Mutlu olmak bize haram gibi...

Kaldığım odaya girmek yerine Baran'ın odasına yöneldim. Sesini çıkarmadan peşimden gelen Firuze olanları telefondan James'e anlatıyordu. James Baran'ı kurtarabilir miydi bilmiyorum. Baran birini ihbar etmişti, eminim onların çevresinde bu durum hoş karşılanmıyordu. Hepsi Baran'ın hakkında olumsuz konuşuyordu ya da onun sahip olduğu mevkie ve paraya sahip olmak için yerlerini yavaş yavaş hazırlanıyor olabilirlerdi.

Odanın içine girdiğimizde burnuma ilişen kokuyu içime çekip adımlarımı hiçbir yere saptırmadan yatağına ilerledim. Simsiyah çarşaflara bürünen yatağın içine girdiğimde yastığı yüzüme bastırdım.

"James bir süre Baran'ın ortalarda görünmemesi onun için iyi dedi."

Başımı yastıktan kaldırıp acıyan gözlerimi zorlukla açık tuttum.

"Adamı dört duvar arasına koyacaklar. Ya bir şey yaparsalar orada? Bu insanlar tehlikeli bunu ikimiz de biliyoruz, Baran'a zarar verirseler olacakları düşünemiyorum Firuze. Bana yardım etmekten, sevmekten başka bir şey yapmayan adam benim yüzümden yok olursa kendimi asla affetmem. Hayatı yaşamak için devam edemem."

Yatağın üzerine oturup saçlarımı sevdi. Yüzümü yastığa bastırdım. "James yakın zamanda çıkacağını da söyledi. Polislerin geniş çaplı bir araştırma yapacaklarını söyledi. Çete liderleri bile sorguya çekilebilirlermiş. Hepsi ayrı iş yapıyor olsalar da aynı çatının altında toplandıkları için aslında Helena bütün çeteyi bitirdi diyebiliriz."

"Helena değil," dedim alt dudağımı ısırırken. "Ben bitirdim, Baran'a seni bırakırım demeseydim düşünmeden hareket etmezdi. Bir anlık hırsıma yenilip o sözleri söylediğim için düşünmeden Helena'yı ihbar etti. Bu adam çok akıllı Firuze, iş bana gelince aklını kenara bırakıyor. Baksana beni kaybetmemek için herkesin başını belaya soktu. Çok korkuyorum, birinin ona zarar vermesinden deli gibi korkuyorum."

"Bir süre sakin bir şekilde bekleyelim olur mu? Eminim olumlu bir haber alırız."

Gözlerimi kapatıp bir süre bu olanlardan uzaklaşmak istedim. Aşağıdan bağırış sesleri gelince refleksle yataktan kalkıp kapıya koştum. Benden önce nefes nefese merdivenlere koşan Firuze'nin ardından ilerlerken Zeliha'nın acı dolu çığlıkları evi inletiyordu.

Beyaz eşofmanına bulaşan kan gözlerimin önüne geldiğinde ayaklarım basamaklardan kaydı. Sırtım merdivenin sivri yerine çarptığında canımın acısından dişlerimi sıktım. Acıdan gözüm sulanırken zorlukla kendimi yerden kaldırıp kendinden geçen arkadaşımın yanına koştum.

"Nerede kaldı bu doktor?"

"Geliyor, Erhan Bey."

Şakaklarından ter akan Zeliha'nın yanaklarına ellerimi bastırıp, "Aç gözlerini," dedim. "Aç Zeliha, bunu bana, bize yapma." Tepki vermiyordu, kolu boşluğa düştüğünde, "Zeliha," diye bağırdım. "Çok gençsin, bu hayatı henüz yaşamadan gidemezsin. Hayallerini gerçekleştirmeden sırtını dönüp gidemezsin. Lütfen gözlerini aç."

"Çekilin."

Erkek ve kadın doktor Zeliha'ya yaklaştığında kalçamın üzerinden geri kaydım. Ellerimi bulaşan Zeliha'nın kanına şok olmuş halde bakarken kulağıma gelen, "Kurtarın onu," diye bağıran Erhan abimin sesleri şoktan çıkardı beni. Dizlerimin üzerinde doğrularak ayağa kalktım. Hangi ara geldiğini fark etmediğim sedyeye Zeliha'ya yerleştirdiklerinde, "Ben bebeğin eşyalarını alayım," dedim titreyen çenemle. Lanet olsun, ne oldu sesine Avşin? Kendine gel.

Başını iki yana sallayan doktor, üzgün halde Zeliha'yı alıp giderken, "Hayır," dedim mırıldanarak. Küçücük bir bebeği mezara koymaya kimsenin gücü yetmez, kollarının arasına bile alamadığı bebeğini kaybetmenin acısına dayanamaz Zeliha. Ne giden sevgili ne de anne baba gibi değildi bu. Evlat acısıydı, kimsenin yerine koyamayacağı candı. Her gün doğan güneş eskisi gibi doğmazdı onun için, güllerdi ama mutlu olmazdı. Evladım olmadığı halde bu acıyı iliklerime

kadar hissediyorken Zeliha korların içinden nasıl kurtulacaktı?

Gök annesinin karnında ölen bebeği almak için sabahtan beri gözyaşlarını durdurmuyordu. Yaz gününde hırçınlığını gösteren gök yüzü onu yanına almak için çırpınırken bir annenin gözyaşları yakıyordu ormanın içini. Kimsenin sesi çıkmıyordu, kimsenin hareket edecek hali yoktu. Herkes geride durmuş elleri önünde o sert ifadeye bürünen gözlerini etrafta gezdiriyorlardı. Bebeği gömen Erhan abi hariç kimsenin yüzünde acı yoktu. Güçlü durmaya çalışıyorduk, tekerlekli sandalyede hıçkıra hıçkıra ağlayan Zeliha'ya destek olmak için söz de ağlamıyorduk ya da ona moral verecek tek bir kelime bile çıkmıyordu ağzımızdan.

Hoş ağlasak yüreğindeki acı azalacak mı? Konuşsak bize cevap verecek miydi? Sanmıyorum. Gözlerindeki öfke, acı o kadar fazlaydı ki, ilk kez onu böyle görüyordum. Öfkesi tek bir adamaydı acısı üzerine toprak atılan bebeğineydi.

Toprağın üzerine su döken Erhan abi küçük mezarın başına tahtayı dikip geri çekildi. Zeliha'nın yanına geldiğinde kenara çekildim. Hiçbir şey demeden Zeliha'yı kucağına alıp eve doğru ilerledi. Adımları hızlı hızlıydı ama Zeliha'ya zarar vermemek adına onu dikkatli taşıyordu.

"Bebeğin buraya gömülmesi iyi mi oldu sence? Zeliha her gün gelip ağlar burada."

"Gelmese de ağlar Firuze, evladını kaybetmiş bir annenin gözyaşları hiçbir zaman durmaz. Baran korumalara evin arkasındaki ormana gömün dediğine göre vardır bir bildiği."

"Akın şerefsizi bulmasın diyedir. Zeliha'yı bulursa sana kolaylıkla ulaşır. O yüzdendir."

"Bu mevzunun kapanması gerekiyor artık. Bugün eve gideceğim, beni arayan ailemin ve Akın olacak şerefsizin karşına geçip yaptıklarının hesabını soracağım. Korkarak nereye kadar kaçacağım ki! Bu saatten sonra ne olursa olsun umurumda değil. Artık korkarak yaşamak istemiyorum."

"Şu an saçmalıyorsun," diyen Firuze'nin sesi yüksek çıkınca parmağımı dudağıma bastırdım.

"Çocuk uyuyor, sesinin ayarına dikkat et."

Gözlerini yumup, "Hepinizin psikolojisi bozuldu," dedi. "Yemin ederim kafayı yiyorsun Avşin. Aklını kaybediyorsun kendine gel görünü seveyim."

Firuze'nin bileğini tutup ormanın içine doğru çekiştirdim. Peşimizden gelen korumalara, "Gelmeyin," diye bağırdığımda Abbas hariç diğerleri durdu. Baran bizzat onu yakın korumam olarak ayarladığı için ben ne dersem diyeyim yanımdan ayrılmayacaktı. Onu görmezden gelip Firuze'ye döndüm.

"Benim hayallerim var Firuze. Ne zamana kadar korkarak yaşayacağım söyler misin bana? Akrabalarım, Akın beni bulacak diye bu eve kendimi kapatırsam ne zaman Avşin olacağım ben? Ben Baran'ın dediği gibi güçlü Avşin olacağım. Korkularımın üzerine gidip benimle uğraşanlara meydan okuyacağım. En yakın arkadaşımı kandıran, Baran'a ihanet eden o herifin karşısına geçip ağzıma geleni söyleyeceğim. Bak bana, iyi konuşmuyor muyum? Eskisi gibi kekelemiyorum farkında değil misin? Ben bu hale Baran sayesinde geldim, onun sözleri ile kaybettiğim özgüvenimi kazandım. Susup bir köşeye geçersem sesimi yine kaybedeceğim Firuze. Ben geçmişime dönmek istemiyorum yeni bir gelecek istiyorum."

Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını silip, "Tamam," dedi. "Şu arkamızda gördüğün adamların hepsi seninle gelecek. Asla tek gitmeyeceksin Avşin. Ben seninle gelirim demek çok istiyorum ama diyemiyorum neden biliyor musun? Ben korkağım. Eğer sen ve Zeliha acı çekmeseniz yemin ederim James'in yanına giderim. O adam pisliğin içinde olmasına rağmen korkmuyorum, pislik herif biliyorum ki boktan işler yapıyor ama umurumda değil biliyor musun? İstediğini yapsın, bana iyi hissettiriyor, koruyor. Beş vakit namazını kılan babam beni döverken, korkmazken, her türlü pisliği yapan adam konuşurken bile sözlerine dikkat ediyor, Avşin."

Derin nefes alıp kollarını tuttum. Hızlı hızlı nefes alıp verdikçe göğsü aynı şekilde inip kalkıyordu. Gözlerinden akan yaşlar burnun-

dan akan sıvılara karışmış bir vaziyetteydi. Suratı kıpkırmızı olduğu için endişelenip kollarımın arasına aldım onu.

"Korkma sana bir şey olmayacak. Ben tek başıma yüzleşeceğim onlarla, sen iyi olacaksın Firuze. Baran geldiği zaman James'in yanına bizzat ikimiz götüreceğiz seni. Korkma olur mu, hadi sakinleş."

Titreyen vücudunu kontrol altına almakta zorluk çektiği için, "Yardım eder misiniz?" dedim. Hemen arkamızda duran Abbas zorlanmadan Firuze'yi kucağına aldı.

"Buyurun önden ilerleyin Avşin Hanım."

İlla arkamdan gelecek olan adama bir şey demeden ilerledim. Kenara çekilen korumaların arasından merdivenleri indiğimizde evin içine girdim.

"Firuze'yi yatağına yatırın, Zeliha'ya baktıktan sonra ailemin yaşadığı eve gideceğiz."

"Peki efendim," diyen adam Firuze'yi odasına götürürken Zeliha'nın odasına girdim. Yatağın içinde iki büklüm uyuyan arkadaşımın yanına yeni yürümeyi öğrenmiş bir çocuk gibi yürüdüm. Gözleri kızaran Erhan abim öylece onu izlerken konuşup dikkatini dağıtmak istemedim. Zeliha'nın saçlarını öpüp, "Ona yaptıklarını ödeteceğim," dedim. "Sana bunu yapan adama cezasını vereceğim. Uyu güzel dostum, bütün acıların geçinceye kadar uyu."

Odadan ayrıldığımda yanıma hiçbir şey almadan evin merdivenlerini indim. Kapının önünde bekleyen adamlar etrafımı etten duvar örerek benimle birlikte taşlı yolda yürüdüler. Geniş iki kapının arasından çıktığımızda üç tane peş peşe dizilmiş Jeep'e doğru ilerledim.

"Siz ortadaki arabaya bineceksiniz efendim."

Abbas'ın kapıyı açmasıyla ortada duran arabaya yerleştim. Şoför koltuğuna oturan kumral adamla birlikte yanındaki koltuğa oturan Abbas önde duran arabaya işaret verdiler. Arabalar aynı anda hareket etmeye başladığında sırtımı koltuğa yasladım. Babam evde miydi acaba? Annem ne haldeydi kim bilir. Ne gariptir ki duygusal anlamda hiçbir şey hissetmiyorum. Yanına gittiğim kişiler sanki yabancımmış gibiydi. Ailem diyebileceğim insanlar benim için taştan ibaretlerdi.

Asla yumuşamayacak kalbe sahiptiler. Karşılarında gözyaşı dökmeyecektim, şu anki hırsım bana neler yaptıracak kestiremiyordum. Belki de ilk kez onlara karşı bu kadar nefret beslediğim içindi bu öfkem.

"Baran'dan haber var mı?" dedim düşüncelerimi aklımdan atarak. "Üç gün oldu hâlâ konuşamadım onunla."

"Şu an için konuşmamanız sizin için iyi olur Avşin Hanım. Merak etmeyin Baran Bey iyi durumda. Aklandığı zaman yanınıza gelecek."

"Onu görme imkânımız yok değil mi?"

"Hayır efendim. Sizi yanına götürürsek işler ciddi boyuta girer, bizim için şu an önemli olan sizin iyi olmanız. Hayatınıza eskisi gibi devam etmek istiyorsanız bu olaylar bitinceye kadar bir süre Baran Beyden uzak durun."

Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp, "Anlıyorum," dedim. Ne kadar üzülsem de bir bildikleri olduğunu düşünüp ısrar etmeyecektim görüşme konusunda. Baran iyi olduğunu korumalarla bildirse bile bana yeterdi. Umuyorum ki elbet yakın bir zamanda gelecek.

Bir buçuk saatin ardından araba mahalleye giriş yaptığında oturuşumu düzeltip gözlerimi çocukluğumun geçtiği mahallede gezdirdim. Sanki yıllardır buraya gelmiyormuşum gibi hissediyordum. Üç kuruş para biriktirerek açtığım dükkânımın içinin bomboş olduğunu gördüğümde gözlerimi kapadım. Zeliha ile benim kahkahalarımıza, sırlarımıza şahit olan dükkân şimdi bomboştu. Eminim babam içindeki ürünleri satıp parasını almıştır. Dükkânı işletip anneme bakmayı düşünmeyi aklına bile getirmemiştir.

"Geldik, Avşin Hanım."

Gözlerimi açıp evimize baktım. Bıraktığım gibi duruyordu, her zamanki yerinde oturan babam çayını içerken gazetesini okuyordu. Elişi ören annem koltuk olmasına rağmen yere oturmuş iki büklüm elindeki örgüyü bitirmeye çalışıyordu. Ev aynıydı, annemle babam aynıydı. Değişen hiçbir şey yoktu.

Kapıyı açıp dışarı çıkmak için adım attım. Benden önce aşağı inen korumalar temkinli adımlarla etrafımı sararken, "A," diyen

komşuların sesleri kulaklarıma gelmeye başladı. Sesleri işiten annemle babam bakışlarını kaldırdıkları an demir kapının arkasında beni görmüşlerdi. Elindeki gazeteyi parçalayan babam oturduğu yerden aniden kalktı. Zavallı annem, "Hayır," diye bağırdı. Yerde emekleyerek bana doğru gelince kapıyı içeri itip bahçeye adım attım.

"Niye geldin kızım? Niye, niye?"

Annemi yerden kaldırıp üzerine yapışan yaprakları silkeledim.

"Demek kendi ayaklarınla ölmeye geldin. Hoş geldin kızım, otur birazdan Azrail'in gelir."

Çenemi hafif kaldırıp, "Kimmiş benim Azrail'im?" dedim. Zorlanmadan konuştuğum için kaşları yukarı doğru kalktı.

"Avşin, git yavrum. Ne olur bana bu acıyı yaşatma."

"Sorun yok anne,"

Üzerime gelen babam yüzüme vurmak için elini kaldırdı. Eli yanağıma inmeden bileğinden tuttum. Gücüm ona yetecek kadar kuvvetli değildi. Ben bileğini sıkı sıkı tutarken o diğer elini saçıma uzattı. Araya giren Abbas babamı geri ittiğinde gözleri kocaman oldu babamın.

"Senin elin artık bana kalkmaz baba. Arkama taktığın itlerini geri çek sizin için kötü olur. Yaptığınız bütün pislikleri korkmadan gider polislere anlatırım. Yıllarca bana zulmettiniz bundan sonra bırak şiddet uygulamayı sesini bile yükselterek konuşamazsın. Namussuz dediğin kızın senden daha şerefli ve namuslu."

Aşağı inen amcamla yengem şok olmuş halde bana bakarken, "Siz de Firuze ile Erhan abimi rahat bırakın," dedim. "Yemin ederim babanızın evine jandarmayı bastırırım görün bakın neler oluyor."

"Git kızım," diye fısıldayan annemin gözlerine baktım. Boş bir bakış değildi bu, dilimin söyleyeceklerini gözlerimden anlasın istedim ama anlamadı.

"Benimle gel anne. Bu adam sana hiçbir şey yapamaz korkma. Arkamda gördüğün adamlar bizim zarar görmemize asla izin vermezler."

"Gelemem kızım. Gelirsem peşini hiç bırakmaz."

"Beni düşünme anne sen gel, o ne yaparsa yapsın."

Başını iki yana sallayıp geri çekildiğinde, "Pekâlâ," dedim. "Ben gidiyorum, eğer peşimizde o itlerin olduğunu duyarsam yemin ederim seni içeri tıktırmaktan asla çekinmem baba."

"Sen," diyerek elini göğsüne bastırdı. Arkamı dönüp bahçeden dışarı çıktım. Omzumun üzerinden acı çeken yüzüne baktım.

"Ölsen canım acımaz."

Dizlerinin üzerine düştüğünde hiçbir duygu hissetmedim. Yanımda yürüyen Abbas'a, "Bir yere daha gitmemiz gerekiyor," dedim. Başını sallayıp arabanın kapısını açtı. Yerime yerleştiğimde gözlerim asla bahçeye değmedi.

Ölse annem kurtulurdu.

Akın'ın dükkânının önüne geldiğimizde onunla konuşmak için daha fazla güce sahip olmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden bir iki dakika derin derin nefes aldım. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda yanımda yürüyen Abbas'la dükkânın içine girdim. Tahta parçalarını kesen elemanlar işlerini bırakıp, "Avşin yenge," dediler. Ne yengesiyse.

Odasından çıkan Akın şaşkın bakışlarıyla yanıma gelirken gözlerimi üzerinde gezdirdim. Perişan halde diyenler hangi halinden bahsediyordu acaba? Her zamanki gibi şık giyinmiş saçı sakalı özenle duruyordu.

"Seni çok özledim sevgilim," dediğinde yüzüne kusmamak için kendimi tuttum. "Geleceğini biliyordum. Bensiz yapamayacağını biliyordum."

Sırıtıp, "Sen kafayı yemişsin," dedim. Ses tonum normal çıktığı için babam gibi kaşlarını kaldırdı. Evet, düzeldim! Artık eskisi gibi zorlanmadan konuşuyorum demek istesem de sözlerimi içime hapsedip ona doğru adım attım.

"Hayatımda gördüğüm en adi insansın. Arkadaşının sevgisine göz koyan karakteri bozuk birisin."

"Ben de seni seviyorum sevgilim," dedi sırıtarak.

"Ruh hastası. Üç gün önce bebeğin öldü, bugün gömdük."

"Ne bebeği?" dedi şaşkın halde. "Seninle aramızda bir şey olmadı hatırladığım kadarıyla."

Yanağına tokat atıp parmağımı yüzüne doğru salladım. Ellerini yumruk yaptı, kendini zor tutuyordu.

"Zeliha senin yüzünden bebeğini kaybetti. Sen onu, Baran'ı ve beni kandırdın. Herkesin gözünde iyi görünen Akın şerefsizin önde gideni."

"Öğrendin demek. Zeliha ve bebek umurumda değil tıpkı Baran gibi. Benim umurunda olan tek kişi sensin. Bebek iyi ki ölmüş, hayatımıza engel olurdu."

Suratına tükürüp, "Adi şerefsiz," dedim. Yanağını silip sıırtmaya başladığında gözü arkamda duran korumalara ilişti.

"Baran'ın buraya gelmeye götü yemedi sanırım. Seni adamlarıyla gönderdiğine göre sıkılıp attı başından anlaşılan. Merak etme sevgilim ben onun yerini doldururum. Asla seni yalnız bırakmam."

"Bundan sonra beni, Zeliha'yı rahat bırakacaksın."

"Zeliha malı umurunda değil."

"Mal olan bir kişi var o da sensin. Peşimizi bırak yoksa arkamda gördüğün adamlara seni dövdürürüm."

"Çok korktum."

Geri adım attım. "Sen bizi rahatsız et görürsün bak bakalım neler oluyor. Yanında çalıştığınız adamın yüzünü görün. En yakın arkadaşının sevgisine göz koymuş bu adam günahsız bir kızı kandırıp onu hamile bıraktı. Bütün suç kızınmış gibi onu bir çırpıda itti. Görün Akın abinizin gerçek yüzünü."

Avazım çıktığı kadar bağırdığım için yola insanlar toplanmıştı. Geri geri gittiğim an bana doğru atıldı. Kollarını tutan korumalar onu geri çektiklerinde, "Bırakın," diye bağırdı. İğrenç yüzünü görmeye katlanamıyorum. Arkamı dönüp yanımda yürüyen Abbas'la kapıya doğru yürüdüm.

"Avşin, yemin ederim seni bırakmayacağım. Bu yolda ölsem de

asla seni o herifin eline bırakmayacağım. Sen benimsin!"

Omzumun üzerinden iğrenç yüzüne baktım. Tek kaşım yukarı kalkarken kollarını tutan adamları itmeye çalıştı.

"Ben kimsenin değilim! Ben Avşin'im ve sadece sevdiğim adamın sevdiği kadınım!"

Omuzlarım dik dükkândan çıkarken Akın'a ayıplayarak bakan kadınlar, "Ne kadar pislikmiş," diyerek kendi aralarında mırıldanıyordu. Eminim daha fazlasını konuşacaklardı. Zeliha'nın ailesi olanları iki gün önce öğrendiği için gönlüm rahattı açıkçası.

Zeliha kötü bir şey yapmamıştı. Tek suçlu var o da Akın!

Arabaya yerleşip saçlarımı omzumdan aşağı sarkıttım. Abbas elindeki telefonu arkaya uzattığında, "Kim?" dedim.

"Konuşmak istediğiniz kişi."

Telefonu hızla elinden alıp kulağıma getirdim.

"Ben yanında olmasam da sen dünyanın en güçlü kadınısın. İstersen her şeyi başarabilirsin. Böyle olmaya devam et, geldiğim zaman seni kollarımın arasından çıkarmayacağım. Güzel kadınım benim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ayaklarımın üstüne çıkan su geri çekildiğinde kum tanecikleri ayaklarımın üzerinde kalıyordu. Tıpkı içimdeki sıkıntılar gibi yapışık kalıyordu bedenimin üzerinde. Deniz onları benden koparmak için hırçınlığını göstermesine rağmen geri çekildiğinde tekrar ayaklarımın üzerine kumlar doluşuyordu.

"Gecenin bir vakti burada ne yapıyorsun?"

Kahvemden bir yudum alıp başımı gökyüzüne kaldırdım. "Yıldızları izliyorum dersem inanır mısın?" Gönülsüz kıkırdayan Firuze, "Kendini saklama," dedi. "Bir aydır bambaşka bir Avşin var karşımda. Bu Avşin beni korkutuyor."

O bambaşka Avşin hiçbir şeyden korkmadığı için onlara farklı geliyordu. Konuşurken kekelemiyordu, ağlamıyordu. Öyle olur olmadık yerlerde dalmıyordu. Acı çekmiyor muydu? Fazlasıyla çekiyordu ama kimseye göstermiyordu. O ne yaşıyorsa içinde yaşıyordu.

"Hayatımda ilk kez düşünmeden hareket ettiğim için birinin hayatıyla oynadım. Bu kişi benim sevdiğim adamdı. O benim için her şeyden beş dakikada vazgeçti, düşünebiliyor musun beş dakikada bütün her şeyi sildi. Ne oldu? Hayatımız eksisi gibi mi oldu? Yine

minibüs şoförü olarak hayatına devam mı etti, Baran?"

Yumruk yaptığım elimi göğsüme vurdum.

"Yok, ne sesi ne de kendisi. Gidişinin üzerinden bir ay geçti ve ben onun yokluğunda aklımı kaybetmek üzereyim. Vicdanım kanca misali boynumu delerken bir de o herifle uğraşıyorum. Yoruldum Firuze, bebeğini kaybeden arkadaşıma bile destek olamıyorum. Söylesene ne zaman düzelecek bizim hayatımız?"

"Bilmiyorum, Zeliha için o psikiyatrist iyi gelecek. Senin terapist iyi bir kız diyordu."

Kahve bardağını eline uzatıp başımı aşağı yukarı salladım.

"Erhan abi onu alıp gideyim buralardan diyor. Burada kaldıkça acısı azalmayacak diyor. Acısının azalacağını sanmıyorum ama sanki buralardan biraz uzaklaşsa iyi olur. Baran'la bir kere konuşma imkânım olsaydı ondan yardım alırdım. Yok, adamın ne sesi var ne de kendisi."

"Durum sandığımızdan daha ciddiymiş. Nasıl kurtulacak bilmiyorum."

Ellerimi yere koyup Firuze'ye doğru döndüm.

"O gelsin, her şeyi geride bırakıp gidelim buralardan diyeceğim. Bu ev, bu hayat geride kalsın. Küçük bir köye gidip yeni bir hayat kurabiliriz kendimize. Nasıl olsa babam ve pislik akrabalarından kurtulduk."

Yüzünü asıp, "Hatırlatma şu mevzuyu," dedi. Omzumu silktim. "Her zaman hatırlatacağım, küçücük bir kızı yetmiş sekiz yaşındaki bir adamla evlendirip buna sesini çıkarmayanların hepsine ceza aldırdım ya gönlüm rahat, Firuze."

Saçlarını karıştırdı. "Sen bu olayı nasıl öğrendin Avşin? Gizliyorlarmış, sen evden dışarı çıkmadığın halde nasıl haberin oldu hâlâ anlatmıyorsun."

Tebessüm edip, "Boş ver," dedim. Arkamda duran Abbas ailemin çevirdiği işleri bana söylemeseydi belki de onlara meydan okuyamazdım. Dedem demeye utandığım adamın on yedi yaşındaki kızla dini

nikâhla evlendiğini duyduğumda beynimden vurulmuşa dönmüştüm ilk an. Onları hemen şikâyet edecektim ama önce ailemle yüzleşmem gerekiyordu. O gün babamla yüzleştiğim zaman korkusu bu sırlarını öğrenmiş olmamdı. Eve gelir gelmez ettiğim şikâyette bu olayı örtbas edenler dâhil hepsi cezaevine girmişti. Sadece amcam girmemişti, bir tek o itiraz etmiş bu evliliğe. Eğer birine söylerse dedem onu öldürmekle tehdit ettiği için kimseye söyleyememiş. Babamı hapse attırdığım için ablalarım bana kızgın olsalar da annem belli etmese de sevinmişti. Belki o gün ölmesi için dua ettiğim babam hayata tutunarak karabasan gibi başına çökmüş olabilir ama kapalı dört duvardan kaçamamıştı. O yıllar boyu cezaevinde yatarken annem huzurla evinde uyurdu.

Sıkıntıyla oturduğum yerden kalktım. "Ben yatmaya gidiyorum, sabah erkenden yetimhaneye gideceğim çocuklarla boya yapacağız."

"Ben de geleyim. Uykum yok ama kitap okurum."

Bardağı elinden alıp eve doğru ilerledim. Bu koca evde huzur bulamıyordum, Baran burada olsa onunla her yeri keşfederdik. Evin gizli bölümlerini birlikte gezeceğiz dediğimiz için kılımı kıpırdatmıyorum. Her akşam odasında benim için yazdığı yazıları okuyordum. Onun gözünde kendimi görmek her gün biraz daha âşık olmamı sağlıyordu ona.

Merdivenleri çıktığımızda Firuze kendi odasına ilerledi. Zeliha'yı kontrol edeceğim diye bir üst katta olan odasına gitmek için merdivenleri çıktım. Sıkıntıyla nefesimi dışarı bırakıp parmağımı kapıya vurdum. İçeriden ses gelmeyince kapıyı hafif araladım. Erhan abi Zeliha'nın saçlarını tarıyordu. Geldiğimi belli etmek adına hafif öksürdüm. Bakışlarını kapıya çeviren Erhan abi gözlerini kapatıp açtı. Her akşam Zeliha'nın saçlarını tarayıp örüyordu. Zeliha ne beni ne de Firuze'yi yanında istiyordu. Erhan abim yanında olunca sanki ruhu biraz da olsa huzur buluyordu.

Yanlarına gidip yatağın köşesine oturdum. Donuk bir halde bakan Zeliha'nın elini tuttum. Bakışları o an ellerimize kaydı.

"Belki Erhan'la başka bir yere gidersem acım azalır, Avşin. Ben boğuluyorum, nefes alamıyorum bu evde."

Yanına yaklaşıp elimi solgun duran yanağına koydum.

"Nereye gitmek istersen oraya git Zeliha. Söyle, yarın sabah götürsün Erhan abim seni."

"Yer önemli değil, sadece buradan uzaklaşmak istiyorum."

Erhan abimle bakışlarımız kesiştiğinde, "Ben gideceğimiz yeri biliyorum," dedi. "Abbas'la konuşacağım buradan çıkarsın bizi geri-sini biz hallederiz."

"Gideceğiniz yere kadar onlar sizi bıraksın abi."

"Belli bir yerimiz olmayacak, motora binip istediğimiz yere istediğimiz zaman gideceğiz. Zeliha nerede huzurlu olursa orada kalacağız."

Başımı salladım. "Siz nasıl istiyorsanız o olsun. Ben Abbas'la konuşurum yarın motor ayarlar size."

"Sağ olasın."

Yanağını öpüp, "Ben odamdayım," dedim. Geri çekilip Zeliha'nın saçlarını örmeye devam etti. Umarım geri geldiklerinde Zeliha eskisi gibi olurdu. Onun bu halleri endişelendirdiği gibi ürkütüyordu da. Kendini bir şey yapacağını asla düşünmüyordum sadece fazla sessiz ve kuşkulu gözlerle bakıyordu. Aklındaki düşünceler eminim Akın'a karşı olan nefretinin izini taşıyordu.

Baran'ın odasına girdiğimde adımlarımı durdurmadan giyinme odasına ilerledim. Üzerimdeki elbisenin eteklerinden tutup üstümden çıkarıp saat koleksiyonunun yanında duran beyaz pufun üstüne attım. Her hangi bir siyah gömleklerinden birini alıp üzerime geçirdim. Düğmeleri iliklerken karnıma dolanan kollar yüzünden gözlerim kocaman oldu. Sırtıma değen sert bedeni geri itmeye çalışırken. Rahat dur sevgilim," diyen sesini işittim. Bedenim anında taş kütlesine dönerken başımı yan tarafa çevirdim. Duvarı kaplayan aynaya yansıyan görüntümüzü izlerken gözlerimi kapatıp başımı onun gövdesine yasladım.

Buradaydı, hayal görmüyordum.

"Seni çok özledim."

Boynumun üzerinde gezen dudakları içimdeki arzuyu ateşlerken kendimi ona bastırmaktan geri durmuyordum. Onu deli gibi özlemiştim, bu yüzden tek bir söz edemiyordum. Bedenim karşılığını fazlasıyla verse de dudaklarım aralanmıyordu.

Bir anda bedenimi kendine çevirip dudaklarıma yapıştığında kollarımı boynuna doladım. Alt dudağımı dudağının arasına alıp ısırarak çekiştirdiğinde ağzının içine boğuk bir şekilde inledim. Bu onu tahrik etmiş olacak ki belimde duran eli kalçama indi. Oldukça sert bir şekilde sıkıp ayaklarımı yerden kestiğinde bacaklarım beline dolandı. Deli gibi öpüşüyorduk ve kendimizi kaybetmiş gibi sesler çıkarıyorduk. Şu an birinin bizi duyması umurumda değildi, sadece onu hissetmek istiyordum. Ne zaman çıktığını, buraya ne zaman geldiğini merak etsem de bunları hemen sormak istemiyordum.

Sırtım yatağa değdiğinde omuzlarında duran kollarımı tutup yatağa bıraktı. Koyulaşan kehribar gözleri ve şehvetle aralanan dudakları tıpkı benim gibi ayların özlemini taşıyordu. Üzerindeki beyaz gömleği çıkarıp yere fırlattığında omzunun üzerindeki dikiş ize gözüme ilişti. Doğrulacağım zaman, "Şşt," diyerek başımı yatakla buluşturdu.

"Sonra konuşacağız."

Gözlerimi kapatıp açtım. Dudağı hafif kıvrıldı. Elleri ağır hareket ederek bacaklarımın üzerinde gezerken gözleri göğüslerimin üzerinde geziyordu.

"Benim gömleğimin içinde çıplak teninin tapılası kadar güzel gözüktüğünü daha önce söylemiş miydim?"

Başımı iki yana salladım.

"Bundan sonra hep söyleyeceğim. Bu muhteşem bedene dokunurken kulağına edepsiz sözcüklerimi peş peşe söyleyeceğim. Dudaklarım tenini öpmekten kızartırken sözlerim utançtan yanaklarını kızartacak."

"Tutkuluyum diyorsun?" Üzerime eğilip, "Fazlasıyla," dedi.

Dudaklarımı öperken ellerim sırtını buldu. Tırnaklarım omuzlarından aşağı doğru hafif kayarak kaçasına kadar geldiğinde üzerinde olan pantolonu rahatsız etti. Ellerim gergin kalçalarının üzerinden

ön kısma geldiğinde kemerini çözdüm. Düğmeyi açıp fermuarı aşağı indirdiğimde dudaklarını boynuma indirdi. Dili boynuma işkence ederken tırnaklarımı tenine batırdım. Bu cesareti nereden buluyorum bilmiyorum, sadece içimdeki tutkuya uyuyordum.

"Seni çok özledim, her gün her an hayalinle bir ayın geçmesini bekledim. Sesini unutmamak için yanımda konuşan insanların seslerini duymadım. Sadece seni hissetmek için uyudum. Rüyalarımda benim olduğun için gözlerimi hiç açmak istemedim."

Kıyafetlerimizi çıkarıp birleştiğimizde dudaklarımın arasından çığlık kaçtı. Bu acıdan değil, daha önce yaşamadığım hazdan dolayıydı. Hareketleri sert ve hızlıyken çığlıklarımı durduramıyordum. Altında dağılmıştım ve bundan deli gibi zevk alıyordu. Omuzlarındaki ellerimi yatağa yasladığında parmaklarını parmaklarıma bağladı. Bedenlerimiz iç içe olduğu için hareketleri çok hızlıydı, başını hafif geriye atıp son darbesini yaptığında bedenini üzerime bıraktı. En az benim kadar nefes nefese solurken kalbi hızlı atmaktan duracaktı neredeyse. Ellerim omuzlarına giderken bedenimi saran tatlı yorgunluk uykunun kollarına çekti beni. Göğsümün üzerinde gözleri kapalı soluklanırken terden sırılsıklam olmuş saçlarının arasını karıştırarak uykuya daldım.

Dudaklarımın üzerinde dolaşan parmaklar uykumdan uyandırırken araladığım gözlerimi güneş gibi parlayan kehribar gözlerine sabitledim. Düz duran dudakları tebessüm etti. Sanki içine ulaşacakmışım gibi yüzüne yaklaşıp dudağını öptüm. Geri çekilmek istediğimde eliyle başıma baskı uygulayarak dudağımı ağzının içine aldı. Islak dilinin arasında kaybolan dudaklarımı nefessiz bırakırken içime nefesini üfleyip geri çekildi. Sıcacıktı, nefesi, teni dokunuşları sıcacık ve özeldi.

"Bitti mi?"

"Bitti güzelim, bundan sonra bir aradayız."

"Bizi rahatsız edenler olacak mı?

"Olmayacak."

"Tamamen kurtuldun."

"Tamamen kurtuldum. Yeni bir hayat için bugün ilk adımlarımızı atacağız."

Sırıtıp karnının üzerine oturdum. "Gerçekten bitti değil mi?" Parmakları göğüslerimin üzerinde gezerken, "Bitti," dedi içine derin bir nefes çekerken.

"Buralardan gidelim, ikimiz için yeni bir hayat kuralım. Küçük bir dükkânımız olur, beraber çalışıp her şeyi en başından yapabiliriz."

Kalçama değen erkekliğini bedenime sürtüğünde, "Değil mi?" dedim kalçamı kaldırarak.

"Ne?"

"Omzuna vurdum. Aklın ben de olsun bacaklarının arasında değil."

"Aklım sen de, düşüncelerimde neler yaptığımızı anlatmamı istermisin uygulamalı bir şekilde."

Üstünden kalkıp yataktan aşağı indim. "Of be Avşin," diyerek bağırdı. Elimden tutmaya çalıştığında geri çekildim. Arsız gözleri çıplak bedenimin üzerinde gezerken dün gece çıkardığım gömleği nereye attığımı bakıyordum.

"Eğilip durma gözümün önünde. Gel yanıma, her şey bitti ama geçmişi hemen unutamayız."

Yatağın ucunda duran gömleği aldım. "Yeni bir gelecek istiyorsan yaşadıklarını geride bırakman lazım. Geçmişin arkandan gelirse o istediğin hayatı hiçbir zaman sahip olamazsın."

"Gelmeyeceksin yanıma öyle mi?

Kararlı oluşum onu şaşırtmış olacak ki hafif çenesini kaldırdı. Parmakları çenesinin üzerinde gezerken kıstığı gözleriyle beni izliyordu. Üst dudağı kıvrıldığında, "Sen," dedi sesini vurgulayarak. "Sen çok değişmişsin Avşin."

Gömleğin iki düğmesini kapatıp saçlarımı sırtımdan aşağı serbest bıraktım.

"Ben gücümün farkına vardım bu da senin sayende oldu, Baran. Yatakta yatmaya devam edersen seni bu odada bırakıp giderim bilmiş

ol. Boşuna gözlerimin içine bakma o yatağa gelmeyeceğim."

Başını yastığa bırakıp, "Of," diye bağırdı. "Bir aydır yokum kızım ben, koynumdan çıkarmayacağım demedim mi ben sana? Daha ilk günden kaçıyorsun."

"Duş alıp çıkacağım hâlâ yatağın içinde olursan gerçekten seni beklemeden aşağı inerim."

Üzerindeki çarşafı yere fırlatıp banyoya doğru ilerlediğinde, "İlk ben duş alacağım," dedim. "Bence birlikte duş alabiliriz." Başımı iki yana salladım. Buna bile itiraz etmem canını sıkmış olacak ki üzerime doğru bir adım attı.

"Aniden Firuze içeri girebilir, seni böyle görürse eminim ömrünün sonuna kadar yüzüne bakamaz."

"Dün geceki çığlıklarının ardından Firuze burada olduğumu bilir."

Yanaklarım alev alev yanarken kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı.

"Ormanın içinde küçük bir kulübe var, orayı ikimiz için ayarlamam lazım."

"Daha ne kadar utandıracaksın?"

Bir adımla yanıma gelip kucağına aldı beni. "Ben seni henüz utandırmadım sevgilim, banyoya girelim utandıracağım. Bu arada istediğin kadar çığlık atabilirsin bu odadan ses dışarı çıkmaz."

"Bir saat içinde yetimhanede olmam lazım. Çocuklara sözüm var."

"Merak etme çok hızlıyımdır."

Yanağını öpüp kollarımı boynuna doladım. İyi ki buradaydı, günlerdir nefes alamıyor gibi hissediyordum. O buradaydı ve bütün sıkıntılarım gitmişti.

Motorla ayrılan Erhan abiyle Zeliha'nın arkasından bakarken elini tutan Baran, "Gidelim," dedi. "Çocuklar seni bekliyor." Başını

sallayıp köşede bizi izleyen Firuze'ye doğru ilerledim.

"Gidecek misin James'in yanına?"

"Gitmek istiyorum."

"Bir hafta sonra ben seni götürürüm. Kıbrıs'ta işim var."

Sorgulayıcı bakışlarım Baran'ın yüzünde gezerken rüzgârdan uçuşan saçlarımı avcunun içine aldı.

"Bu piyasadan çekildiğimi haber vermem gerekiyor."

"Adamların versin."

"Korkarak adamlarımın arkasına saklanamam. Yeni bir hayata başladığımız için paradan vazgeçtiğim gibi bu adamlardan da vazgeçeceğiz. Bundan sonra yalnız olacağız."

"Bu evde kalmamıza gerek yok. İki saat önce söylediğim gibi kendimize ait küçük bir dünya kurabiliriz."

"Bunun için adımlarımı atacağım. Eskiden kazandığım para az bir miktar var, onunla önce kalacak bir yer buluruz ardından çalışarak hayatımızı düzene sokabiliriz."

"Benim de az bir şey param var onu sana vereyim."

Başını iki yana sallayıp, "Biz gidiyoruz Firuze," dedi. "Sen de gel Firuze," dememe müsaade etmeden arabanın içine oturttu beni. "Ayıp oldu kıza, Baran." Yerine oturup arabayı çalıştırdı.

"Niye? Küçük çocuk gibi yanımızda mı gezdireceğiniz onu? Sıkılır o bizim yanımızda bırak tek başına takılsın ya da James'iyle telefonda konuşsun nasıl olsa onların ki telefon aşkı."

Hâlâ dalga geçiyordu onlarla. Parmaklarımı alnıma bastırıp, "Ayıp ediyorsun," dedim. "Seviyor onlar birbirini."

"Kesin öyledir."

Gözlerimi kapatıp, "Bu konu hakkında konuşmayalım," dedim. Sustu. Susması bir süre devam edince gözlerimi açıp bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki mutlu ifade ile yolu izliyordu. Benim ona baktığımı hissetmiş olacak ki bakışlarını bana çevirdi.

"Terapist bayağı iyi gelmiş sana. Konuşman çok iyi. Bir süre

daha görüş onunla, iyi oldum deyip irtibatını kesme."

"Bir hafta sonra buradan gideceğiz o zaman görüşemeyeceğim. Ama merak etme iyiyim ben, sesli kitap okuyorum. Mesela benim için yazdıklarını okudum."

Gözlerini kıstı. Direksiyonun üzerinde duran elini yanağıma geçip parmağını yanağımın üzerinde hafif gezdirdi.

"Bir oğlumuz olursa adını Yaman koyacaksın bunu neredeyse her yazdığın yazının altına yazmışsın."

Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Yaman ismini severim, gençlik hayalimdi."

"Hâlâ gençsin, yaşadıkların seni yormuş olabilir ama emin ol her şey güzel olacak."

"Senin umut vadeden sözlerin olmasa inan her şeyin güzel olacağına inanmam. Umarım hiçbir zaman yanımdan ayrılmazsın."

O olmadan bir ay zor geçmişti. Sanırım bundan sonra o nereye gidiyorsa ben de oraya gidecektim. Tekrar ayrı kalmayı bir daha göze alamazdım. Bütün sevdiğim insanlar yanımdan giderken onu da kaybedersem tek başıma kalırdım. Bunu hiçbir şekilde istemiyorum.

"Bana müdahale etme olur mu? Merak etme öldürmeyeceğim ama bütün kemiklerini kıracağım."

Başımı geri atıp, "Of," dedim. Yetimhanenin önüne gelmekten pes etmeyen Akın yine her zaman olduğu gibi buradaydı. Laftan anlamayan adam dayağı hak etmişti. Asla müdahale etmeyeceğim.

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp sağ bacağımı sol bacağımın üzerine aldım. Birbirine giren ikiliyi izlerken Baran Akın'ın gözüne yumruk attığında camdan kafamı uzatıp, "İşte bu," diye bağırdım. Arkasını dönüp, "Bu daha hiçbir şey sevgilim," diyerek Akın'ın karnına tekme attığında, "Harikasın," diye bağırdım.

"Her anlamda harikayım."

Göz kırpıp Akın'ın yakalarından tutup yerden kaldırdığında burnuna kafasını geçirip Akın'ın bayılmasını sağladı. Başparmağımı kaldırıp, "Kesinlikle," diye bağırdım. "Her anlamda harikasın sen."

Elimdeki boyaları benim gibi duvara bastıran Baran, omuzunda oturan Efe'yi duvara yaklaştırıp ellerini bastırmasını sağladı. Bir saattir çocuklarla duvara boyalı avuç içimizi bastırarak vakit geçiriyorduk. Herkesten çok eğlenen Baran, benim yanımda takıldığı masum yüz ifadesine sahipti. Çocukların yanında gülüyor, onlar mutlu olsun diye dudaklarını karınlarına bastırıp güldürüyordu. Belki de bundan sonra hep gülerdi. Sadece benim yanımda değil herkesin yanında bu yüz ifadesine sahip olurdu.

Telefonu çalınca omzundan Efe'yi indirip cebinden telefonu çıkardı. "Geliyorum ben." Odadan çıkarken arkasından bir süre baktım. Peşinden gitmek isteyen yanımı durdurup, "Avşin abla," diyen Şermin'e, "Efendim canım," dedim.

"Nasıl oldu?"

Minik elleriyle duvarı rengârenk yapmış. Yanağını öpüp, "Çok güzel olmuş," dedim. Gözleri parladığında çocuksu neşesiyle ellerini birbirine çarptı. Onun ve diğer çocukların neşeli tavırlarını bir süre izledikten sonra hâlâ içeri gelmeyen Baran'ı merak ettiğim için oturduğum yerden kalktım.

"Ben hemen geliyorum duvarın istediğiniz yerini boyayabilirsiniz."

"Teşekkür ederiz," diye bağırdıklarında kapıya yöneldim. Açmak için kolu tuttuğumda içeri itilen kapıyla geri çekildim. Hayırdır der gibi bakan Baran kolunu omzuma dolayıp, "Beni mi merak ettin," dedi. Başımı sallayıp, "Evet," dedim. "Akın şikâyetçi mi olmuş?"

"O korkak bir şey yapamaz merak etme. Hem burnu kırıldığı için ameliyata almışlar akşama anca kendine gelir."

"Abartmış olabilir miyiz? Annesini seviyorum, oğlunun o halini görünce üzülür."

"O hak etti bunu. Şikâyet edemez kendi yaptığı hatayı biliyor çünkü. Seni rahatsız ediyor, sen onu şikâyet ettiğinde emin ol o suçlu durumuna düşer."

"Bebeğin öldüğünü duyduğu zaman iyi olmuş dedi. Bir insan

nasıl bu kadar vicdansız olabilir aklım almıyor. Bebek o ya, masum, günahsız bir yavrunun ölmesine sevinecek kadar gaddar bir adam."

"Gaddar ve sinsi. Gerçek yüzünü çok iyi saklıyor, bu yüzden ona inanmak kolay oluyor. Ne var biliyor musun? Her şey benim olsun, herkes beni sevsin istiyor ama bunun için doğrucu olmuyor. Dostlarının her birinin ilişkisini, sevgisini kıskanıyor. Anne babası dünyanın en iyi insanları ama o çürümüş yemek gibi kokuyor. İyi bir anne babalar ama çocuklarını maalesef iyi yetiştirememişler."

"Bazen anne babalar çok iyi oluyor çocuklar kötü oluyor, bazen de çocuklar iyi oluyor ama anne babaları kıymetini bilmiyor."

"Bizim gibi mi?"

Bakışlarımı oynayan çocuklara çevirdim. "Bak, bu çocukların çoğu terkedilmiş. Aileleri kendi hayatlarına devam ederken onlar hep bir kötülükte büyüyorlar. On sekiz yaşlarına gelince kim bilir ne halde olacaklar."

"Belki istemedikleri bir yerde olurlar."

Omuzlarım düştü. "Keşke onlara sonsuza kadar yardım edebilsek."

Çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi. "Sana söyledim o parayı bu çocuklar ve diğer yetimhanedeki çocuklar için kullanacağım. Okul, yaşam her ne olursa olsun o para onların hayatları için harcanacak. Bittiği gün umarım bu çocuklar kendi ayakları üzerinde sağlam durmayı öğrenir."

Elini tutup, "Umarım," dedim. "Etrafı toparlayıp gidelim mi? Ormanı gezeriz."

"Şu ormanda ne var merak ettim."

Dudaklarını dudaklarıma sürttü. Çocuklar gülmeye başladığında geri çekildi.

"Neden Avşin ablanın dudağını öpüyorsun?"

"Bu ayıp, bir daha öpme."

"Avşin abladan uzak dur."

Çocuklar hep bir andan onun üzerine yürümeye başlayınca elle-
rini teslim olur gibi kaldırıp, "Sakin," dedi. "Avşin ablanızı seviyorum
ve onu öpmek istiyorum."

"Bu çok yanlış," diyen Efe sanki sabahtan beri Baran'ın omzunda
oturmamış gibi kaşlarını çatmış Baran'a parmağını sallıyordu.

"Velede bak," diyen Baran'ın karnına dirseğimi geçirdim. "Hep
öpeceğim," diyerek dışarı çıktığında arkasından kahkaha attım. Be-
nim gülmemle ne anladılarsa gülmeye başlayan çocuklar boyalarının
başlarına geçtiler. Onlar gibi temiz olmak isterdim.

"Birazdan görevliler sizin yanınıza gelecek, birlikte boyamaya de-
vam edersiniz tamam mı? Benim gitmem gerekiyor."

"Tamam, Avşin abla."

Odadan çıkıp lavaboya girdim. Ellerimi yıkayıp lavabodan çık-
tığımda odama doğru ilerledim. Çocukların yanına giden görevlilere,
"İyi akşamlar," deyip odanın içine girdim. Ayaklarını masaya uzatan
Baran sıkılmış gibi oflarken, "Ne oldu?" dedim çantamı dolabın için-
den alırken.

"Sıkıldım."

"Sıkılırsın tabii, silah yok, kumar yok, kavga yok."

Yüzünü buruşturup ayağa kalktı. "Anladığım kadarıyla sen bunu
benim yüzüme hep vuracaksın."

"E sen sıkıldım dersen ben de vururum. Bu hayata yabancı değil-
sin, alışman zor olmaz merak etme."

"Hadi gidelim güzelim. Evimizde bizi bekleyen bir misafir var o
herif evimi gezmeden bir an önce eve gitmem gerekiyor."

"Kim var evde?"

"Sence?"

"James."

"Ta kendisi, herif durur mu? Firuze'yi alacakmış. Senin çılgın
kuzenin eşyalarını topluyormuş belki biz eve varmadan giderler."

Çantamdan telefonu çıkarıp Firuze'yi aradım. Nefes nefese tele-

fonu açtığında kaşlarımı çattım.

"Neden nefes nefesesin?"

"Avşin ben gidiyorum. Sıkıldım dramdan azıcık İtalya'nın sokak-
larını gezeyim, sevgilimle vakit geçireyim. Hoşça kal, kendine iyi bak."

Telefonu yüzüme kapatınca suratını buruşturan Baran, "Bok
yarda gidiyor," dedi. "İtalya öyle güzel bir yer değil."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Azıcık güzel olabilir, bir gün ya da
iki gün gezdi mi bitti ondan sonra ne yapacak orada?"

"James'le takılır. Sen niye bu kadar kıskançsın? Hayır, Firuze için
böyle çıldırıyorsan yanıma erkek gelse ne yaparsın kim bilir."

"Şu an ameliyatta olan adamı ne hale getirdiğimi gözlerinin önü-
ne getir. Yok öyle yanına yaklaşmalar."

"Yürü hadi."

Başımın üzerine öpücüğünü kondurup kapıya yönlendirdi beni.
Eve gidince uzun uzun konuşmamız gereken konular vardı. Şu an hiç-
bir şeyi kafama takmıyorum havasına bürünse de bir anda bu işlerden
uzaklaşması mantıklı gelmiyordu. Uyarmam gerekiyordu onu, belki
içimizde düşmanı vardı ve bize zarar vermeyi bekliyordu. Yokluğunda
biraz çok araştırma yaptım, böyle durumlarda uzaklaşan insanların baş-
larına belalar gelebiliyordu. O çete lideri iken kolaylıkla bu işlerden
uzaklaşması normal değildi.

Yolculuğumuz boyunca aklımdaki düşünceler içimi sıkıntıya
sokarken o sürekli konuşuyor, neşesini bana geçirmeye çalışıyordu.
Elimden geldiğince gülüyordum, içimdeki kuşkuları onunla konuşa-
caktık ama zamanı şimdi değildi.

Eve geldiğimizde ıssız olması garip hissettirdi. Düne kadar hepi-
miz bu evdeydik şimdi kimse yoktu. Onların yokluğu her türlü belir-
gin oluyordu. Mutlu olmaları için bizim yalnız kalmamız gerekiyorsa
bunu kafama takmazdım. Bir hafta sonra Baran'la birlikte bu koca
evden ayrılacaktık. Yeniden hayatımızın telaşına düşeceğimiz için yal-
nızlık hissetmezdik.

Üstümü değiştirip mutfağa girdim. Bu evde kaldığımız günden

beri kendi yemeğimizi kendimiz yaptığımız için çalışanlar işten ayrılmıştı. Bence onların evden gitmesini Baran istemişti. Abbas ne kadar bize söylemese de gerçek buydu.

"Hazır bir şeyler alalım demiştim. Kim uğraşacak yemekle?"

"İdareli olmalıyız, zenginlik bitti Baran."

"Hâlâ paramız var."

Elimdeki bıçağı tezgâhın üzerine bırakıp arkamı döndüm. "Neden senin hemen vazgeçeceğini düşünüyorum. Kararlı durmuyorsun Baran."

"Bir ay cezaevinde kaldım daha nasıl kararlı olduğumu göstereceğim?"

Sandalyeyi çekip karşısına oturdum. "Omzundaki yara nasıl oldu?"

"Adamın birinin üzerine gittim o da bıçağı geçirdi."

"Sen çete lideriydin bir anda bu işlerden kurtulman kolay olmadı mı?"

"Olmadı. Bedel ödedim."

"Hangi bedeli ödedin?"

"Servetimi, şanımı kaybettim. Onların gözünde korkak bir adamım daha nasıl bedel ödeyeyim?"

Başımı iki yana sallayıp sürahiden bardağa su doldurdum.

"Senin oradaki şanını gördüm Baran, gücünü kuvvetini bizzat gözlerimle gördüm. Malını kaybetmeni anlıyorum, sonuçta işleri bıraktığın için kaybetmen mantıklı. Ama adını nasıl hemen sildirdin ben bunu anlamıyorum. Helena'ya ne oldu? Senin suçsuz olduğun anlaşıldı ve dışarı çıktın Helena'ya ne oldu Baran?"

"Hâlâ içeride o. Suçlu birinin dışarıda olması mantıksız Avşin. Şüphelerini, korkularını anlıyorum. Düşünme olur mu? Ben seni çok seviyorum ve senin için her şeyi yaparım. Zarar görmeni asla istemem, üzülmeni asla istemem. Ne yapıyorsam senin için yapıyorum. Lütfen bir kerede sorgulama ve mutlu ol."

Oturduğum yerden kalkıp yanına gittim. Kucağına oturduğumda alnına dökülen saçlarını geriye doğru yatırdım.

"Sadece sana zarar gelmesinden korkuyorum. O insanların içimize adam soktuğunu bile düşünüyorum. Rahatsın ve bu rahatlığın beni korkutuyor."

"Korkma, ben her önlemi aldım. İnan bana."

"İnanıyorum."

Dudağını öpüp gergin duran omuzlarının üzerinde elimi gezdirdim. Bedenimi kucağına aldığında bu akşam yemek yenmeyeceğini alev alan gözlerinin içine bakarak anladım. Eğer korkma diyorsa bir bildiği vardı buna inanmak istiyorum. Sadece bir hafta dayanacaktım bir hafta sonra her şey yoluna girecekti. Korumaları etrafımızda görmeyince belki her şey daha kolay gelebilirdi. Normal bir hayatımız olacağı için her an biri tarafından saldırıya uğrayacağız düşüncesi aklıma düşmezdi.

Ertesi gün gözlerimi açtığımda Baran'ı zorla yataktan kaldırıp ormanın içine girdik. Yürüyüş yolunda koşarken benden hızlı koştuğunda kimi zaman ayağım burkuldu bekle beni diyerek onu durdurdum. Kimi zaman ise karnım ağrıyor diyerek. Her defasında durduğu için en sonunda pes edip beni sırtına aldı. Şu an ise yarım saattir bir kere bile şikâyet etmediği gibi beni sırtından indirmedi. Ağaçların arasında, camdan kulübenin yanına vardığımızda, "İnanamıyorum," dedim. "Bu hep var mıydı? Yoksa yeni mi yaptın?"

"Bu hep vardı. Yağmur yağdığı zaman burada kalmayı seviyorum. Ve biliyor musun bugün yağmur yağacak ve biz akşama kadar burada olacağız."

"Burada neler yapacağız?"

"Birbirimizi seveceğiz."

Kare şeklinde olan cam kulübenin içine girdik. Köşede duran küvetin burada ne işi olduğunu sorgularken, "Onu yeni koydurdum," diye kulağıma fısıldayan Baran'ın kolunu sıktım.

"Aklından neler geçiyor senin? Farkında mısın içi olduğu gibi gözüküyor. Burada duş almayı mı düşünüyorsun?"

yere öyle anlatacağım," dedi. "Ben oturuyorum Firuze, lütfen konuş."

"Baran hiçbir zaman cezaevine girmemiş Avşin. Her şey bir oyunmuş. Helena denilen kadınla yeni bir iş bile yapmışlar. Buraya geldiği zaman bunlar birlikte baloya katılmışlar, o gece oldukça samimi hareketleri olduğu için James Baran'ı uyarmış. Kendinde değil gibiydi dedi. İlk baş inanmadım Avşin, araştırdım o geceye dair samimi görüntüleri var. Sana fotoğrafları göndereceğim şimdi. Baran neden böyle bir şey yaptı bilmiyorum. Seni, hepimizi kandırdı. Biz onun için üzülürken o nasıl olurda bizi kandırır?"

Telefonu yüzüne kapatıp dudağımı kanatırcasına kadar ısırdım. Beynimden ateş çıkıyordu sanki. Burnumdan nefes alıp verirken avuçlarımın arasındaki telefon titredi. Gözümden damlayan bir damla yaşı hırsla silip Firuze'nin attığı fotoğrafı ve videoyu inceledim. Öpüyordu, o kadını öpüyordu. Bu benim Baran'ım mıydı? Bana dokunmaya kıyamadığı ellerini o kadının beline dolamıştı, neden? Neden bana bunu yaptı ki? Seviyorum diyordu, o kadar samimiydi ki onun tek bir sözüne güveniyordum ben.

"Burada ne yapıyorsun?"

Telefonu avuçlarımın arasında sıkıp bakışlarımı dağılmış yüzüne çevirdim. Her gece olduğu gibi bu gecede alkol almıştı. Gözlerinin içi kan toplamış dudaklarını ısırmaktan kanatıp yara yapmıştı.

"Uyusaydın, beni mi bekledin?"

"Karnın aç mı? Sabahtan beri dışarıdasın."

Karşıma oturup elindeki telefonu sehpanın üzerine bıraktı. "Canım bir şey istemiyor, sen yemediysen ye."

"Yedim ben, hatta fazla yemişim mideme oturdu."

Gözlerinin üzerinden elini çekip yüzüme baktı. "Hastaneye gidelim mi?"

"Paramız var mı? Buraya en yakın hastane özel hastane diye biliyorum. Zaten zor geçiniyoruz, bir de benim için masraf yapma."

"Saçmalama Avşin, durumumuz gayet iyi. Neyimiz eksik?"

"Benim bir şeyim eksik değil ama senin onurun eksik."

Gözlerini kısıp, "Ne diyorsun?" dedi başını iki yana sallayarak. Büyük bir ihtimal alkolün onu çarptığını sanıyordu.

"Sen hiç cezaevine girmedin değil mi Baran?"

Bakışları gözlerimi bulduğunda sakin bir şekilde ceketinin cebinden sigarasını çıkardı. Paketin içinden bir dal alıp ağzına götürdüğünde kurt kafasına benzeyen çakmağı yakıp sigarasını tutuşturdu. "Girdim." Dumanı içine çekerken sakin olmak adına nefesimi alıp verdim. Öfkem an be an artarken, "Yalancı," dedim. İçime inat sesimi sakin çıkardım. Çok sevdiğim gülüşü yüzünü kapladığında, "Herkes yalan söyler," dedi.

"Senin hayatın yalan Baran. O kadını şikâyet edeceğim diyerek benim yanımda aradın. Ardından o seni şikâyet etmiş gibi sabah evi polislere bastırdın. Ben arkandan acı çekerken, beni bekle diyen sen gözünden yaş akıtırken her şey bir oyunmuş. Saf Avşin inansın diye yapılan büyük bir oyunmuş."

"Seni kaybetmemek için yaptım. O işlerden kolay kolay kurtulamam ben, sen gideceğim dediğin için o an öyle bir şey yaptım."

Başımı iki yana sallayıp oturduğum yerden kalktım. Telefonu suratına fırlatıp, "Bak," diye bağırdım. "O kadınla samimisin, onu öpüyorsun, beline dokunuyorsun. Hani beni seviyordun, hani senin için sadece ben vardım? Herkesten daha kalleşmişsin, herkesten daha şerefsizsin."

"Öyleyim."

"Senden nefret ediyorum."

"Ben de kendimden nefret ediyorum."

"Allah'ın cezası ne yaşadın o gece o kadınla?" Ellerimi kaldırıp yanına yaklaştım. "Tamam, seni affedeceğim, biliyorum üzerine çok geldim. O an yalan söylemiş olabilirsin. Söz umursamayacağım yaptığın işi, bana sadece bir kere doğru söyle Baran. O kadınla aranda bir şey geçti mi? Geçmedi değil mi? Sen benim Baran'ımsın. Tenin, ruhun bana ait değil mi?"

Bakışlarını yerden kaldırması için çenesini tuttum. "Lütfen yüzüme bak, bir şey olmadı de. Sana ihanet etmedim de. Baran konuş

yalvarırım."

"Ben," dedi boğuk sesiyle. Ardından sigarasını içine çekti. Parmakları arasından sigarayı alıp yere fırlattım. "Konuşsana." Ölecek gibi hissediyorum, onun o kadınla beraber olduğunu düşünmek beynimi patlatacak gibi hissettiriyor.

"Baran, konuş."

"Kendimde değildim. Aklım yerinde olsa asla yapmazdım. Ben seni çok seviyorum Avşin, evet işleri bıraktım diye yalan söyledim ama asla o kadınla aramda bir şey geçmedi daha önce. O gün."

"O gün?"

"Sanırım içtiğim sadece içki değildi."

Ellerimi hızla dizlerinin üzerinden çekip ayağa kalktım. Benim gibi hızla kalkıp, "Bir dinle," dedi. Başımı iki yana sallayıp, "Neyi dinleyeyim," dedim. "O kadınla sevişmişsin, onu öpmüşsün, ona dokunmuşsun."

Saçlarının arasına elini geçirip, "Gözümün önünde sen vardın," dedi bağıran sesiyle. "Ben onu sen sandım."

"Kes sesini, midemi bulandırıyorsun."

Arkamı dönüp kapıya doğru ilerlediğim an önüme geçip, "Dur," dedi titreyen sesiyle. "Avşin, özür dilerim. Yemin ederim kendimde değildim. Bunu sana asla yapmam biliyorsun. Bu hayatta her şey yalan bir tek benim sana olan sevgim gerçek. Yemin ederim kendimde değildim."

"Bitti Baran. Ben sana ne dedim, eğer bana yalan söylersen hasretinden ölsem de asla seni affetmem dedim. Sen bana yalan söyledin, sen beni aldattın. Senin o yüzüne bakar mıyım sanıyorsun?"

"Öldür o zaman."

"Al silahını belinden sık kendi kafana. Bundan sonra senin için Avşin öldü."

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir buçuk ay önce...

Göğsünü daraltan histen kurutulamayan adam kollarının arasında uyuyan kadının yüzünü izlerken gözlerini bir kere bile kapatmıyordu. Onun güzel yüzünü aklına kazımak adına izlerken ara sıra hafif araladığı dudaklarının üzerine parmağını dolaştırıyordu. Çok özeldi, çok güzeldi. Onun sevdiğiydi. Yıllarca içine sakladığı sevdası kollarının arasında huzurla uyuyordu. Sabah olacakları bilmeden kendini uykunun kollarına teslim etmiş, kollarının arasında olduğu adamın yanan içini hissetmiyordu.

Sıkıntıyla iç çeken Baran bir kolunu başının arkasına aldı. Gözleri Avşin'in yüzünde gezerken onun uykusunda, "Baran yapma," demesiyle tebessüm etti. Saçlarının üzerine öpücüğünü bırakıp, "Ne yapıyorum rüyanda sana," diyerek mırıldandı. Genç kadın cevap vermeyince sıkıntıyla iç çekip yine onu izlemeye devam etti. Bu sabaha kadar böyle sürdü. Gözlerini aralayan Avşin ona tebessüm ettiğinde duyduğu siren sesleri her şeyin buraya kadar olduğunu gösteriyordu. Gözleri dolu dolu bakan kadın konuşurken ona söylediği sözler kalbini sanki kendi elleriyle parçalıyordu.

Ölüyordu ama hâlâ ayakta durabiliyordu.

Arkasında bıraktığı kadını bırakıp giden ayakları yürüyordu ama o inatla geriye gitmek istiyordu. Bileğindeki kelepçeyi çıkarıp yere fırlattığında öfkeli bakışlarını bir saniye yumuşatmadan onun için gelen uçağa bindi. Adamlar yerlerine otururken gözlerini kapatmış gerçekleşecek olan yüzleşmeye kendini hazırlıyordu. Kimseden korkmayan, çekinmeyen Baran o adamdan çekiniyordu. Dün akşam yaptığının bedelini ödeyecekti bunu çok iyi biliyordu. Umurunda mıydı değildi. Onun tek umurunda olan bir kişi var o da şu an evde acısını çekiyordu.

Uçak indiğinde üstüne başına çeki düzen verip uçaktan aşağı indi. Arabayı açan adamlara başıyla selam verip yerine oturduğunda, "Çok sinirlendi," diyen Kazım'a çevirdi bakışlarını.

"O hep kızıyor. Sakin olduğu zamanı gördün mü?"

"İlk kez bu kadar sinirli gördüm. Dün gece evinize gelecekti Yüzbaşı engel oldu."

İşaret parmağına taktığı yüzüğü çevirip başını koltuğun başlığına yasladı. Aklında şu an Avşin vardı o adamı düşünmek istemiyordu. Karşı karşıya geldikleri zaman birbirlerine söyleyecekleri sözler canını fazlasıyla sıkacağı için şimdiden başını ağrıtmayı istemiyordu. Düşünüyordu, bu işten Avşin'i nasıl uzaklaştıracağını, onunla mutlu bir hayatı olacağını düşünüyordu. Yaptığı belki çok yanlıştı, yılların emeğini çöpe atıyordu. Mantıklı düşünemediği için gözü olanları ve olacakları görmüyordu. Mantığı tamamen kalbine yöneldiği için artık adam akıllı kararlar bile veremiyordu.

Sonunda geleceği yere vardığında arabadan inip tepeye ilerledi. Yeşil ağaçlardan oluşan kapının arasından geçip dağın içinde ilerlerken yüzleri maskeli adamların gözlerine bakmıyordu. Burada durumlar tahmininden daha fazla karışıktı.

Büyük demir kapının önüne geldiğinde üzerini arayan adama silahını ve telefonunu teslim etti. Başını eğen adam parmağını kapıya bastırdığında demir kapı içeri doğru açıldı. Parmağındaki yüzüğü çıkarıp cebine koyan Baran içeri giriş yaptığında ardındaki kapı kapandı. Arkası dönük adama ilerlerken diğerlerinin burada olmaması kısa

bir an kaşlarının yukarı kalkmasını sağladı.

"İstihbaratın temel kurallarını biliyorsun değil mi, Baran Kurt?"

Başını dikleştiren Baran, "Biliyorum," dedi.

"Neden bana bu kuralları unuttuğunu yansıtıyorsun? Sen, bir kadın için hayatını, işini tehlikeye attın. Onca yılın emeğini dün gece iki saniyede bitirdim."

Yutkunan Baran, "Cezam neyse çekmeye razıyım," dedi.

Sakin bir şekilde arkasını dönen adam ağır adımlarla Baran'a doğru yürüyüp karşısına geçti. Aynı boyda olan ikili birbirinin gözlerinin içine meydan okuyarak bakarken, "Bedel," diyen adam çenesini hafif kaldırdığında kaşlarını çattı Baran.

"Bedelini ödeyeceksin, o kadını nasıl hayatına soktuysan aynı şekilde çıkaracaksın."

Başını iki yana sallayan Baran, "Bunu yapamam," dedi. "İstediğiniz cezayı verin ama onu benden uzaklaştırmayın."

"Sen benim en iyi askerlerimden birisin. Gözümü kırpmadan sana güvenirim bilirsin."

Başını sallayan Baran, "Bilirim," dedi.

"O kadın hayatında olmayacak, olduğu takdirde hem kendini hem de onu öldürmüş olursun. Biz ailemizden uzak durarak kendi kimliğimizi unutuyoruz. Sen bunu unutup o kadını bu pisliğin içine çektin. Gözün kör oldu, eğitimini, mesleğini unuttun. Küçük bir velet gibi bir kadının peşine düştün. Yıllardır olduğu gibi onu kendine saplantılı hale getirdin. Bitti! O kadın bundan sonra olmayacak."

"Bu zamana kadar dediğiniz her şeyi kusursuz bir şekilde yaptım, yine de yapacağım. Bu yolda çok bedel ödedim ben, ödeyebilirim de. Ama asla sevdiğim kadından vazgeçmem, onu kendimden uzaklaştırmam. Eğer ben bu zamana kadar geldiysem içimdeki onun sevgisi sayesinde geldim. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz."

Kaşlarını çatan adam, "Sorumsuz davranıyorsun," dedi. "Dün gece-"

"Dün gece bir şey olmadı bunu siz de çok iyi biliyorsunuz efen-

dim. Eğer dün gece yaptığım şey gerçekleşseydi şu an burada olmazdım. Çoktan kafama sıkılmıştı. Ben yıllardır bu işin içindeyim sizin düşündüklerinizi gözlerinizden okuyabiliyorum biliyorsunuz. Eminim siz de benim aklımdan geçenleri okuyorsunuzdur, pekte sağlıklı düşüncelere sahip değilim, değil mi?"

"Çılgınsın. Bir gün başına büyük bir iş alacaksın o zaman arkanı toplamayacağım. Git o kadına yanaş, yanından nasıl kovduysan tekrar al. Onu yanından uzaklaştırarak nasıl bu kadar sorumsuz olursun seni gerçekten anlamıyorum. Bir ay zamanın var Baran Kurt. Eğer o zamanını iyi değerlendirmezsen o zaman seni ne gördüm ne de tanıdım."

Elini şakağına koyup geri çekilen Baran, "Emredersiniz," dedi. "Baloya kadar istediğiniz belgeleri alıp size getireceğim ondan sonra bu işlerden elimi kolumu çekeceğim."

"En az iki sene işimiz var."

"Sadece bir ay. Benden yıllarımı aldınız sesimi çıkarmadım, annemi, adımı, köyümü, akrabalarımı aldınız bir kere bile itiraz etmedim. Benden babamı aldınız susup bana sunulan hayata ayak uydurdum. Benden sevdiğimi alamazsınız, o zaman ben, ben olmaktan çıkarım baba!"

Elini kaldıran adam, "Bana böyle seslenme," dedi dişleri arasından. "Burada ve toplum içinde dikkatli olman gerektiğini daha sana kaç kere söyleyeceğim! On yaşında değilsin, aklını başına al."

"Aklım başımda benim. Dediklerimi unutmayın, bir ay sonra her şeyi bitirip sevdiğim kadını alıp ailemin yanına döneceğim."

Baran'ın kararlı olduğunu fark eden adam gözlerini kısıp, "Tamam," dedi. Onun şüpheli bakışlarının farkına vardığı için kararlı bir şekilde, "Sen bu işi hallet, baloya katıldıktan sonra ailenin yanına gidersin," dedi. "Ama o zamana kadar dediklerimizi harfiyen yapacaksın, devlet için çalışıyorsun sonuna kadarda devlet için çalışacaksın."

Başını eğip, "Emredersiniz," dedi. Geri adım atıp odadan çıktığında telefonunu ve silahını aldı. Bir saniye beklemeden planını işleme koymak adına ilk adımını attı. Gerek çete liderleri, gerek yanlarında

çalışan adamları bildiği halde ayrıntısına kadar araştırdı. Helena'nın etrafını adamlarıyla doldurdu. Onunla tekrar bir araya gelip yeniden işler için birlikte adım attılar. Kadın ticaretine yönelen kadına yardım ediyor gibi gözükse de hemen hemen hepsini kurtarmıştı. Bir ay boyunca Baran Kurt olarak adını ve şanını yükseltirken Helena'dan aldığı dosyayı sonunda istihbarata teslim ettiğinde her şeyin bittiğini düşündü. Sadece bir hafta sonra olacak olan baloya katılması gerektiğini söyleyenlere ilk baş şüpheli gözlerler baksa da son olacağına emin olup bu teklife sıcak baktı.

İşini profesyonellikle yapan adam bir haftada olsa sevdiğiyle vakit geçirdikten sonra Kıbrıs'a geldiğinde kendine bugün son diyerek hazırlanıp Helena ile geceye katıldı. Normalde bu tür ortamlarda yemek yemezdi, içtiği içkiler genelde hafif olurdu. Gözleri şüpheyle gezdiği için asla sarhoş olacak kadar içmezdi. Kendilerinden olan çalışanlardan alkol aldığında henüz bir yudum almasıyla kendinde farklılık hissetti. Alkol almadan önce bir dilim kanepe yemişti sadece. Zehirlendiğini anladığı an cebinden telefonu çıkarıp kimseler görmeden zil sesine aldığı acil düğmesine bastı.

Ona dönen bakışlara, "Müsaadenizle bakmam gerekiyor," diyerek kalabalıktan uzaklaştı. Elleri titreyerek zehirlendim diye mesajı attı. Karşılık alamayınca kaşları çatıldı. Sesler kulaklarına değişik geliyordu, yanına gelen Helena'nın görüntüsü pusluydu. Yanına geldiğinde telefonu hemen cebine koyup, "Kim o?" diyen kadına tebessüm etti. Yanağına değen dudakla tiksinirken son oyun diye kulağına fısıldayan sese sinir oldu. Zehirlendiğini mesaj atmıştı, her yerde adamları varken neden kimse onu görmüyordu?

"Kendini iyi hissetmiyorsun, odana çıkalım mı?"

"Hayır."

Bir an refleksle bağırdığı için Helena'nın suratı asıldı. Yaptığı aptallığı fark edip pişmanlığını yaşayarak Helena'nın yanağını öptü.

"Kusura bakma kendimi iyi hissetmiyorum."

"Odana çıkalım."

Başı tamamen dönüyordu ve Helena nereye götürüyorsa oraya

gidiyordu. Avşin'in ismini kulağına fısıldayan adamın sesini de hayal mayal hatırlıyordu.

"Gel," diyen kadının sesine döndüğünde, "Avşin," dedi tebessüm ederek. "Avşin'de kim?" diyen Helena Baran'ın ceketini ve papyonunu çıkardığında genç adamın kulağına Avşin'in sesi daha fazla gelmeye başlamıştı. Çıldırıyor muydu? Kafayı yeme noktasına gelmişti. Avşin'di karşısındaki kadın, onun sesi, onun kokusu vardı.

"Seni seviyorum," diyen kadına kendini teslim ettiğinde bilinci tamamen kapandı. Yoğun baş ağrısıyla gözlerini açtığında parmaklarını şakaklarına bastırdı. Üzerindeki sersemliği yavaş yavaş atarken beline dolanan bacağa gözlerini büyüterek baktı. Korkuyla Helena'nın bacağını üzerinden iterken çıplaklığını fark etti.

"Allah belanı versin Baran."

Yataktan aşağı inip yerde olan kıyafetlerini ayakları birbirine dolanarak giydi. Teninden gelen koku midesini bulandırıyordu. Banyoya koşup içindekileri dışarı çıkardığında hem gözlerinden hem de burnundan sıvılar akıyordu. Hayatında ilk kez bu kadar acı çeken adam sinirden elleri titrerken, "Hepinize yaptığınızı ödeteceğim," dedi dişleri arasından. "Hepinizin canına okuyacağım."

Ayağa kalkıp banyodan çıktı. Yatakta uyuyan kadının yüzüne bakmadan odadan çıktığında kapının önünde duran adamlarına, "Bunun hesabını hepiniz vereceksiniz," dedi.

Baran'ın yüzüne bakmaya korkan adamlar arkasından hızla ilerlerken otelden çıkan öfkeli adam arabasına biner binmez gaza bastı. Peş peşe direksiyona vurup hâlâ kulağında duran cihaza, "Bunun bedelini size ödeteceğim," diye bağırıyordu. Merkeze geldiğinde arabasını durdurup aşağı indi. Kimseyle göz teması kurmadan odaya ilerlerken her zaman üstünü arayan adamlar kenara çekilip kapıyı açtılar. İçeri giren Baran ellerini masaya var gücüyle vurup, "Neden?" diye bağırdı boğazını yırtarcasına kadar. Boynundaki yeşil damarları sinirden dışarı çıkmış, buğday teni kıpkırmızıydı.

"Neden yaptın bunu bana?"

"Ölmemen için yaptım."

Sinirden kahkaha atan Baran elini göğsüne vurdu.

"Ben öldüm, beni sen dün gece öldürdün. Sevdiğim kadının sesini kulağıma dinlettin, bana içirdiğin ilaçla o kadını o olarak düşündürttün. Neden kıydın benim onca yıllık temiz sevgime? O benim her şeyimdi, şimdi nasıl bakacağım yüzüne?"

Bağırmaktan nefes nefese kalan Baran'a doğru yürüyen adam, "Oğlum ölmesin diye yaptım," dedi. "Bu görevi kolay bir şekilde bırakamazsın oğlum. Sonuna kadar gideceksin, o kadın dün geceden sonra her şeyi senin eline verdi."

"Dosyayı size vermiştim!"

"Önemsiz bir dosya. Bize kadının ulaştığı yerler lazım."

Geri geri sendeleyen Baran dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Kalk ayağa!" diye bağırdı adam." Bu sen değilsin, görev için olduğunu düşün."

"On yaşımda annemin kolları arasından alıp tanımadığım bir adamla kadının yanına getirdin beni. Bundan sonra senin ailen bunlar dedin. Adın Yaman değil soyadın Öztürk değil dedin. Tanımadığım insanların yanında yaşamaya başladığımda beni o adamla birlikte zorlu göreve soktun. Her gece yatağa yattığımda annem için ağladım ben, köyüm, kız kardeşim için ağladım. Hiçbiri yoktu, kaçmayı bile düşündüm o evden. Sonra ne oldu biliyor musun? Ağlayan o kızın sesini duydum. Onun sesi yüreğime işledi. Küçücüktü, hatta minicik. Derdini anlatamadığı için ağlıyordu. Ben yıllar boyu onun sesini dinleyerek o mahallede, ailenin yanında kaldım. Sevdim, herkesten çok sevdim. Sen annemi, kardeşimi benden aldığın gibi sevdiğim kadını da benden aldın. Nefret ediyorum senden."

"Bana haksızlık yapıyorsun. Mahallede herkes soyadını Öztürk olarak biliyor. Bu piyasada Kurt'sun."

Kanlanmış gözlerini babasının gözlerinin içine çeviren Baran yumruğunu göğsüne sert bir şekilde vurup ayağa kalktı.

"Adımı versen de bu saatten sonra gözümde beş para etmezsin. Sen benden sevdiğimi aldın. Kendi ellerinle hançeri kalbimin ortasına soktun. Unutma, bu yaptığını elbet bir gün sana ödeteceğim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Herkes sırayla beni öldürmeye çalışıyordu. Kime güvensem acımadan yarama tuzu basıyordu. Kime inandıysam rezil hissettiriyorlardı.

Yirmi üç yıllık hayatımda birini çok sevdim. Gözümü kapatıp ona güvendim. Saçlarımı sevişini, gözlerime bakışına, dudaklarımı, ruhumu öpüşünü sevdim. Kimse beni sevmiyor o seviyor dedim.

Sevmiyormuş! O da herkes gibiymiş. Dokunuşu, öpüşü, efsunlu sesiyle söylediği sözlerinin hepsi yalanmış. Tıpkı kendisi gibi her şey yalanmış.

Gözyaşlarımdan adımımı zor atarak geniş kapının önüne gitmeye çalışıyordum. Bu evden bir an önce çıkıp ondan uzaklaşmak istiyordum. Tek başıma kaldığımda avazım çıktığı kadar bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Ama önce buradan çıkmam lazımdı, asla onun yanında aciz gözükmek istemiyordum.

Kapının önüne vardığımda arkamda duran adama bakan iki korumaya, "Kapıyı açın," dedim sert çıkarmaya çalıştığım sesimle. Bana göre yüksek çıkan sesim onlara nasıl ulaştı bilmiyorum ama gözleri bir kere bile bana değmedi. Arkamda nefes alıp veren adama bakmaktan

başka bir şey yapmıyorlardı. Tırnaklarımı avuç içime batırıp, "Açın kapıyı," diye bağırdım. "Açın diyorum size."

Adamlar iki saniye içinde kapının önünden ayrılınca kapıya doğru yürüdüm. Büyük demir kolunu tutup kendime çekmeye çalıştım bir milim kıpırdamadı. Gözlerimi yumup elimi yüzeyine vurdum.

"Kapıyı açın!"

Onunla konuşmamak adına çoğul konuşsam da aslında bizzat ona söylüyordum kapıyı açmasını.

"Avşin."

"Kapıyı açın," diye çığlık attım bu sefer. Lanet olsun, gözyaşlarım akmaya başladığında hırsla silip, "Size söylüyorum," dedim dişlerimin arasından. "Kapıyı açın, açmazsanız polisi arayacağım."

Eminim bu onların umurunda değildi. Arkamda dikilen adamın varlığından korkuyorlardı. O ne derse onu yapacaklardı. Ben burada sabaha kadar bağırsam da bu kapı açılmayacaktı.

Arkamı dönüp yüzüne bakmadan orman yoluna ilerledim. Adımlarım o kadar hızlıydı ki bir saniye kaybetmeden peşimden geliyordu. Hangi yüzle! Merdivenleri çıkıp ormanın içine girdim. Sadece gece lambalarının aydınlattığı orman bir süre sonra tamamen karanlığa mahkûm olacaktı. Bunun korkusunu yaşamıyordum. Ondan uzak olayım bu ormanda kaybolmam umurunda olmazdı. Cam kulübenin önüne geldiğimde göğsümün ortasına ateş oturdu. Elimi ağzıma bastırıp hıçkırığımı içime hapsettim. Daha düne kadar burada benimle sevişen, bana sevgi sözcükleri söyleyen adam beni aldatmıştı. Sen sandım demek nasıl iğrenç bir cümleydi. Ben onun kokusunu başka tende asla alamazdım. Nasıl o kadını ben sanıp öpmüştü, saçlarına dokunmuştu.

Gücümün bittiğini hissettiğim an dudaklarımdan feryat eden hıçkırığa engel olamadım. Ayaklarım öne doğru sendelediğinde dizlerimin üzerine oturdum. Ellerim yerde bağırdım. Var gücümle, içimdeki acıyı dışarı atmak istercesine bağırdım. Geçti mi acılarım, biraz bile azalmadı. Aksine kor olup bedenimle birlikte ruhumu tutuşturdu.

"Ağlama."

Başımı iki yana sallayıp sesini duymamak adına ellerimi kulaklarıma bastırdım.

"Ağlama yalvarırım. Dön bana istediğin kadar vur, istediğini söyle ama ağlama. Ölüyorum Avşin, kendi acımın içinde geberip gidiyorum. Ne olur ağlama, benim için değmez."

"Kes sesini!"

"Yaptığım pisliğin bir izahı yok biliyorum. Suratıma tükürsen haklısın, diri diri yaksan sesimi çıkarmam. Ne desen ne yapsan haklısın."

Saçlarımı çekiştirip, "Sus," dedim ağzımdan tükürükleri çıkararak. "Sus Allah'ın cezası. Sesini duymaya, seni görmeye katlanamıyorum. Gideceğim buradan, bundan sonra benim için Baran yok. Ölsen bile umurumda olmayacak, bitti anlıyor musun, sen bu gece benim için öldün."

Boğuk bir şekilde hıçkırdığında otları sıktım.

"Ben bir tek senin için varım. Sen olmazsan nefes alamam, bu hayatı sen de yaşıyorum. Gidersen nefes alamam."

"Umurumda değil."

"Avşin."

"Adımı ağzına alma."

Ellerimi yere bastırarak ayağa kalktım. Dönen başımı umursamadan bir iki adım attım. Gözlerim karardığında elimi öne doğru uzattım. Ayaklarım birbirine dolanırken belime dolanan kol sayesinde kendimi tamamen boşluğa bıraktım. Bilincim kapandı ama acılarım diriydi. Hâlâ canımı acıtıyorlardı.

Beynime saplanan sivri iğneler yüzünden gözlerimi açamıyordum. Midem bulanıyor başım adeta zonkluyordu. Bir elim göbeğimin üzerinde diğeri başımın üzerindeydi. Yattığım yerden kalkmaya çalışırken, "Dikkat et," diyen o sesi duyduğumda elimi alnımın üzerinden hızla çekip ağrıyan başıma inat gözlerimi açtım. Pencereden yansıyan ışık gözlerimi acıtırken inatla kapatmadım gözlerimi. Hangi

hakla beni bu odaya getirebilirdi? Kolumda takılı olan serumu çıkarmak istediğimde elimi tuttu. "Dokunma!" diyerek bağırdım. Geri çekilip, "Tamam," dedi titreyen sesiyle.

"Sakin ol, ani hareket yapman çok riskli."

"Sana sesini kes diyorum."

"Avşin, bayılınca doktor çağırdım. Kan alındı sonuçların yarım saat önce geldi." Ellerini saçlarının arasında gezdirip, "Bak," dedi. Dişlerimi sıkıp bakışlarımı yatağa çevirdim. "Duyunca şaşırdım. Sen biliyor muydun?"

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bilmekte istemiyorum. Ben ona katlanamazken yanımda oluşu, konuşması batıyordu.

"Hamilesin."

Kapadığım gözlerimi açıp akan burnumu çektim. Bakışlarım ağır ağır yüzünü bulurken başını aşağı yukarı salladı. "Bebeğimiz olacak."

Örtüyü avuç içimde sıkıp, "Yalan söylüyorsun," dedim soğukkanlı olmaya çalışarak. Başını iki yana salladı. Komodinin üzerinde duran kâğıdı kucağıma bırakıp hemen geri çekildi.

"Bak orada yazıyor. Birazdan kadın doğum doktoru ve gerekli olan malzemeler hazır olacak. Bebeği kontrol ettiklerinde kendi gözlerinle görürsün."

Gözlerimi kapatıp hızlı hızlı nefes alıp verdim. Her zaman adet günlerim geçiyordu. Daha önce hastaneye gittiğimde stresten kaynaklı olduğunu söylemişti doktorlar. İki aydır adet görmememin sebebi strestendi, hamile değilim onun çocuğunu taşımıyorum.

Başımı yastığa koydum. Bu olmamalıydı, berbat hayatıma bebek gelmemeliydi. Tek başımaydım bu yolda. Kendi başımı sokacak bir yer bulmam gerekirken bebek yanımda olursa zorlanırdım. İşim yoktu, gideceğim bir yer yoktu. Bu olamaz, Allah'ım ne olur olmasın. Ne olur yanılma olsun.

"Ben seni asla rahatsız etmem söz veriyorum. Aynı evin içinde birbirimize yabancı bir şekilde yaşarız. Bebeğimiz için bir arada oluruz. Onun sana da bana da ihtiyacı var."

Gözlerimi açıp kolumdaki serumu kopardım. Dönen başıma inat ayağa kalkıp parmağımı yüzüne salladım.

"Seni hayatımda istemiyorum. Sen benim için dün gece öldün. Eğer bebek varsa o sadece benim."

"İkimizin."

Gözünden akan yaşlar canımı zerre acıtmıyordu. Çenemi kaldırdım. Onun perişan haline inat dik duruşumla, "Asla seni yanımıza yaklaştırmam," dedim. Kararlı çıkan sesim üzerinde deprem etkisi yaratmış olacak ki dizlerinin üzerine çöktü.

"Ama ben sizi çok seviyorum."

Geri adım atıp yatağa oturdum. Başım dönüyordu, tekrar bayılıp onun tarafından yatağa taşınmamak adına kendime mukayyet olmam lazımdı.

"Biz seni sevmiyoruz. Buradan gideceğiz ve sen bizim hayatımıza karışmayacaksın. Kendi pisliğinin içinde kaybolup gideceksin."

Çenesi titrediğinde bakışlarımı başka yere çevirdim. "Bak," dedi oldukça kısık sesiyle. "Sana anlatamadığım şeyler var."

Yatağın içine girip örtüyü başıma çektim. Kolumun kanı durmadığı için elimi kanayan yere bastırdım.

"Ben sizden vazgeçemem. Siz beni sevmeyin ben sizi çok severim. Yanımda olun ama yüzüme bakmayın. Aynı evin içinde sizi uzaktan izlesem bile bana yeter. Zamanı geldiğinde sana bütün doğruları anlatacağım. Belki bebeğimiz bizim için bir umut olabilir."

Yanağımı ısırıp asla dedim içimden. Asla bize umut olmayacak, bebeğimi ona vermeyeceğim. O sadece benim bebeğim olacak. Babası olmasına gerek yoktu, benim vardı da ne oluyor? Bir boka yaramıyor. Bebeğimin pislik işlerle uğraşan, yalancı bir adama asla vermem. Her ne olursa olsun o sadece benim.

"Doktor hazırmış odaya gitmemiz gerekiyor."

Sussun, konuşmasın. Bu ses başımı çatlatıyor.

"Ben koridordayım, Zeliha'nın kaldığı odayı hazırlattım. Olmadı buraya gelsin."

Örtüyü üzerimden atıp tekrar yataktan kalkıp kapıya ilerledim. Sesini duymamak için onun olmadığı nere olursa oraya gitmek istiyorum. Duvara tutunarak merdivenleri çıktım. Göz göze geldiğim Abbas bakışlarını başka yere çevirirken başımı iki yana sallayıp odanın içine girdim. Kızıl saçlı orta yaşlarda olan kadın ultrason aletine bir şeyler yaparken arkasını döndü. İlk önce tebessüm etti ardından kolumun kanadığını fark edince yüzü endişeyle kasıldı.

"Gel otur, kanamayı durduralım."

"Bebek var mı diye bakın."

Elimden tutup yatağa oturttu. "Bebek var kızım. Bunu bizzat ben söyledim Baran Beye."

Adı batsın. Kolumu sarıp, "Yatağa uzanır mısın?" dedi. Bu işin bir an önce bitmesini istediğim için yatağa uzanıp karnımı açtım. Doktor soğuk jeli karnıma döktüğünde içeriye giren adama bakmamak adına bakışlarımı doktorun yüzüne çevirdim.

"En son adet tarihini hatırlıyor musun?"

Başımı sallayıp tarihi söyledim. "Sekiz haftalık hamilesin, bebeğinin sağlığı oldukça iyi görünüyor. Hamileliğin ilk ayları olduğu için beslenmene dikkat etmem gerekiyor, stres sıkıntıdan uzak durman gerekiyor. Bak bebeğin burada."

Başımı pencereye çevirip ekrana bakmadım. Dudaklarım titremesin diye ısırırken onun, "Ne yapmamız gerekiyor şimdi?" demesiyle gözlerimi kapattım. Ben seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Dediğim gibi yediklerine dikkat edecek, stres yapmaması gerekiyor." Sesi titreyen kadın, "İyi misin kızım?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Bu kızı burada zorla mı tutuyorsunuz, Baran Bey?"

"Hayır. Burası onun evi, bebek beklemediğimiz için şaşırdı."

"Umarım öyledir," diyen kadın elimi sıktığında, "Ben şimdilik gidiyorum," dedi. "İki hafta sonra tekrar geleceğim. Ya da siz gelin, bu daha mantıklı. Hastanede tahlillerini rahat bir şekilde yaparız."

"Burada bakılacak hastaneye gidilmeyecek."

"Peki," diyen kadının sesi sıkıntılıydı. Bir şeylerden şüphelenmiş sormaya çekiniyordu. Ondan yardım istesem bana yardımcı olur muydu? Bu evden çıksam kendi başımın çaresine bakabilirdim. Olan olmuştu, hamileydim. Kendime güvenmen gerekiyordu. Bir an önce toparlanıp bu evden uzaklaşmam için güçlü olman gerekiyordu.

Onunla asla birlikte yaşamayacağız bebeğim.

1 hafta sonra...

Elindeki tepsiyi komodinin üzerine bıraktığında, "Yemeğini yer misin?" dedi titreyen sesiyle. Ne gözlerimi ne de bedenimi ona çevirdim. Cama yansıyan görüntüsü perişan haldeydi. Saçı sakalı birbirine karışmış sürekli alkol almaktan elleri titriyordu. "Bebeğimiz için yemelisin Avşin. Benim yüzüme bakma, konuşma ama bebeğimizi cezalandırma lütfen."

Gözlerimi yumup dişlerimi sıktım. Sesine katlanamıyorum, kokusu midemi bulandırıyordu.

"Eğer yemezsen serum takılacak."

"Sesini kes!" diye mırıldandım dişlerimin arasından. Geriye sendeleyip başını ağır ağır salladı. "Ben çıkıyorum, lütfen yemeğini ye". Çökmüş halde geri geri gidip odanın dışına çıktı. Bir haftadır olduğu gibi kapıyı açık bırakıp koridora oturdu. Tek dizini karnına çekip alnını yasladığında daha fazla onu izlemedim. Gözümden akan yaşı silip elimi düz göbeğimin üzerine getirdim.

"Bu evden, bu adamdan kurtulacağız bebeğim."

Sadece su içerek ve bir dilim ekmek yiyerek bebeğime zarar veriyordum. Gururum onun getirdiği hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Elinin değdiği yerlere dokunmak istemiyordum bu yüzden mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyordum. Bunu hissediyordu ve kendini sürekli alkole veriyordu. Aşırı derece de sinirli biri olmuştu, her gün korumaları azarlıyor, evin üzerinden gezen helikopterlere küfürler ediyordu. Korktuğu neyse onu karanlık bir çukurun içine doğru çekiyordu.

Ne kadar garip, onu deli gibi severken şimdi nefret ediyordum. Kokusunu içime çekmeye doyamazken şimdi midem bulanıyordu.

Oysa ne çok severdim kehribar gözlerine bakmaya, şimdi yüzüne bakmaya katlanamıyorum. İçimdeki Baran ölmüş, üzerine toprak atan yok.

Kirden yağlanan saçlarımı arkaya savurdum. Bunların uzun olmasından bile nefret ediyorum. Kesmek için makas bulsam hiç düşünmeden kökünden keserim. Komodinin üzerine bıraktığı et sote, pilav ve çorbayı bebeğim için yiyecektim. Benim yüzümden ona bir şey olursa bu vicdan azabıyla yaşayamazdım.

Bir haftadır boğazımdan aşağı geçmeyen ılık çorba resmen içimi ısıtmıştı. Uyurken açlığı pek hissetmesem de şimdi bir lokma yediğimde fazlasıyla acıktığımı hissediyorum. Çorbayı ve yemekleri hızlı bir şekilde bitirip tepsiyi komodinin üzerine bıraktım. Bir iki dakika yatağın içinde derin derin nefes alıp bulanan midemin geçmesini bekledim. Biraz olsun geçince ayaklarımı yataktan aşağı indirip ayağa kalktım. Benim kalkmamla o da kalktı. Odanın içine girmedi ama temkinli bir şekilde bana bakıyordu. Kapıya doğru ilerledim. Gözleri büyürken ona mı gittiğimi sanıyordu? Kapıyı tutup suratına kapattığımda, "Avşin," dedi alnını sert bir şekilde kapıya vururken. Çektiği acı umurumda değil ve hiçbir zamanda olmayacak.

Her şeye rağmen onu affederdim. Sesimi çıkarmam bir açıklaması vardır derdim. Ama asla ihaneti affetmem, o iğrenç kadına dokunuşunu aklımdan çıkaramam. Acım boğsa da, nefes alamayacak gibi olsam da asla affetmezdim. Yaptığının açıklaması yoktu. İhanet etmişti ve bunun bedelini ağır bir şekilde ödeyecekti. Söz de çok sevdiği beni ve bebeğimi kaybedecekti.

Dolaptan kıyafetlerimi alıp banyoya ilerledim. Bu odada az eşyam olsa da yine de idare ederdi. Baran'ın odasında kalmaktansa eski kıyafetlerimi giyerdim.

Küvetin içini su doldurup üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Ilık suyun içine girdiğimde jelleri suyun içine sıkıp suyun köpürmesini sağladım. Günlerdir gergin olan bedenim rahatlarken elimi göbeğimin üzerinde ağır hareket ederek gezdirdim.

"Özür dilerim bebeğim. Ondan ayrı olman emin ol senin için iyi olacak. Yaptığı iş, hizmet ettiği kişiler bu dünyanın en kötü insanları.

Pislikler anlıyor musun? Başkasının kızına zarar veren o adamın yanında seni bırakamam. Temiz bir hayatın olsun, zor ama bunun için savaşacağım. Eğer seni ona bırakırsam kötü biri olursun. Bunu istemiyorum anlıyor musun? O bizim hayatımızda olmayacak. Yalancı o, seviyorum diyerek kandırdı. Güzel sözler söyledi ama bak hepsi yalan çıktı. O başkasını öptü bebeğim."

Bacaklarımı karnıma çekip alnımı dizlerime yasladım. "Annenin canını çok yaktı. Hissediyorsun değil mi içimdeki ateşi? Geçmiyor bebeğim. Geçmeyecekte!"

İçeriden bir şeylerin devrildiğini duyunca başımı dizlerimden kaldırdım. "Bak, duyuyor musun? Bizi dinliyor, ayakta bile duramıyor. Almış eline şişe, su içer gibi alkol içiyor. Sanırım içince rahatlıyor, sürekli sarhoş gezdiğine göre. Sen bu adamı tanıma bebeğim. Berduşa dönen adamı sakın tanıma."

Neredeyse yarım saat suyun içinde kaldıktan sonra saçlarımı yıkayıp kurulandım. Üzerimi giyinip banyodan çıktığımda dışarıda büyük bir gürültü koptu. Yatağa gitmek yerine yere devrilen vazonun üzerinden geçip koridora çıktım. Merdivenin başına geldiğimde koridorda uzanan Baran'a gitmek isteyen ayaklarım iki basamak indi. Sonra başımı iki yana sallayıp, "Umurunda değilsin," dedim. Kıpırdamayınca bir basamak daha indim. "Acizin tekisin." Alnından akan kanı gördüğümde ise nefesim biraz hızlandı ama yine de nefretimi korudum.

"Çöp olarak ölüp gideceksin. Bu lüks hayatın içinde lağım faresi gibi dolaşacaksın."

Yanından geçerken tek dizimin üzerine eğildim.

"Beni bırakma."

Fısıltısını zor duysam da ne demek istediğini anladım.

"Benim öptüğüm dudaklarını o öperken kalbin hızlandı mı? Ellerin bana dokunurken titriyordu ona da dokunuyorken titredi mi? Başını benim göğsüme koyup burada bir ömür uyumak istiyorum demiştin ona da dedin mi? Ben gidiyorum, umarım bir daha hiçbir şekilde karşılaşmayız. Seni çok sevdim, öl desen ölecek kadar çok sev-

dim. Sen bana ihanet ederek sevgimi öldürdün. Dedim ya, kahrolsam da asla sana dönmem. Ben dönmem Baran, ister burada bir ömür yaşayalım, ister farklı yerlerde. Ben sana asla dönmem. Hoşça kal."

Etrafı kontrol ederek evden çıktığımda anında kapının önüne yığılan adamlar bir adım geri çekilmemi sağladı. İki helikopter tepemizde dururken, "Baran bayıldı," dedim.

Abbas yanında duran iki adama başıyla eve geçmesini söyledi. Adamlar bir şey demeden evin içine girdiklerinde, "Ben size eşlik edeyim," diyen Abbas'a, "Lütfen," dedim. "Ne olur izin ver gideyim."

"Odanıza çıkmanıza yardımcı olayım Avşin Hanım."

"Gitmeme izin ver lütfen."

"Baran Bey istemediği sürece bu evden dışarı adım atamazsınız. Gidebileceğiniz bir yer yok. Her yeriniz ormanla kaplı, dışarı çıktığınızda adamları atlatıp ormana saptınız diyelim yırtıcı bir hayvanla karşılaşırsınız büyük bir ihtimal. Bebeğiniz ve kendiniz zarar görebilirsiniz."

"Burada durmak istemiyorum."

"Bu benim sorunum değil. Baran Bey kendine geldiğinde onunla konuşursunuz. Lütfen odanıza çıkın."

Ayağımı yere vurup indiğim merdivenleri hırsla çıktım. "Hepinizden nefret ediyorum. Bugün olmasa da elbet bu evden ve sizden kurtulacağım. O gün geç olsa da bir gün mutlaka olacak."

Kapıyı kapatıp pencereye doğru yürüdüm. Camı açıp temiz havayı içime çekerken bir saatte bir evin üstünde dolaşan iki helikopteri izledim. Korumaların artışı benim için değildi. Bir şeyler olmuştu ve o güvenlik için önlemi arttırmıştı. Benim kaçmamam için bu kadar adamı evin etrafına dikecek bir adam değildi. Biliyordu ki tek başına da beni bu evde tutabilirdi. Onun pisliğinden, çevirdiği işlerden uzaklaşmam gerekiyordu. Nasıl olacak bilmiyorum ama birinden yardım almam gerekiyordu. Bir haftadır telefonu elime almadığım için nerede olduğunu bilmiyordum. Erhan abim ya da kızlardan birini aramayayım diye saklamış olabilirdi. Eskiden tanıdığım Baran şimdi gözümde farklı biri olduğu için her şeyi yapabilecek bir adama benziyordu.

Pencereyi açık bırakıp yatağa uzandım. Göbeğimin üzerinde elimi gezdirirken sıkıntıyla nefesimi dışarı bıraktım.

"Merak etme bebeğim o domuz gibidir. Başı kanadı diye ölmez. İçmeseymiş, yaptığı hatanın bedelini sarhoş olarak ödemek istiyorsa bizim yapacak bir şeyimiz yok. O ne yaşıyorsa hak ettiği için yaşıyor."

Bütün gece yatağın içinde dönerek sabahı ettiğimde midemin bulantısıyla lavaboya koştum. Sadece öğürmekten başka bir şey yapmamama rağmen sanki kusmuş gibi hissediyordum. Midem ağzımın içinden çıkacaktı neredeyse. Belki midemdekilerini dışarı çıkaramıyorum ama gözlerimden burnumdan sıvılar akıyordu bu da hepten öğürmememi sağlıyordu.

Saçlarımın üzerinde el hissedince kenara çekilip, "Dokunma bana," diye bağırdım nefes nefese. Göğsüm hızlı hızlı nefes alıp vermekten yerinden çıkacaktı. Öğürdüğüm için karnıma kramplar girerken bir de onun hiçbir şey olmamış gibi beni izlemesi öfkemi artıyordu.

"Yüzünü yıkayalım."

Fayansa elimi bastırıp ayağa kalktım. Elimi yüzümü soğuk suyla yıkayıp ona değmeden odadan çıktım. Aynı havayı solumamak adına odanın çıkışına ilerlediğimde önüme geçip kapıyı kapattı. Gözlerim şaşkınlıktan büyürken geri adım attım.

"Dün gece evden gitmeyi düşünmüşsün? Gitmeyi unut, ben bebeğimden ayrı yaşamak istemiyorum. Bu evde üçümüz birlikte yaşayacağız. Sen, ben bebeğimiz."

İnanamıyormuş gibi başımı iki yana salladım. Şu an karşımda duran adam bir haftada perişan hale gelen adam değildi. Görüntüsü, sesi eski haline bir gecede dönmüştü. Buydu işte, onun vicdan azabı sadece bir haftaydı.

"Bebekten medet umma. O benim ve biz bu evden gideceğiz. Seni hayatımızda istemiyoruz."

"Sen iste ya da isteme. Ben bebeğimden asla ayrı yaşamam. Kocaman ev, beni doğru düzgün görmeyeceksin bile. Eğer kaçma girişiminde bulunmazsan Abbas seni her gün yetimhaneye götürüp getirir.

Ama kaçmayı aklına getirirsen o zaman sadece bu evin etrafını dolaşabilirsin."

"Adisin. Utanmadan karşımda konuşuyorsun."

"Emin ol utancımı yaşıyorum, acımı da. Sana buz gibi görünen kalbim senin karşında kora dönüyor. Yaptığımın telafisi yok, beni affet de demeyeceğim. Ben kendimi affetmezken bunu senden istemeye hakkım yok zaten. Sadece bebeğimiz için bir yol bulmaya çalışıyorum."

"Bebek var diye neden sana katlanayım ben? Senin pis işlerine neden çocuğumu sokayım? Ben bebeğimle kendime yeni bir hayat kurabilirim. Eğer sen onu görmek istiyorsan iğrenç işlerinden vakit kaldığında benim istediğim bir yerde görürsün."

Başını iki yana sallayıp ellerini pantolonunun cebine koydu.

"Doğduğu an yanında olacağım, ağladığında, güldüğünde, baba dediğinde, emeklediğinde, dişi çıktığında, her anında yanında olacağım. Bebeğimi benden çalma, sana karşı yaptığım mide bulandırıcı olay aklımdan hiçbir zaman çıkmayacak. Kirlenmiş bedenimle asla zorda kalmadığın sürece yanına yaklaşmayacağım. Sadece bebeğimin her anında yanında olmak istiyorum ve onu alıp kaçmana asla izin vermem."

Bunları rahatlıkla söylerken dolan gözleri neden bebekten çok sen benim için önemlisin diyordu?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayatımın en zor günlerini geçirdiğim üç ayda koskoca evde bir odanın içinde hapsolmak aklımı oynatmamı sağlıyordu. Zaman geçmiyordu, ezbere bildiğim odanın içinde zaman oldukça zor geçiyordu. Bebeğim günden güne içimde büyüyor, ufak tekmeleriyle varlığını bana belli etmek ister gibi daraldığım an kıpırdıyordu. Sadece o vardı benim için ve bundan asla rahatsız değildim. Ne Zeliha ne de Erhan abimle Firuze bir kere bile beni merak edip buraya gelmemişlerdi. Telefonum hâlâ yoktu, üç ay boyunca benimle konuşmadıkları halde merak edip buraya gelmemeleri zoruma gidiyordu. Özellikle Firuze, bana o fotoğrafları, videoyu gönderdikten sonra aramamıştı. Baran'dan ayrılacağımı düşünmemiş miydi? İhanetin belgelerini, Baran'ın yalan söylemelerini o da biliyordu. Bunları bildiği halde sesini çıkarmaması ne zaman aklıma gelse gözlerim doluyordu. Ben tekmişim bunu anladım bu geçen zamanda.

Yan odanın kapısı kapandığında örtüyü üzerime çekip gözlerimi pencereye çevirdim. O da vardı bu üç ayda. Uzaktan beni izliyor, bazen gözler doluyor bazen ise saatlerce kapımın önünde oturuyordu. Yanıma yaklaşmıyordu, mümkün olduğunca benimle konuşmuyor-

du. Beni sinirlendirmemek adına asla sesini çıkarmıyordu. Heybetli bedeni günden güne eriyordu bunu o dışarıda gezerken fark ediyordum. O ne zaman uzakta olsa rahatlıkla izliyordum çünkü. Gözlerimin ona değdiğini görmemesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Aynı evin içinde birbirine iki yabancı insan gibiydik. Öyleydik de, bir zamanlar tutkuyla aşk yaşadığım adam şimdi benim için yabancının tekiydi.

"Doktor geldi."

Boğuk sesi kulağıma ulaştığında örtüyü üzerimden attım. Bacaklarımı yere indirip çıplak ayakla zemine bastığımda kapının önünden uzaklaştığını duydum. Güldüm. Öylesine donuk bir gülüştü ki bu; yaralıyor, acıtıyor, öldürüyordu. Geçmiyordu da! Saatler, günler, aylar geçse de bir gram bile azalmıyordu acı. Her gün daha fazla artıyordu nefretimle beraber.

Ayağa kalkıp Zeliha'nın daha önce giydiği hamilelik kazağının kollarını düzelttim. Yemek yemekten başka bir şey yapmadığım için kilom artmıştı. Doktor hızlı kilo alıyorsun dediğinde bir şey dememiştim. Sorun olur mu diyen Baran her zaman olduğu gibi benden önce konuşmuştu çünkü. Bebek hakkında merak ettiklerimi doktora o soruyor, aşerebileceğim her şeyi fazlasıyla alıyordu.

Rahat kıyafetler giymem için bir sürü hamilelik kıyafeti almasına rağmen birini bile giymemiştim. Aldığı yiyecekleri bebeğim için yesem de kıyafetlere, ayakkabılara elimi sürmemiştim. Ve sürmeyecektim de. Onun bana aldığı her şey gözüme batıyordu, değdiği her yer midemi bulandırıyordu. Kendi dediği gibi kirli bir adamdı ve ondan tiksiniyordum.

Doktoru bekletmemek adına odadan çıkıp yeniden kurulan doğumhaneye benzeyen odaya ilerledim. Doğum yapabilecek bir kadının ihtiyacı olan bütün araç ve gereçler bu odanın içindeydi. Bu evde doğum yapacaktım, bebeğim benim gibi bu eve mahkûm olacaktı. Etrafımız sarılmıştı ve biz nefes zor alıyorduk.

Açık kapıdan içeri girdim. Pencerenin önünde duran Baran'ın yüzüne bakmadan sedyeye uzandım. Kadın karnımı açıp jeli sürerken tek kelime etmeden ultrasona bakıyordu. Geldiği ilk zamanlar bana

zorla burada mı kalıyorsun diye sorduğunda Baran kadını oldukça sert bir şekilde uyarmıştı. O gün bugündür sadece işini yapan kadın bebek hakkında bilgi verip gidiyordu.

"Bebeğinizin boyu on beş cm, kilosu iki yüz elli gram."

"Bu kadar küçük mü?" diyen Baran yanıma yaklaştığında ona bakmamak adına kadının yüzüne bakıyordum.

"Evet."

Ekrana parmağını uzattığında, "Yanlış mı görüyorum?" dedi sesi titrerken. Ekranı ikimizin göreceği pozisyonda ayarlayan kadın, "Doğru görüyorsunuz," dedi. "Bebeğiniz erkek."

Gözlerim ekranın üzerinde sabit kalırken, "Oğlum," diyen sesini duymamak için sadece bebeğimin hareket eden halini izledim.

"Sizin de sağlık durumunuz iyi. Dün akşam alınan kan sonucunuz iyi çıktı. Sadece yediklerinize dikkat edin hızlı kilo alıyorsunuz ve mümkün olduğunca bol bol yürüyüş yapın."

Geri çekilip odadan çıkarken kenarda duran kâğıt havluyla göbeğimi sildim. Kalkmam zordu, her ay olduğu gibi yardım etmek için bekleyen adamdan yardım asla almayacağım için ter içinde kalarak yataktan kalktım. Zorlandığım için nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Bana uzanan elleri yine yardım edemediği için yumruk haline geldi.

"Erkekmiş, bir oğlumuz olacak."

Yataktan inip odanın çıkışına yürüdüm. "Adı Yaman olsun mu? Ne olur Yaman olsun, biliyorsun hayalim."

Cevap vermeden odama girip kapıyı yüzüne kapattım. "Avşin, lütfen adı Yaman olsun." Umursamadan pencerenin önüne gittim. Yeşil ağaçları kaplayan beyaz örtüyü izlerken karnıma tekme atan oğluma gülümsedim.

"Oğlum, sen anneni korumaya mı geliyorsun? Ben senin yanındayım diyerek beni herkesten koruyacak mısın?"

Dediklerimi duyuyormuş gibi hareketlerini hızlandırırken peş peşe karnıma tekme atıyordu.

"Yaman Öztürk, ismini koymasına izin vereceğim, bu konuda itiraz etmeyeceğim. Seni görecek mi bilmiyorum ama bil ki ben senin hem baban hem de annen olacağım oğlum."

"Gelmeyeceğim!"

Yerimden sıçrayıp arkamı döndüm. Gür sesiyle bağıra bağıra konuşan Baran odasındaki eşyaları sağa sola fırlatırken ettiği bütün küfürleri rahatlıkla duyuyordum.

"Bana mı sordun? Ölmek benim umurumda değil. Yerimi biliyorsunuz gelin öldürün kılımı kıpırdatmam. Ruhumu aldınız bedenimi alsanız koymaz."

Huzursuz olurken kapıya ilerledim. Kapının kolunu tutup kendimi doğru çektiğimde koridorun boş oluşundan yararlanıp dışarı çıktım.

"Sen benim hiçbir şeyimsin. Hayatımı bitirdiğin gün benim için yok oldun. Boşuna oğlum deme bana."

Kaşlarım çatılırken ağır ağır adım attım.

"Canın cehenneme."

İrkilip adımlarımı hızlandırırken odasının kapısı gürültüyle açıldı. Ona yakalanmamak adına hızlı adım attığımdan ayaklarım birbirine dolansa da hemen toparlanıp umursamaz bir halde merdivenleri indim.

"Bir süre dışarı çıkmazsan iyi olur. Evin için de yürüyüş yaparsın."

"Emrin olur!"

"Emir vermiyorum, dışarı soğuk ve tehlikeli. Evde dur lütfen."

"Senin olduğun her yer tehlikeli."

"Sen de vur," diyerek dişleri arasından mırıldanıp dışarı doğru yürüdüğünde adımlarımı durdurmadan peşinden çıktım. Ağzına aldığı sigarayı yakarken başını iki yana salladı. Ne sanmıştı onu dinleyeceğimi mi? Yanılıyordu.

Yanından geçip ormana doğru yürüdüm. Aslında dışarı çıkmak

aklımda yoktu, sırf o çıkma dediği için çıktım. Üzerime kalın bir şey almadığım içinde üşüyordum. Biraz dolaşmaktan donmazdım. Eğer geri dönersem onun sözünü dinlemiş olurdum.

Omuzlarımı bırakılan kalın şalı geri itip kaymamaya dikkat ederek ilerledim. Tekrar omuzlarıma bıraktığı şalı omzumdan alıp yere attığımda, "Ört şunu üstüne," dedi sabrı yokmuş gibi. Çatlasın.

"Hasta olacaksın, hamile olduğun için ilaçta kullanamıyorsun."

Soğuk havada hamile haliyle tek gezen benim ya hemen hasta olurum. Umursamadan merdivenleri çıkıp karların içine batarak cam kulübenin yanına gittim. Buraya neden geldim bilmiyorum ama o evde olmamak iyi gelecekti. Kapıyı açıp yüzüne kapattığımda ellerini yüzüne bastırıp, "Of," dedi boğuk sesiyle. Arkamı dönüp yatağa yürüdüm. İçerisi sıcaktı, bu gece burada kalabilirdim. Camın üzerine yağan kârı izlerken belki sıkıntılarım biraz olsun geçerdi.

Yatağa oturduğumda eve gitmek yerine yere oturdu. Sırtını cama yaslamış sigarayı derin derin içine çekiyordu. Gözleri asla bana değmiyordu. Kafasındaki düşünceler canını sıkmış olacak ki kaşları çatılı elindeki sigaranın ateşinden etkilenmiyormuş gibi avuçlarının arasında sıkıyordu. Bu hareketi sürekli yapmasına rağmen, durmadan sigarayı yakıp sonuna yaklaşınca avucunun içinde söndürüyordu. Bakışlarımı onun üzerinden çekip yatağa uzandım. Kokusu yastığa bulaşmış, buraya sürekli geliyordu anlaşılan. Bazen evde çıkardığı sesleri duymadığım zaman Kıbrıs'a gittiğini düşünüyordum. Evde olmadığı günlerde buraya geliyormuş.

Gece yarısına kadar kapının önünden bir saniye kıpırdamadı. Ben yorganın altında üşüyorken o nasıl üşümüyordu? Ona acıyayım diye yapıyorsa boşuna yapıyordu.

Sanırım vicdanımı kaybettim, kalbim buz gibi olmuş o ne yaparsa gözüme batıyordu. Yorganı kafama çektim.

Umarım soğuktan donarsın.

Son bir haftada Baran tamamen çıldırmış durumdaydı. Sanki bebeğim hemen doğacak gibi ona bir sürü eşya almıştı. Her şeyden fazla

fazla almış, Firuze'nin kaldığı odayı bebek odası haline getirmişti. Bir yanım merak edip bakmak istese de, onun bulunduğu yerde olmamak adına meraktan çatlasam da, oturduğum yerden kalkmıyordum.

Bazen aldıklarını gelip bana gösteriyordu, bakmıyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranırken de bakmayı düşünmüyorum. Sanki bana ihanet etmemiş gibi hayatına devam etmesi sinirimi bozuyordu. Üç ay boyunca benim gibi genelde hep evde oluşu bu işlerden uzaklaştığını gösteriyordu ama bunu da umursamıyordum. Keşke bu işlere devam etseydi ihanet etmeseydi. Yalanını affederdim ama ihaneti asla.

Hava karardığında kapıya doğru ilerledim. Bebek için hazırladığı odanın kapısı açıktı. Sanki çocuk doğmuş gibi kapının üzerine Yaman'ın odası diye ayıcık asmış. Ruh hastası. Odanın içine ilerleyip ışığı yaktım. Açık maviye boyadığı odanın çatısında yıldız ve ay dekorları vardı. Geniş beşik, altını değiştirmek için yatak ve doğar doğmaz oynayacağı bir sürü oyuncak... Şaka gibi. Bisiklete de kırkı çıkınca biner o zaman.

İki kapılı beyaz dolabın kapağını açıp yeni doğan takımları ve bir sürü bebek tulumlarının üzerinde gözlerimi gezdirdim. Beyaz tulumu elime aldığımda beşiğin yanında duran sallanan sandalyeye oturdum. Eğer ihanet etmeseydi her şeyi birlikte yapabilirdik. Ne alacağını ona söylerdim, heyecanlanma sakin ol derdim. Kinim, nefretim o kadar fazlaydı ki yüzüne bakmaya katlanamadığım için oğlumun heyecanını da yaşayamıyordum.

Uzun zamandır duran gözyaşlarım akmaya başladığında odanın girişinde varlığını hissettim. İlk kez gözlerimi çekmedim yüzünden. Görsün acımı, beni ne hale getirdiğini görsün ondan sonra yaptığıyla övünsün.

Karşıma gelip yere oturduğunda karnına çektiği bacaklarının etrafına kollarını sardı.

"Ne alacağımı bilmediğim için her şeyden aldım."

Dudağımı ısırıp hızlanan yaşları durdurmadım. Elini saçlarının arasından geçirip sıkıntıyla nefesini dışarı bıraktığında, "Ben bunu hak etmedim," dedim. Başını aşağı yukarı salladı. "Hak etmedin."

"Sen beni kandırdın. O kadar güzel seviyor numarası yaptın ki bir tek sana güvendim."

"Numara yapmadım. Çok sevdim ve hâlâ çok seviyorum seni. Hislerim azalmadı aksine çoğaldı."

"Yine yalan söylüyorsun."

"Yalan söylediğim anlar oldu. Bunların nedenleri var, bir gün sana gerçekleri anlatacağım. Ama benim sana olan sevgim gerçekti, temiz seviyordum ben seni, tuzağa düşürdüler beni, el birliğiyle sevgime tecavüz ettiler." Kolunu gözlerine bastırıp, "Sevgimi kirlettiler," dedi boğuk sesiyle.

"Bana yalan söyledin, o kadınla iş yaptın, yattın da."

"Kendimde değildim, bilmiyorum yatmamışta olabilirim. Senin sesini duyuyordum, bana beni sevdiğini söylüyordun."

Yüzümü buruşturup, "Sus," dedim. "Senden nefret ediyorum, bunları anlatarak seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Bebeğimi görmeden ölmek istemiyorum. Bir kere göreyim ondan sonra istediğini yap."

"Senin olmadığın bir yerde olmak istiyorum. Lütfen bırak gideyim."

"Ben senin olmadığın bir yerde olmak istemiyorum. Sana deli gibi hasretim ama burada olmana şükrediyorum. Ya hiç yanımda olmazsan o zaman nefes dahi alamam."

"Alma. Belki o zaman kurtulurum bu evden."

"Birazcık da olsa canın acımaz mı ölürsem?"

"Acımaz."

Başını eğip derin nefes aldı. "Peki," dedi boğuk sesiyle. "Oğlum doğsun yüzünü bir kere göreyim, kokusunu içime çekeyim ondan sonra gideceğim. Benden hiç haber almayacaksın söz veriyorum. Ona babasının ben olduğumu söyle, minibüs şoförüydü de. İyi biri, kimseyi kırmazdı de. Seni çok ama çok seviyordu de. Ve öldüğümü söyle."

Sözleri kalbimi parçalarken oğlumuzun odasında sessizce ağlı-

yorduk. Elini göbeğime uzattı. "Sadece bir kere hissedeyim. Yalvarırım bir kere hakaret ettiğini hissedeyim. Başka dokunmam, ne olursun Avşin."

Başımı pencereye çevirdim. Oğlum babasının sesini duydukça içimde hareket ediyordu. Biraz uzağında olan elin varlığını hissediyordu belki de.

"Avşin, ölüyorum. Gerçekten bunu bana acı diye söylemiyorum. Ben vicdan azabından yok oluyorum. Bebeğimi hissedeyim ne olursun."

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak. Titreyen eli göbeğimin üzerine değdiğinde gözlerini yumdu. Oğlum hareket ettikçe dişlerini sıkıyordu.

"Oğlum," dedi titreyen sesiyle. "Canım oğlum. Her zaman annenin yanında olup ona güç ver olur mu? Ben uzaklarda olsam da sizi hep seveceğim. Hep düşüneceğim. Yürüdüğünü, okula gittiğini, büyüdüğünü uzaktan da olsa göreceğim. Seni çok seviyorum."

Elini çekip, "Söz değil mi?" dedi duygusallıktan boğuklaşan sesiyle.

"Söz, sen bize verdiğin sözü tut ben de seni oğluma iyi anlatırım."

Başını aşağı yukarı salladı. "Aldığım oyuncakları ona göster, baban aldı de. Bu odanın içinde ne varsa hepsini ona göster. Sizin için para da yatıracağım bankaya asla başkalarına muhtaç olmayacaksınız."

Gerek yok diyeceğim an elini susmam için kaldırdı.

"O benim helal param. Gönlün rahat olsun, yıllar önce seninle bir geleceğim olursa diye biriktirdiğim para, ben olmasam da oğlumuzla beraber o parayı dilediğiniz gibi kullanırsınız."

Daha fazla dayanacak gücüm yoktu. Oturduğum yerden kalkıp hızlı adımlarla kaldığım odaya ilerledim. Kapıyı kapatıp yatağa oturduğumda yastığı yüzüme bastırarak ağladım. Böyle olmalıydı, onunla aynı evin içinde yaşayamazdım. Verdiği sözleri tutacak mı orası bile

belli değildi. Sürekli yalan konuştuğu için ona inanamıyordum. Ne acı ki bizi bu hale o getirmişti.

Saatlerce ağlamanın ardından oturdum yerde uyuya kalmışım. "Kalk hadi," diyen sesi duyduğumda gözlerimi açıp başımı yatağın başlığından çektim. Kollarımı sarsan doktora, "Ne işiniz var burada?" dedim.

"Bu evden kurtulmak istiyor musun?"

Kollarımı geri çekip, "Nasıl geldiniz?" dedim onun gibi fısıldayarak.

"Bak seni kurtarmak için geldim. O adamın seni zorla tuttuğunu biliyorum. Polislere haber verdim birazdan burada olurlar, şu yakın koruma bana yardım ediyor hadi acele etmemiz lazım."

"Abbas mı yardım ediyor?"

"Evet, hadi."

Beynim sersemleşmiş halde ayağa kalkıp, "Geliyorum," dedim. Bir tane bile eşya almadan doktorun arkasından odadan çıktım. Kapısı açık oğlumun odasının önünden geçerken, "Bir saniye," dedim. Kırmızı itfaiye arabasıyla polis arabasına alıp, "Gidelim," dedim.

Üzgünüm oğlum, babana güvenmiyorum. Bu zamana kadar söylediği her şey yalan çıktı. Onu hayatımızdan çıkacağına inanmıyorum, seni benden alacağını bile düşünüyorum. Özür dilerim, sana hiçbir zaman yalan söylemeyeceğim babanı doğru bir şekilde sana anlatacağım.

"Hoşça kal Baran."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sigarasını içen adamın evinin etrafında oluşan hareketlilik dikkatini çektiğinde kaşlarını çatıp kulübeden çıktı. Adımları eve doğru giderken merdivenden çıkan korumalara, "Ne oldu?" dedi otoriter sesiyle. Kendi içinde acı çekerken asla dışarı karşı belli etmiyordu. Acılarını sadece kendi ve Avşin görüyordu.

"Misafiriniz var efendim."

Kaşları çatılı eve ilerlerken kimin geleceğini az çok tahmin ediyordu. Evin içine adım attığı an ayağa kalkan adam, "Merhaba oğlum," dediğinde adımlarını durdurmadan yakalarına yapıştı.

"Hangi yüzle geliyorsun buraya?"

"Senin için geldim. Şu haline bak Baran ne hale gelmişsin. Aşk seni sefil birine dönüştürmüş. Gözümdeki değerin yerle bir oldu bilmiş ol."

Adamı kendine çekip, "Sen kimsin ki," dedi dişleri arasından. Umurunda değildi onun gözündeki değeri.

"Babanım ben senin."

Yüzünü buruşturup tıpkı kendi gibi aynı gözlere sahip olan ba-

basının gözlerinin içine iğrenç bir şeye bakıyormuş gibi baktı.

"Sen benim hiçbir şeyimsin. Geldiğin gibi defol git evimden yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Oğlunun bileklerini zorlanmadan tutan adam iki yana indirdi. Gözleri üzgün, kalbi perişan olan oğlunu izlerken ağrıyordu. Yaptığı hatanın bedelini çeken adam gerçekleri oğluna nasıl anlatacaktı bilmiyordu.

"Otur, seninle konuşmam gerekiyor."

Bakışlarını merdivene çeviren genç adam, "Git buradan," dedi. "Avşin seni burada görürse huzursuz olur."

"O yok oğlum."

Kaşlarını çatan Baran başını yana eğip, "Sakın!" dedi kendini sıkarken. Kolları ve omuzları gerildi. Geri adım atıp, "Sakın," dedi.

"O bu evden, senden ayrılmak istiyordu ben de ona yardım ettim."

Merdivenleri koşarak çıkan genç adam koridora ulaştığında adımlarını durdurmadan Avşin'in kaldığı odaya girdi. Bomboş yatağa gördüğünde, "Hayır," diye bağırdı. "Bana söz verdin Avşin. Oğlum!" Banyoya girdiğinde içerinin boş olduğunu görünce elini kapıya vurdu. Kendini sıkmaktan kasılan omuzları aşağı düştüğünde oğlunun odasına ilerledi. Karanlık odanın ışığını yakıp, "Oğlum," dedi fısıldayarak. "Yaman'ım." Onun için aldığı treni elleri arasına alıp dizlerinin üzerine oturdu.

"Sadece bir kere görecektim yüzünü. Bir kere görüp sana veda edecektim. Neden bunu yaptı annen bana, neden bir kere bile yüzünü görmeme izin vermedi? Ben şimdi sizi nasıl bulacağım? Nasıl güvendi de gitti annen onlarla? Bu kadar mı nefret ediyordu benden? Senin yüzünü göstermeyecek kadar soğumuş muydu kalbi bana karşı?"

Omuzları sarsılarak ağlarken omzunda hissettiği eli geri itip ayağa kalktı.

"Nereye götürdün onu? Söyle!"

"Sakin ol."

Başını hızla iki yana sallayıp, "Söyle neredeler," diye bağırdı. "Ben onlarsız yapamam, söyle neredeler?"

"Yıllardır seni asker olarak eğittim ben. Bir kadın için bütün eğitimi tek elinle savurup attın. Görevini tamamlamadın, arkandan şüpheli gözüyle baktırdın. Ben ne yaptım biliyor musun kimse oğluma zarar vermesin diye onun dağıttığı yerleri topladım. Seni her gün aradım gel diye, ortalık karışmış bir durumdayken sen burada bir kadın için salya sümük ağladın. Mesleğinin yüz karasısın ama benim oğlumsun."

"Değilim," diye bağırdı. "Sana bırakmak istediğimi söyledim. Bana tuzak kurdun, o kadına dokunmamamı sağladın."

"Dokunmadın!"

Başını kaldırıp, "Ne," dedi.

"Dokunmadın diyorum, her şey oyundu. Eğer bu kıza ihanet ettiğini düşünürsen ondan ayrılacağını düşündüm. Sana verdiğimiz ilaç aklını bulandıran bir ilaçtı. Sevdiğinin sesini sabaha kadar kulağına dinlettik bu taktiği biliyorsun, genelde suçlunun zihnini okumak için kullanılır."

Gözleri an be an büyüyen Baran yutkunduğunda karşısındaki adama buz gibi bakışlarıyla bakıyordu.

"O kadın seninle aynı yatağa girmeye can atıyordu. Sen kendinden geçerken odaya gelen bir adam onu dışarı çağırdı. O an ona ilaç verdiler. Merak etme sabaha kadar ayrı yerde uyudu. Sabah senin uyanmana yakın yanına taşıdılar. Kadının parfümünü üzerine sıkıp onunla beraber olmuş hissini sana yaşattık. Biliyorsun ki, zihninde zaten sevgilinle sevişiyordun. Sabah sen odadan çıktıktan sonra kadını kendi odasına taşıdılar. Seninle aynı yatağa girdiğini bilmiyor."

Yumruğunu babasının suratına indireceği an eli havada kaldı.

"Sen nasıl bir insansın? Benim neler çektiğimi bildiğin halde nasıl bunları bana anlatmazsın? O kız hamileydi ve benim onu aldattığımı düşünerek en berbat günlerini yaşadı. Sen insan olamazsın."

"Tekrar söylüyorum sakin ol. Kızı güvenli bir yere götürdüm. Doğumu rahat olacak, yaşantısı rahat olacak. Sen görevini bitirdi-

ğinde elimdeki kayıtları alır onun yanına gider gerçekleri anlatırsın. Normalde iki sene sürecek olan görevin sadece bir senelik olanı senin üzerine verdim. Bugünün tarihini unutma Baran Kurt. Görev tamamlandığında videoyu alıp kızın yanına gideceksin. Görev bittiğinde artık istihbaratçı olmayacaksın. İstediğin yerde istediğin hayatı yaşayacaksın."

"Sana inanmıyorum."

"Sen benim evladımsın, bana inanmak zorundasın."

"Oğluna bu tuzağı kuran adam neden doğruyu söylesin ki?"

Elindeki telefondan Baran'ın odadaki görüntülerinin bir kısmını izleten adam telefonu cebine koyup, "Kanıt ben de," dedi. "Bu görev bittiği zaman bu videonu tamamı elinde olacak ve sevdiğinin yanına gideceksin."

"Bütün gerçekleri ona anlatayım ondan sonra görevimin başına geçerim."

"Olmaz! Görevi kimseye anlatamazsın bu en yakının olsa bile. Bir sene sonra her şeyi anlatacaksın."

"Bir sene boyunca oğlumu görmeyecek miyim ben? Avşin tek başına yapamaz. Kalbindeki acı, oğlum onu yorar."

"Merak etme gerçekleri öğrendiği zaman acısı azalır."

Gözlerini kapatan genç adam, "Düzenli bir şekilde fotoğraflarını istiyorum," dedi. Onları görmeden yapamazdı.

"Unut bunu. Eğer dediklerimi yapmazsan asla o kızı ve torunumu bulamazsın. Görevini yerine getir sevdiğini ve oğlunu al."

"Bir sene sonra özgürüm."

"Özgürsün."

Bir ay sonra...

Şarabından bir yudum alan Baran karşısında gülen kadına tebessüm edip, "Demek öyle," dedi sahte samimiyetle. "Benim olmadığım zaman işini iyice büyüttün."

Şarap bardağının üzerinde parmağını gezdiren Helena, "Tahmin

edemeyeceğin kadar büyüttüm," dedi. "Seni aradım ulaşamadım, çevirdiğin işlerden bana da bahsedecek misin? Normalde bu kadar uzun ayrı kalmazdık."

Bacağını hafifçe sallayan genç adam, "Tabii ki," dedi. Gözlerini etrafta gezdirip Helena'ya doğru yaklaştı. "Türkiye'ye mülteci olarak gelen kızları bu piyasaya sokalım diyorum. Çoğunun annesi babası yok. Tek başlarına tanımadıkları ailelerin yanında kalıyorlar. Avrupa'ya götüreceğiz diye kandırıp bu piyasaya onları sokabiliriz."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdiren Helena, "Harikasın," dedi. "Yaşları küçük olursa iyi olur. Bilirsin gençler erkeklerin daha çok ilgisini çeker."

"Bilmem mi?" diyen Baran gömleğinin yakalarını düzeltip otele giriş yapan James ve Firuze'yi görünce, "Geleceğim," diyerek oturduğu yerden kalktı. Yere bastığı sert adımlarla onlara doğru ilerlerken onun gibi öfkeli olan Firuze tırnaklarını James'in avcuna batırdı. Sevgilisinin sakin olmasını isteyen James Firuze'nin kulağını hoşuna gidebilecek sözleri söylese de Firuze onu dinliyormuş gibi durmuyordu.

"Seni aşağılık herif."

"Avşin'le konuştun mu?"

Sinirden kahkaha atan Firuze, "Sen şaka mısın?" dedi. "Üç ay boyunca kızı ne zaman arasam telefona sen çıktın. Kaç kez geldim beni içeri sokmadın. Ne yaptın kuzenime?"

"Bir şey yapmadım. O nerede ben de bilmiyorum haber alırsan mutlaka bana haber ver."

"Yok ya, sen benimle konuşturdun mu kuzeni mi?"

"Bilmediğin şeyler var, ben asla Avşin'e zarar vermem."

Helena'yı işaret eden Firuze, "O yüzden mi bu kaltakla buluşuyorsun?" dedi. "Kızı bununla aldat hâlâ utanmadan ben Avşin'e zarar vermem de."

"Sakin ol," diyen James Firuze'yi geri çekti. Başını iki yana sallayan Baran, "Avşin'le konuştuğun an bana haber ver, vermezsen olacakları biliyorsun," dedi James'in gözlerinin içine bakarak.

Arkasını dönüp Helena'nın yanına uğramadan odasına gitti. Nasıl olsa akşam onun meymenetsiz suratını çok görecekti.

Yatağına uzanmış saatlerdir kullanmadığı telefondan Avşin'in fotoğraflarına bakan genç adam gözünden akan bir damla yaşı sildi. Çok mu aciz olmuştu son zamanlarda. Sürekli ağlıyor, Avşin olmadan nefes alamayacakmış gibi hissediyordu. Doğmamış bebeği aklına gelirken yatamıyordu.

Ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. Aralık camdan temiz havayı içine çekerken bileğinde duran saati kontrol etti. Kumarhaneye gitme zamanı gelmişti. Dört aydır uğramadığı için yokluğunda akbabalar uçuşmuştu mekânına. Varlığını göstermek adına giydiği simsiyah takımı aynanın karşısında düzeltip odadan ayrıldı. Arkasında yürüyen korumalarla asansöre ilerlerken mekânda olan adamlar hakkında bilgi alıyordu.

Bu akşam mafyaları misafir eden kumarhane karışacak gibiydi. Belinde duran silahın varlığını kontrol edip asansörden aşağı indi. Geniş iki kapı açıldığında pisliğin içine adımını attı. Buraya Avşin'i getirmemişti, eğer böyle bir yerde çalıştığını bilse doğruları öğrendiği an yüzüne bakmazdı biliyordu. Kadınların yarı çıplak dans ettiği yerde erkekler kumar oynuyor, kimi kadınlarla toplum içinde olduğunu umursamadan seks yapıyordu. Mekân tam da Helena'nın istediği tarza dönmüştü. Bu görüntüleri gördükçe midesi bulanıyor, bir önce buradan ayılmak için can atıyordu.

Büyük babaların oturduğu masanın yanına gittiğinde Abbas'ın sandalyesini çekmesiyle yerine oturdu. Ellerindeki kartları bırakan adamlar, "Hoş geldin Kurt," dediler hep bir ağızdan.

"Hoş buldum," diyen Baran sigarasını yakıp içine çekerken gözlerini kaçırmadan onu izleyen adamların yüzünde gezdirdi.

"Kadınının koynundan çıkıp gelebildin demek Kurt. Biz senin bu işleri Helena'ya bıraktığını düşünüyorduk açıkçası. Malum o seni yorunca yataktan çıkacak halin yoktu sanırım."

Kahkaha atan adamların yüzüne bakan Baran sigarasını içine çekip, "Benim mekânıma göz koymuşsun," dedi soğuk sesiyle.

"Güzel mekân," diyen kel adam purosunu içerken, "Öyledir," diyen Baran inleyen kadınların seslerini duymamak için üstün çaba gösteriyordu.

"Bu mekânı bana vereceksin Kurt. Karşılığını fazlasıyla alacaksın merak etme."

"Ben de sana verecek mekân yok."

"Emin misin?" diyen adam dikleştiğinde arkasında duran korumalar silahlarına atıldılar. Baran'ın arkasında duran adamlar aynı şekilde silahlarını sarılırken rahatını bozmadan belinden silahını çıkaran Baran adamın kaşlarının ortasına sıktı. Bir anda kesilen sesler yerine şok olmuş gözler bırakırken, "Başka kim var mekânımı alacak?" diyen Baran yüzü bembeyaz olmuş adamların gözlerinin içine tek tek baktı.

"Bu yaptığın yanına kalmaz, Kurt."

"Sıkıntı yok," diyen genç adam, "Oynamanız bittiyse bir daha mekânımda sizi görmeyeceğim," dedi. "Leşinizi alıp gidin."

Korumalar ölmüş adamın cesedini taşırken diğer adamlar Baran'a kinlenmiş halde bakarak mekândan ayrıldılar.

"Bundan sonra herkes akıllanacak. Bu mekân benim ve ben oyunlarınızı kuralına göre oynamanızı istiyorum."

Sanki biri ölmemiş gibi oyun oynayan insanlara iğrenerek bakıp odasına doğru ilerledi. Peşinden gelen Helena'ya, "Bok varda geliyorsun," dedi kısık sesle. Onca yıllık hayatında ilk kez bir görevde zorlanıyordu. Çetenin içine girmesi, ya da insanlarla çatışması zor değildi. Onu zorlayan arkasında yürüyen kadının iğrenç yüzüne bakmasıydı. Eskiden de ondan rahatsız oluyordu, son yaşanılan olaydan sonra gözü hepten dönmüş durumdaydı. Ne sesini ne de yüzünü görmek istiyordu. Sırf bu yüzden bir senede bitecek olan görevi erkenden bitirmek istiyordu.

Köşeyi döneceği an, "Kurt!" diyen kalın sesi duydu. Belinden silahını aldığı an arkasına döndü. Helena'nın arkasındaki adamı başından vururken ellerini kulaklarına bastıran Helena yüzünü buruşturup Baran'a ilerlemeye devam ederken gözlerini etrafta gezdiren Baran korumaların bir anda ortadan kaybolmalarına küfür ediyordu. Sırıta-

rak bakan Helena'ya, "Korumalar nerede?" diyeceği an sırtına yediği kurşunla öne doğru sendeledi. Arkasını dönmek istediğinde ikinci mermiyle bir iki adım daha olduğu yerde kıpırdadı. Ağzından akan kanı yere tükürürken sırıtan Helena'yla göz göze geldiğinde, "Sen?" dedi nefes nefese.

"Ben senin hain olduğunu öğrendim Baran, ama sen benim akıllı olduğumu öğrenemedin."

Sırtına yediği üçüncü mermiyle arkasını dönemeyen adam dizlerinin üzerine düştü. Gözlerinin önünde Avşin'in görüntüsü varken acı çekmiyordu. Sadece bir kere bile göremediği oğlunun acısını derinden yaşıyordu. Babasının Avşin'e gerçekleri hiçbir zaman anlatmamasını diliyordu. Eğer gerçekleri öğrenirse ömrünün sonuna kadar üzülürdü. Ama gerçekleri öğrenmezse ondan nefret etmeye devam ederdi.

"Sen beni izliyordun ben de seni. Başlarda çok iyiydin ama sonlarda tamamen sapıtmıştın. O küçük kız aklını başından tamamen almıştı senin. Gözün ondan başka kimseyi görmediği için kendini ele verdin. Bana yakın olan düşman, senin gibi yakışıklı bir adamı öldüreceğim için üzgünüm."

"Seni çok seviyorum Avşin," diye mırıldanan adamın ağzından akan kan yanağına bulaşırken dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. Kısa da olsa onunla güzel anları olmuştu. Ölse de gözleri açık gitmeyecekti.

Başına değen silahla, "Sizi seviyorum," dedi öksürerek. "Sizler benim her şeyimsiniz."

Patlayan silahla gözleri karanlığa mahkûm olurken gözlerinin önünde ondan uzaklaşan Avşin'le oğlunun görüntüsü vardı. Eli havada koşarak giden ikiliyi izlerken, "Sizi çok seviyorum," dedi arkalarından.

Belki mesleğinin yüz karası bir adam olarak gözükecekti ama sevdiği kadına sadık adam olarak kalacaktı. Avşin'in temiz Baran'ıydı. Ne ruhunu, ne de bedenini kirletmemişti. O hep Avşin'in temiz adamı olarak kalacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Biraz daha yemelisin, Avşin."

Önümdeki tabağı tepsiye itip, "Yemeyeceğim," dedim Zeliha'ya. İçimde garip bir sıkıntı vardı. Bir aydır geçmeyen, beni boğan, nefes almamı engelleyen bir acı. Kötü düşünmek istemesem de nedense hep kötüsünü düşündüğüm için kendime kızsam da kuşkularım daralıyordu.

"Buraya geleli on beş gün oldu ben senin doğru düzgün yemek yediğini görmedim. Bebeğin için yemelisin, Erhan'da ben de ikiniz için çok endişeleniyoruz. Bak içerideki teyze yemeğini yemezse onu hastaneye götürür serum taktırırım diyor. Oldukça kararlı sana söyleyeyim."

Baran'ı bırakarak hata mı etmiştim? Oğlunu bir kere görmek istiyordu. Onu gördükten sonra hayatımızdan çıkacaktı. Her şeyi bırakıp kaçtığımda aklımda direkt kurtulmak vardı. Ondan uzaklaşınca acılarım geçecek sanıyorken aksine daha da çoğalmıştı. Geçmiyordu, ne yüreğimdeki acı ne de başımdaki ağrı.

"Pekâlâ, ben Erhan'a haber vereceğim seni hastaneye götürelim."

Bir sürü oyuncak almıştı oğlu için. Odasını boyayıp kendi elleriyle yerleştirmişti. Bizi bulamayınca kim bilir ne hale gelmiştir? Oğlunun odasını dağıtmış mıydı? Ya da benim eşyalarımı atmış mıydı? Belki atmıştır, ondan oğlunu kaçırdım. Durmasının bir nedeni yok ki.

"Avşin, hadi hastaneye gidiyoruz."

"Gitmeyeceğim. Yemeğimi yiyip yatacağım."

Zeliha'nın getirdiği yemeği alelacele yiyip oturduğum yerden kalktım. Odadan çıkarken ikisinin şaşkın yüzüne bakmadan benim için ayrılan odanın içine girdim. Doktor beni Giresun'a getirdiğinde tanımadığım bir kadının yanına bırakmış, doğum yapıncaya kadar burada kalacaksın demişti. Gidecek yerim olmadığı için kabul etmiştim. Kadın sağ olsun öz kızı gibi beni evinde ağırlarken, sürekli yemem için bir şeyler hazırlıyordu, göbeğimi severken gözleri dalıp gidiyordu. On beş gün önce bir anda gelen Zeliha ile Erhan abinin burada olması sanırım bu kadar rahat olmamı sağlıyordu. Siz nasıl geldiniz? Ya da beni buraya getiren kadını tanıyor musunuz diye sormadım. Hayatı boş vermiştim, bu da son zamanlarda mutsuz olmamdan kaynaklanıyordu.

"Ey Yaman'ım, aldı mı toprak seni benden, gittin mi annene bir kere bile sarılamadan?"

Oturduğum yerden hızla kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Bağıra bağıra ağlayan teyzenin yanına vardığımda benimle birlikte teyzenin yanına varan Erhan abimle Zeliha, "Ne oldu?" dediler telaşlı sesleriyle. Dizlerine vuran teyze sağa sola sallanırken gözlerini duvara dikmiş bağıra bağıra ağıt yakıyordu.

"Kaç kış geçti, yaz geçti, ilkbahar geçti sen gelmedin oğul. Kokunu unuttu annen, sen gelmedin oğul. Yaktın yüreğimi oğul."

"Teyze," dedim ellerim titreyerek. "Ne oldu?"

"Aldılar oğlumu benden. Gitti Yaman'ım."

Kaşlarım çatılırken teyzenin diğer tarafına oturdum. Canı çıkacak gibi bağıra bağıra ağlıyordu. Gözlerim doldu, yüreğim en az onun kadar yandı. Kim ölmüştü? Yaman kimdi bilmiyorum ama onun acı-

sını yüreğimden hissediyordum.

"Sen gelmedin, sevdiğin geldi. Doğmamış oğlun geldi bir tek sen gelmedin Yaman'ım."

"Teyze?"

Başını iki yana sallayıp, "Gitti Yaman'ım," dedi. "Şehit oldu oğlum."

"Teyze, oğlun mu öldü?" diyen Erhan abime, "Duvardaki fotoğrafları verir misin?" dedi perişan halde. "Olur," diyen abim arkasını döndü. Olduğu yerde durunca bakışlarımı duvardaki fotoğraflara çevirdim. Gözlerimi kısıp ayakta duran on yaşlarındaki çocuğa ve onun yanındaki Baran'ın fotoğrafına şaşkın halde baka kaldım. Elimi koltuğa bastırıp ayağa kalktım, yavaş adımlarla duvarın dibine yürüdüm. Yan yana duran iki çerçeveyi alan Erhan abim, "Baran'ı tanıyor musun teyze?" dedi benim gibi şaşkın halde.

Elini dizine vuran teyze, "Öldü oğlum," dedi. Erhan abimle birbirimize bakıp, "Baran bu!" dedik aynı anda.

Saçlarımın dipleri yanıyordu. Teyzenin ağlamasıyla hızlanan kalp atışlarımı kontrol altına alamıyordum. Kolumu tutan Erhan abim, "Otur," diyerek koltuğa oturttuğunda elindeki çerçeveleri teyzenin kucağına koydu. Gözüm Baran'ın minibüs başında otururken çekilmiş fotoğrafının üzerindeydi, teyze ellerini küçük çocuğun olduğu fotoğrafının üzerinde gezdiriyordu. İki fotoğrafı öpüp, "Yaman'ımı aldılar benden," dedi daralan yüreğini rahatlamak adına nefesini içine çekerken.

"Teyze bu fotoğraftaki kişi bizim arkadaşımız, Baran. Onun annesi Gaziantep'te senin yanlışın var."

Başını iki yana sallayan teyze, "Benim oğlum," dedi tane tane konuşarak. "Yıllar önce onu benden alıp asker olarak yetiştirmek için bir ailenin yanına götürdüler. Anasından bacısından ayrı kalan oğlum devlet için eğitildi. Dağlara çıkıp teröristlerle yaşadı, farklı ülkelere gidip ajan oldu. Her şey oldu benim Yaman'ım, o çok sevdiği adını kullanamadı, Baran oldu."

"Yok!" dedim, teyzenin kolunu yapışarak. "Sen yanılıyorsun tey-

ze, Baran sizin sandığınız kişi değil. O Kıbrıs'ta iş yapıyor."

Acı çekerek gülümseyen teyze, "Oğlum o benim," dedi. "Yüzünü sadece fotoğraflarda gördüğüm yakışıklı oğlum. Babasıyla görevden göreve koşan, yüreğine seni alan oğlum. Mektuplarında sana onu getireceğim anne diyen oğlum gelemedi. Sevdiği, oğlu burada ama kendi yok. Öldürmüşler aslanımı."

Kazağını çekiştirip, "Yalancı," diye bağırdım. "O senin oğlun değil, benim Baran'ım senin oğlun değil. O yaşıyor."

"Keşke öyle olsaydı."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıp, "Erhan abi," diye bağırdım. "Ne diyor bu kadın, abi ara Baran'ı, sesini duy."

"Sakin ol, arayacağım."

Baran'ı arayan Erhan abim başını iki yana sallayıp, "Açmıyor," dedi. Elinden telefonu alıp peş peşe aradım. Açılmayan telefon ruhumu daraltırken Firuze'yi aradım. O da hemen açmasa da kapanmaya yakın telefonu açtı.

"Abi." Ağlıyordu. "Baran'a ne oldu Firuze?" dedim dişlerimi sıkarak. "Ne oldu çabuk söyle."

"Avşin?"

"Söyle!"

"Dün akşam otele saldırı oldu. Çok korktum, öleceğimi düşündüm."

"Firuze, Baran yaşıyor mu?"

Derin nefes alıp, "Öldü diyorlar," dedi boğuk sesiyle. "Burası karışmış durumda. James dün akşamdan beri eve gelmedi. Hepsi saldırıyı yapan kişilerin peşlerine düştü sanırım."

Telefon avuç içimden düşerken, "Yalan," dedim. "Baran yaşıyor, o asker değildi. Evimin yanında olan garip bir ailenin oğluydu o. Baran ölmedi, yaşıyor."

Oturduğum yerden kalkıp, "Ben Baran'a gideceğim," dedim gözümden akan yaşları silerek. "Ölmedi o, bu teyze yalan söylüyor. As-

kermiş, hepiniz yalancısınız. Ben Baran'ın evine gideceğim."

"Baran'ın evi burası kızım. Kaldığın oda onun on yılını geçirdiği oda. Sen ve torunum ondan bana kalan en değerli varlıksınız. Gitme burada kal, oğlumun çocuğuyla gönlümü avutayım."

"Sus!" dedim oturan Erhan abimin kolunu tutarak.

"Kalkın gidiyoruz, Zeliha kalk hadi. Baran yaşıyor, bu kadına inanmıyorsunuz değil mi?

"Beynim durmuş durumda. Şu an düşünemiyorum, Avşin."

"Ben gidiyorum."

Odadan çıkıp kapının önünde duran ayakkabıları giydim. Ölmedi, ona kızgınım, öfkeliyim, nefret ediyorum ama ölmedi. Yaşıyor o pislik adam, hepsi onun oyunu. Evden kaçtım ya bilerek yapıyor. Neymiş askermiş yok daha neler. Kesin eve döneyim diye yapıyor. sanki ben o yalancının huyunu bilmiyorum. İstediği oldu işte, eve gidiyorum. Doğuracağım evde bebeğini görecek sonra hayatıma bakacağım. Hem çok istiyorsa haftada iki kere oğlunu görebilir. Ölmüş yalanını sevsinler.

Adımlarım durunca dizlerimin üzerine oturdum. Başımı gökyüzüne kaldırıp, "Yalan," dedim fısıldayarak. "Hepsi yalan. Baran, buradasın değil mi? Eve döneyim diye yapıyorsun? Gel hadi, geleceğim seninle. Gerçekleri anlatıncaya kadar seninle kalacağım. Baran?"

Kasıklarıma vuran sancıyla öne doğru eğildim. "Acı çekiyorum görmüyor musun? Gel hadi, Yaman üzülüyor annesi acı çekince. Baran, gelsene!"

Hıçkıra hıçkıra ağlarken bakışlarımı etrafta gezdirdim. Erhan abi ve Zeliha'dan başka kimse yoktu. "Neden çıkmıyorsun Baran? Kaçtığım için beni mi cezalandırıyorsun? Kızgındım sana, öfkeliydim. Sen beni aldattın Baran bunun affı yok sen de biliyorsun. Yaşayacaksın ve acısını çekeceksin. Bana yaptıklarını çekeceksin. Gelsene yanıma."

"Avşin, kalk güzelim."

"Abi gelsin, ona bağırmayacağım söz veriyorum. Ne olur gelsin, yalan olsun bu olanlar. Karadeniz bana kara haberi vermesin abim."

"Hadi."

Bedenimi ayağa kaldırıp iki adım attığımda başım döndü. Zeliha diğer kolumu tutarken ağlaya ağlaya eve doğru ilerledim. Yalandı, Baran yaşıyordu. Oğlunu görecek o, Yaman diyecek. Hâlâ ağlayan teyzeye, "Sus!" dedim evin girişinde. "Sen yalancısın."

"Keşke yalan olsaydı."

"Sus!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Erhan abi beni odaya soktuğunda bedenimi ayakta tutacak gücü kendimde bulamadım. Yatağa uzanıp Erhan abimin telefonunu istedim. İlk baş vermekte kararsız olsa da telefonu uzatıp yanıma oturdu.

Durmadan Baran'ı aradım. Bir, iki, üç, dört sayamadığım kadar aradım hiçbirinde açmadı. Mesaj attım, yerimi söyledim, gel beni al dedim mesajları görmedi. Baran yaşıyorsun değil mi yazdım yine dönüş yapmadı. Hava kararddığında en sonunda ağlamaktan acıyan gözlerim kapandı.

Yaşıyorsun değil mi Baran?

Ağlamaktan gözlerimin pınarları acıyordu iki gündür. Elimde telefon durmadan Baran'ı aramama, mesaj atmama rağmen telefona cevap vermiyordu. Tam sekiz saat önce aradığım numaraya ulaşılamıyor mesajını duyduğumda gözlerimi açmamak üzere kapatmıştım. Direnseem de açmak durumunda kaldığımda yine onu aramıştım. Kapalıydı telefonu, oysa üzülmem demiştim. Sen yanımda olma bana yeter demiştim. Hepsi yalanmış, şu an büyük bir acı çekiyordum. Bütün kemiklerimi kırmışlar gibi hiçbir yere oturamıyordum. Başımı asla yastıktan kaldıramıyordum. Ağzıma giren yiyecekler zorla mideme iniyordu.

Gitmişti! Yoktu Baran. Benim nefes aldığım dünyada o nefes almıyordu. Bedeni kim bilir neredeydi? Hangi toprağın altına koymuşlardı? O güzel gözleri kapalı mıydı, dokunmaya kıyamadığım bedenine kurşunlarla delik mi açmışlardı? Ölürken beni düşünmüş müydü? Oğlunu görmeyi çok istiyordu ona hasret mi gitmişti?

Sol göğsümün altına elimi bastırıp, "Acıyor," dedim yanımda

oturan kadına. Yazmasıyla gözlerinin altını sildi. "O acı oradan hiç gitmez kızım. Hayat devam eder ama o yara bir ömür göğsünde kalır."

Ona inanmam için yatağın üzerine Baran'ın küçüklük, mahalledeki gençlik hallerinin fotoğraflarını dizmişti. Bir de söylediğine göre oynamayı çok sevdiği tahta arabasını Fenerbahçe formasının yanına koymuştu. On yaşına kadar kullandığı kimliği de bizzat yanı başımda duruyordu. Yaman Öztürk. Nevzat ve Asiye'nin oğlu. Kırk yıl düşünsem onun devlet için yetiştirilen bir asker olduğunu aklıma getiremezdim. Yaptığı işi o kadar profesyonel bir şekilde yapıyordu ki kimse ondan asla şüphelenmezdi. Belki çeteyi çökertmek için o kadını kullanıyordu. Onunla yatmamışta olabilirdi. Gözlerimi yumup bu düşünceyi kafamdan attım. Gitmişti artık, kötü olarak hatırlamak istemiyorum. Benim için yaptığı onca güzel şeyleri hatırlamak istiyorum.

Yastığın ucunu ısırıp, "Baran," diye bağırdım yüzümü yastığa gömerek. "Acıyor Baran, yemin ediyorum çok acıyor. Üzülmem demiştim yalan söyledim. Dayanamıyorum, benimle birlikte bebeğimiz ağlıyor. Keşke bu da yalan olsaydı, keşke bir anda çıkıp gelsen."

"Bebeğini düşün kızım, kendini hırpalama. Seninle birlikte o da acı çekiyor. Yaman istemezdi ağlamanı."

Yaman! Sen oğluna kendi ismini koymak istiyordun. Adını senden alanlar senin ne hissettiğini sana hiçbir zaman sormamışlar. Görevini yerine getiriyordun ama mutlu değildin. Sen sadece benim yanımda mutluydun, senin dediğin gibi bize tuzak kurdular. El birliğiyle sevgimize tecavüz ettiler. Bizi yok ettiler Baran, biz birbirimize küs, kırgın ayrıldık. Sen gittin ben bu dünyada oğlumla tek başıma kaldım. Güçlü ol Avşin dedin, ayaklarının üzerinde dur kimse seni üzmesin dedin. Nasıl duracağımı bilmiyorum, nasıl ayağa kalkacağımı bilmiyorum. Vicdanım boğazımı sıkıyor, beni yatağa bağlıyor. Seni bırakıp kaçmasaydım evde olacaktın, gitmeyecektin oraya.

Burnumu çekip elimi kasıklarıma bastırdım. "Şş, iyiyim oğlum."

"Hastaneye gidelim kızım."

Ağlamaktan tıkanan burnum nefes almamı zorlaştırırken balyoz yemiş gibi ağrıyan başımı yastıktan zorla kaldırdım."Bedenini nereye

gömmüşler?" dedim titreyen çenemi kontrol altına almaya çalışarak. "Sizi arayan kişi kimdi? Belki yanılıyordur, yaralanmıştır ama yaşıyordur."

"Keşke senin dediğin gibi olsa. Beni arayan kişi sürekli oğlumdan bana haber getiriyordu. Ona güveniyorum, emin olmasa asla aramazdı."

Başımı eğdim. "Beni aldattığı için ondan kaçtım." Birbirine karışmış saç tellerimi canımı acıtmadan düzeltti. "O seni aldatmaz kızım. On yaşında aldılar onu benden, yirmi üç yaşında sesini duydum. Biri var anne dedi çok seviyorum dedi. Bir gün yanına geldiğimde onu da getireceğim dedi. Benim onu sevdiğimi bilmiyor ama cesaret edip ona söylediğimde eğer gönlü beni severse yanına geleceğiz dedi. Seni bu kadar seven adam aldatmaz kızım."

Formayı alıp isminin üzerinde elimi gezdirdim. "Bir mezarı olsaydı en azından gider dua ederdim."

"Yarın burada olacak," dedi çenesi titreyerek. Forma avuçlarımın arasından yere düşerken, "Ne?" dedim.

"Kendine acı çektirme yavrum, benim de içim gidiyor, ben de yıkılıyorum. Ama ayakta durmaya çalışıyorum. Sen de bebeğin için dur olur mu? Bak herkes Baran'ı yani Yaman'ı çocukken kayboldu biliyor. Babasının da onu aramak için peşinden gittiğini biliyorlar. Babası her sene buraya gelse de Yaman hiç gelmedi. Akşama doğru amcası salasını verdirecek. Komşular gelip sorular soracaklar bir şey deme olur mu?"

Ağzımı açsam sesim çıkmaz ki. Yarın sabahı görür müyüm ben? Bu gece biter mi ki? Bitmez.

"Teyze, kızın geldi."

Elimin üzerine vuran teyze odanın dışına çıkarken ağıtları yine can yakmaya başladı. Elimi tutan Zeliha güç vermek için sıkarken okunan sala kulaklarıma ulaştığında dişlerimi sıkıp bebeğimden güç almak ister gibi elimi karnımın üzerine bastırdım. Yanı başımda konuşan Zeliha sürekli, "Sıkma kendini," diye konuşsa da onu duymuyordum.

Yataktan aşağı kaydım. "Baran, öldün mü sen şimdi?"

"Avşin, sıkma kendini."

"Her şey bir rüya olmalı, uyuyorum ve uyandığım zaman Baran'ın beni uzaktan izlediğini bilmek istiyorum. Zeliha inanamıyorum, yüreğim yanıyor."

"Avşin?"

Gülümsedim. Odanın kapısını kapatan Erhan abime, "Şaka değil mi?" dedim. "İstanbul'da sala okutulmuş. Oradakiler onu Baran olarak biliyordu biliyorsun, büyük bir ihtimal o yüzden orada sala verdiler."

Ölmesin, ölmek için çok genç.

Yağmur yağıyordu, yüzüme damla damla akan buz gibi su ne acıdan yanan yüreğimi ne de bedenimdeki sıcaklığı ferahlatıyordu. İki katlı evin önünde Baran'ın gelmesini beklerken çaresizliğimi iliklerime kadar hissediyordum. Can çekişen ruhum kendinde olmadığı için yanı başımda ağlayan Baran'ın annesini, kız kardeşini teselli edemiyordum. Yüzümde hissettiğim garip bakışlar benim kim olduğumu sorguluyor, yanıma gelip sen kimlerdensin demeye çekiniyorlardı sanırım. Belki yanıma gelmişlerdir, sorularını sormuşlar benden cevap almadıkları için geri gitmişlerdir.

"Cenaze geliyor."

"Baran..."

Öne doğru adım attım. Kollarımdan tutan Zeliha'yla Erhan abim cenaze arabasına yaklaşmama izin vermediler. Başımı iki yana sallayıp, "O değil," dedim yemyeşil örtüye bürünen tabuta bakarak. "Benim sevdiğim adam değil o. Bırakın, bir kere yüzünü göreyim." Sesim çıkmıyordu ama Erhan abimle Zeliha beni duyuyor olacaklar ki kasılmışlardı.

"Olmaz Avşin. O hep bıraktığın gibi kalsın aklında."

Dudağımı ısırıp elimi tabuta doğru uzattım. Yaklaşıyordum, ona gitmeme izin vermiyorlardı. Ben Baran'ı en son gördüğümde acı çe-

kiyordu. Gözleri dolu, saçı sakalı perişan haldeydi. Kırgın olduğum için canını çok yakmıştım, ah bilsem şu an cayır cayır yanacağımı yakmazdım onu.

Helallik alındıktan sonra tabutu cenaze arabasından alan adamlar omuzlarına alıp tepeye doğru yürümeye başladılar. Hızla öne doğru atıldığımda, "Dur," diyen Erhan abime, "Bırak ne olursun," dedim.

"Mezarlığa kadar yürüyemezsin, arabayla gideceğiz."

Sarsak adımlarla Erhan abimin yönlendirmesiyle arabaya bindim. İnsanların yanından uzaklaştığımızda bakışlarımı arkaya çevirdim. Geride kalmıştı sevdiğim, oysaki o hep benimle adım atardı. Şimdi birbirimizden ayrı yürüyorduk.

Araba mezarlığın önünde durunca Erhan abinin yardımıyla indim. Tanımadığım iki kadın, "Kimlerden acaba," diyerek yanımda yürürken açık olan mezarlığın yanına geldik. Küçüktü, dağ gibi olan adamı bu küçük yere mi koyacaklardı? Sığamazdı, o güzel kalbi, bedeni bu toprağın altında paramparça olacaktı.

Ölmeyi hak etmedin, Baran.

"Merhaba, acaba siz Asiye teyzeyi tanıyor musunuz? Dünden beri kendinizi çok hırpaladınız, Yaman'ı tanıyor muydunuz? Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Merhaba, ben Avşin! 5 çocuklu bir ailenin erkek olma umudu ile doğsun dediği; dünyaya siyah gözleri ve çok saçları ile gözlerini açan, babası tarafından da kekeme olduğu için sürekli engelli damgası yiyen bir kız çocuğuyum... Yaşım 23; ama içimdeki çocuk zamana inat her gün yeşerip mucizevi bir şekilde büyüyor. Bir gün içimde bir de aşk büyümeye başladı ve o aşkla beraber zamanla herkesin mucize dediği ama yapabileceğim her şeyi öğrendim ve başardım. Benim aşkım mucizem oldu birçoğuna göre..."

"Anlamadım?"

"Ve o aşkım tabutun içinde bana doğru geliyor. Bana mucize olan adama mucize olamadım. Gözyaşlarımın akmasına müsaade etmeden silen adamın gözyaşını silemedim. Gözümün önünde perişan hali varken ben ona bir kere bile acımadım. Ölsen üzülmem dedim,

acıdan geberiyorum. Senin olmadığın yerde olmak istiyorum dedim şimdi onsuz nefes alamıyorum."

Sabahtan beri içimde kıpırdayan bebeğim babasının varlığını hissetmiş olacak gibi hareketleri durdu. "Sen de mi hissettin onun nefes almadığını? Sen de mi hissettin babanın bir daha bizimle olmayacağını? Görüyor musun bebeğim? Babanı toprağın altına koyuyorlar, üzerine toprak atıyorlar. Sakın beni affetme olur mu? Bir kere bile senin yüzünü göstermemek için kaçtım ondan, belki kaçmasaydım baban hâlâ yaşıyor olurdu. Tekme mi atıyorsun karnıma, kızgınsın bana değil mi? Kızgınsın, ben de kendime kızgınım. Özür dilerim bebeğim, babanı senden aldığım için." Dizlerimin üstüne oturup elimi toprağının üstünde dolaştırdım.

"Toprak, sen altında olduğun için mi bu kadar güzel kokuyor? Keşke her şey bir yalan olsa. "

Ağlamaktan sesim kısılmış, içim yangın yeriyken yüzümü toprağın üstünden kaldırdım. "Hadi," diyen Erhan abimle Zeliha'yı geri itip yıkılmış halde duran beyaz saçlı adamla göz göze geldim. Gözlerimde olan bakışları göbeğimin üzerine indiğinde elim bebeğimi korumak adına göbeğimin üzerine gitti.

"Eve gidelim kızım, orada konuşacağız."

Ağlamaktan acıyan gözlerimi kısıp geri çekildim. Onu tanımıyordum, kim olursa olsun güvenmemem lazımdı. Baran bunu isterdi, onun düşmanı çoktu. Bebeğimi korumak adına dikkatli adım atmam gerekiyordu. Toprağından bir avuç alıp geri çekildim, hâlâ beni izleyen adamın gözlerine bakmadan ayağa kalkmaya çalıştım. Evlerine giden insanların yerine tek tük insanlar vardı.

"Avşin!"

Gözlerimi açıp, "Baran," dedim fısıldayarak.

Beynimin içinde değişik sesler dönüyordu. Gözlerim kocaman olmuş, Baran'ın sesinin geldiği yeri bulmaya çalışıyordum. Toprak avuçlarımın arasından dökülürken, "Duydum," dedim şok geçirmiş gibi bakan Zeliha'ya. "Yemin ederim Baran'ın sesini duydum, o burada."

"Avşin, yapma ne olursun."

"Sesini duydum!"

Ellerim titriyor, gözlerimi sürekli kapatıp açıyordum. Başımı iki yana sallayarak arkamı döndüm. Tek tük insanların üzerinde gözlerim hızlı dolaşırken ağaçların arkasından elini uzatan adam dikkatimi çekti. Görüntüsü yoktu ama elini uzatmış beni yanına çağırıyordu.

"Baran, geliyorum."

"Dur Avşin."

"Bırak Erhan abi, Baran orada gideceğim yanına."

"Baran yok, gitti o güzelim."

Daha fazla ayakta duracak gücüm yoktu. Midem bulanıyor, başımı dik tutamıyordum. "Gel," diyen Erhan abimin sesi kulaklarıma boğuk geliyordu. Gözlerim karanlığa mahkûm olduğunda yine rüyamda Baran'ı kovalarken buldum kendimi. Bu sefer yanımda bebeğim de vardı. "Baba bekle," diye bağırıyordu, durmuyordu. Koşuyordu sadece.

"Bizi bekle Baran."

Arkasını dönüp elini bize uzattı. "Gelin bana." Oğlumun elini tutup ona doğru koştum. Mesafeler kısalacağına uzuyordu. "Baran gelsene bize," diye bağırdığımda yüzüne yakışan gülümsemesiyle kollarını iki yana açtı.

"Mavi suyum benim, ben hep senin yakınındayım. Koşma, yavaş yürüsen de bana varırsın.

Koşan adımlarım yavaşladığında söylediği gibi mesafe kısaldı. Elimi bırakan oğlum ona doğru koşarken bir adım attı bana doğru. Parmak uçlarımız birbirine temas ettiğinde, "Geldim," dedim kokusunu içime çekerek. "Geldin sevgilim, artık bir aradayız."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Saçlarımın, yanağımın, dudağımın üzerinde hissettiğim dudaklar kalbimi hızlandırırken gözlerimi ağır ağır açtım. Gözümün önünde olan Baran'ın siluetine tebessüm edip, "Buradasın," dedim fısıldayarak. Parmaklarımı sakallı yanağının üzerinde gezdirerek dudaklarının üzerine getirdim. Sıcacık nefesi parmaklarımı ısıtırken tebessüm ettim ağrıyan kalbime inat.

"Buradayım sevgilim."

"Buradasın sevgilim." Gözlerini kapatıp yanağını avcumun içine bastırdı. O kadar gerçekçiydi ki sıcacık yanağını tenimde hissediyordum.

"Ölmedin sen."

"Ölmedim. Kalkabilecek misin?"

Kaşlarımı ağır ağır çatıp elimi geri çektim. "Hey, ben gerçekten senin yanındayım," dediğinde zorlanarak yatakta doğruldum. Bembeyaz mobilyalarla kaplı olan odanın içinde gözlerimi gezdirirken elimi tutan Baran'a bakışlarımı çevirdim.

"Her şeyi anlatacağım, panik yapma. İki gündür tansiyonun

düştüğü için sürekli uyuyorsun. Zor günler geçiriyorsun biliyorum, beni dinle ondan sonra konuş olur mu?"

Yüzümü sıvazlayıp, "Sen?" dedim boğuk sesimle. "Şaka mı bu!"

"Ben yaşıyorum Avşin, dinle beni."

Elimi yanağında gezdirip, "Gerçek," dedim kekeleyen sesimle. Elim dudaklarımın üzerine gitti hemen. Neden kekeliyorum? Gözlerim korkudan büyürken, "Ben," dedim normal bir şekilde. Aklımı oynatacağım, beynim durmuş normal konuştuğum halde konuşamıyordum. Yaşadıklarım o kadar ağır ki kılımı kıpırdatacak halim yoktu.

Yüzünü korku saran Baran avucumun içini öpüp, "Gerçek," dedi gözlerini yüzümün ve bedenimin üzerinde endişeyle gezdirirken. "İyi misin, korkutma beni Avşin." Başımı iki yana salladım.

"Değilim, ben gerçekten iyi değilim. Her gün bir şey oluyor, Baran öldü dediler, ben inanmadım ama annen Baran öldü dedi. O kadın gerçekten annen mi? Sen asker misin, adın Yaman mı? Ne olursun gerçekleri bana anlat. Herkes elbirliğiyle üstüme geliyor Baran, en çok sen geliyorsun. Ruhumun, bedenimin kaldıramayacağı olaylar yaşıyorum. Gücüm kalmadı görmüyor musunuz? Lütfen! Ne olursun bana gerçek neyse onu anlat. Askersen askerim de, polissen polisim de, mafyaysan mafyayım de sesimi çıkarmayacağım. Ama bebeğinin üzerine yemin et, gerçekleri söyleyeceğim de."

Hıçkıra hıçkıra ağlarken oturduğu yerden kalkıp içeri gitti. Oyalanmadan elinde su bardağıyla gelince, "İç," diyerek suyu içirdi. "Sevdiklerimin üzerine yemin ederim ki sana gerçekleri anlatacağım. Senden tek ricam beni sonuna kadar dinle olur mu?"

Saçlarımı öpüp geri çekildi.

"Babam beni tanımadığım insanların yanına verdiğinde on yaşımdaydım. O zamandan beri sürekli eğitim aldım, vatanımı çok seviyorum ama annemi kız kardeşimi daha çok seviyordum. Babamın ısrarları sonucu yıllarca eğitim alıp MİT'e girdim. Bana verilen görevleri başarıyla yerine getirdim. En büyük operasyonum Kıbrıs üzerinden yapılan fuhuş operasyonuydu. Kumar adı altında kadın ticareti yapan ülkeler arası büyük liderleri yakalamam lazımdı. Her birinin arası-

na sızıp bilgi topladım. Gizli operasyonlar yaptım. Düşmanımı dostum dostumu düşmanım olarak gördüm. Bunların hepsini yaparken kalbimin ağrısı günden güne artar oldu. Senin Akın'la sözleneceğini duyduğum an büyük bir operasyonu bırakıp Türkiye'ye geldim. İlk kez bir görevde başarısız oldum ve ilk cezamı aldım. Umursamadım, sen gidiyordun. O adam benim sevdamı kandırarak yanına alıyordu. Bunun nasıl canımı yaktığını tahmin edemezsin. Aklım, kalbim hep sendeyken eskisi gibi kendimi görevime veremedim. Çekilme hakkım vardı, bütün sorumluluk üzerimde olduğu için ben yapmam gerekeni yapmıştım. Hırsına kapılan babam bana oyun oynadı. Sana ihanet ettiğimi hissettirdi bana. Bu suçtu, asla istihbaratçıya tuzak kuramazsın. Babam sırf ben biraz daha yükseleyim diye kalbimi delik deşik etti. Sana ihanet ettiğimi sandığım o üç ayda vicdan azabından öldüm ben. Bedenim, ruhum kirlendi sandım."

Gözünden damlayan yaşı silip derin nefes aldı.

"Seni evden kaçırdığında bana gerçekleri anlattı. Elindeki videoyu ben görevimi tamamlarsam vereceğini söyledi, ne yapacağımı bilemedim. Seni, oğlumu bulmak için deliler gibi etrafa saldırdım. Sonra bu yaptığımın yanlış olduğunu anladım. Sakin bir şekilde düşünüp mantıklı cevap aradım. Bana Helena'nın elindeki önemli dosyayı alıp onlara teslim edersem görevimin biteceğini söyleyenler bana hiçbir şey demeden nasıl olurda görevimi uzatmışlardı. Bir yolunu bulup bizim en üstümüze ulaştım, ona olayları başından sonuna kadar anlattım."

Sırıtıp, "Ah Avşin," dedi başını iki yana sallarken, "Benim babam sırf biraz daha itibar sahibi olmak için bana sormadan gönüllü görev yapacağımı söylemiş. Onu şikâyet ettim ve haberi olmadan plan yaptık. Fuhuş işini yapan bütün adamları bana ait olan mekânda topladık. Birini öldürdüm gözdağı vermek için diğerleri korkup kaçarken dışarıda MİT tarafından alındılar. Odama giderken, arkamdan gelen Helena'nın benim açığımı yakaladığını bildiğim için beni öldürmeye gelen adamını öldürdüm. O an sırtımdan kurşun yedim."

Gözlerim büyüdüğünde elimi sıktı.

"İyiyim. Kurşunun biri omzuma saplandı diğeri gömleğimin içine giydiğim çelik yeleğe. Kafama sıkmak için hazırlanan Helena

yediği mermiyle o an yere yığıldı. Her şey bir anda oldu, beş saniye içinde Baran Kurt, Yaman Öztürk olarak ölmem gerekiyordu. Yüreğimi yakan babamın canını iki kere yaktım. Biri çok sevdiği mesleğinden kovulmasını sağladım diğeri oğlunu öldürdüm. Ben bundan sonra senin Baran'ın olacağım sadece. Yeni kimliğim bambaşka biri olacak. Öldüm ben Avşin, hayatımda bundan sonra sadece sen ve oğlum olacaksınız."

Titreyen elimi saçlarının arasına götürüp, "Yaşıyorsun," dedim hâlâ inanmak için ona dokunurken. "Yaşıyorum sevgilim, yemin ederim sana doğruyu söylüyorum. Her şey geride kaldı. Kendimize burada yeni bir hayat kuracağız. Sen, ben, oğlumuz köyümde mutlu mesut yaşayacağız."

"Burada seni tanımazlar mı? Annene günah değil mi? Kadın evinin önüne gelen cenazeyi gömdü iki gün önce. Ayrıca neden başında gelmedin bana?"

"Senin nerede olduğunu söylemedi bana babam. Ben her yerde seni ararken Abbas arayıp söyledi. Annemin de her şeyden haberi var. O babamın karısı merak etme her hareketi planlı. Düzenimi kurayım yanına gideceğim."

İç çekip geri çekildi. Komodinin üzerinde duran telefonu alıp galerisine girdi. Açtığı videoyu bana doğru uzattığında görüntüsünü izledim.

"Ben sabaha kadar yalnız uyumuşum, bak o kadını sabah yanıma getiriyorlar. Elim değmedi eline, o gördüğün yanağını öptüğüm kısım görev içindi. Sana yemin ediyorum çok kısa bir an dudaklarımı değdirip geri çektim."

Telefonu kenara bırakıp boynuna sarıldım.

"Öldün sandım. Yok oldun sandım. Yaşarken öldüm ben, ölme sen. Birbirimizi hiç görmesek de ölme ne olursun. Nefes aldığını bileyim bana yeter."

"Biz birbirimiz olmadan yaşayamayız zaten. Sen benim nefesimsin. Sakın bir adım uzağıma gitme."

Saçlarını öpüp geri çekildim. Başını hafif geri çekip gözlerimin

içine baktı. Dudakları dudaklarımla temas ettiğinde gözünden akan bir damla yaş dudağımızın arasına doğru yol aldı.

"Çok özledim seni. Her gece yanına gelemediğim için kahroldum. Saçlarına dokunmak isteyen parmaklarımı kırmak istedim. Sen ona layık değilsin dedim. Babamı ömrümün sonuna kadar affetmeyeceğim. Annemle görüşeceğim ama onunla görüşmeyeceğim. Burada yaşarız diyorum ama benim düşüncelerimin bir önemi yok. Senin istediğin yerde yeni bir hayata başlayabiliriz. Kendimize ev tuttuğumuzda yeni eşyalar alırız ama oğlumuzun odasını buraya getiririz. Onları alırken neler hissettiğimi bilmeni isterdim."

Gülerken ağlar mı insan? Biz hem gülüyoruz hem de ağlıyoruz.

"Doğmamış çocuğa bisiklet almışsın, doğar doğmaz binmesini mi isteyecektin yoksa?"

"Gözüm dönmüştü, hiçbir şeyi eksik olsun istemedim. Her şeyden fazla olsun istedim."

Alnımı alnına yaslayıp derin bir iç çektim.

"Herkes seni ölmüş biliyor. Eski mahallemizdekiler, buradaki insanlar, Firuze, James. Erhan abimle Zeliha biliyor mu yaşadığını?"

"Firuze ve James bilmiyor. Diğerleri biliyorlar, şu an ikisi de içerideler."

Geri çekilip, "Neden şimdi söyledin?" dedim. Yataktan inmek için bacaklarımı kendime çekerken ayağa kalkıp doğrulmama yardımcı oldu.

"Firuze yaşadığımı bilmesin, takıldığı herif de öldü biliyor beni."

"Söylemem."

Birleşen ellerimizi ayırmadan içeri geçtiğimizde oturdukları yerde doğrulan Erhan abimle Zeliha tebessüm edip, "Bak yaşıyor," dediler aynı anda. Bakışlarımı yanımda duran adamın yüzüne çevirdim. "Çok şükür yaşıyor."

"Gel otur, ayakta durma."

Geniş köşeli koltuğa doğru ilerleyip Baran'la birlikte yan yana oturduk. Sanki kaybolacakmış gibi elini sımsıkı tutuyordum. Şaşıra-

cağım çok fazla olay yaşamıştım, sanki bu anlar rüyaydı. Uyandığım zaman Baran yok olacaktı, cenazesi eve gelecekti. Nefesim hızlanırken biraz daha Baran'a yaklaştım. Kolumu koluna dolayıp başımı omzuna yasladım. Bana doğru dönüp kolunu omzuma doladığında başımı da göğsüne yasladı. Sıcacık göğsünden gelen kalp atışlarını duydukça içimden defalarca kez şükrediyordum.

"Ne yapacaksınız Baran? İki gündür telefonlarım susmuyor. Herkes seni öldü biliyor, yengem Avşin evine dönsün tek başına yaşamasın diyor. Babası ona zarar veremez diyor hapiste olduğu için. Ortak arkadaşlarımız senin cenazenin Gaziantep'e gömüldüğünü bildikleri için mezarlığa gidelim diyorlar. Akın iti bile aradı, ilk baş inanmadı, sürekli aradı sürekli nasıl olduğunu sordu."

"Biriniz ağzınızdan kaçırmayın. Ben öldüm, yeni bir hayatım var bundan sonra. Oğluma güzel bir hayat vereceğim.

"Ne iş yapacaksın? Yani ben pek anlamam bu işlerden, askerdin kayıtlarda ölü gözüktüğüne göre yeni bir kimlik verilmiş olmalı sana."

Saçlarımı okşayan Baran başımı öpüp, "Öyle oldu," dedi. "Baran Turan Acar yeni kimliğim. Param var, bu zamana kadar kazandığımı biriktirdim. Avşin nerede yaşamak isterse orada yeni bir hayat kuracağız. İlk önce başımızı sokacak bir ev ayarlayacağız, ardından Avşin için butik açacağız. Orada istediği gibi satış yapar. Ben kendim için de dükkân açarım, eğer burada kalırsak gemi malzemelerini satabilirim. Çocukken kaptan olacağım derdim bu şimdi imkânsız. O yüzden denizde çalışan insanlara yardım edecek malzemeleri satarsam sanırım ekmeğimizi kazanırız."

Başımı göğsünden çekip, "Burada yaşayalım," dedim. "Sen köyüne, annene hasretsin. Eğer seni tanıyan olmazsa ailene yakın bile oturabiliriz."

Gözlerinin içinin parladığına yemin edebilirim. Dudakları iki yana kıvrıldığında, "Sahiden mi?" dedi benim duyabileceğim şekilde. Gözlerimi kapatıp açtım. "Annenin sana olan özlemini bir ayda gördüm ben. İki gün önceye kadar o kadının sana hasret kaldığını bilmiyordum. Odasına girmediğim için duvardaki fotoğrafları görmedim hiçbir zaman."

"Girsen de görmezdin. Annem benim fotoğraflarımı asla asmaz duvara. Bir kişi bile beni görse kimliğim tehlikeye girerdi. Herkes babamın asker olduğunu biliyordu ama benim kaybolduğumu sanıyorlardı. Emin ol birçoğu öldüğümü düşünüyordu. Ben köye gitsem annem babamdan başka kimse beni tanımaz."

"Senin için ev yapmışlar, oğlum geldiği zaman burada yaşayacak diyordu. Daha doğrusu geceleri konuşurken ben dinliyordum onu. Başından beri benim senin sevgilin olduğumu biliyordu sanırım."

"Onun bilmediği bir şey yoktur. Bu arada, sevgilim tabiri sence de hafif kalmıyor mu? Karım mı olsan benim sen? Oğlumun annesi, benim güzeller güzeli karım."

"Eğer evlenme teklifi edersen neden olmasın."

"Evimizi, dükkânımızı yerleştirdikten sonra edeceğim."

Elimi göğsünün üzerinde gezdirip, "Sadece şaka yapıyorum," dedim. "Hangi erkek sevgisini kâğıda döker ki? Hangi erkek günlerce onun için acı çeker. Başından beri benim için çabaladın, bana cesaret verip konuşmamı sağladın. Ayaklarımın üzerinde durup tek başıma güçlü olabileceğimi gösterdin. Böyle bir adamla hayatımı birleştirmeyi her şeyden çok isterim."

Dudağını dudağıma sürtüp, "Ölsen üzülmem diyordun," dedi eğlenen sesiyle. Koluna vurup, "Üzülmedim zaten," dedim. "Allah taksiratını affetsin," dedim. "Son zamanlarda gözümde şeref-" parmaklarımı dudağıma bastırdım. "Söyle söyle," dedi boynumu öperken. Parmaklarımı geri çekip, "Şerefsiz bir adam olduğun için senden nefret ediyordum," dedim gülmemek adına dudağımı ısırırken.

"Ben de kendimden nefret ediyordum. Yüzüne bakmak ilk kez zor geliyordu. Aklıma o sabah geldiğinde midem bulanıyordu. Tecavüze uğramış gibiydim, sürekli titriyordum."

"Alkoldendir o."

"Merdivenlerden düştüm lafları sokup gittin. Kılımı kıpırdatacak halde değildim ama seni duyuyordum."

"Duygusuz gözüksem de içim acıyordu. O kadın umarım ölür."

"Ölmesin, ölüm onun için kurtuluş olur. Yaptıklarının cezasını ömür boyu çeksin."

İçimden gebersin deyip düz oturdum. Erhan abimle Zeliha hangi ara dışarı çıkmışlardı farkında değilim.

"Bir süre tatil yapalım. Doğuma bir ay kala düzenimizi kurarız."

"Buna her şeyden çok ihtiyacım var. Nereye gideceğimizin bir önemi yok sadece biraz olsun huzur bulabileceğimiz yere gitsek bana yeter. Döndüğümüz zaman İkimiz el ele verir işimiz, evimiz için çabalarız. Doğum yaptıktan sonra kendimi eve kapatmam. Oğlumu yanıma alır yine işimi yaparım."

Düz duran dudakları iki yana kıvrılırken elini göbeğimin üzerinde gezdirdi. Hareket eden oğlum tekmelerini atarken yere oturup dudaklarını göbeğimin üzerine bastırdı.

"Evde oturmanı ben de istemem. Dükkânı biraz büyük alırız, oğlumuz için de sana yardımcı olurum. Benim iş yerimde sana yakın olursa elimden geldiğince sana yardımcı olurum. Ev köyde olur dedik ama buranın havası genelde soğuk olduğu için kışın köye gidip gelmemiz zor olur. İlçede alırız, merkeze yakın olur. Hem oğlumuz için hem de bizim için sanki daha iyi olur gibime geliyor."

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip ara ara beyazlamış telleri saydım. Acısı saçlarının üzerine ak düşürmüştü. Kim bilir ruhu nasıldı?

"Baran, biliyorum her şeyin güzel olması için acele ediyorsun. Sıkıntı yapma olur mu? Omuzlarında yılların ağırlığı var, ilk önce seninle kafamızı dinleyeceğimiz bir yere gidelim. Ruhumuz feraha döndüğünde buraya geri gelir ne yapacağımızı düşünürüz. Bana Baran öldü dediler, şu an buradasın. Bunun benim için önemli olduğunu bil olur mu? Eğer sen ölmüş olsaydın bedenin toprağın altında olacaktı. O zaman ben kim bilir nerede ne halde olacaktım. Yaşıyorsun, bu da her şeye bedel. Kalbin durmasın biz her yerde yaşarız."

Dizlerinin üzerinden doğrulup, dudağını dudağıma bastırdı. Usul usul dudağımı öperken saçlarının arasına karışan parmaklarımı aşağı indirip ellerimi omuzlarına indirdim. Sargılı olan sol omzunun

üzerinde elimi canını acıtmadan gezdirirken dudaklarımı bir saniye geri çekmedim. Nefesi nefesime karışıyordu. Ağzındaki o tat yine benim dilimle buluştuğunda onun sadece bana ait olması sıkıntıda olan yüreğimi rahatlatıyordu. Babasını tanımamama rağmen ona kızgındım, elbet babasıyla görüşeceği anlar olacaktı. Bu zamanlarda yanında olurdum ama babasına yakınlık göstermezdim. Geçen üç ay hem beni hem de Baran'ı yaralamıştı.

Onun yüzünden bizim için yaz hiç doğmamıştı. Az kalsın birbirimizi tamamen kaybedecektik. Belki Baran hâlâ dönmemiş olsaydı, annesinin yanında doğum yapıp onun ihanetinin acısını çekerek oğlumu büyütecektim. Tanımadığım adam kalbimdeki soğukluğu geçirmeyecekti. Mümkün olduğunca ondan uzak duracak, sadece Baran ve oğlum için yaşayacaktım.

Nefes nefese geri çekilen adamı beni sevdiği gibi tutkuyla, özlemle sevecektim. O benim için her şeyi geride bırakıp yeni bir hayat kurmuşsa, ölüp ailesine veda edip onlarla olmayacaksa ben bu güzel adamı üzmeden seveceğim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Pencereyi iki yana açıp gözlerimi kapattım. Temiz havayı içime çekerken parmak uçlarımın üzerinde durup kulağıma gelen okyanusun sesine karışan rüzgârın sesini dinledim. İnsanı bunaltmayacak sıcaklıkta maviyle yeşilin buluştuğu adada olmak iyi hissettiriyordu. İki gün önce Tayland'ın Koh Samui adasına gelmiştik. Yağmur ara sıra yağsa da rahatsız etmiyordu. Adada sadece bizim olmamız istediğim şekilde istediğim gibi hareket etmemi sağlıyordu. Üzerime fazlalık gelen kıyafetleri asla yanıma almıyordum. Adanın atmosferine uyumlu olan beyaz bikinim ve bebek mavisi pareomla akşama kadar vakit geçiriyordum. Kimi zaman denize girip kimi zaman yürüyüş yapıyordum. Baran hep uzaktan izliyordu, her bir anımı anı olarak saklamak için kayıt alıyordu. Kimi zaman yapma desem de, bana katılıp eğlenmesini söylesem de gözleri dalıyor cevap vermiyordu. Bu zamanlarda da üzerine gidip onu daraltmıyordum.

Belimden başlayarak göbeğimin üzerine doğru yol alan ellerinin üzerine ellerimi koydum. Sırtımı sıcacık göğsüne yaslarken öne doğru eğilip yüzünü boynuma gömdü. "Günaydın." Gözlerimi kapatıp, "Günaydın," dedim. Elleri hafifçe aşağı yukarı iniyor parmakları ka-

sıklarımın üzerine geldiğinde ağır hareket ederek yukarı çıkıyordu.

"Gece rahat uyudun mu?"

Sırıttım. Sabaha kadar omzumu, boynumu, göbeğimi öpmüştü. O arsız bir şekilde bedenime dokunurken nasıl uyurdum. Başımı iki yana sallayıp, "Uyumadım," dedim. Sağ elini geri çekip sütyenimin kopçasını açtı. Serbest kalan göğüslerim rahatlarken omuzlarımdan indirdiği sütyeni yere bıraktı.

"Takma bunu, rahatsız ediyor belli ki."

"Yetmiş kiloya doğru gidiyorum."

"Doğal olarak memelerin büyüdü. Sanırım doksan beş olmuşlardır. Daha önce avuçlarımın arasında kayboluyorlardı şimdi sığmıyorlar."

Ruh hastası. Eli kalçamın üzerine geldiğinde, "Bunlar yüz olmuştur," dedi tenime doğru sıcak nefesini üflerken.

"Arsız ellerine söyle sabaha kadar bedenimi rahat bırakmadı şimdi bıraksın rahat edeyim."

"Bana ne," dedi küçük çocuk gibi. "Ellerim teninden ayrılmak istemiyor, gözümden kendini görsen bence sen de ellerini bedeninin üzerinde gezdirirdin. Öpülesi, dokunası güzelliğe sahipsin."

Ona doğru dönüp kollarımı boynuna doladım. "Bak bu olmadı şimdi," dedi gözleri göğüslerimin üzerinde gezerken. "Kalbim bu aralar ağrıyor, sanırım heyecana gelemez."

"Sabaha kadar sırtımı dövdü kalp atışların. Bir saniye bile sakinleşmedi."

Dudağını dudağımın üzerine sürtüp ellerini arsızca kalçamın üzerinde dolaştırdı.

"Kollarımın arasında sen vardın, sakinleşmesi imkânsız. Hamilelik seni oldukça seksi ve çekici gösteriyor."

Kaşlarımı kaldırıp başımı geri çektim. Dudakları bundan rahatsız olmuş olacak ki kalçamın üzerindeki elini enseme getirdi. Başımı kendi yüzüne yaklaştırıp dudaklarımızın arasında kısa mesafe bıraktı.

"Bence bu kadar aralıkta konuşabilirsin."

"Tabii," dedim, dudaklarına sürten dudaklarımı dilimle ıslatarak. "Doğumdan sonra kilo vermekle uğraşmayacağım bu halimi ben de sevdim. Altmış kilo olsam yeter."

"Kendini nasıl iyi hissediyorsan o kiloda ol. Zayıflayacağım diye zorlama, birlikte her sabah yürüyüş yaparız. Gün içerisinde oğlumuz, iş, ev derken zaten kilolarının kalacağını sanmıyorum. Eskisi gibi çalışmaya başlayacağız."

Burnunun ucunu öpüp hafif sigaraya bulaşan nane kokusunu içime çektim.

"Yetimhanedeki çocuklar ne yaptı kim bilir. Onlardan bir anda uzaklaştığımız için eminim bizi merak etmişlerdir."

"Maddi olarak sonuna kadar yardımımız dokunacak. Sen istersen ziyarete götürebilirim ama biliyorsun ki benim gitmem doğru olmaz."

"Biliyorum, merak etme seni riske atacak bir harekette bulunmayacağım. Firuze, Erhan abimi arayıp yanıma gelmek istediğini söylemiş. Benim iyi olduğumu söyleyen abim onun gelmesine engel olmuş. Biliyorsun ki Firuze buraya gelirse tek gelmez."

Başını sallayıp elimi tuttu. Yatağa doğru ilerleyip uzanmamı sağladı. Komodinin üzerinde bulunan güneş yağını avuç içine döküp, "James yaşadığımı bir şekilde öğrenir," dedi sıkıntıyla. "Firuze onun yanında, illaki abisiyle görüşmek isteyecek. Buraya geldiklerinde beni mutlaka görecekler."

Yağı göbeğimin üzerinde gezdirirken rahat sürmesi için kollarımı iki yana açtım.

"Erhan abiyle Zeliha yine eskisi gibi motorla dolaşacaklar sanırım. Kendi aralarında konuşurken duydum, Avşin iyi olsun yine gezeriz diyordu Erhan abim."

"Aralarında bir şey olma ihtimali var mı?"

Omuzlarımı kaldırıp, "Bilmem," dedim. "Erhan abi Zeliha'ya iyi geliyor bu bir gerçek. Onunla beraber biraz olsun gülüyor."

"Bakarsın Zeliha'da Erhan'ı sever." Göğsümün ucunu öptü. "Tıpkı benim gibi aşkla, tutkuyla sever." Dudakları göğüs aramda hafifçe gezerken ellerimi çıplak omzunun üzerinde gezdirdim. Dudakları dudaklarıma ulaştığında kastığım bacaklarımı rahat bir şekilde uzatıp onun bana rahatlıkla ulaşmasını sağladım. Başını geri çekip kaşlarının üzerinde parmağımı gezdirirken cam gibi parlayan gözlerinin içinde kendi yansımamı görmem iyi hissettiriyordu. Sert duran yüz hatları rahatlamış, aklından geçenleri rahatlıkla okumama izin veriyordu.

Masum devam eden öpücüğü benim ona istekle dokunmamla alev almış durumdaydı. Tırnaklarım belinde gezerken karnını içeri doğru çekiyordu, bu da hoşuma gidiyordu. En çok huylandığı yeri bel gamzesinin olduğu kısımdı. Parmaklarımı tüy değdiriyormuş gibi hafifçe dolaştırırken, "Avşin," dedi tok sesiyle.

"Hoşuma gidiyor." Sırıtıp başını iki yana salladı.

"Doğmasına iki buçuk ay var bana da yazık."

Dudaklarımı büzüp başımı başka yere çevirdim. O bana istediği gibi dokunurken ben ona niye dokunamıyorum ki.

Burnunu yanağıma doğru sürterken karizmatik çıkan büyülü sesiyle kahkaha atıp çenemi ısırdı. "Yap hadi yap, sabırla iki buçuk ayın geçmesini beklerim." Tekrar omzumu silktiğimde bu sefer çenemin ucunu komple ağzının içine aldı. "Yeseydin," dedim başını geri itmeye çalışarak. Elleri bacak arama doğru yol alınca hızla bileğini tuttum. Gücüm yetti mi hayır, rahatlıkla dokunmak istediği yere ulaştığında çenemi serbest bırakıp dudaklarını yanağımdan sürterek kulağıma getirdi. "Tam birleşme olmasa da biraz birbirimize dokunabiliriz değil mi?"

Yüzümü yüzüne çevirip, "Tabii," dedim, derin nefes alarak. "Parmaklarım bel gamzenin üzerinde dolaşmak istiyor, ilk ben sana doya doya dokunayım sonra sen dokunursun."

"İstediğin gibi olsun."

Üzerimden çekilip yüz üstü yatağa uzandı. Yastığı kollarının arasına alıp, yüzünü yastığın yumuşak yüzeyine bastırdı. Güldüm, benim gülmemle boğuk sesiyle, "Dokun bana," dedi. Gülüyor muydu

o? Elimi yatağa bastırarak oturduğumda dizlerimin üzerinde doğrularak kalçasının üzerine oturdum.

"Ağır mıyım?" Başını iki yana salladı. Parmaklarım kabuk bağlayan yarasının üzerinde gezerken, "Acıtıyor muyum?" dedim fısıldayarak. "Hayır, rahat rahat dokunabilirsin."

Parmaklarım omurgasından aşağı doğru kayarken, "Çok zayıflamışsın," dedim. "Yine kasların var ama eskisi gibi değil. Omuzlar dik duruyor ama yükün o kadar fazlaymış ki o dağ gibi olan omuzların eğilmiş." Biz ne kadar geçti desek de yine de geçmiyor.

Parmaklarım bel gamzelerine sonunda ulaştığında kalçasını yukarı kaldırdı. Hareket ettikçe kendini kasıyordu.

"Oğlumuza geçmişimizden bahsetmeyelim olur mu? Büyüyünce neden bizim kalabalık bir ailemiz yok derse ona gerçeği anlatırız."

Göbeğime dikkat ederek kabuk bağlamış yarasını öptüm. "Heyecanlıyım, minik bir bebeğe ilk baş annelik yapacak olmaktan korksam da şimdi korkmuyorum, sanırım kendime güveniyorum. Hem çalışır hem de bebeğime iyi bir anne olurum. Olurum değil mi?"

Ellerini yatağa bastırarak sırt üstü döndü. Bacaklarını hafif topladığında ellerini göbeğimin üzerine koyarak beni karnının üzerine oturttu. Bir kolu başının arkasında diğer eli göbeğimin üzerinde tekme atan oğlumun hareketlerini hissetmek ister gibi dolaşıyordu.

"Sen sonradan güçlü olmadın, sen hep güçlü bir kadındın. İstediğin için üniversiteyi kazanıp bitirdin. Ufak bir dükkân açıp onu işlettin. Her ne kadar insanlarla konuşmasan da onlarla aranı hep iyi tuttun. Annesi, babası olmayan çocuklar için bebek örüp sattın. Çok kazanmıyordun ama onlar için çalışıyordun. Başkalarının çocuklarıyla ilgilenen kadın kendi çocuğuyla rahatlıkla ilgilenir. Merhametin var bu da seni güçlü yapıyor. On beş lira kazanıp beş lirasını çocuklara, beş lirasını bankaya koyardın. Geri kalan beş lirayla ise aileni geçindirirdin. Sen azı arttırıyordun, kendi evladına da gönül rahatlığıyla bakabilirsin. Ben olmasam da!"

"Göbeğimden eğilemiyorum kalkar mısın?"

Doğrulup omuzlarımı tuttu. Dudağını öpüp, "İyi ki varsın," de-

dım. "Sen olmasaydın yine başarırdım ama iyi ki varsın."

Karnımı tutarak nefes nefese Baran'dan kaçarken peşimden gelip durmadan saçlarımı ıslatıyordu. Hızlı koşamayacağımı bildiği için rahatlıkla yanıma ulaşıp suyu saçlarımdan aşağı döküyordu. Sıcaktan rahatlamam için yapmıyordu, adaya gelen dört genç adam kendi aralarında saçları çok güzel dediklerinde benimle birlikte hemen duymuştu gençleri. Sanki kötü bir şey demişler gibi on dakika boyunca adamları dövecek gibi bakmıştı yüzlerine. Biz ne dedik der gibi bakan adamlar Baran'ın öfkeli bakışlarının geçmeyeceğini anlamış olacaklar ki bizden olabildiğince uzağa gittiler yüzmek için. Islanmaktan yapış yapış duran saçlarım eminim çok kötü gözüküyordu, yaptığı işten memnun olan beyefendi rahatlamış olacak ki denize attı bedenini.

"Kıskanç domuz."

Suyun içinde ters takla atıp bana doğru gelmeye başladığında adımlarımı hızlandırıp eve doğru koşmaya başladım.

"Az önce ne dedin?"

"Seni çok seviyorum kocacığım," dedim, nefes nefese. İki adımla yanıma gelip elimi tuttuğunda, "Emin misin?" dedi benim gibi hızlı hızlı nefes alıp verirken. "Sanki sevgiline domuz dedin."

"Çok ayıp, ben neden sevgilime domuz diyeyim. Eşek derim, maymun derim, goril derim ama domuz demem. Yani bir kendine bak Allah aşkına hiç domuza benziyor musun?" *Huyun çok benziyor.*

Gözlerini kısıp, "Maymuna mı benziyorum?" dedi. Gülmemek adına dudağımı ısırırken, "Şey," dedim. "Biraz kepçe misin sen?" Elleri kulaklarına giderken, "Burnun da uzun," dedim. "Karadenizlisin, normal." Kaşları daha fazla çatıldı. "Göğsündeki tüyleri saymaya kalksak sanırım bir günümüzü alır. Baran, sen maymun soyundan mı geliyorsun?"

Söylediklerim onu an be an şaşırtırken arkamı usulca dönüp koşmadan yavaş yavaş eve doğru yürüdüm. Geliyor mu diye omzumun üzerinden arkama dönüp baktığımda göğsündeki tüylere baktığını

gördüm. Alt dudağımı ısırıp, "Maymuncuk," dedim, fısıldayarak. Adam söylediklerimi ne kadar ciddiye aldıysa vücudunu kontrol ediyordu. Başımı iki yana sallayıp eve girdim. Düz pembe elbiseyi dolaptan alıp banyoya ilerlediğimde mayoyu biraz zorlanarak çıkarıp kirli sepetine bıraktım. Duşa kabinin içine girerken banyoya giren Baran, "Çok mu tüyüm var?" dedi aynanın karşısında göğsünün üzerinde elini gezdirerek. "Daha önce rahatsız olduğunu neden söylemedin? Sürekli göğsümü öpüyordun, rahatsız olacağın aklıma gelmedi." Gözlerimi devirip suyu açtım. Su ılık hale gelince altına girip onu izleyerek saçlarımı yıkadım.

"Kulaklarım kepçe değil, nereden çıktı o? Ayrıca burnum da gayet normal." Bakışlarını aniden yüzüme çevirdi. "Sen beni çirkin mi buluyorsun? Dünde zayıfladın dedin, omuzların çökmüş dedin. Söyle söyle, çirkin olmuşsun sana bakarken rahatsız oluyorum de."

Ağzımı açıp konuşacağım an arkasını dönüp banyodan çıktı. Şaşkın halde kapının kapanmasına bakarken, "Yok artık," dedim gözlerimi büyütürken. Sadece şaka yapıyordum. Tüyleri çok değildi, kulakları asla kepçe değildi. Burnu yüzüne göre normaldi, hele ki kilosu gayet iyiydi. Neden alındı ki? Erkek milleti değil mi diyeceğim ama hayatımda tek erkek Baran olduğu için hepsinin aynımı düşündüğünü bilemiyorum. Sanırım hormonlarımı Baran'a aşılamıştım. Benden çok o alınıyordu. Dün göğüslerime doksan beş kalçama da yüz beden olmuştur demişti. Ben onun söylediklerine alınmamıştım. Tuhaf!

Kurulanıp üzerimi giyindiğimde banyodan çıktım. Yatağa uzanmış olan Baran telefonundan bir şeylere bakarken gözlerini kısa bir an üzerime çevirip çekti. Trip mi atıyordu? Telefonu komodinin üzerine bırakıp havlusuyla şortunu alıp banyoya ilerlediğinde tek kelime etmedi. Kapıyı ona göre normal, bana göre ise oldukça sert bir şekilde kapattığında irkildim. Yok artık, adam cidden darıldı ya. Maymun diyerek yanlış mı yaptım acaba? Kalbini kırmış olma ihtimalim yüzde kaçtı? Acaba ne zamana kadar konuşmayacaktı, sancım var diyerek naz mı yapsam? Ya da duygusal moda girip köşede ağlasam mı? Bunu deneyeyim, kesin dayanamaz bu halime.

Yatağa uzanıp telefonunu aldım komodinin üzerinden. Buraya gelmeden önce hastaneye uğrayıp bebeğimizin durumunu öğrendik-

ten sonra telefoncuya gidip ikimiz için yeni hat aldık. Benim numaram sadece Zeliha, Erhan abi bir de Baran'da vardı. Firuze'ye ne kadar vermek istesem de James şüpheci bir adam olduğu için kendi numaramdan onu uzun bir süre aramama kararı almıştım.

Şifre olmayan telefonun ekranını açıp parmağımı ikimizin fotoğrafının üzerinde gezdirdim. Bu fotoğrafı dün çekilmiştik, ben ekrana bakarken o bana bakıyordu. Gerçekten kalbini kırmış olabilir miyim? Her zaman yaptığım şakalardan yapmıştım. Sıkıntıyla nefesimi bırakıp en son girdiği sayfaya girdim. Yeni doğan bebeğin bakımları ile ilgili videolar izlemiş. Sen mükemmel baba olacaksın Baran. Yarım saat telefonda takıldıktan sonra banyodan çıkmasıyla gözlerimi üzerine çevirdim. Kaşlarım şaşkınlıktan havaya kalkarken tüysüz göğsünün üzerinde elini dolaştırıp üzerine beyaz gömleğini giydi.

"Sadece şaka yapıyordum Baran, ciddiye alıp tüylerini almana gerek yoktu."

Aynanın karşısında saçlarına eliyle şekil verip, "Ben rahatsız oluyordum," dedi. Ne zamandan beri? Yataktan kalkıp, "Sen rahatsız oluyorsan sorun yok," dedim. Yanağını öpüp losyonunun kokusunu içime çektim.

"Yemeğimizi odada mı yiyeceğiz?"

Gömleğinin dört düğmesini açık bırakıp, "Hayır," dedi. O soğuk mu konuşuyordu?

"Hazırsan çıkalım."

Hazırdım, ama o değildi sanırım. *Ruhen!* Bedeni yanımdaydı ama ruhu burada değildi. Daha önce ona defalarca kez takılırken gülüp geçmişti, şimdi alıngan olması üzüyordu beni. Soğuk durunca geriliyordum. Arkasından ilerleyerek odadan çıktım. Kapıyı kapatıp kilitlediğinde yanında adım atarak taşlı yola doğru ilerledim.

"Restoranda yemeyeceğiz."

"Neden?"

Cevap vermeden elimi tuttu. Evin önünden uzaklaşırken onun gibi konuşmadan yürüdüm. Sürekli yüzüne bakıyordum, normalde böyle bir durumda bana bakıp tebessüm etmesi lazımdı. Bakışlarımı

yüzünden çekip alt dudağımı ısırdım. "Alınmadım demiştin," dedim, fısıldayarak. Elimin üzerini başparmağıyla okşayıp "Alınmadım," dedi. "Çocuk değiliz biz, neden alınayım? Kafanda kurma, yemeğimizi yiyip hemen odamıza dönelim uyumak istiyorum."

"Neden buz gibi konuşuyorsun o zaman?"

Başını iki yana sallayıp, "Sana öyle geliyor," dedi. "Sadece yorgun olduğum için ses tonum canlı gelmiyor sana."

"Öyle olsun," diyerek kumların üzerine kurulmuş olan dekora doğru ilerledim. Beyaz ince tahtanın üzerine kurulan masa ve iki sandalyeye bakarken elini belime yerleştiren Baran tahtanın üzerinde kaymamam için yürümeme yardımcı oldu. Dişleri arasından, "Daha incesi yok muydu?" diyerek söylenirken başımı yüzüne çevirdim. Sandalyeyi çekip oturmama yardımcı oldu. Kendi yerine geçmeden alnıma dudaklarını bastırdı. Bu temas biraz olsun yüreğimi rahatlattı. Soğuk hali üzüyordu beni.

"Burada sadece ikimiz olduğuna göre sen ayarladın sanırım?"

Beyaz kâsenin içinde bulunan tavuk yemeğini tabağıma koydu. Üst dudağı kıvrılacağı an kendini hızla toparlayıp, "Öyle oldu," dedi düz sesiyle. Masanın altından bacağına hafif vurup, "Bir de alınmamış," dedim ses tonumu ince tutmaya çalışarak.

"Tavuk çok lezzetli. Soğumadan yemelisin."

Çatalı elime alıp, "Yiyelim," dedim, umursamaz bir halde. Tavuk parçasını ağzıma aldığımda damağımda bıraktığı tat gerçekten çok güzeldi. Onunla farklı tatlar denemek şu dönemde yaptığım en güzel aktiviteydi. Ağzıma götürdüğüm her çatalda bakışlarım yüzünü buldu. Gözleri gözlerim hariç her yerde geziyordu. Masanın altından bacağına çaktırmadan dokundum bir kere bile dönüp bakmayınca onunla ilgilenmeyi bırakıp yemeğimi yemeye devam ettim.

Konuşmadan yemeklerimizi bitirdik. Çalışanlar masanın üzerini toplarken "Kalkmayacak mıyız?" dedim. "Uykum var diyordun?" Elini ensesine götürüp ovuşturdu. Bakışları yine gözlerim hariç her yerde dolaşınca kaşlarım ister istemez çatıldı. "Garip davranıyorsun, bir sorun olmadığına emin misin?" Bakışlarını hızla gözlerime çevi-

rip, "Sorun yok," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Hayatımızda bundan sonra sorun olmayacak."

"Sorun yoksa neden durgun duruyorsun?"

"Ben romantik bir adam olamıyorum." Pantolonunun cebinden beyaz kadife kutuyu çıkarıp sandalyesini geri itti. Dudaklarım iki yana kıvrılırken yanaklarımın üzerine konan tatlı sıcaklık içimi gıdıkladı.

"Hayalimde romantik bir teklif vardı, iş buraya gelince düşüncelerimin hepsi kafamdan uçtu. O yüzden bu kaba adamın kusuruna bakma olur mu?"

Göz kırpıp dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Buna gerek yok," dedim. Sırıtmaktan dudaklarımı kapatamıyordum.

"Buna gerek var. Önünde eğileceğim tek kadın sensin."

Parmaklarım sıcacık yanağının üzerinde gezerken diliyle dudaklarını ıslatıp kutunun kapağını açtı.

"Aslında biz seninle hayata bir adım attık biliyorsun, yüzük, evlilik, formalite. Sen bedenen, ruhen yanımda olduğun sürece bir olmak için bir adım attık seninle. Bu beraberlikte aramıza küçük bir adam katılmak için geliyor. Ben yirmi dokuz yıl sonra yeni bir soyadıyla dünyaya geldim. Baran Turan Acar olarak tek başımayım bu dünyada. İstiyorum ki oğlumla birlikte beni bu dünyada yalnız bırakmayın. Avşin Acar, Yaman Acar olarak benim ailem olun. Gönlüm gibi bağıra bağıra sormak istiyorum Avşin, benimle evlenir misin? Soyadı mı alır mısın? Ailem olur musun?"

Parmaklarım yanağından dudağının üzerine geldiğinde parmağımın ucunu öptü.

"Sen nasıl yalnızsan ben de yalnızım. Dediğin gibi imzanın bir önemi yok, bizi aile kategorisine koyacak olan o soyadı seve seve alırım. Birlikte bir ömür aynı çatı altında sonsuza kadar yaşarım seninle."

Elimi tutup avcumun içini koklayarak öptü. Başını geri çektiğinde gözlerimin içine bakarak yüzüğü parmağıma taktı. Bir süre gözlerini parmağımın üzerinden çekmedi. Başparmağı yüzüğün üzerinde usulca dolaştı, dudakları ara sıra tenime değdi.

"Türkiye'ye döner dönmez nikâh işlemlerimiz hazır olacak. Tıpkı evimiz ve iş yerimizin hazır olacağı gibi."

"Birlikte hazırlamayacak mıydık?"

Sandalyeyi yanıma çekip oturdu. "Doğum için hazırlık yapmamız gerekiyor, son aylara yaklaşıyorsun. Geceleri rahat uyumuyorsun, gündüzleri belinin ağrısından oturamıyorsun. Bebeğimiz seni yoruyorken bir de eşya, ev, dükkânla uğraşmanı istemedim. Eşyalar senin istediğin eşyalar olacak, geçen akşam seçtiklerin. İş yerlerimiz yan yana olacak, sen kendini ne zaman rahat hissedersen o zaman işinin başına geçeceksin. Zeliha bir süre yanında kalır."

"Annen ben senin yanında dururum diyordu."

Sıkıntıyla iç çekip annesini düşündü. "Annemin yanımızda olması rahatsız etmiyor, o adam annem ne zaman bize gelse eminim o da gelecek. Torunumu benden uzaklaştıramaz diyormuş kardeşime."

Gerginliği azalsın diye omuzlarına masaj yapıp, "Sıkma kendini," dedim. "Annen istediği gibi bize gelebilir, kadın yıllardır sana hasret. Torununun yanında olmasından rahatsız olmam, ama baban için çekiniyorum. Oğlumun aklını karıştırır mı bilmiyorum."

"Buna cesaret edemez. Benimle uğraştı karşılığını sert bir şekilde aldı biliyorsun. Pişmanım deyip duruyor. Onların bizim için ayarladığı evde kalmayacağız zaten. Oğlumuz büyüdüğünde dedesiyle babaannesinin yanına gitmek isterse gider. Dediğin gibi bu yolda en az benim kadar annem de yoruldu. Onu üzmek istemiyorum."

Ellerimi ensesinde birleştirip, "Biz güzel bir aile olacağız," dedim fısıldayarak. "Oğlumuza iyi bir anne, baba olacağız."

Başını aşağı yukarı salladı. "İkimiz de sağlıklı çocukluk geçirmedik. Mutlu ailelerin içinde yaşayan çocuklar gibi sokağa çıktığımızda kahkahalar eşliğinde koşup eğlenmedik. Hep içimizde yara vardı. İkimiz de bunun farkında olduğumuz için oğlumuza sağlıklı bir hayat vermek için olabildiğince mutlu olacağız. Yalandan değil, gerçek bir aile olup hep o kıskandığımız ailelerin hayatını yaşayacağız."

Boynuna sımsıkı sarıldım. "En çokta onu seninle okula götürmeyi istiyorum. Babam bir kere bile beni okula götürmedi. Bu yıllar-

dır içimde ukde olarak kaldı. İşimiz olsa da, vaktimiz olmasa da onu asla okula tek göndermeyelim."

"Söz veriyorum göndermeyeceğiz. Bu saatten sonra sizin mutluluğunuz için çabalayacağım."

"Sadece bizim değil, kendi mutluluğun içinde. Omuzlarındaki yükü at Baran, sen yeniden doğdun geçmişini unut."

Ellerimden tutarak ayağa kaldırdı beni. Saçlarımı parmaklarıyla tarayıp dudağımın üzerine dudaklarını bastırdı. Onu öpmek için dudaklarımı araladığım an gökyüzünde patlayan hava fişekler bir an irkilmemi sağladı. Bunu hissetmiş olacak ki belimi okşayıp başını geri çekti.

"Tıpkı senin gibi çok güzeller değil mi? Her yere ışık saçıyorlar."

Başımı geriye doğru atıp patlayan hava fişekleri izledim. Söylediği gibi çok güzellerdi. Boynuma dudaklarını bastırdığında ellerimi omuzlarına götürdüm.

"Karanlık gecemi aydınlığa kavuşturan sensin, gözlerimdeki yaşların durmasını sağlayan sensin. Gergin duran dudaklarıma gülmeyi öğreten sensin. Mucizem sensin canım Baran'ım."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Farklı bir dünyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Son zamanlarda ciğerlerime çektiğim temiz hava ruhumu rahatlatıyordu. Bu zamana kadar yaşadığım sıkıntılarımı son bir ayda unutmuştum. Sanki o acıları yaşamamışım gibi hayatıma normal bir şekilde devam ediyordum. Bir ay boyunca Baran'la baş başa Tayland'da geçirdiğimiz her an bizim için özeldi. Unutamayacağım güzel anlar yaşattı bize, mutlu olmam için çabalayan bir adamla beraberdim. Ve bu beraberlikte aklıma asla annem ya da babam gelmedi. Normalde onları düşündüğüm zaman üzülürdüm, şimdi ise benim için yabancılarmış gibi hiçbir şey hissetmiyorum. İnsan annesinin sesini özlemez mi? Ben bir kere bile özlemedim. Babam hapiste olduğu için neredeyse sevinçten kahkaha atacak boyuta geliyordum aklıma geldiklerinde.

Garip, aileme karşı bütün duygularımı kör etmişim. Onlar benim için yabancıdan ibaret olmuşlar.

"İyi misin?"

Yanımda oturan adamın gözlerinin içine bakıp, "İyiyim," dedim. Gergin duran dudakları tebessüm ettiğinde, kucağımda duran elimi tutup dudaklarına yaklaştırdı. Gözlerini yoldan çekmeden sıcak du-

daklarını avcumun içine dokundurduğunda başımı koltuğa yasladım.

"Heyecanlı mısın, bundan sonra beraber yaşayacağımız evimize gidiyoruz."

"Evet, oğlumun odasını görmek için sabırsızlanıyorum. Onu büyüteceğimiz evin içini görmek için can atıyorum."

"Ben de."

Böyle hisleri daha önce hissetmediğim için kalbimin heyecanı dilime vuruyordu. Bazen saatlerce konuştuğum anlar oluyordu, yorulmak nedir bilmeyen çenem hiç susmuyordu. Sükûnetle beni dinleyen Baran tek kelime etmeden yüzündeki gülümsemeyle sanki dudaklarımın arasından hikâye dinler gibi dinliyordu. Seni sıkıyor muyum gibi sorular sormuyorum. Biliyorum ki saatlerce konuşsam sıkılmadan beni dinler. Tıpkı benim onu dinleyeceğim gibi.

Geniş cadde de arabayı dikkatli bir şekilde kullanırken gözlerini ne kadar yoldan çekmese de bakışlarını çoğunlukla bana çeviriyordu. "Önüne bak," diyerek mırıldandım. Tebessüm edip omuzlarını usulca kaldırıp indirdi. Yanağına doğru kıvrılan dudağının üzerinde parmağımı gezdirip, "Annenin yanına gidecek miyiz?" dedim sakin sesimle. "Kadın seninle vakit geçirmek ister, sonuçta yıllardır görmedi."

"Bir ara giderim yanına. O adamı görmek istemiyorum bir süre daha."

Onu sıkıştırmamak adına başımı sallayıp gözlerimi ön cama çevirdim. Akıp giden yolu izlerken tek kelime etmedim. Düşüncelerinde bu sefer onu yalnız bırakıp kendi kararını kendisi versin istedim.

"Annen Erhan'ı arayıp duruyormuş." Kaşlarımı kaldırıp, "Neden?" dedim. "Ben hiç arayıp sormuyor sanıyordum." Parmaklarını alnına bastırıp oturuşunu dikleştirdi. "Avşin yanıma gelsin diyormuş. O it mahalleye tekrar gelmiş utanmadan annene kızınızla evlenirim söyleyin kendini yalnız hissetmesin diyormuş. Baran mezardan çıkıp ağzımı burnumu kırsın diyor açıkçası."

Gerginlikten direksiyonu sıkan elinin üzerine elimi koydum.

"Onun veya bir başkasının ne düşündüğü umurumda değil. Annem hamile olduğumu öğrenirse emin ol beni yanında görmek iste-

mez. Akın olacak adam da hayal kurup dursun. Asla onunla bir daha karşı karşıya gelmeyi düşünmüyorum. Benim hayatım bundan sonra burası."

Başını sağa sola yatırıp dişlerinin arasından kısık sesle küfürler etmeye başlayınca gülmeye başladım. Araştırmalarına göre anne karnındaki bebek anne babanın sesini duyuyordu. Bunu öğrendiği günden beri asla küfür etmiyor, elinden geldiğince ses tonunu kısık tutmaya çalışıyordu.

"Gerildin. Tabii küfür edemediğin için kasların geriliyor. Sıkma kendini hayatım rahat ol."

"Oğlumuzun yanında küfür mü edeyim? Çocuğu terbiyeli yetiştirmemiz için konuşmalarıma dikkat etmem gerekiyor. Ağzımın ayarı yok biliyorsun, doğuma kadar bu halime alışmam lazım."

"Alışırsın," diyerek gülmemi durdurdum. Bu halim onu daha çok harlamış olacak ki arabanın camını açıp nefesini içeri giren rüzgâra karşı bıraktı.

"Hava soğuk, camı kapatır mısın?"

Tek parmağıyla düğmeye basıp camın kapanmasını sağladı. "Azıcık aralık olsun, bu seferde sıcaktan bunaldım." Gözlerini yoldan çekmeden tekrar düğmeye bastığında cam aşağı doğru kaydı. "Ay, sen en iyisi kapat, üşüdüm ben."

"Seni arkaya yatırıp ısıtmamı ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp, "Sadece şaka yapıyordum," dedim alt dudağımı ısırırken.

"Şaka yapmıyorsun, kudurmuş adamı daha fazla kudurtmaya çalışıyorsun."

"Ben yapmam öyle şeyler, sen kudurmaya yer arıyorsun."

"Tabii," diyerek elini direksiyona hafif vurduğunda dudaklarımı birbirine bastırıp üzerine daha fazla gitmeme kararı aldım. Bu öfkeyle İstanbul'a gider Akın'ı komalık ederdi. Doğuma az kalmış şimdi bebeğimin babasını hapse sokmaya gerek yoktu.

Bir süre daha gittikten sonra araba dar bir sokağa girdiğinde

gözlerimi evlerin üzerinde gezdirdim. Genelde iki katlı olan evlerin önünde meyve ağaçları vardı. Bizim evimizin önünde de var mıdır acaba. Beyaz iki katlı evin önünde arabayı durdurduğunda, "Burası mı?" dedim dilime vuran heyecanla.

Başını onaylamak adına sallayıp, "Burası," dedi. Göz bebeklerinin içi parlıyordu. Normalde fazla gülümseyen bir adam olmamasına rağmen Giresun'a geldiğimizden beri gülümsüyordu. Ondan bana bulaşan tebessümü silmeden, "Hadi evimize gidelim," dedim.

Arabadan inip bahçenin içine girdiğimizde heyecandan nereye gideceğimi bilemedim. Hayatımızı geçireceğimiz ev gözlerimin önündeydi, burada bir gün bile vakit geçirmememe rağmen sanki her yerde elimin izi varmış hissi yaşatıyordu. Sanırım bu Baran'ın benimle hayallerimi konuşmasından kaynaklanıyordu. Bembeyaz iki katlı evde oturmak istiyorum dediğim için şu an karşımda hayallerimdeki ev vardı.

Bakışlarımı beni izleyen adamın yüzüne çevirdim. "Teşekkür ederim, birebir aynı evi ayarlayacağını düşünmedim inanır mısın?"

Elini yanağıma bastırıp başını yüzüme yaklaştırdı. Sıcacık dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdığında evin kapısının açılmasıyla kendimi hızla geri çektim. Dişleri arasından homurdanıp bedenini kapıya çevirdi.

"Hoş geldiniz ev sahipleri."

Neşeli sesiyle konuşan Zeliha'ya, "Hoş bulduk," dedim. İki basamağı inip kollarını boynuma doladığında ona sımsıkı sarıldım.

"Özledim seni, bundan sonra senden ayrı durmak istemiyorum Avşin. Sizinle yaşamaya karar verdik Erhan'la. Evinizin altı odası var."

Gözlerimi büyütüp, "Şaka?" dedim.

"Valla ciddiyim. Üç oda üst katta üç oda alt katta var. Baran futbol takımı kuracak galiba bu kadar büyük ev ayarladığına göre."

"Çok ayıp," diyerek koluna hafif vurduğumda yanıma gelen Erhan abime sarıldım. "Gitmediğiniz için çok mutlu oldum. Eğer gitseydiniz üzülürdüm."

"Ne gitmesi kız bundan sonra burada yaşayacağız diyorum size. Erhan Baran'la iş yapar ben de seninle."

Ciddiydiler. Erhan abi parlayan gözlerimi görmüş olacak ki, "Bunları sonra konuşuruz," dedi. "Sen şimdi Baran'la evini gez." Gözlerimi evime çevirdiğimde küçük bir çocuk gibi eve doğru hızlı bir adım attım. Benim evimdi, Baran'la bize ait bir evdi burası. Bu zamana kadar huzurla başımı soktuğum bir evim olmamıştı. Mutlu mesut yaşayacağımız, güzel günlerimize şahit olacak bir evim vardı artık.

Kapıyı içeriye doğru iten Baran içeri geçmem için kenara çekildi. İçimden besmelemi çekip sağ ayağımla eve giriş yaptım. Daha girer girmez gözüme çarpan küçük bir hol, üst kata çıkan ahşap merdivenlerdi. Her şeyin kahverengi olması gerekiyordu ama değildi. Baran rahat nefes alayım diye duvar dâhil her yerin beyaz olmasını istemiş. Parlayan krem rengi parkelere basmamak adına ayakkabılarımı çıkarmak istedim. Bu istediğimi fark eden Baran yere eğilip ayakkabılarımı çıkarmamı sağladı. Doğrulduğunda kendi ayakkabılarını çıkarıp parmaklarımızı birbirine doladı.

"Sen daha önce geldin mi buraya?"

"Hayır, Erhan bana evin fotoğraflarını çekip gönderdi."

"Telefonun o kadar elimdeydi nasıl görmem?"

"Söylemesi ayıptır sevgilin eskiden istihbaratçıydı. Var bir bildiği."

"Desene bundan sonra daha çok dikkatli olmam gerekecek. Sevgilim benden gizli işler çevirmesin."

"Hiç yapmam öyle şeyler."

"He he," diyerek ilk önce mutfağa giriş yaptık. Beş kişilik bir ailenin rahatlıkla sığabileceği bir mutfaktı. Cam yere kadar uzandığı için bahçe gözler önündeydi. Yavaş adımlarla pencerenin önüne ilerleyip tülü araladım. Zeliha'yı öpmek için yüzüne eğilen Erhan abiyi görünce gözlerim kocaman oldu. "Aha," diyen Baran camı aralayacakken onu zorla geri itip, "Yapma," dedim.

"Niye ya, az önce seni öpmeme izin vermedi onlar."

"Biz seninle çok öpüştük, bu onların ilk öpücüğü olabilir."

"Saf sevgilim benim. Bir aydır bu evin içinde tekler sence ilk öpücükleri midir?"

Başına vurup, "Sensin saf," dedim. "Ağzına bir tane çakacağım o zaman safı göreceksin."

"Ağzıma dudaklarınla çakabilirsin sevgilim."

Arkamı dönüp yürüdüm. Tülü araladığını fark ettiğimde, "Baran," diye bağırdım.

"Aman be," diyerek söylense de peşimden geldi. Alt katta bulunan bütün odaları gezip en çok merak ettiğim oğlumun odasına doğru üst kata çıktık. Alt kat gibi küçük bir holün ardından uzun bir koridor karşıladı bizi. Duvarda bulunan fotoğraflarımızı eminim Zeliha tek tek kendi asmıştır. Canım arkadaşım.

Koridorun sonunda bulunan karşılıklı odalardan birisinin kapısını açtı, Baran. Bizim odamızdı, aşağıda olduğu gibi burası da beyaz mobilyalarla kaplıydı.

"İçeri girelim mi? Oğlumun odasını görmek istiyorum."

Başını sallayıp diğer odanın kapısını açtığında göz bebeklerimin büyüdüğüne yemin edebilirim. Oğlumun odası babasının hazırladığı gibi karşımızdaydı. Bir tane bile eksik yoktu, tıpkı diğer evdeki gibi her şey aynı yerdeydi. Gözlerim dolmuş vaziyette beşiğinin üzerinde elimi gezdirdim.

"Bu beşiğin içinde olduğunu hayal etmek çok güzel hissettiriyor, Baran."

"Yakın bir zamanda burada olacak."

Kollarımı boynuna dolayıp, "Sabırsızım," dedim kahkahama karışan sesimle. "Fazla mı mutluyum? Bir şey olmaz değil mi?"

"Ev yansa umursama. Sen, oğlum iyi olun gerisini boş ver."

"Sen de iyi ol Baran Bey. Babamız yanımızda olmazsa pek mutlu olduğumuz söylenemez."

"Sizi bırakmak gibi bir niyetim yok. Hele şu aslanımın yüzünü

görmeden göçüp gitmek yok. Onu kollarımın arasına alıp sımsıkı sarayım başka hiçbir şeyde gözüm kalmaz."

Oğlum çok şanslı bir çocuk olacaktı. Babam beni kollarının arasına bir kere bile almamıştı ama oğlumu babası kollarının arasından indirmeyecekti. Bir çocuk için en güzel şey babasının sevgisiydi.

Canım oğlum, babanın güzel kalbini hissediyorsun, değil mi? Seni çok seviyor.

Evi gezdikten sonra salona indiğimizde yan yana oturduk. Zeliha'yla Erhan abi hâlâ eve girmemişlerdi. Onların yokluğunu fırsat bilen Baran her zaman olduğu gibi saçlarımı öpüyor, ara sıra örüp tekrar bozuyordu. O saçlarımla oynadıkça gözlerim kapanıyordu.

Başım omzunda ağaç dallarının cama vuran seslerini dinledim. Konuşmak istiyordum, aklımdan geçen her şeyi Baran'la paylaşmak istiyordum ama susuyordum. Konuşursam büyü bozulacak gibiydi. Bunun olmasını istemediğim için dudaklarımı bile aralamadım.

Bir süre birbirimize sarılarak oturduktan sonra odanın kapısının açılmasıyla başımı omzundan çektim. Erhan abim, "Ailen geldi," dediğinde Baran'ın bedeni gerildi. Onlarla şimdi görüşmeye hazır hissetmiyordu anladığım kadarıyla. Belimde olan kolunu geri çekip ellerini dizlerinin üzerine koydu. Başı önde sıkıntıyla nefesini alıp verdi. Karmaşık iç dünyası anladığım kadarıyla çıkmaza sokuyordu onu. Destek olmak adına elini tuttum.

"Yıllardır oğluna hasret olan bir kadın var. En son sekiz yaşında gördüğü abisini görmek için çıldıran bir kardeş var. Bak, kardeşinle konuşmadım ama onun sana olan özlemini acım olmasına rağmen gözlerinden okudum. Ve şu an senin onlara karşı özlem duyduğunu da görüyorum. Silkelen ve o cesareti tekrar omuzlarının üzerine al. Ailen seni bekliyor."

Başını aşağı yukarı salladı. Erhan abi kapıyı tamamen açtığında içeri ilk önce annesi girdi, ardından kız kardeşi. İkisinin gözleri ve dudakları ağlamaktan kırmızı olmuştu. Kız kardeşi doğum yapmak üzere olduğu için sürekli öne doğru eğiliyordu. Büyük bir ihtimal san-

cısı vardı. Boğuk sesiyle, "Abi?" dediğinde Baran elini yumruk yaptı. Başı hâlâ yerdeydi, ikisine bakmadığı için iki kadın ayakta zor duruyorlardı.

"Bizi özlemedin mi abi? Biz seni çok özledik."

Başını ağır ağır kaldırıp ilk önce kız kardeşinin yüzüne baktı. Gözleri onun üzerinde gezdikten sonra annesinin gözlerini buldu. O an iki gözünden birer damla yaş düştü. Güçlü duran omuzları öne doğru eğildi. Sanki gücünü kaybediyordu onları gördükçe. Ellerini dizlerine bastırarak ayağa kalktığında hâlâ olduğu yerde duran annesine bir adım attı.

"Hiç değişmemişsin anne, kokun bile aynı." Derin nefes alıp, "Tıpkı ilk günkü gibi," dedi bir adım daha atarak. Geri geri sendeleyen annesini kollarından tutup kendine çekti. Kınalı saçlarına öpücüğünü kondurup kokusunu yakından almak ister gibi derin derin soludu.

"Sen çok değişmişsin. Yorgunluk çökmüş üzerine oğlum, gözlerinin ışığı sönmüş, gencecik yaşında kader yüklemişler sırtına."

"Kimin yıktığını biliyorsun, özür dilerim oğlunu senden aldım. Hayalini kurduğun kahvaltıyı seninle kapının önünde yapamayacağım. Oğlum geldi diyerek seni gururlandıramadım. Özür dilerim anne, kocan öyle bir kader yükledi ki üzerime oğlun acıdan yaşlanmış hissediyor. Yapmadığım bir şeyin vicdan azabını çektirdi, bu olanları yapmak zorundaydım."

Sırtına elini vuran annesi, "Konuşma," böyle dedi gözünden akan yaşa rağmen dinç sesiyle. "O senin baban, yıllardır ülkesi için savaşmış bir adam. Her ne kadar duygusuz gözükse de seni çok seviyor."

Annesinin başını öpüp, "Öyledir," dedi ifadesiz sesiyle. Geri çekilip kız kardeşine sarıldı. Onun gibi kehribar renge sahip olan gözlerinin içine uzun uzun bakıp parmaklarını kardeşinin pürüzsüz yanağında gezdirdi.

"Eşinden sürekli senin hakkında bilgi alıyordum. Ara sıra videolarını izletiyor, bana gönderdiğin mesajları sanki yanımdaymışsın gibi okuyordum. Benim güzel kardeşim, büyüyüp gencecik kadın ol-

muşsun. Seni bıraktığımda sekiz yaşındaydın şimdi karnın burnunda bebeğini kucağına almayı bekliyorsun. O adam geçen yıllarımızın hesabını bize nasıl verecek?"

"Bilmiyorum, şu an buradasın ya geçmiş benim için önemli değil. Ağabeyimle yapamadıklarımı yapacağım, yıllardır senin hayalini kurarak bu günlere geldim. Alpaslan senden haber getirmeseydi dayanamayıp yanına bile gelebilirdim."

Kardeşinin kısa kumral saçlarını karıştırıp alnını öptü. Kardeşi her konuştuğunda adem elması aşağı inip yukarı çıkıyordu. Kız kardeşinin sözleri büyük bir ihtimal boğazını düğüm düğüm ediyordu.

"Ayakta durma gel otur. Anne sen de otur."

Onlar yan yana otursun diye koltuktan kalktım. Tekli koltuğa geçerken gözleriyle tebessüm eden Baran dudaklarını kıpırdatarak, "Seni seviyorum," dedi. Tebessüm edip tekli koltuğa oturdum.

"Bundan sonra ne olacak oğlum?"

"Olacak olan belli," diyen kalın sesli adam salona giriş yaptığında elimi göbeğimin üzerine koyup endişeye bürünen gözlerimi Baran'ın yüzüne çevirdim. Kapıdan giren adamı mezarın başında da görmüştüm. Baran parmaklarını avuçlarının arasına alıp sıkarken titreyen gözbebeklerimi üzerinden çekemiyordum. Her an babasına saldıracak gibi bir hali vardı. Onun burada olmasından fazlasıyla rahatsızdı.

"Seni görmek istemiyorum. Ne dedim ben sana, mümkün olduğunca aynı ortamlarda bulunmayalım."

Umursamaz bir halde tekli koltuğa oturan adam çenesini sıvazlayıp gözlerini göbeğime çevirdi. Sanki bebeğimi içimden alacakmış gibi kollarımı karnıma doladığım da gülümsedi.

"Gözlerini onun üzerinden çek. Ve benim olduğum yerde bir saniye bile durma."

"Babanla düzgün konuş oğlum."

Gözlerim büyürken yerinden kalkan Baran, "Artık benim babam," değil diye bağırdı. "Bu adamın yaptıklarını göz ardı etmeyeceğim, hırsı yüzünden benim hayatımla oynadı. Onun yüzünden oğlu-

mun doğumunu göremeyecektim, bu kız bana kırgın olacaktı hep."

"Ama değil," dedi koltuktan öne doğru kayan babası. "Her şeyi anlatmışsın sevgiline, çocukluk yapmayı bırak al kızı evimize gidelim. Komşular seni manevi çocuğum bilecek. Senin için yaptırdığımız evde kızla yaşarsın. En yakın zamanda nikâh işlemlerini de yaptırın, doğuma az kalmış olmaz böyle."

Sinirden kahkaha atıp, "Sana ne," diye bağırdı gür sesiyle. Annesiyle kız kardeşi irkilirken onun bu haline alışık olduğum için tepki vermedim. Yaşıyordu ya isterse yıkıp döksün sesimi çıkarmam.

"Benim hayatıma bundan sonra karışmayacaksın. Yıllardır memleketime hasret olduğum için burada yaşamaya karar verdim. Eğer ki sen benim hayatıma karışmaya devam edersen ailemi alıp ortadan kaybolurum. Burada tek başına kalırsın o zaman görürsün insanların hayatlarına karışılmayacağını."

Onun gibi sinirlenen babası ayağa kalkıp, "Asla torunumu benden uzaklaştıramazsın," dedi.

"Çocuğumdan uzak dur. Bana yaptıklarını asla ona yapmana izin vermem. Ben senin için öldüm, soyadını bile taşımıyorum. Benim ailemden uzak duracaksın"

Gömleğinin düğmelerini açan adam, "Sen benim oğlumsun," dediğinde dizlerinin üzerine düştü. Yüzü kızarmaya başladığında oturduğum yerden kalktım. Baran babasına müdahale ederken, "Baba?" diye bağıran kız kardeşi her an doğum yapacak gibi avazı çıktığı kadar çığlık atıyordu. Annesi, kızı ve kocası arasında mekik dokurken geri geri gidip korkuyla bakan Zeliha'ya sığındım.

Baran babasına kalp masajı yaparken Erhan abi ambulansı aradı. Olaylar o kadar hızlı gelişiyordu ki gözlerim kriz geçiren insanların üzerinde gidip geliyordu. Herkes yerde yatan adamın ölmesinden endişelenirken ben ona kalp masajı yapan Baran'ın vicdan azabı çekmesinden endişe duyuyordum. Başkalarının acıları yüzünden bu adam daha ne kadar kahrolacaktı emin olamıyorum. Hayat onun üzerine oynuyordu, düşüp bir daha kalkamamasından deli gibi korkuyordum.

Zeliha'yla hole çıktığımızda görevliler eve geldiler. Yerde yatan

adama müdahale edip onu götürmek için salondan çıkarken peşlerinden giden Baran dışarı çıkmadan arkasını döndü.

"Geleceğim, Erhan'la bekleyin burada."

Başımı salladım. O dışarı çıkınca ailesi de peşinden gitti. Evde sadece Erhan abi, Zeliha, ben kalmıştım.

"Umarım ölür," diyen Zeliha salona girdi.

"Öyle deme," diyen Erhan abi elimden tutarak salona getirdi beni.

"Adamın yaptıklarını görmüyor musunuz? Duygusuz, gamsız bir adam o. Ailesini ne hale getirmiş. Kendi egosu yüzünden küçücük bir çocuğu ailesinden koparmış. Bak Avşin, sen sen ol oğlunu bu adamın eline bırakma. Bunların Alpaslan dedikleri damat kim biliyor musun Baran'ın en yakın koruması Abbas. Bütün aileyi MİT'e sokmuş herif, senin oğlunu da sokabilir."

Artık şaşırmadığım için, "Hadi ya," dedim sakin sesimle. "Baran öldü dediler biliyorsun değil mi? Ben onu gömdüm, o yüzden ne derlerse desinler artık şaşırmam. Abbas abim dese doğrudur derim."

Kahkaha atan Zeliha'nın koluna dokunan Erhan abi, "Sessiz olun," dedi gözleriyle dışarıyı göstererek. "Az önce hasta çıktı bu evden, sesin dışarı çıkarsa ayıp olur." Boğazını temizlemek adına öksüren Zeliha, "Bana ne," dedi umursamaz halde. "Çok tuhaflar, sen bunların içinde nasıl yapacaksın bilmiyorum."

"Baran'la yaşayacağım için bu aileyle iç içe olacağımı düşünmüyorum. Sizler de yanımızda olursunuz."

Sorumluklarımız fazla olacağı için kendi hayatımıza bakacaktık. Zaten gündüz çalışacağımız için birbirimize ayıracağımız vakit bile sadece akşamları olacaktı. Ebetteki annesiyle ya da kız kardeşiyle istediği kadar görüşebilirdi. Sonuçta ailesini atamaz ki, atmak istese bile buna ben izin vermezdim. Babasına olan kızgınlığını annesiyle kız kardeşinden çıkaramazdı.

"Siz Baran'ı nerede gördünüz? En son hatırladığım mezarın başında onun sesini duymam."

"Bayıldın, Abbas'la Erhan seni arabaya koyunca apar topar mezarlıktan uzaklaştırdık. Yol üzerinde araba durduğunda içeri Baran bindi. O an küçük dilimi yutacağıma yemin edebilirim Avşin. Erhan'la birlikte nasıl ya nasıl ya diyerek uyandığın eve geldik. Seni odaya aldığımızda Abbas doktor çağırdı, o an sustuk ama doktor gelip seni muayene edip gittikten sonra her şeyi öğrendik. Abbas yani gerçek adı Alpaslan, Baran hakkında aileye haber getiriyormuş, gelip gittikçe bunun kız kardeşini görmüş ve âşık olmuş. Geçen sene evlenmişler."

"Eee," diyerek Zeliha'ya yaklaştığımda, "Yok artık," diyen Erhan abi oturduğu yerden kalktı.

"Dedikodu mu yapacaksınız? Adamın durumunu merak etmiyor musunuz?"

"Etmiyoruz."

Başını aşağı yukarı sallayıp, "Ben yiyecek bir şeyler hazırlayacağım," dedi. "Siz dedikodunuzu rahat rahat yapın." Arkasını dönüp salondan çıktığında oturduğu yerden kalkan Zeliha kapıyı kapatıp tekrar yerine oturdu.

"Sen nasılsın Zeliha? Uzun zamandır konuşamadık. Baran'la apar topar Tayland'a gidince seni bile göremedim."

Elini göbeğimin üzerine getirip hafifçe dolaştırdı.

"Toparlanmaya çalışıyorum, unutmuyorum ama yaşıyorum. Acım hiç azalmıyor ama gülüyorum. Yaşayamam diyordum yaşıyorum."

"Dayın ve teyzenin yanına gittin mi?"

"Gittim. Bizimle kalmaya devam edebilirsin dediler, kimse sana kötü söz söyleyemez dediler, kalmadım. O adamı görmemek adına bir daha gelmeyeceğimi söyledim. Her ne kadar Akın ve ailesi mahalleden gitmiş olsalar da onu hatırlatan her şeyden uzak duracağım."

Dik oturup, "Öyle yap," dedim. "Ailesi için üzüldüm ama onun için zerre üzülmedim. Sana yaşattıklarının bin katını yaşasın umurumda olmaz. O ne yaşıyorsa hak ediyor. Bu arada mahalleye geri gelmiş, uzak durman iyi olur."

"Haklısın," dediğinde gözlerinde acı bir bakış aradım. Yoktu, ekseriden ondan bahsettiğimizde gözleri doluyordu. Kendini sıktığı için çenesi seğiriyordu. Şimdi ise hiçbir şey hissetmiyordu. Bu hali çok güzeldi.

"Erhan abinin duygularının farkındasın gördüğüm kadarıyla. Bu konu hakkında seninle konuşmayacağım sadece şunu söylemek istiyorum. Nasıl mutlu oluyorsan öyle yaşa. Seni üzen insanların yanında durma, senin gülümsemen için çabalayan insanların yanında kal."

"Öyle yapıyorum. Aylar sonra yüzümü güldüren adamı geride bırakıp gitmek istemiyorum. Doğru yanlışı bir kere bile düşünmüyorum. Onun yanında kalmak istiyorum kalıyorum. Gerisi önemli değil."

"Sizin için hayırlısı olsun."

Gözüm duvarda duran saate iliştiğinde sıkıntıyla ayağa kalkıp odanın içinde yürüdüm. "Abi biz de gidelim mi hastaneye? Baran tek kaldı."

"Kendini iyi hissediyorsan gidelim. Adam hâlâ ameliyattaymış."

Burada durarak Baran'a destek olamazdım. O şimdi ne kadar güçlü durmaya çalışsa da içten içe üzülüyordur. Üzgün halini de göstermemek adına kendini sıkıyordur eminim. Şu an yanında olmama her şeyden çok ihtiyacı var.

"Ben de geleyim," diyen Zeliha gönülsüz hareket edince, "İstersen kal," dedim.

"Biraz hava alırım, yoksa o adamı merak etmiyorum."

Başımı iki yana sallayıp evden çıktım. Akşam olunca hepten soğuyan hava tenimi titretirken kollarımı göğsümün üzerinde dolayıp evin önüne gelen taksiye bindim. Yanıma oturan Zeliha kapıyı kapadıktan sonra Erhan abi ön kısma oturdu. Yüzünde yorgun bir ifade vardı buna rağmen şoföre hastanenin adını dinç bir halde söyleyip geri yaslandı. Araba hareket edince geriye yaslanıp camdan dışarıyı izledim. Sanırım kaldığımız yer şehir merkezinin en işlek yeriydi. Trafik vardı, sahil kenarında da insanlar yürüyordu. Kimsenin soğuğu

umursadığı yoktu.

Burada yeni bir hayatımız olacaktı. Çok sevdiğim İstanbul'da istediğim gibi bir hayat yaşayamadığım için umarım burada hayallerimi gerçekleştirebilirdim. Büyük bedeller ödeyerek buraya gelmiştik, bu bedellerin karşılığını bir daha zorluk çekmeden alırdık umarım.

Taksi hastanenin önüne geldiğinde kapıyı açıp dikkat ederek aşağı indim. Göbeğim yüzünden bu kolay işlemi bile artık zorla yapıyordum

"Nasıl hissediyorsun?"

Koluma kolunu dolayan Zeliha'ya tebessüm edip, "İyiyim," dedim. Kaşlarını kaldırdığında kısık sesle kahkaha atıp, "Gerçekten iyiyim," dedim. "İçimdeki afacan artık zorluyor beni. Benden önce o hareket ediyormuş gibi bir hali var. Oturup kalkarken, yatarken çok zorlanıyorum anlayacağın."

"Sağ salim doğsun bu günler geçer."

"Haklısın."

Üzülmemesi adına konuyu kapatıp birlikte ameliyathanenin önüne gittik. Kalabalık olan koridorda gözüme direkt çarpan ayakta duran Baran oldu. Ailesinden uzak da durmuş sesini çıkarmadan duruyordu. Ayaklarıma biraz daha gayret vererek adımlarımı hızlandırdım. Kendi halinde konuşan insanlara bakmadan Baran'ın yanına vardığımda elimi omzuna koydum. İrkilip, "Ne zaman geldin?" dedi pürüzlü sesiyle.

"Şimdi geldim. İyi misin sen? Kısa bir zamanda gözlerinin altları nasıl bu kadar çökebiliyor ki?"

Elimi elinin arasına alıp kalabalıktan uzaklaştırdı beni. "Biz dışarıdayız," diyen Erhan abiyle Zeliha dışarı çıkarken başımı sallayıp Baran'la birlikte bekleme salonuna girdik. Sessiz olan bir köşeye yerleştiğimizde birbirimize dönecek şekilde oturduk.

"Babam ameliyatta, kız kardeşim üzüntüden erkenden doğum yaptı. Bebekte o da iyi, babamın da iyi olacağını düşünüyorum. Eski toprak, kalp krizine yenileceğini düşünmüyorum."

"Bunları düşünüyorsun ama üzgünsün. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Elimin üzerinde elini gezdirip dudaklarını araladı. Günlerdir nefes almıyormuş gibi nefesini içine çekip başımın üzerini öptü, ardından geri çekildi.

"Bugün herkes birbirini teselli etti. Babam için üzüldüler, kardeşimin doğan bebeği için sevindiler. Akrabalarım beni tanımadıkları için kim bu der gibi bana baktılar. Biri de yanıma gelip sen kimlerdensin demedi. Amcam bile beni tanımadı biliyor musun? Annem onların bakışlarının farkında olduğu için manevi oğlumuz o dedi. Annesi babası ölünce bizim adam Yaman'ımızın yerine koydu yıllardır onu dedi."

"Bu zamana kadar neredeydi demediler mi?"

"Demez olurlar mı? Amcam ve dayım sordu. Annem de İstanbul'da yaşadığımı, buraya cenaze için geldiğimi söyledi. Ha bir de bundan sonra burada yaşayacağımı da söyledi. Oğulları öldüğü için onun yerine beni koymuşlar."

Yanına yaklaşmak istedim koltuğun kolu engel oldu. "Üzülüyor musun?" Başını iki yana salladı. "Eğer sen hayatımda olmasaydın daha çok üzülürdüm. Ben onlardan ayrıldığımda on yaşımdaydım. Onlara olan hasretimi seninle dindirdim. Ergenliğimde, gençliğimde hep sen vardın benim için. Onları görmeden yaşayabilirdim ama seni asla görmeden yaşayamazdım."

"Bu zamana kadar yalnız bir hayat yaşamış bir adam olabilirsin. Sofrana tek başına oturmuş olabilirsin. Bayramlarda tek başına olmuş olabilirsin. Biliyorsun değil mi bu saatten sonra ailen yanında olacak. Ben ve oğlun hep hayatında olacağız. Babana karşı güzel duygular hissetmiyorum bunu bil, ama annen ve kız kardeşine minnettarım. Özellikle annene, benimle ilgilendi her akşam saçlarımı öpüp annemin bana davranmadığı gibi davrandı. Onları hiçbir zaman atamazsın hayatından, bayramlarda yanlarına gider ellerini öperiz. Annenin ve senin özlediğin kahvaltıyı en yakın zamanda yapabiliriz. Kendini yalnız hissetme, seni seven annen ve kız kardeşin var."

Gözlerini kapatıp dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bir de sen var-

sın. Bu da her şeye değer."

"Baran abi."

Geri çekilip başımızda dikilen Abbas'a bakışlarımızı çevirdik. Daha doğrusu Alpaslan'a.

"Baban çıktı ameliyattan, durumu iyiymiş."

Ayağa kalkıp, "Aksini düşünmedim zaten," dedi. Evde adama deli gibi kalp masajı yapan kimdi acaba?

"Kıyafetlerini getirmemiz lazım düşündüm ki evde kimse yok ya belki sen getirirsin."

"Diyorsun ki git yıllardır uğramadığın evini gez."

Ellerini iki yana kaldırıp, "Ben söyledim, gerisi seni ilgilendirir," diyerek arkasını döndü. Eskiden Baran'ın karşısında çekinerek duruyordu, şimdi gerçekten akrabası gibiydi.

"Görüyorsun değil mi? Zamanında peşimde dolaşanlar şimdi bana ahkâm kesiyor. Alırım ifadesini."

Her ne kadar kızıyormuş gibi dursa da ses tonundan eğlendiği belli oluyordu.

Hastaneden ayrılıp bir saat içinde evine geldiğimizde beş dakikadır evinin önünde duruyorduk. Gözleri bir kendi evinin üzerinde bir de onun karşısındaki evin üzerinde dolaşıyordu.

"O gördüğün evde çocukluk arkadaşım oturuyor. Duyduğuma göre Yunanlı bir kızla evlenmiş. Birbirimizin nikâh şahidi olacağız derdik, o benim cenaze namazımı kıldı. Akrabalarımı kaybettiğim gibi arkadaşımı da kaybettim."

"Ona söyle yaşadığını."

"Bir kişi öğrenirse ikinci, üçüncü kişide öğrenir. O yüzden kimseye söylemeyeceğim. Ben yine onunla dostluk kurarım. Şehirde süt ve peynir dükkânı var. Bizim dükkânları onun dükkânının yakınından aldım. Bakarsın yeniden arkadaş oluruz."

Elini sıkıp, "Olursunuz," dedim. "Hem biliyor musun? Sen söylemesen de o senin gerçek dostunsa senin Yaman olduğunu anlar."

Omuzlarını kaldırıp, "Belki," dedi. Bakışlarını evine çevirip, "Hadi girelim," dedi. "Daha ne kadar burada duracağım ki, burada oyalandığımın farkındasın değil mi?" Başımı aşağı yukarı salladım. "Nasıl da tanıyor beni. Girelim içeri, yıllar hayatımı değiştirdiği gibi evimi de değiştirmiş mi bakalım."

Konuşmadım. Ona eşlik edip tahta basamakları çıkıp anahtarla kapıyı açışını izledim. Yeşil boyayla boyanmış kapıyı içeri doğru itti. Evin sıcacık kokusu yüzümüze çarparken derin bir nefes çekti ciğerlerine. Elini öne doğru uzatıp ilk benim geçmemi istedi. Başımı iki yana sallayıp, "Sen geç," dedim. "Burası senin evin, ben senin arkandan gelirim."

"Bundan sonra seni arkama alamam. Adım attığım her yerde benden önde olacaksın. Seni arkamda bıraktığımda bize tuzak kurmak isteyenler acımadan planlarını gerçekleştiriyorlar."

Başımı eğip, "Peki," dedim. İçeriye girince ayakkabılarımı çıkarıp kapının kenarına koydum. Benim gibi içeri girip ayakkabılarını çıkardı. Kapıyı kapatıp duvarda duran anahtara basıp holün aydınlanmasını sağladı. Gözleri duvarların, ahşap merdivenin ve kapalı kapıların üzerinde ağır ağır gezdi. Göz bebekleri titriyordu, dudaklarını sımsıkı kapatmış sanki aralasa ağlayacaktı. Öne doğru adım attığında onunla birlikte ben de adım attım. Hiçbir yere sapmadan direkt kendi odasının önüne geldi. Eli kapının koluna giderken, "Burası benim odamdı," dedi boğuk sesiyle.

"Burada kaldığım süre boyunca bu odada kaldım. Senin yatağında uyudum ama senin kokunu alamadım. Kötü bir sevgili miyim?"

"Değilsin tabii ki. Yıllar geçmiş, kokum kalmamıştır odada. Hem bir şey itiraf edeceğim küçükken ben güzel kokmazdım."

Sırıtıp başımı iki yana salladım. "Bence sen hep aynı kokardın."

Gözlerini kaçırıp kapıyı açtı. İçeri doğru ittiğinde usulca içeri girdik. Bir süre ışığı yakmadı, karanlık odada gözlerini gezdirdi. Ardından öne doğru yürüdü. Elimi elinin arasından çekip duvardaki anahtara bastım. Odanın içi aydınlanırken yatağının üzerinde dizili olan kıyafetlerine, oyuncaklarına ilerledi. Dokunmaya korkuyormuş gibi parmak uçlarını üzerlerinde gezdirdi. Tahtadan olan treni eline

alıp yatağa oturduğunda gömleğinin iki düğmesini açtı.

"Babam bunu Ramazan Bayramında almıştı bana. Kırılmasın diye oynamıyordum, yastığımın yanına koyup öyle uyurdum. Evden ayrılacağım zaman sen artık büyük adam oldun, asker olarak yetişeceksin dedi. Asker olan adam trenle oynamaz diyerek yanımda götürmeme izin vermedi. Bir kere bile oynayamadığım bu tren için zamanında çok gözyaşı döktüm."

"Oğlun büyüdüğü zaman onunla oynarsın."

Fenerbahçe formasını alıp, "Bunu da giydiririm," dedi. "Değil mi?"

"Bir Galatasaraylıya yanlış bir soru sordun."

Küçük bir çocuk gibi dağ gibi olan omuzlarını kaldırıp indirdi. "Benim oğlum Fenerbahçeli olacak, kızımız Galatasaraylı olabilir."

"Allah razı olsun," dedim neşesini arttırmak için. Etki etti mi bilmiyorum, parmaklarını gözlerine bastırıp iç çektiğinde sırtımı duvardan çekip ona doğru adım attım. Kendini tamamen bırakmış sesli sesli ağlarken yanına oturup başımı omzuna yasladım. Hiçbir şekilde müdahale etmedim. Benim dağ gibi olan adamım on yaşındaki Yaman gibi ağladı yatağının üzerinde. Acısı geçince gözyaşları elbet dinecekti. İçindeki sıkıntıyı atmak için ağlaması gerekiyordu.

Elbet bir gün yaşayamadığı çocukluğunu yaşayacaktı...

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık odanın içini aydınlatan şimşekle gözlerimi açtım. Bütün gece ağrılarım yüzünden gözüme bir kere bile uyku girmemişti. Baran son bir aydır yoğun bir şekilde işine odaklandığı için neredeyse gece gündüz çalışıyordu. Hem benim iş yerim hem de kendi iş yeri arasında mekik dokuyordu. Kendi işimin başına geçmek istesem de bebeğim sabah akşam doğacağı için oturduğum yerden kıpırdayamıyordum. Sağ olsun Zeliha dükkânda durarak işlere odaklansa da yine de kendi işimin başında olmak istiyordum.

Çok şükür işlerimizde iyiydi, Baran söylediği gibi dükkânını arkadaşının dükkânının yakınından almıştı. İnsanlarla arkadaş olma konusunda sıkıntı yaşamadığı için onların desteğiyle iyi bir açılış yapılmıştı iki dükkâna. Bazı kişiler neden burada iş yapmak istediğimizi sorsa da çoğu Baran'ın Nevzat Bey'in manevi oğlu olduğunu öğrendiği için bu soruyu sormuyorlardı. Bir aydır buradaydık ama sanki yıllardır buradaymışız gibi hissediyorum.

Bacaklarımı yataktan indirip ayağa kalktım. Yüz üstü uyuyan kocama tebessüm edip pencereye doğru ilerledim. Perdeyi kenara doğru çektiğimde gürleyen gökle bir adım geri çekilip yüzümü buruştur-

dum. Neden bu kadar canım acıyor ki? Elim göbeğimin üzerinde, "Baran," diye mırıldandım. Normalde asla uyandırmazdım, sancım her dakika arttığı için sağlıklı olanın hastaneye gitmek olduğunu biliyorum.

"Avşin, iyi misin?"

"Değilim. Sanırım bu sefer kesin doğacak."

Gözlerini ovalayıp yataktan kalktı. Başını iki yana sallayarak saçlarını karıştırdığında dolaba doğru ilerleyip eşofman altımı aldı. Gülümsedim. Bu sahneyi neredeyse on kere yaşamıştık. İlk başlar telaştan etrafa saldırsa da artık alıştığı için sakin bir şekilde dolaptan eşofmanlarımı alıyor yanıma gelip üzerimi giydiriyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Hamilelik eşofmanımın altını giydirirken gözlerini yüzüme çevirdi. Kaşları çatılırken, "Çok mu sancın var?" dedi boğuk sesiyle.

"Bu sefer gerçekten doğacak sanırım. Canım çok acıyor."

"O zaman neden bağırmıyorsun?"

Kendi tişörtünü üzerime giydirip yüzüme dikkatle bakmaya devam ederken ellerinden destek alarak ayağa kalktım.

"Gidelim, canım acıyor."

"Sen gerçekten acı çekiyorsun."

Başımı aşağı yukarı salladım. Geri çekilip telaşla komodinin üzerinden cüzdanını ve telefonunu aldı. Her an doğum olur diye eşofmanıyla yatıyordu. Telefonla cüzdanını eşofmanının cebine koyup dolaptan aldığı tişörtü üzerine geçirdi. Bu sırada ben de kapıya doğru ilerledim. Yanıma geldiğinde, "Dikkat et," diyerek elimi tuttu. Burnumdan aldığım nefesi dudaklarımın arasından sıklıkla veriyordum.

Merdivenin başında öne doğru eğildiğimde güçlü bir şekilde bağırdım. Sanki bebeğim bacaklarımın arasından çıkacak gibi baskı uyguluyordu aşağı doğru.

"Kucağıma alacağım."

"Hayır," dedim nefes nefese. "Ağırım, düşebiliriz, bebeğe zarar verebiliriz."

"Ben mi seni düşüreceğim?"

"Baran," dediğim an dikkat ederek beni kucağına aldı. Boynuna sıkı sıkı sarılıp "Ne olur dikkat et," dedim.

"Sakin ol yavrum, asla düşürmem seni." Gür sesiyle, "Erhan," diye bağırdığında "Aha doğuruyor," diyen Zeliha'nın sesi odasından bulunduğumuz yere kadar geldi.

"Çocuğun eşyalarıyla Avşin'in eşyaları portmantoda," diyen Baran Zeliha'nın kapıyı açmasıyla dışarı çıkardı beni. Sanki herkes bugün doğuracağımı biliyormuş gibi hazırlıklıydı. Erhan abi eşyaları alırken Zeliha arabanın kapısını açıp kenara çekildi. Dikkatli bir şekilde beni arabaya oturtan Baran kapıyı kapatıp diğer tarafa geçti. O yanıma otururken Zeliha'yla Erhan abi ön kısma oturdular. Araba hareket ettiğinde çığlık atmamak adına elimi ısırdım.

"Isırma elini. Benim elimi sık."

Nefesimi bırakıp başımı geriye attım. Sancı biraz olsun hafifleyince Baran'ın elini tuttum.

"Zeliha, tacımı aldın mı?"

"Taç mı? Hayatım acı çekiyorsun aklına taç mı geliyor?"

Omzumu silkip, "Tacımı istiyorum," dedim. Ağlamaya başladığımda Baran'ın gözleri şaşkınlıktan büyüse de beni sakinleştirmek için yanaklarıma bulaşan yaşları siliyordu.

"Ben sana bir sürü taç alacağım."

"Ben bir sürü istemiyorum, senin nikâhımız kıyılırken başıma taktığın çiçekli beyaz tacımı istiyorum."

"Yavrum şimdi geri mi dönelim? Her an doğum yapacaksın farkında mısın?"

"Bana ne," diye bağırdığımda elini saçlarının arasından gezdirip, "Sana ne?" dedi hayretle. Omzumu silktim ve "Tacımı istiyorum," diye bağırdım.

"Doğururken başına taç mı takacaksın Avşin? Sabah getiririm."

Tekrar, "Bana ne," dediğimde, "Dön," dedi Erhan abime. "Tacı

olmadan doğurmaz maazallah gidip alalım."

"Burada," diyen Zeliha kahkaha atmaya başlarken Erhan abi gür sesiyle kahkaha atınca, "Aaa," diye bağırarak Baran'ın kolunu tüm gücümle sıktım.

"Madem burada, neden bu kızı tacım diye bağırtıyorsunuz? Zaten gerginim gözüme batmayın fena olur."

"Doğuruyorum," diye bağırdığımda gözlerim yuvalarından çıkacaktı.

"Biraz daha dayan oğlum."

"Sen öyle deyince dayanacak mı? Çocuk çıktı geliyor dur diyorsun."

Elini alnına vurup, "Çık oğlum," dedi. "Ben alırım seni ellerimin arasına."

"Burada mı doğurayım?" diye bağırdığımda, "Erhan," diye bağırdı gür sesiyle.

"Abi ben hızlı kullanıyorum hastane uzak."

"Lan nasıl uzak? En yakın hastaneye gidiyoruz. Sür şu arabayı."

"Hepsi senin yüzünden Baran, Allah'ım."

"Benim yüzümden mi? Hayatım durduk yere bana niye saydırıyorsun anlamıyorum."

"Zaten ben seni öldü sanmıştım. Pislik, o baban yüzünden beni aldattığını düşündüm. Onunla görüşmeyeceğim."

Arabanın içinde bağıra bağıra çığlık atarken her ne kadar davranışlarım karşısında şok olmuş olsa da yine de beni sakinleştirmek adına yanağımı öpüyor, haklısın diyerek beni gaza getiriyordu.

"Erhan varmadık mı? Ben doğuracağım şimdi."

"Geldik abi."

Araba durunca oyalanmadan aşağı inen Baran hızla arabanın etrafından dönüp yanıma geldi. Dikkatli bir şekilde beni arabadan indirirken Erhan abinin getirdiği tekerlekli sandalyeye oturdum. Sanki bisiklet sürüyormuş gibi hızla hastanenin içine giriş yapan Baran'a,

"Allah cezanı vermesin," diyerek alt dudağımı ısırdım. Çocuk çıktı çıkacaktı.

"Karım doğuruyor, acele edin. Doktor yok mu doktor?"

Koluna vurup, "Bağırma, rezil olduk," dedim. Beni duymamış gibi yanımıza gelen görevliye, "Ben sürüyorum, doğumhane nerede?" dedi.

"Beyefendi bırakın biz götürelim."

"Asla bırakmam, doğururken yanında olacağım."

"Önce eşinizi muayene etsin doktor ondan sonra sizi içeriye alacağız."

"Ama."

"Lütfen beyefendi, biraz geride durun."

Kadın sonunda Baran'ı ikna ettiğinde beni doğumhanenin içine aldılar. Onu görmek için arkamı dönsem de yüzünü göremedim. Kapı hemen kapandı. Aklım ondayken üzerimi çıkaran kız, "Suyun gelmiş," dedi. Çatala yatmama yardımcı olunca, "Hocayı çağırın," diye diğer kızlara seslendi. "Doğum başlamış. Bebeğinin başı görünüyor sakın kendini sıkma."

"Kocam gelsin."

İki kız başımda bir şey yaparken yeşil önlük giymiş doktor, "Sabırsız bir bebek anlaşılan," diyerek tabureyi bacaklarımın arasına çekti. Oturduğunda, "Her şey senin elinde," dedi sakin ses tonuyla.

"Bebeğinin başı gözüküyor her an doğabilir. Dediklerimi yap tamam mı?"

"Kocam gelsin," diyemeden içeri giren Baran'ı görünce derin nefes aldım. Yanı başıma gelip elimi tuttuğunda, "Sakin," dedi her zamanki yatıştırıcı sesiyle. "Canın acıdığında tüm gücünle elimi sık."

Sancı vurduğu an, "A," diye bağırıp dediği gibi elini sıktım. "Ikın canım."

Var gücümle ıkındığımda nefes nefese kaldım. Biraz dinlenip tekrar ıkındığımda, "İşte oldu," diyen doktorun yüzüne çevirdim

bakışlarımı. Nefes nefese bedenimden ayırılan oğlumu görmek için bakarken, "Göbeği kesmek ister misin babası?" diyen doktora gözleri kocaman olmuş halde bakıyordu Baran. Çığlığıyla ortalığı ayağa kaldıran oğlumun poposundan başka bir şey göremiyordum şimdi.

Baran, "Tabii," diyerek hemşirenin uzattığı makası titreyerek aldı elinden. Gözlerini oğlumuzun üzerinden çekmeden göbeği kesti. Oğlumun yüzünü rahatlıkla görebiliyordum artık. Kaşları çatık mıydı onun?

Bezle yüzünü silen hemşire doktorun ellerinden bebeğimi alıp bana yaklaştırdı. Gözyaşlarım durmadan akarken kollarımı kaldırdım. Hemşire bebeğimi göğsüme yatırırken başını öpüp, "Oğlum," dedim. İçli içli ağlıyordu. Dudaklarını tenime sürtüyor, sanki göğsümü arıyordu.

"Annem."

"Çok güzel," diyen Baran'ın sesini duyunca başımı salladım. "Çok güzel sevgilim. Bizim bebeğimiz."

"Aynı bana benziyor."

Sırıtıp, "Aynı sen," dedim. Baksana kaşlarının olduğu kısım çatık duruyor."

"Aşkla yaptım ben bunu. Her şeyi bana benzeyecek oğlumun."

Alt dudağımı ısırıp oğlumun kokusunu içime çekerken, muayene için geri çeken hemşirenin yüzüne üzgün halde baktım.

"Biz onu hazırlayacağız, odanıza çıkınca yanınıza getireceğiz."

Baran'ın elini tutup, "Sen de git," dedim. "Baban kaçırır oğlumu."

Göz bebekleri titrerken, "Özür dilerim," dedim. "Ona güvenmiyorum."

"Özür dileme sevgilim ben de ona güvenmiyorum. Biz seni bekliyor olacağız."

Gözlerimi kapatıp açtım. Bebeğimle babasının gidişini izlerken

derin nefes aldım.

Anne, ben anne oldum. Bebeğimi çok seveceğim. Bana yaptığınızı ona asla yapmayacağım.

Anne, şu an yanımda olmanı çok isterdim. Ama yoksun...

Kollarımın arasında duran minik oğlumun tel tel olan saçlarının üzerinde parmağımı gezdirirken bizi buğulu gözlerle izleyen Baran'a çevirdim gözlerimi. Gözlerini kapatıp dudaklarını alnıma bastırdı. Uzun bir öpücüğün ardından geri çekilip aynı şekilde oğlumun başını da öptü.

"Çok güzelsiniz, size her baktığımda her gün daha fazla âşık olacağım. Bana ait olan en değerli varlıksınız. Sen bana dedin ya hani sen benim mucizemsin diye, aslında biliyor musun benim mucizem sensin. Şu kaşları çatılı duran ufaklık var ya ikimizin mucizesi. Bizi çukurun içinden çıkarıp alan bu afacan hayatımıza iyi ki gelmiş değil mi?"

Minik dudaklarını açıp kapatan oğluma gülümseyip yanağının üzerinde parmağımı gezdirdim.

"O bizim canımız. İyi bir anne baba olarak düzgün bir hayata bir adım attık zaten. Ben inanıyorum ki her şey bizim için çok ama çok güzel olacak."

"Yanınıza uzanabilir miyim?"

"Sorman hata."

Ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandığında bize sarıldı.

"Ağrın var mı?"

"Birazcık var ama dayanabiliyorum."

Başını geri çekip saçlarıma baktığında sırıtıp başını iki yana salladı. "Tacınız çok yakışmış hanımefendi."

Alnımı alnına vurdum hafifçe. "Teşekkür ederim beyefendi, kocamın nikâh hediyesi."

"Kocam diyen o ağzını bir güzel öperim de oğlumuz her an gözlerini açıp annemden uzak dur baba diyerek bağıracak sanki. Kaşlara

bak ya, düşün şu an seyrek olmasına rağmen böyle gözüküyorsa büyünce nasıl durur? Dedim ben sana ama. Hayatım sakin ol, hamileyken kendini sıkma, sinirlenme, stres yapma dedim. Bak çocuk kaşları çatık doğdu. Başımıza psikopat olmaz umarım."

Kahkahamı bastırmak için elimi dudaklarımın üzerine bastırdım. "Sus ya, kahkaha atınca canım acıyor."

"Bu büyüyecekte adam olacak."

"Babası gibi."

"Ver yatağına yatıralım, neredeyse sabah olmak üzere."

Ne kadar ondan ayrılmak istemesem de babasının kollarının arasına teslim edip sırtımı yatağa yasladım. Oğlumuzu beşiğine yatırıp yatağın başlığını biraz indiren Baran yanıma uzandı.

"Baran?"

"Hımm."

"Zeliha Yaman'ı görünce ağladı mı? Aklımda hep o vardı."

"Gözleri doldu ama ağlamadı. Bu benim diyerek direkt kucağımdan aldı."

"Onun tabii, biz kız kardeşiz teyze anne yarısı demek."

Yan dönüp kapalı göz kapaklarını öptüm. Yorgunluktan daha fazla ayakta duramamıştı. Kaşlarının üzerinde parmağımı gezdirerek bir süre yüzünü izledim. Ortamın sessiz olmasıyla gözlerim onlar gibi kapandığında kendimi uykuya teslim ettim.

Kaç saat geçmişti hiçbir fikrim yoktu. Göğsümün ucunun ısırılmasıyla yüzümü buruşturup gözlerimi açtım. Göğsümün ucunu ağzına alan oğluma zarar vermeden doğrulmaya çalıştım. "Yat sen," diyen Baran'a, "Neden uyandırmadın?" dedim oğlumun belini tutarak.

"Yorgun olduğun için uyandırmak istemedim. Hemşirenin gösterdiği gibi bebeğimizi tuttum. Bak o da rahatlıkla emiyor."

"Kriz geçirmedi mi göğsümün ucunu tutamayınca?"

"Babası yardımcı olunca hemen tuttu. Merak etme sıkıntı yapa-

bileceğin hiçbir şey yok. Her şeyi yavaş yavaş öğreneceğiz."

"Yanımda olduğun için mutluyum."

"Her zaman yanında olacağım. Bebekliğinde, okul zamanında, ergenliğinde hep yanı başında olup sana desteğimi göstereceğim. Ben sana en başında dedim, çocuğumuz oldu diye kendini sıkıntıya sokma. Kendini toparlar toparlamaz işinin başına dönebilirsin. Nasıl olsa bu aslan için oda hazırladık. Dükkânlarımızda yakın, dert etme."

Parmak uçlarımı oğlumun başının üzerinde gezdirip, "Etmiyorum," dedim. "Sana ve kendime güveniyorum. Biliyorsun istersem her şeyi başarırım."

"Biliyorum sevgilim. Bir an önce toparlanmaya bak."

Dudaklarını geri çeken oğlumun başını öpüp gazını çıkarmak için doğruldum. Baran dikkat ederek omzuma doğru yatırdığında elimi sırtında gezdirerek rahatlamasını sağladım. Göğsümden akan sütü bezle silen Baran ise penyemi aşağı indirip geri çekildi. Elindekileri çöpe atarken kapının çalmasıyla adımlarını kapıya çevirdi.

"Zeliha'yla Erhan abi gelmiştir belki."

Kapı açıldığında içeri giren kişiyi rahat görmek için öne doğru kaydım. Zeliha değildi gelen, annesiyle babasıydı.

"Oğlum."

Bebeğimi göğsüme bastırıp kollarımı küçücük bedenine doladım. Bu adam beni ürkütüyordu.

"Allah analı babalı büyütsün kızım. Neden bize haber vermediniz ki? Gece gelirdik yanınıza. Sen şimdi zorlanırsın."

"Ben yanındayım anne. Zorlanacağı bir şey yok."

Başını usulca sallayıp, "Tabii," dedi. "Ben sadece büyük birine ihtiyaç duyarsınız diye söyledim."

Kadının gözleri dolunca tebessüm ettim. "Bugün eve geçeceğiz. O zaman yanımda kalırsın anne, Zeliha dükkânda duracağı için tek başıma zorlanırım."

Dolan gözlerinin içi parladı. Çekinerek yanıma gelip başımın

üzerini öptü.

"Dururum tabii, ben sana yardımcı olurum annem. Maşallah çok güzel bir bebek."

"Aynı bana benziyor baksana aslan parçasına."

Gözlerim Baran'ın babasını buldu direkt. Tıpkı karısı gibi yüzündeki gülümsemeyle bebeğime bakıyordu. Baran o yokmuş gibi yanıma gelip, "Yatağına yatıralım mı?" dedi kısık sesle. "Rahat uyusun."

Kaşlarımı yukarı kaldırıp, "Burada rahat," dedim. Anlayışla karşılayıp gözlerini kapatıp açtı.

Sanki oğlumu beşiğine yatırınca kaçıracak gibi bir hali vardı. Gözlerimdeki korkuyu hissetmiş gibi bakışlarında mahcubiyet oluştu.

"Benden korkma kızım. Zamanında hatalar yaptım bunu her gece yastığa başımı koyduğumda anlıyorum. Ben o hataları tekrar tekrar yapmayacağım. Söz veriyorum sizin huzurunuzu bozmayacağım. Torunum bizi tekrar bir araya getirsin, siz yine istediğiniz yerde yaşayın ama bizimle olan bağlarınızı koparmayın."

"O bağı sen kopardın baba. Benim kalbimdeki öfke kolay kolay geçecek öfkeye benzemiyor. Senden ne kadar uzak olursam o kadar mutlu ve huzurlu olacağım."

Geri geri sendeleyip, "Keşke ölsem," dedi eli göğsünün üzerinde. "Keşke bu yaptıklarımın bedelini ölümle ödesem."

Cevap vermeyen Baran oğlumuzu kucağına alıp pencereye doğru ilerledi. Babası yıkılmış halde odadan çıkarken karısı da peşinden gitti. Hiçbir şey demedim, bu konu hakkında tek kelime dair etmedim. Sadece izledim. Oğlumuzun başını öpen kocamın ona olan sevgisini tüm içtenliğimle izledim.

"Sen ona değil bana benziyorsun oğlum. Sakın kanma dedene."

Kıskanç kocam benim.

"Bence de aynı sana benziyor."

"Değil mi? Yaşlandı sanırım, bana benziyor diyor bir de. Neresi benziyorsa. Benim oğlumsun sen."

Yataktan destek alarak ayağa kalktım. Ağır adımlarla yanlarına gidip başımı omzuna yasladım.

"Bir şey itiraf edeceğim."

"Canımı sıkacak bir şeyse içinde kalsın hayatım."

Sırıtıp kolunu öptüm. "Çatık kaşları babana benziyor."

"He ondan. Aynı ben oğlum, hiçte ona benzemiyor. O bir kere suratsız, benim oğlumun neresi suratsız?"

Henüz bir günlük olan oğlumun yüzüne bakıp, "Kaşları neden çatık bu çocuğun?" dedim hayretle.

"Anasından sinirli çıktı, ne yapsın çocuk."

Onun hakkında konuştuğumuzu anlamış gibi ağlamaya başladığında, "Yok yok," diyerek başını öpen babası anladım ki bizim afacanı haddinden fazla şımartacaktı.

Çok şanslı bir çocuksun oğlum.

Hastaneden ayrılma vakti geldiğinde eşyaları alan Zeliha Erhan abimle önden gidip arabaya yerleştiler. Oğlumuzu kolları arasına alan Baran onu huzursuz etmeden yavaş adımlarla hastanenin çıkışına ilerliyordu. Ağrılarım olduğu için adımlarını bana uydurmaya çalışıyordu. Her ne kadar iyi olsam da az da olsa ağrım vardı. Belli etmemeye çalışsam da gözlerimin içinden çektiğim acıyı görüyormuş gibi hali vardı. Bu yüzden de olabildiğince dikkatli olmaya çalışıyordu.

Arabanın yanına geldiğimizde kapıyı açıp oturmama yardımcı oldu. Puseti kucağıma bırakıp yerine oturduğunda kapıyı kapadı. Arabayı çalıştıran Erhan abi, sorun olmasın diye hastanenin önünden hemen ayrıldı.

"Bundan sonra bebekli hayatınız başlıyor Acar ailesi. Geceleri uyumayacak, siz tam tatlı uykunuzdayken o bir anda gözlerini açıp çığlığını basacak."

Puseti açıp oğlumun çatık kaşlarının üzerinde parmağımın ucunu gezdirdim. Uyurken bile kaşlarını çatıyordu. Huysuz bir çocuk olacağı şimdiden belliydi. Sanırım hamileyken yaşadığım stres, sinir onda etki yapmıştı. Böyle olmasının başka bir açıklaması yoktu.

"Uyanırız, hasta olmasın her şey hallolur."

Baran'a hak verip başımı aşağı yukarı salladım. Karanlık bir sokakta nereye gideceğimi bilmeden tek başıma kaldığım zamanlar oldu, ruhum korkup bedenimden uzaklara saklandığı anlar oldu. Günlerce yatağımın yanına ilişip gözyaşlarımı sessizce döktüğüm anlar oldu. Kekeme bir kız olarak konuşamadığım anlar oldu. Güleceğimi, mutlu olacağımı düşünmediğim çok anlar oldu. Yanımda oturan adam, kollarımda uyuyan oğlum beni o karanlık sokaktan zorlanmadan çekip aldılar. Artık yatakların köşelerine saklanmıyorum, korkmadan gönül rahatlığıyla bembeyaz örtülerin içinde uyuyabiliyorum. Sesim hiç susmuyor, bağırıyorum şarkı söylüyorum dilediğim kadar konuşuyordum.

Ve ben kendimi huzurlu hissediyordum. En büyük cesaretim olan kocam ve oğlum beni bu hayata bağlayarak yeniden doğmamı sağlıyorlardı. Bundan sonra sadece onlar benim için önemli olduğu için ikisinin hiçbir zaman mutsuz olmasını istemiyordum.

Onca yıl acı çekmiş insanın yüzünün gülmesini istiyordum. Tıpkı benim gibi yanımda oturan adamın mutlu olmasını istiyordum.

FİNAL

10 yıl sonra...

İşlerini bitiren Avşin kutuları boş odanın içine bırakıp geri döndüğünde dağınık duran saçlarını topladı. Kapının önünde oturan kocasının yanına gitmek için can atıyordu. Akşama kadar müşteriler eksilmemişti dükkândan. Zeliha ikinci çocuğuna hamile olduğu için ayakta durması zor oluyordu. Onun yorulmasını istemediği için evinde kalmasını istiyordu. O olmadığı için de bütün iş onun üzerine kalıyordu. Baran ara sıra ona yardıma gelse de kendi işleri olduğu için genelde kendi dükkânında duruyordu. Aslında öğlene kadar çok rahat ediyordu. Öğlen oğlu ve kızı okuldan çıkınca direkt onun yanına geliyorlardı. Her ne kadar babalarının dükkânı yan tarafta olsa da onun yanına gitmek yerine Avşin'in başında dolanıp akşama kadar annelerini çıldırtıyorlardı. Kızı Sude abisine göre uysal bir çocuk olsa da Yaman çok fenaydı.

Kaşlarını çatıp kollarını göğsünün üzerinde topladı. Kapının önünde bilmişlik taslayan oğlunu izlerken olaya müdahale etmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ben kurucu olduğuma göre bu oyunda benim kurallarım geçer-

li, tamam mı?"

Çatık kaşları on yıl geçmesine rağmen düzelmemişti. On yaşında bir çocuk olmasına rağmen sinirli olması Avşin ve Baran'ı üzüyordu. Onu psikoloğa götürseler de maalesef siniri hiçbir zaman geçmemişti. Asla üstüne gitmiyorlar, onunla sakin bir şekilde konuşuyorlardı. Biliyorlardı ki eğer sert bir şekilde onu uyarırsalar sonuç olarak karşılığını daha kötü bir şekilde alabilirlerdi.

"Ama böyle olmaz ki, hep senin kuralların geçerli oluyor, Yaman."

Tombul yanaklarını şişiren Yaman sarı saçlara sahip olan kıza yaklaşıp kolunu onun omzuna doladı.

"Bak güzelim, ben senden büyüğüm. Benim kurallarım geçecek diyorsam bu böyledir, tamam mı? Lütfen sözümün üzerine söz söyleme."

Avşin gibi kaşlarını çatan Baran elindeki çay bardağını yere bırakıp yanına gelen karısına, "Görüyor musun?" dedi oğlunun duyamayacağı şekilde.

"Duymaz olur muyum? Hep ben bilirim, ben yaparım, ben ne dersem o havalarında. Okulda da aynılarını yaptığı için arkadaşları tarafından istenmiyor. Bu çocuk beni deli edecek Baran. Lütfen al karşına konuş."

Gömleğinin düğmelerini açıp, "Her akşam konuşuyorum," dedi aksi bir ses tonuyla. "Arkadaşları köyde diyerek hafta sonları annemin yanına gönderiyorum. Ne oluyorsa orada oluyor. Babam ne yaparsa aynısını yapıyor. Göndermeyeceğim bundan sonra onu oraya."

"Annen çok üzülüyor, kadın hasta oluyor görmüyor musun bir deri bir kemik kaldı."

"Sırf onun için gönderiyorum, yoksa biliyorsun adım atmasına izin vermem."

"Babacım, ağabeyim yine oyunbozanlık yapıyor."

"Yaman, kız kardeşine ve arkadaşına haksızlık yapmıyor musun?"

"Hayır. Bu ikisi oyun oynamayı bilmiyor. Sürekli mızıkçılık ya-

parak benim sinirlerimi zıplatıyorlar."

"Ayıp ediyorsun oğlum."

Dudaklarını büzen Eylül, "Ben babamın yanına gidiyorum," diyerek babasının dükkânına koştuğunda pantolonunun ceplerine ellerini sokan Yaman başını iki yana salladı.

"Her şeye de ağlıyor, hiç sevmem ağlayan kızları."

"Yaman, senin kulaklar kaşınıyor sanırım."

Oflayan çocuk çenesini yukarı kaldırıp babasının yanından dükkânın içine girdiğinde kızını kucağına alan Baran, "Bu çocuk beni deli ediyor," dedi kendi gibi ayağa kalkan karısına.

"Abim Eylül'ü sürekli üzüyor baba. Göktürk abi dün onu dövecekti Eylül abla çok ağlayınca dövmedi."

"Keşke dövseydi."

"Baran! Ayıp ediyorsun hayatım. Dövmek çözüm değil kızım, sorunlarımızı konuşarak halletmeliyiz değil mi? Kavga ederek bir yere varamayız."

"He he," diyerek içeri giren Baran kızını yere indirip çantasını eline aldı. Yüzü asık olan oğlunun durduk yere neye kızdığını anlamayan adam, "Yine ne oldu?" dedi ses tonunu düz tutarak.

"Her zaman aynısını yapıyor. Bir şey dediğim zaman küsüp gidiyor."

Ceketini üzerine geçiren Avşin, "Eylül'e haksızlık yapıyorsun," dedi sesini biraz yükselterek. "Hem onunla oyun oynamak istiyorsun hem de kendi kuralların geçsin diye kızı üzüyorsun."

Yumruk yaptığı küçük elini kaldırdığında Avşin'de kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Beni dinlemiyor, dinlemediği için de sinirlerimi bozuyor."

"Asıl sen onun sinirlerini bozuyorsun. Anladığım kadarıyla bundan sonra seninle oynamayacak. Arkadaşını kaybettin Yaman, bu öfkeyle hiçbir arkadaşın seni yanında olmayacak."

Yumruğunu iplerin dizili olduğu rafa geçiren Yaman hızlı hızlı

nefes alıp verirken Baran abarttığını düşünüp, "Şaka yapıyorum oğlum," dedi. "Yarın oynarsınız."

"Ben onu kaybetmedim ba-ba. Beni anlıyor musun? Ben onu kaybetmedim. Birazcık beni dinlerse hiçbir şekilde kavga etmeyeceğiz ama o beni dinlemiyor. Dün etek giyme dedim sana ne giyeceğim dedi. Nasıl sinirlendim haberin var mı?"

"Doğru demiş, sana ne kızın giydiği etekten. İstediği kıyafeti giyer bu seni ilgilendirmez. Hadi yürüyün eve. Mümkün olduğunca arkadaşına nasıl davrandığını düşün ona göre adım at."

Oğlunun konuşmasına fırsat vermeden kızıyla dükkânın çıkışına ilerledi. Oğlunun elini tutan Avşin bu konu hakkında fikrini eve sakladığı için tek bir kelime etmedi. Dışarı çıkıp Baran'ın dükkânın kapısını kilitlemesini izledi.

"İyi akşamlar, Acar ailesi."

Yanlarına gelen dostlarına gülümseyen ikili, "İyi akşamlar," diyerek babasının arkasına saklanan Eylül'e güldüler.

"Bize gidelim mi Salih? Maç vardı akşam izleriz beraber."

"Hanım biraz rahatsız eve gitsem iyi olur kardeşim, sonra izleriz."

"Geçmiş olsun, önemli bir şeyi yoktur inşallah."

"Baban canını sıkacak laf etmiş anladığım kadarıyla. Bak kardeşim, sen benim arkadaşımsın baban hasta diye laf söylemek istemiyorum ama bir yerden sonra patlayacağım. Ağzından çıkanları kulağı duymuyor, bir gün ben ağzımı açarsam aramızdaki dostluk zarar görür."

Sıkıntıyla gözlerini kaçıran Baran, "Kusura bakma," dedi. "Ben onunla konuşacağım en yakın zamanda."

"Konuş, bak senin oğlan geçen gün bizim kıza çikolata vermiş çocuğun kulağını çekip Rum çocuklarına yiyeceğimizi vermememiz gerekiyor demiş. Bu çocuk henüz sekiz yaşında Baran, neden bizi sevmiyorlar diyerek sabaha kadar ağladı."

Bakışlarını oğluna çevirdi Baran. "Neden bana bahsetmedin, Ya-

man?"

"Ben konuyu hallettim baba, dedeme ırkçılık yapmamasını söyledim. Eğer insanları ötekileştirse senin gibi kapısını açmayacağımı söyledim. Korktu, bir daha demem dedi."

Sanki karşısında on sekiz yaşında delikanlı vardı. Oğlu gerçekten büyümüşte küçülmüştü.

"Özür dilerim kardeşim. Ben onunla doğru düzgün görüşmüyorum biliyorsun. Sırf bu tavrına devam etmemesi için şimdi direkt evine gideceğim. Sizi bundan sonra huzursuz etmeyecek."

"Umarım öyle olur. Biliyorsun seni severim, ama babandan nefret ederim."

İçinden, "Ben de," diyen Baran üzerindeki sıkıntıyı atmadan başını aşağı yukarı salladı.

"Eylül, köye gidiyoruz sen de bizimle gelmek ister misin?"

Babasının bacağına sarılan Eylül gözlerini Yaman'ın gözlerinden kaçırıp, "Onunla aynı yerde olmak istemiyorum," dedi. "O hep beni üzüyor, bundan sonra onunla asla konuşmayacağım. Mümkün olduğunca da aynı ortamlarda bulunmayacağım Baran amca."

Gülmemek için dudaklarını ısıran Avşin, "Haklısın," dedi yere eğilerek. "Ben de şımarık bir çocukla arkadaşlık yapmak istemem. Oğlum biraz egoludur, aklı başına gelinceye kadar bence de ondan uzak dur tatlım."

Arkasını dönen Yaman babasının arabasına doğru ilerlerken başı dik hiçbiriniz umurumda değilsiniz havasını sergiliyordu.

"Biraz babana benziyor sanki?"

"İyi bir eğitime ihtiyacı var, tekrar kusura bakma. Ben bu meseleyi en yakın zamanda halledeceğim."

"İyi akşamlar."

Yanlarından ayrılan baba kızın arkasından sıkıntıyla bakan çift kendi arabalarına doğru yürüdüler. Baran arabanın kapısını açtığında Yaman ve Sude arka kısma geçtiler. Ön koltukta yerini alan Avşin arkaya dönüp çocuklarını kontrol etti. Neyse ki ikisi de uysaldı. Ba-

ran'da yerine oturunca kemerini takıp arabayı çalıştırdı.

"Sizi eve bırakayım, bir gidip bakayım derdi neymiş bunun."

"Biz de gelelim. Gidip gelmen iki saati bulur, bu iki saat içinde yalnız başına kalıp baş ağrısı çekmeni istemiyorum."

"Sağ ol," diyerek karısının elinin üzerini okşayıp yüzü asık oturan oğlunu kontrol etti.

"Bana söylemeni beklerdim Yaman. Seninle aramızda gizli bir şey yok diye biliyordum."

"Yok baba, ben söylemeyi unuttum bunun için özür dilerim. Ama merak etme, dedemle babaanneme yanlış olduğunu söyledim. Yaptığının doğru olmadığını, arkadaşlarımı kendim seçebileceğimi söyledim."

Elini direksiyona hafif vurup, "Aferin sana," dedi. "Her ne olursa olsun insanlarla konuşurken sesimizi yükseltmememiz gerekiyor, görünüşleri farklı diye ötekileştirmememiz gerekiyor. İstediği dine inanabilir, asla karşımızdaki insanın dinini, ırkını yargılamamamız gerekiyor. Dedeniz çok yanlış yapıyor sakın ona uymayın, olur mu?"

"Tamam baba," diyen iki çocuk camdan yolu izlerken, sıkıntıdan yerinde zor oturan Baran babasının bu hallerine ayar oluyordu. Onu ilgilendirmeyen konulara karışmasına, arkadaşlarına laf sokmasına sinir oluyordu.

Geçen on yılda kendine yeni bir hayat kurmuştu. Çocukluk arkadaşlarıyla yeni bir Baran olarak arkadaş olmuştu. Hepsiyle hemen hemen hafta sonları maçlara gidip yaşayamadığı gençliğini yaşıyordu. Babası yaşını başını almış bir adam olmasına rağmen çocuk gibi onun çevresiyle uğraştığı için nefret ediyordu.

Kafasındaki düşüncelerle babasının evinin önüne geldiklerinde arabayı durdurdu. Arkadaşı da kendi arabasını durdurup aşağı indiğinde arka kapıyı açıp Sude ve Yaman'ın inmesini bekledi. Gözlerini Eylül'ün üzerinden çekmeyen Yaman, "Küsersen küs," diyerek dedesinin evine doğru koşarken başını iki yana sallayan Baran, "Velet," diyerek mırıldandı arkasından.

"İyi akşamlar, Baran."

"İyi akşamlar, kardeşim."

Eylül ve babası evlerine giderken kızını kucağına alan adam karısının yanına gelmesiyle elini tutup babasının evine ilerledi. Yaman kapıya vurur vurmaz dışarı çıkan çift neşeli sesleriyle, "Hoş geldiniz," diyerek bağırdılar. Avşin, kayınvalidesine tebessüm edip, "Hoş bulduk," dedi. Baran hiçbir şey demeden evin içine girdi. Yaşlı kadın bir sorun olduğunu anlayıp gerilirken kocasının arkasından eve adım attı.

"Yaman, kardeşini alıp üst kata çıkar mısın oğlum?"

"Çıkarız baba. Gel Sude."

Kardeşinin elini tutup merdivenlere yönelen oğluyla kızının arkasından bir süre baktı adam. "Baran," diyen karısının sesini duyunca başını iki yana sallayıp içeri geçti. Çocuklarının ondan soğumasından korkuyordu, bu yüzden de konuşurken olabildiğince sesini alçak tutacaktı.

"Yemek hazırlayayım oğlum."

"Aç değiliz anne. Otur lütfen konuşacağım sizinle. Özellikle seninle baba."

Avşin'in yanına oturup annesiyle babasının oturmasını bekledi. Onlar da yerlerine oturunca ellerini dirseklerine koyarak gözlerini babasının keskin bakan gözlerine çevirdi.

"Hoşuma gitmeyecek şeyler duyuyorum. Salih'in eşi Yunanistanlı diye Rum kızı diyerek kıza laf sokuyormuşsunuz. Yaman Eylül'e çikolata aldı diye Rum çocuklarına yiyeceğimizi vermiyoruz diyormuşsunuz. Hangi hakla? İnsanların nereli oldukları sizi ne ilgilendiriyor, benim çocuğum yiyeceğini istediği kişiyle paylaşır ona müdahale etme hakkını kim veriyor size? Ben buraya onu annem üzülüyor diye gönderiyorum, üzgünüm ama bu saatten sonra ben buraya ne zaman gelirsem o da o zaman gelecek. Çocuk sizinle tek kaldığı sürece huyu suyu değişecek diye korkuyorum."

Gözleri dolan annesine, "Hadi babamı biliyoruz," dedi öfkelenmemek adına sesinin tonunu kısık tutarak. "Sana ne oluyor da insanlarla uğraşıyorsun?"

Tülbentiyle gözlerini silen kadın, "Yunanlılardan nefret ediyo-

rum," dedi saf bir nefretle. "Oğlumu benden aldılar, onlardan iğreniyorum."

"Oğlunu onlar almadı senden yanında oturan adam aldı. İnsanlara laf söylemeye hakkın yok anne, eğer birine laf söyleyeceksen yanında oturan adama söyle. Sen de bir daha çocuklarımı doldurma ve o insanları rahatsız etme. Bizler dostuz, sizin yüzünüzden dostumu kaybetmek istemiyorum. Anladınız mı?"

Annesi başını sallarken babası ağzını açmadan yeri izliyordu. "Umarım anlamışsındır baba," diyerek ayağa kalktı. "Ben senin yaptığın onca kötülüğe rağmen oğlumu hafta sonları buraya bırakıyorum. Bugün anladım ki yıllar geçse de sen hiç değişmeyeceksin. Irkçı bir adam olmuşsun, böyle yapmaya devam edersen etrafında kimse kalmayacak."

Karısından destek almak için elini tutup hafifçe sıktı. "İyi akşamlar." Salondan çıkıp, "Yaman," diyerek üst kata seslendi.

"Geliyoruz baba."

Merdivenleri koşarak inen iki çocuğuna yavaş olmalarını söyleyip ayakkabılarını giydi. Bir an önce bu evden uzaklaşmak istiyordu. İnsan kendi ailesinden kaçmak ister miydi? Baran istiyordu. Sadece karısı ve çocuklarının olduğu eve gitmek istiyordu. Bu hayatta ona huzur veren tek şey karısı ve çocuklarıydı. Anne babası huzurunu bozduğu gibi sinirli bir adama çeviriyorlardı onu.

Elindeki kupa bardaklarıyla dışarı çıkan Avşin yağmurun altında oturan kocasına doğru ilerledi. Çardağın altına girerek bardakları sehpanın üzerine bırakıp köşede duran şalı aldı. Buruk bir ifadeyle yüzüne bakan kocasının yanına oturup şalı üzerlerine örtüp ona sımsıkı sarıldı.

"Maçı izlemedin."

"Maç izleyecek havam yok. Erhan aradı gel biz de izleyelim, Zeliha'yı da size göndereyim dedi. Yok dedim. Bu gece karımın göğsünde sabahlamak istiyorum, yoksa gergin olan bedenim asla rahatlamaz."

Çenesini öpüp bacaklarını topladı Avşin.

"İyi demişsin, Erhan abim de her an çıldırma noktasına geldi biliyorsun Zeliha'nın nazlarıyla. Efe'de yaramaz, tek kalmanın yollarını arıyor."

"Cadaloz Zeliha adamı deli ediyor. Geçen gün iş yerine kadın müşteri geldi Erhan ayakta olduğu için kadınla o ilgilendi, hanımefendi sanki kocasını uygunsuz bir halde görmüş gibi dükkânı birbirine kattı."

Kahkaha atan Avşin, "Haberim var," dedi. "Olayı Zeliha açısından anlatacağım sana dinle bak." Avşin'i belinden kaldırarak kucağına oturtan Baran şalla her yerini kapatıp, "Anlat bakalım," dedi dudaklarına doğru fısıldayarak.

"Bunlar samimi duruyormuş, kadın Erhan abimi süzüyormuş Erhan abi de ona tebessüm ediyormuş. Ben gelmeseydim yemeğe gidecek halleri vardı dedi."

Dudaklarının arasından tıslayan Baran, "Valla manyak bu kız," dedi. "Kadın hiç gülmüyordu Erhan'da resmi bir şekilde onunla ilgileniyordu. Yemin ederim çocuğa tuvalette bile rahat vermiyor. Adam beş dakika geç çıksa ne yaptın içeride diyor. Hayır, tuvalette ne yapabilir ki?"

Kahkaha atan Avşin dudaklarını büzüp, "Bilemeyeceğim," dedi. "Erkekler garip varlıklardır, gizli gizli iş çevirmeyi seversiniz."

"Görev hariç bu zamana kadar senden asla gizli saklı bir şey yapmadım. Yediğimden içtiğime kadar biliyorsun."

"Kadınlara bakıyor musun?"

"Hayır, sadece kadınıma bakıyorum. Bana ait olmayan bütün kadınlar kardeşimdir. Her kadın erkeğine değerlidir, tıpkı her erkeğin kadınına değerli olduğu gibi."

"Benim için çok değerlisin. Bu yüzden gözlerinde üzgün ifadeyi sil lütfen. Bu akşam yaşanılanları unut. Dediğin gibi oğlumuzu tek başına göndermeyiz bundan sonra oraya. Bizimle gider bizimle gelir."

"Bundan sonra öyle olacak, çocuk akıllı olmasa kanar. Oğlumuz sinirli ve huysuz olabilir ama merhametli. O merhametini asla kaybetmesini istemem."

Gözlerini kapatıp açtı Avşin. Parmakları kocasının yanağına doğru yol aldığında yüzünü biraz daha yaklaştırdı Baran ona.

"Kıskanç Yaman. Tıpkı babası gibi. Aranızdaki fark sen kıskanıyorsun ama karşındakini üzmüyorsun oğlumuz o an ağzından çıkanları düşünmeden takır takır söylüyor sonra da pişman oluyor. Uyumadan önce diyor ki ben şimdi Eylül'ü hafta sonları göremeyecek miyim? Hayır dedim. Baban ne zaman köye giderse o zaman görürsün dedim."

"Ne dedi o zaman?"

"Ben görmek istersem kimse engel olamaz."

"Velede bak ya görende aşık sanacak. Bunun yetişkin hallerini korkutuyor beni."

"Beni de. Psikolog üzerine gitmeyin ileride düzelir dedi. Bakalım oğlumuz yetişkin olunca nasıl olacak."

"Avşin odamıza gidip sevişelim."

Gözlerini büyüten Avşin, "Yuh," dedi. "Şurada oğlumuz hakkında konuşuyoruz söylediğine bak."

Dudaklarını karısının dudaklarına sürtüp, "Özledim," dedi. "Hava serinledi, teninle ısınmak istiyorum. Hadi gidelim bu gece beni yak." Kollarını kocasının boynuna dolayıp, "Gidelim madem," dedi.

Avşin'i kucağından indirmeden ayağa kalkan genç adam evin içine girip ses çıkarmadan merdivenleri çıkmaya başladı. Basamaklara basan ayakları temkinliyken karısının dudaklarını öpmekten de geri durmuyordu. Çocuklarının odasının önünden geçerken ayrılan ikili içeriden ses duymaya çalıştılar. İkisinin de sesi gelmeyince bakışlarını birbirlerine çevirdiler. Tutkuyla harmanlanan gözleri yanarken kendi odalarına girip bedenlerini yatağın üzerine bıraktılar. Geçen on yılda olduğu gibi sıkıntılarını evin dışında bırakıp sadece birbirlerini severek özel anlarını hissettiler.

Mantının üzerine yoğurdu döken Avşin, masada oflayarak ayaklarını sallayan oğluna ara sıra göz atıp defterine yazı yazan kızına gü-

lümsüyordu. Ekmek almaya giden Baran'ın eve gelmesi biraz gecikmiş olduğu için aklı da ondaydı.

Mantı tabağını masanın üzerine bırakıp mutfağın penceresinden sokağa bakmak için ilerledi. Tülü araladığı an karşısına dikilen kocasını görünce bir an irkilip, "Ödümü patlattın," dedi. Sırıtan Baran, "Kapıyı aç," dediğinde başını iki yana salladı Avşin.

"Kapıdan girip doğru banyoya, ellerini yıkayıp sofraya öyle geliyorsun."

"Bana ne kızım, çok acıktım ben. Sırf geç kalmayayım diye kapıdan değil buradan girmek istiyorum."

"Oldu o zaman," diyerek tülü kapatan genç kadın babasına sırıtan kızına tebessüm edip yerine oturdu.

"Babam hiç büyümüyor anne. Karnı aç olunca gözü hiçbir şeyi görmüyor."

Kızının yanağını sıkıp, "Aynen öyle," dedi. "Kapıdan girmek varken pencereden girilir mi?"

Kızı küçük parmaklarını dudaklarının üzerine bastırıp sessiz bir şekilde gülümserken mutfağa giriş yapan Baran ekmeği masanın üzerine bırakıp, "Yıkadım ellerimi," dedi. "Çok acıktım Avşin, öğlen mantı yapacağım dediğin andan beri bir an önce akşam olmasını bekledim."

"O yüzden öğlen az yedin, değil mi?"

"Tabii ki. Mantıdan çok yiyeceğim için midemde yer kalsın."

"Afiyet olsun hayatım," diyerek ayağa kalkan Avşin kâselere çorbaları doldurup önlerine bıraktı. Kendi yerine oturunca yemeklerini yemeye başladılar. Baran ve Sude iştahla çorbasını içerken Yaman kaşığı çorbasının içinde gezdiriyordu.

"Neden çorbanı içmiyorsun oğlum?"

Başını masanın üzerinden kaldıran Yaman, "İçiyorum," diye mırıldanıp çorbasından bir kaşık aldı.

"Ekmek de ye oğlum. Bütün gün sağa sola koşuyorsun, yemek yemiyorsun doğru düzgün."

"Yiyorum baba."

Oğlunun saçlarını karıştırıp çorbasını içmeye devam etti. Bir süre konuşmadan yemeklerini yedikten sonra kirli tabakları lavabonun içine bırakan Baran yerine tekrar oturdu.

"Anlatın bakalım, okul nasıl gidiyor?"

"Benim çok iyi gidiyor baba."

"Aferin kızıma. Senin nasıl gidiyor Yaman?"

"İyi baba. Sınav notlarım iyi biliyorsun, derslerimi boşlamıyorum."

"Akıllı bir çocuk olduğun için sorumluluklarını biliyorsun. Aferin sana."

Çay bardağıyla tatlı tabağını Baran'ın önüne bırakan Avşin eşinin yanına oturdu. Yüzüne dikkatle bakan oğluna, "Bir şey mi söyleyeceksin?" dedi onu cesaretlendirmek adına. Başını aşağı yukarı sallayan Yaman ellerini kucağına indirdi.

"Hani haftaya benim doğum günüm ya, kimler gelecek?"

"Sınıf arkadaşların, Erhan dayın ve Zeliha teyzen."

"Bu kadar mı?"

"Sen kimin gelmesini istiyorsun?"

Dudaklarını diliyle ıslatıp onu izleyen babası, kız kardeşi ve annesinin yüzüne bakmaya çekindi.

"Salih amcamlar gelmeyecek mi?"

"Eylül mü?"

Dolaylı yoldan sormuş olsa da annesi onu anladığı için rahatladı.

"Evet."

"Onlar haftaya Yunanistan'a gideceklermiş. Eylül'ün anneannesi hastalanmış, o yüzden doğum gününde olamayacak."

Kaşlarını çatıp, "Bilerek gelmiyordur," dedi boğuk sesiyle. Gözlerinin içi dolduğu için Baran sandalyesini oğluna yaklaştırıp dağınık duran saçlarını biraz daha karıştırdı.

"Bilerek niye gelmesin oğlum? Anneannesi hasta olduğu için gelemiyor."

Omzunu silkip, "Yalan," dedi ağlamaklı sesiyle. "Zaten benimle konuşmuyor, o Davut'la oyun oynuyor."

"Sen yanlış anlamışsındır."

"Hayır, doğru anladım. Yüzüme bile bakmıyor, dedemin yanına gitmediğimiz için artık uzaktan da göremiyorum. Bundan sonra ben de onunla konuşmayacağım. O gitsin Davut'la konuşsun. Doğum günü de yapmak istemiyorum. Çok saçma bir şey, millet bedava pasta yiyecek diye neden insanları evime toplayayım? Sanki doğarken hepsi yanımda mıydı? Bir tek siz olun bana yeter."

Kıpkırmızı olmuş yanaklarını şişirip oturduğu yerden kalktı. Koşarak merdivenleri çıkarken çayından bir yudum alan Baran, "Ergenliğe erken giriyor sanırım," dedi.

"Ya gözleri doldu, kıyamam ona."

"Hatası büyük biliyorsun, kızı üzdü. Ondan gidip özür dilemezse kızın onu affedeceğini düşünmüyorum. Bence affetmemeli."

"Hayatım, Yaman ne kadar sert görünse de duygusal bir çocuk. Sakın onun yanında böyle konuşma üzülür."

"Öf, anası kılıklı. Gel kızım içeri gidelim."

Ayağa kalkan adamın kalçasına ayağıyla vurup, "Görürsün sen," dedi. Nasıl olsa gece sırnaşırdı ona.

"Bari bulaşıkları makineye dizmeme yardım etseydiniz. Hani ben de çalışıyorum ya, sonra eve gelip yemek yapıyorum. Doğal olarak sizden daha çok yoruluyorum. Yemeği yiyen içeri kaçıyor, oh ne güzel. Ben de mi depresyona girsem?"

"Mantı harika olmuş hayatım eline sağlık."

"Bir daha yapmayacağım," diyerek kendi kendine mırıldandı. Tabakları suyun altından geçirip makinenin içine dizmeye başladı. Yanına gelen kocası yine ona kıyamamış olacak ki boynunu öpüp, "Sen otur," dedi. "Ben yerleştiririm."

"Bitti sayılır. Baran, yarın sabah bisiklet binelim mi?"

"Olur güzelim. Çocuklara da iyi gelir."

Ellerini kurulayıp, "Atıştırmalık bir şeylerde hazırlarım," dedi. "Hava güzel, keyfini çıkaralım."

"Çıkaralım. Annenin mezarına gidecek miyiz? Ölüm yıldönümü geliyor."

"Gitmek isterim ama çocukların okulu var."

"Erhan'la Zeliha bakar onlara. Biz günü birlik gider geliriz."

"Tamam o zaman."

Karısının alnını öpüp, "Çok seviyorum seni," dedi. "Anne baba yokluğunu senin ve çocuklarımın sayesinde hissetmiyorum. Sen de böyle hissediyor musun?"

"Hissediyorum tabii. Babamı hiç özlemezdim biliyorsun, annemin ansızın öldüğünü duyunca yanına gitmediğim için içimde hep bir ağrı var. Keşke gel dediğinde gitseydim."

"Seni kandırıyor sandın. Yaşadıkların kolay değildi Avşin. Şu an güçlü bir kadınsın, eğer o zamanki halde kalsaydın hâlâ insanlardan kaçan Avşin olurdun."

Kollarını kocasının beline dolayıp alnını göğsüne yasladı. Baran'ın dediği gibi şimdi çok güçlü bir kadındı. İşine, eşine, çocuklarına, kendi hayatına yetişiyordu. Kekelemeden konuşuyor, tek başına istediği yere giderek öldürülme korkusunu yaşamıyordu. Geçen yıllarda ailesini kaybetmiş olsa da ona en büyük desteği veren adama sahip olduğu için çok şanslıydı.

"Okullar yarıyıl tatili olunca İtalya'ya gidelim mi?"

Başını arkaya atıp, "Hımm," dediğinde sırıtan Baran, "Hımm," dedi imalı bir şekilde. "Çocukları Zeliha'ya bırakabiliriz. Biz baş başa olup geçen seneki gibi romantik tatil yapabiliriz."

"Tatil yapmamıştık hayatım. Sen beni odadan çıkarmamıştın, sadece yemek için çıkmıştık o da benim zorumla."

"Ah o özel anlar aklıma tekrar geldi. Kesinlikle ikimiz gitmeliyiz, doya doya karımla olmak istiyorum. Her an yanımıza gelip anne diyen iki afacanı bir süre görmeyip özlemek istiyorum."

Kıkırdayan Avşin, "Çok fenasın," dedi. "Öyleyimdir," diyen adam karısının dudaklarını öptüğünde bedenini kendine biraz daha çekti. Alt dudağını dudakları arasına alıp dişleriyle ısırırken, "Baba," diyen öfkeli sesi duyunca hızla ayrıldılar.

"Sana annemi öpmeyeceksin demedim mi? Bir daha annemin ağzının içini öpersen seninle büyük kavga edeceğim. Uzak dur ondan."

Yumruğunu kapıya geçirip mutfaktan çıkan Yaman'ın arkasından bakarken ikisi de şaşkınlıktan geriye doğru sendelediler. Kalçaları tezgâha çarpınca bakışlarını birbirine çevirip, "Kesinlikle gelmeyecekler," dediler aynı anda.

"Psikopat karımı benden uzaklaştırıyor, benden ya benden. Onun yüzünden evlilik hayatımız kalmadı, bu bir an önce büyüyüp evlensin. Karıma hasret gideceğim."

Söylene söylene mutfaktan çıkan kocasının arkasından tebessüm edip başını iki yana salladı genç kadın.

"Hayatımın en değerli varlığısınız. Benim mucizelerim, sizleri çok seviyorum."

Mutfağın ışığını kapatıp ailesinin yanına geçtiğinde resim yapan çocuklarını rahatsız etmeden kocasının yanına oturdu. O sırada kapı çalınınca kaşlarını kaldırıp, "Kim geldi ki?" diyerek ayağa kalkmak istedi. "Sen otur ben bakarım," diyerek ayağa kalkan Baran kapıya ilerlerken çocukların yerde bıraktığı oyuncakları alıp yerine koydu.

"Avşin teyze," diyen sesi duyunca tebessüm edip kapıya ilerledi.

"Efeciğim, hoş geldin."

Tombul yanaklara sahip olan Efe'yi kucağına alıp yanağına öptü. Karnını tutarak koltuğa ilerleyen arkadaşına göz kırpıp, "Hayırdır," dediğinde sessiz bir halde el kol hareketi yapan Erhan abisine sırıttı.

"Zeliha evde bunalınca buraya geldik. Değişiklik olsun istedik."

Ensesini sıvazlayan Erhan'ın omzuna vuran Baran, "İyi yapmışsınız," diyerek karısının yanına ilerledi. Avşin Efe'yi Yaman'ın yanına bırakıp arkadaşının yanına oturduğunda sıkıntıyla oflayan Zeliha dol-

muş gözlerini Avşin'e çevirdi.

"Psikolojim hiç iyi değil. Sürekli Erhan'ı deli ediyorum eminim benimle evlendiği için pişmandır. Belki yakında boşanmak ister."

Kazağının kollarını yukarı çekip karısının yanına oturdu Erhan. Dirseklerini dizlerinin üzerine koyup üzgün duran karısının yüzünü izledi. Saçmalıyorsun dese karısı ağlayacaktı, kendi kendine abartıyorsun dese karısı yine ağlayacaktı. Gözüm senden başka kimseyi görmüyor dese yine ağlayacaktı. Ne diyecekti bilmiyordu, bu yüzden de sadece onun yüzünü izliyordu.

"Erhan abim seni çok seviyor Zeliha bunu hepimiz biliyoruz. Seni evliliğe ikna etmek için ne kadar çok peşinden koştu hatırlamıyor musun? Bir tane oğlunuz var şimdi de kızınız olacak. Güzel bir yuvanız var ve o bu yuvanın kıymetini biliyor. Üzmeyin birbirinizi."

"O beni üzmüyor," diyerek Zeliha'ya sarılıp saçlarının üzerini öptü Erhan. Karısının bu halleri onu rahatsız etmiyordu sadece endişelendiriyordu. Stresli hamilelik geçiriyordu, oğullarına hamileyken de aynı şekilde davrandığı için bu hallerinin geçici olduğu bildiğinden sorun etmiyordu.

"Seni seviyorum, biliyorsun böyle düşünmenin sebebi hamilelikten. Ölünceye kadar senden ayrılmayacağım bil olur mu, sen benim her şeyimsin."

"Sen de benim."

Biraz olsun rahatlayan Zeliha ile ortam sakinlerken oyun oynayan çocukları izleyerek sohbet ettiler. Henüz yaz tatiline daha varken tatil için şimdiden plan yaptılar. Çocukların gelecekleri hakkında uzun uzun konuşarak güzel sohbetleriyle saatleri öldürdüler. Uyku zamanı gelince Erhan ailesini alıp evine giderken Avşin çocuklarını yatırıp eşinin kollarının arasına sığındı. Günün yorgunluğunu kocasının kolları arasında atarken yorgun olan bedeni de dinlendi.

Ertesi gün olduğunda havanın güzel olmasından yararlanarak bisiklet binmeye sahile geldiler. Çocukları önde onlar arkada ilerlerken, bisiklet sürerken el ele tutuşmaya çalışan kızları ve oğullarına gözlerindeki parıltılarla bakıyorlardı. Elini karısının eline uzatan Baran

onun ince parmaklarını kendi avcunun içine aldı. Bisikleti karısına biraz daha yaklaştırıp ona doğru eğildi. Dudaklarını alnına bastırıp kokusunu içine çekerek öptü. Çocuklara zarar vermemek adına geri çekildiğinde tebessüm edip canından can olanları göz hapsine aldı.

İyi bir anne baba olmuşlardı. Hayatları boyunca kendi anne babaları gibi olmaktan korktukları için evlatları için canla başla çalışmışlar, dünyaya pozitif bakan, sevgiyi, merhameti evlatlarına aşılamışlardı. Kirli dünyada güzel çocuk yetiştirip bunun gurunu yaşayarak yüreklerindeki acı geçmişi hiçbir zaman akıllarına getirmiyorlardı.

Avşin ve Baran olarak birbirlerinin mucizeleri olup kalabalık topluluğunun arasında mutlu bir aile olarak hayatlarına devam ettiler...

Yan yanaydık ve şehir, böyle mucize görmemişti...

Cemal Süreya

SON